

Những Ngày Lão Công Minh Hôn Hôn Bắt Tôi Đào Mộ

Contents

Những Ngày Lão Công Minh Hôn Hôn Bắt Tôi Đào Mộ	2
1. Chương 1: Trên Đời Này Vốn Không Có Quỷ	2
2. Chương 2: Đêm Tân Hôn Gặp Quỷ	6
3. Chương 3: Là Phúc Không Phải Hoạ	10
4. Chương 4: Đã Xong Chưa	14
5. Chương 5: Đừng Sợ	17
6. Chương 6: Chỉ Cho Ở Một Đêm	18
7. Chương 7: Tôi Hợp Tác Với Anh	22
8. Chương 8: Tôi Tìm Vài Người Giúp Đỡ Anh	25
9. Chương 9: Tôi Đi Nhất Ma	28
10. Chương 10: Có Ẩn Tình Khác	32
11. Chương 11: F4 Đào Mộ	36
12. Chương 12: Xin Chào	42
13. Chương 13: Bay Về Phía Tây Bắc	47
14. Chương 14: Thần Khí Đào Mộ	53
15. Chương 15: Tôi Sợ	56
16. Chương 16: Lão Trương Ba Lần Quay Đầu	63
17. Chương 17: Đi Gặp Bạn Qua Mạng	68
18. Chương 18: Ai Nói Tôi Chỉ Có Một Minh	73
19. Chương 19: Biệt Thự, Siêu Xe Và Tiểu Mỹ Nhân	77
20. Chương 20: Nuôi Dưỡng Tình Yêu	81
21. Chương 21: Xe Cầu Nhà Ai Mạnh	84
22. Chương 22: Quan Tài Lv, Đỡ Không Nổi	89
23. Chương 23: Kẻ Trộm Mộ Chết	95
24. Chương 24: Ba Thiếu Một	99
25. Chương 25: Đó Là Ấp Trại Phu Nhân Sao?	105
26. Chương 26: Hành Động Gì Đây?	110
27. Chương 27: Do Min Joon – Shi	116
28. Chương 28: Thân Thể Biến Hoá Kỳ Quái	128
29. Chương 29: Tôi Có Một Bí Mật Nho Nhỏ	133
30. Chương 30: Đấu Địa Chủ	137
31. Chương 31: Tôi Cũng Rất Tốt	143
32. Chương 32: Thật Sự Muốn Yêu Đường Với Tôi	149
33. Chương 33: Anh Cao Anh Làm Sao Vậy?	153
34. Chương 34: Gặp Lại Người Thẩm Gia	159
35. Chương 35: Tôi Biết Hẩn	162
36. Chương 36: Sông Bạc Tân Tú	168
37. Chương 37: Anh Gian Lận	174
38. Chương 38: Tay Nào Gian Lận?	180
39. Chương 39: Anh Đào Muốn Gặp Cậu	185
40. Chương 40: Thân Thể Biến Hoá	190

41. Chương 41: Tôi Muốn Xem	194
42. Chương 42: Anh Có Năm Phút	197
43. Chương 43: Cao Hán Đi Đâu Rồi	202
44. Chương 44: Thân Thể Của Lục Du	206
45. Chương 45: Lại Phải Đi Một Chuyến	210
46. Chương 46: Lần Nữa Vào Mộ	215
47. Chương 47: Bí Mật Bướm Bướm	220
48. Chương 48: Cuộc Phiêu Lưu	226
49. Chương 49: Xin Chào Tổ Tông	232
50. Chương 50: Trên Cánh Đồng Hy Vọng	236

Những Ngày Lão Công Minh Hôn Hôn Bắt Tôi Đào Mộ

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Đô thị tình duyên, nghiệp giới tình anh, chuyên tâm nhân sinh, chủ thụ, manh văn, ngọt. Nhâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ngay-lao-cong-minh-hon-hon-bat-toi-dao-mo>

1. Chương 1: Trên Đời Này Vốn Không Có Quý

Thẩm lão tam chết rồi, người nhà hắn muốn tổ chức đám cưới âm cho hắn.

Minh hôn, này cũng không phải chuyện về vang gì, cho nên người biết chuyện cũng không nhiều lắm.

Lão quần gia của Thẩm gia mang theo đủ thứ đồ, ngàn dặm xa xôi về tổ trạch, chuẩn bị tân phòng xong liền đưa cô dâu vào nhà.

Cô dâu đáng người cao gầy, khung xương thiết lớn, nhìn sơ cũng khoảng một mét tám. Bộ ngực căng phồng, so với mấy cô gái bình thường thì lớn hơn nhiều lắm.

Khăn voan che mặt cô ấy, không thấy được diện mạo, cũng không biết lớn lên trông thế nào.

Thời đại mới rồi, người nguyện ý cùng người chết đám cưới vốn không nhiều lắm. Bất tự hợp đã khó kiếm rồi, với lại cũng đâu phải sống chung thật, ai mà thêm để ý bộ dáng ra làm sao.

Lão quần gia đem con gà trống nhét vào tay cô dâu, tay lôi kéo miếng lụa đỏ dẫn cô đi về phía trước.

Trong từ đường có dựng một bức tượng thần bằng sáp, trên bàn có một cái hộp màu vàng. Giữa hộp dán một tấm ảnh trắng đen khoảng hai tấc, khuôn mặt người trong ảnh rất dễ nhìn.

Thiếu gia nhà giàu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sinh ra đã ngậm chìa khoá vàng.

Chỉ tiếc là, dù có là người quý giá ra sao, cũng là một tên đoản mạng mà thôi.

Cô dâu rũ mắt xuống, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Lão quần gia hô to bái đường, cô dâu ôm con gà trống kia cùng bái thiên địa.

Tám giờ mười tám phút tối, buổi lễ kết thúc, cô dâu ôm bài vị chú rể vào động phòng.

....

Ngày mùa hè nắng chói chang.

Ban ngày trời oi bức, tới ban đêm, mười giờ, ngoài trời vang ì ùng tiếng sấm.

Bên trong phòng tân hôn đốt nến, lúc sáng lúc tối.

Lục Du ôm bài vị ngồi trên giường, bụng đói đã sớm kêu vang nãy giờ.

Ngoài cửa, lão quản gia vừa đi, Lục Du lập tức kéo khăn voan xuống, cởi bỏ thắt lưng thở dốc một hơi.

Bài vị bị Lục Du đặt ở trên đầu giường. Địa bàn của người ta, vẫn là khách khí một chút đi.

Bên tai truyền đến một trận tạp âm, sau đó liền có tiếng một người đàn ông nói chuyện: “Lão Lục, trong phòng có đồ gì đáng giá không?”

“Đã nói là làm hợp đồng này xong thì thu tay rồi mà, đừng có nghĩ vớ vẩn nữa.” Lục Du đói bụng muốn xỉu, thò tay vào ngực áo móc ra hai cái bánh bao đưa lên miệng cắn.

“Ai, anh đây chỉ là nói vậy thôi mà.” Người đầu kia nghe được động tĩnh bên này, cười ngượng lấy lòng: “A Lục, bánh bao ăn ngon không, bữa nay tôi cố ý xếp hàng đi mua bánh bao Khánh Phong cho cậu đó.”

Dù có ngon cũng đã lạnh ngắt rồi, ăn no bụng thôi.

Lục Du châm chọc nhếch khoé miệng, lưỡi cùng đồng bọn nói nhảm: “Mấy giờ đi?”

“Chờ một chút đi, Tiểu Tả mới sửa xong cái CCTV ở phòng cậu, còn mấy cái nữa phải xử lý lộn.”

“Được.”

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm như trước, mưa càng lúc càng lớn.

Lục Du đeo bao tay, cẩn thận xử lý hết mấy dấu vết mình để lại, quay đầu bỗng dưng thấy cái bài vị kia đang đối diện chính mình.

Lục Du không tin quỷ, tự nhiên cũng không có sợ.

Cậu đi tới, đem bài vị quay sang hướng khác.

Trong tai nghe truyền đến tiếng nước sôi ùng ục cùng với tiếng nhai nuốt chóp chếp, Lục Du nghiêng người, cười lạnh: “Ông mày bụng đói đi làm cô dâu cho quỷ, mấy người các người dám ở trong xe sung sướng ăn lẩu?”

“Ai da, tụi anh không phải là đang ném thử trước dùm cậu sao, chờ cậu ra thì cùng ăn nà!” Tên đồng bọn vừa ăn thịt viên vừa cười hề hề hỏi: “Làm cô dâu của quỷ cảm giác ra sao?”

“Thích hả, muốn vào làm không?”

“Ha ha ha, anh cũng không có phúc khí như cậu nha. Vậy đi, bọn anh ăn cho cậu nghe quả thật cũng có chút chút tàn nhẫn, anh đây cho cưng nghe chút nhạc nuôi dưỡng tâm hồn nha.”

Âm thanh cao vút trong nháy mắt vang dội trong tai nghe, Lục Du không hề chuẩn bị, bị chấn một cái, giật cả mình.

Đờ mờ!

Lục Du kéo tai nghe xuống xoa xoa lỗ tai, trong đầu đều là ý tưởng sau khi về, việc đầu tiên là đem hàng kia ra thư giãn gân cốt.

Ánh mắt vô ý liếc qua bên cạnh một cái, Lục Du trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ...

Cái bài vị kia, đang dựng đứng, đối diện với cậu.

Hồi nãy rõ ràng đã xoay đi chỗ khác rồi mà.

Lục Du nhú mày, đưa tay qua đem bài vị đặt xuống bàn.

Chắc là nhớ lầm rồi.

Bên ngoài phòng, tiếng sấm vẫn đùng đùng như trước, Lục Du ngồi một hồi, bỗng nhiên thấy có chút lạnh lẽo.

Lục Du đeo tai nghe lên lần nữa, bên trong truyền đến âm thanh cao vút của nữ ca sĩ, căn bản không nghe được cái gì hết.

Tìm được hai tên đồng bọn không đáng tin như vậy, Lục Du cũng không còn gì để nói.

Không có thành ý như vậy mà cũng đã hợp tác hoàn thành được nhiều phi vụ, thật sự đúng là kỳ tích.

Lục Du lấy điện thoại ra, mở đến mục nhắc nhở kia nhìn qua nhìn lại hai lần.

Tiền giờ đã kiếm đủ rồi, chờ sau khi rời khỏi nơi này, hết thấy có thể bắt đầu lại lần nữa.

Trên mặt Lục Du không tự giác được nở nụ cười ôn nhu, giống như trở về lúc còn nhỏ.

Chính là, tươi cười này duy trì không được ba giây, lúc lần thứ hai nhìn thấy bài vị kia đối diện chính mình, Lục Du cảm thấy cả người không tốt lắm.

Bên trong tai nghe, giọng hát eo éo của nữ ca sĩ cuối cùng cũng hết, thay vào đó là âm thanh của hai tên đồng bọn.

Bình thường nghe tiếng bọn họ cảm thấy có chút chán ghét, bây giờ nghe thấy có thể nói là so với tiếng trời a

~Lục Du mắt lạnh nhìn bài vị kia, đưa tay lên đặt tại tai nghe, nói: “Lão Trương, ông nói coi trên đời này có quỷ không?”

Lão Trương không biết sao Lục Du đột nhiên hỏi cái này, hẩn nhún nhún vai dựa vào lưng ghế, tay xoa bụng miệng thì lải nhải: “Tin là có, không tin là không có đó.”

“Cũng phải.” Lục Du sống 23 năm, chưa bao giờ tin quỷ thần.

Cậu đứng dậy, lần thứ hai đem bài vị kia đặt nằm xuống mặt bàn.

Ngoài ra, Lục Du còn xách cái gối từ trên giường xuống đề lên bài vị...

Cũng không thể nào xóc cái gối mà bật dậy đâu đúng không.

Còn không chờ cho Lục Du tự mình tẩy não xong, cái gối bị một quái lực vô hình ném trên mặt đất.

Cái bài vị kia thật sự chậm rãi bật dậy.

Vẫn như trước đối diện với Lục Du.

Mẹ nó!

Lục Du cảm thấy, hoặc là mình điên rồi, hoặc là trong phòng này thật sự có thứ gì đó kỳ quái.

Bên kia lão Trương vẫn còn đang cần nhần, nói liên miên bất tận, bên đây Lục Du liền giả vờ khiếp sợ mở miệng nói: “Lão Trương, ông biết nửa đêm gặp quỷ phải làm gì không?”

“Sao?”

“Bên này tôi có khả năng là gặp vấn đề rồi, ông nói cho tôi biết trước đi, gặp quỷ thì phải làm sao?”

“Cái đó, niệm 24 chữ đi! Đề cao tinh hoa chủ nghĩa duy vật, thần quỷ đều sợ.”

Giờ phút này, Lục Du cũng không có thời gian nghĩ nhiều, cậu đẩy đẩy tai nghe vào sâu một chút, mắt phòng bị mà nhìn chăm chăm cái bài vị kia: “24 chữ gì ông nói mau coi!”

“Thì chính là ái quốc thủ pháp, minh lễ... Minh lễ rồi tới cái gì ta... Mẹ nó, thời điểm mấu chốt lại không nhớ nổi! Cậu chờ chút đi, anh đi tra Baidu cái... Lão Lục, cậu còn nghe không? Lão Lục!”

Lục Du đang chờ lão Trương nói chuyện, trong tai đột nhiên vang lên một trận tạp âm sau đó thì im re luôn.

Nói chuyện bị gián đoạn, di động cũng không có tín hiệu, Lục Du đã ra một thân mồ hôi lạnh rồi.

Cái bài vị kia đứng ở đó đối diện với Lục Du, trông như một con sói đang nhìn chăm chú con mồi của mình.

Lục Du dịch qua bên trái, bài vị xoay qua bên trái.

Lục Du mò sang bên phải, bài vị hướng sang bên phải.

Còn chưa chịu thôi sao!

“Tôi nói này người anh em,” Môi Lục Du có chút khô, cậu không tự giác liếm liếm môi, cố sắp xếp lại ngôn ngữ, “Hai chúng ta cũng không có thâm thù đại hận gì hết, anh nói đúng không. Dầu gì cũng cùng bá thiên địa, anh đừng có làm vậy với tôi được không?”

Còn chưa nói xong, Lục Du đã bị chính mình chọc cười.

Thần kinh căng thẳng tới mức nào rồi mà đi nói chuyện với cái bài vị.

Không cần biết người là người hay quỷ, Lục Du đây là một thằng đàn ông, có gì phải sợ.

Quả thật, nghĩ vậy xong Lục Du cũng cảm thấy thả lỏng hơn không ít.

Cậu nhặt cái gối lên che ở trước ngực mình, chậm rãi hướng về cái bài vị kia bước qua.

Ngay tại lúc Lục Du nghĩ rằng dùng gối đề lên bài vị, cái bài vị kia đột nhiên dịch chuyển một chút sau đó bay thẳng về phía Lục Du.

Lục Du ném cái gối, xoay người một cái, tung chân đạp cái bài vị xuống đất, gãy thành hai mảnh.

Cái này không phải là tôi cố ý đâu...

Còn chưa đợi Lục Du nói xin lỗi với bài vị, bên ngoài bỗng xẹt qua một tia sấm sét, Lục Du bỗng cứng đờ tại chỗ.

Độ ẩm trong phòng càng lúc càng thấp, giống như trong chớp mắt từ mùa hạ oi bức nhảy phắt sang mùa đông.

Lục Du dùng sức muốn cử động thân thể của mình, lại phát hiện thân thể giống như bị đóng băng, hoàn toàn không thể khống chế.

Đừng nói nhúc nhích một đầu ngón tay, ngay cả nói chuyện cậu cũng không nói được.

Lục Du mở mắt trừng trừng nhìn thứ gì đó nhẹ nhàng từ bài vị bay ra, ngay trước mặt mình hình thành một bóng người.

Đó là một người con trai trẻ tuổi, hẳn có một khuôn mặt rất dễ nhìn.

Nhưng mà chính khuôn mặt này lại khiến Lục Du cảm thấy khủng hoảng vô cùng...

Hồi nãy ở linh đường, không phải nhìn thấy di ảnh của cái người này đó sao?

Đây là vị thiếu gia thứ ba của Thẩm gia, cái vị từng được hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ gọi lão công, Thẩm Kỳ Niên đây sao...

Hiện giờ hẳn biến thành quỷ, bay bay trước mặt Lục Du, con người đen bóng bình tĩnh nhìn Lục Du, cũng không biết là đang tính toán cái gì.

Lục Du muốn chạy cũng không được, muốn xỉu cũng không xong.

Chỉ có thể giương mắt đối mắt với tên quỷ này, một cái biện pháp cũng không có.

Nếu bình tĩnh mà xem xét thì thật ra Thẩm Kỳ Niên lớn lên đẹp trai lắm.

Mặc dù sau khi bị biến thành quỷ, ngoài làn da có chút trắng bệch thì nhìn chung cũng không khác con người nhiều lắm.

Đương nhiên, nếu hắn không bay thì hẳn là càng giống hơn.

Lục Du có trực giác rằng đối phương cũng không có ác ý, muốn thử giao lưu với hắn.

Chính là cậu vừa mới nháy mắt một cái, Thẩm Kỳ Niên liền bay vèo tới trước mặt cậu.

Chuyện tới nước này, Lục Du ngược lại đã hết sợ.

Cùng lắm thì chết thôi.

Chết xong thì thành quỷ, tới lúc đó coi ai sợ ai.

Lục Du đang nghĩ tới làm sao để đánh nhau với quý, trên miệng bỗng nhiên thấy mềm nhũn, hình như có thứ gì đó trượt tiến vào.

Lục Du mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt gương mặt đẹp trai kia phóng đại trước mặt mình.

Thẩm Kỳ Niên mở mắt nhìn Lục Du, Lục Du cũng mở mắt nhìn Thẩm Kỳ Niên. Một người một quý, bốn mắt nhìn nhau, miệng cũng dính cùng một chỗ.

Lục Du cảm thấy chắc là mình mơ thấy ác mộng thôi.

Trong mơ, bọn họ giả dạng thành cô gái có bát tự thích hợp để tổ chức minh hôn. Trong mơ, cậu đừng phải quý.

Này nếu như là nữ quý còn có thể tính như Liêu Trai Chí Dị, thế nhưng là đổi thành nam quý, cái này hình như có chút không đúng.

Nam quý không giết cậu mà đi hôn cậu, việc này nghĩ thôi đã muốn phát điên.

Càng đặc biệt phát điên chính là, tên nam quý kia, hẳn cư nhiên còn đuổi đầu lưỡi...

2. Chương 2: Đêm Tân Hôn Gặp Quý

Lục Du bị quý hôn.

Cái này so với gặp quý còn khủng bố hơn nhiều.

Lục Du trợn trừng mắt, phần uất nhìn tên quý trước mặt.

Nam quý từ từ rời khỏi miệng của Lục Du, vừa lòng liếm liếm môi, trông như thể vừa ăn món gì quý hiếm, ngon miệng lắm.

Độ ẩm trong phòng đột nhiên quay trở lại, Lục Du tìm lại được tri giác lập tức vùng vẫy về phía tên kia.

Nắm đấm của Lục Du vừa nhanh vừa chuẩn, xuyên qua không khí làm cậu lão đảo một cái.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí trong phòng có chút vi diệu xấu hổ.

Lục Du giờ mới nhớ, tên trước mặt này là quý chứ đâu phải người.

“Anh...”

“Vừa rồi đã mạo phạm. Nhưng mà chỉ có như vậy tôi mới có thể nói chuyện với cậu được. Như cậu thấy đó, tôi đã chết.” Lục Du còn chưa nói xong, Thẩm Kỳ Niên đã mở miệng. Tiếng nói của hắn có chút mờ mịt lại trộn lẫn một chút tạp âm, nghe giống như tiếng máy nam MC chương trình Radio đêm khuya vậy.

Dễ nghe nhưng lại có cảm giác không chân thật.

Lục Du đã xem qua tư liệu về Thẩm Kỳ Niên, chỉ hơn cậu có hai tuổi.

Hai mươi lăm tuổi, đối với nhiều người mà nói, cuộc sống vừa mới bắt đầu. Thế nhưng nhân sinh của Thẩm Kỳ Niên đã im lặng mà ngừng lại.

Hắn có một khuôn mặt dễ nhìn, đôi mắt loé sáng. Nếu so sánh với mấy tiểu sinh của showbiz chỉ sợ Thẩm Kỳ Niên trông còn đẹp trai hơn nhiều. Ngoại trừ có chút trắng nhợt, gương mặt trẻ tuổi này nhìn qua thực sự khó mà nghĩ hắn đã thành quý rồi.

Lục Du hạ mắt che giấu suy nghĩ, trong lòng thầm tính toán tìm cách thoát thân.

“Cậu khẩn trương sao?” Thẩm Kỳ Niên thân thể chợt loé lên đã tới bên cạnh Lục Du. Khoé mắt Lục Du nhảy dựng, theo bản năng liền lùi về phía sau hai bước.

Thẩm Kỳ Niên giơ hai tay lên, có chút áy náy nói: “Kỳ thật tôi không có ác ý gì hết.”

Lục Du hít sâu một hơi, tự tìm cho mình một cái bậc thang: “Lần đầu tiên tôi gặp quý, có chút không quen...”

Thẩm Kỳ Niên liền nở nụ cười lộ hàm răng trắng loá rực rỡ: “Nhìn nhiều thêm mấy lần, rất nhanh sẽ quen thôi.”

Thiên tài mới quen được á.

Lục Du không nắm bắt được tâm tư của Thẩm Kỳ Niên, nhưng thoát nhìn, hình như hắn cũng không có ác ý, cậu liền thăm dò: “Anh đi ra là muốn làm cái gì sao?”

Bài vị nhỏ như vậy, người nay còn cao hơn mình nữa, cuộn tròn ở trống chắc nghẹn khuất lắm đây.

Lục Du thật vất vả tìm một nguyên do hợp lý cho mấy chuyện ma quái đang xảy ra, thế nhưng Thẩm Kỳ Niên đã lập tức lắc đầu: “Không có, tôi đi ra là vì đặc biệt muốn gặp cậu.”

Trời ơi!

Làm ơn đi, lão tử với anh không có quen a.

Lục Du miễn cưỡng nhếch khoé miệng, đưa tay chỉ chỉ cái bài vị: “Bây giờ đã gặp được rồi, anh có thể trở về rồi đó.”

Bài vị đã bị Lục Du một cước đạp thành hai mảnh, cậu tiến lên hai bước cúi xuống nhặt lên, xấu hổ cười cười: “Anh chui vô đi, tôi giúp anh dán lại.”

Tầm mắt Thẩm Kỳ Niên vẫn dính trên người Lục Du, hắn cũng không nhìn bài vị, mở miệng liền nói với Lục Du rằng: “Tôi có chuyện muốn nhờ cậu.”

Lục Du cảm thấy có chút không ổn, không nên ở lại nơi này lâu.

“Thẩm tiên sinh, tôi không có tiền, không có quyền, không có bối cảnh, chỉ là một công dân nho nhỏ, không thể giúp gì cho anh được đâu. Nếu anh còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì có thể đi tìm cha mẹ của anh nha.”

Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng tiến về phía trước hai bước, đứng trước mặt Lục Du: “Tôi đã thử rồi, ngoại trừ cậu, không ai cảm nhận được sự hiện diện của tôi hết.”

Lục Du đảo mắt, rất tốt bụng giúp đỡ mà đề ra chủ ý: “Nếu không, anh thử báo mộng đi?”

“Tôi không vào được...”

Thẩm gia là danh môn thế gia, người càng phú quý thì càng chú ý nhiều. Việc buôn bán khó tránh khỏi sẽ đắc tội người khác thế nên tổ tiên Thẩm gia cũng bắt đầu cung phụng thần linh. Ảnh hưởng bởi người nhà, Thẩm Kỳ Niên cũng thỉnh thoảng ít pháp khí đặt trong nhà.

Lúc hắn là người thì không thể bảo hộ hắn bình an, chờ hắn biến thành quỷ rồi thì lại cản không cho hắn vào nhà.

“Nói cách khác, anh dùng thiệt nhiều tiền để thỉnh pháp khí ngăn chính mình vào cửa?” Lục Du nhất thời cảm thấy không còn gì để nói. Vị đại thiếu gia này thật sự là thảm đến không thể thảm hơn.

Thẩm Kỳ Niên không nói lời nào, độ ẩm trong không khí lại thấp đi một chút.

Ngọn nến vụt sáng, Lục Du bị đông đến sợ run cả người.

Cậu có chút đồng tình với Thẩm Kỳ Niên, thế nhưng lấy lại tinh thần rồi thì lại cảm thấy chính mình thật khôi hài.

Người ta có đáng thương cỡ nào cũng đã trải qua hơn hai mươi năm phú quý, chính mình có chỗ nào tốt hơn mà đi thương hại người ta.

Rốt cuộc, vì đã thu tiền của người nhà người ta, Lục Du cũng có chút chột dạ. Cậu hắng giọng, nghĩ nếu là mấy yêu cầu đơn giản thì có thể miễn cưỡng giúp một lần: “Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Hai mắt Thẩm Kỳ Niên sáng rực lên, bình tĩnh nhìn Lục Du: “Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi tìm thi thể của mình.”

Thẩm Kỳ Niên chết, nhưng thi thể của hắn lại không thấy đâu.

Không thể xuống mồ, đương nhiên là không thể an nghỉ.

Lục Du lắc đầu không chút nghĩ ngợi: “Xin lỗi, chuyện này tôi lực bất tòng tâm.”

Sấm dậy đất bằng.

Lòng bàn tay của Lục Du bỗng nhiên nóng nóng, hơn nữa, nhiệt độ càng lúc càng cao. Lục Du kinh ngạc cúi đầu nhìn chỉ thấy trên tay mình toát ra một ngọn lửa. Ngọn lửa kia lướt qua giấy lát, lưu lại trên tay Lục Du một ký hiệu cổ quái. Ký hiệu ánh vàng rực rỡ, nhìn như gà bới, lại có chút giống số ba.

“Tôi cho cậu chút thời gian để suy xét, lúc nào nghĩ thông suốt rồi đều có thể liên hệ tôi.”

Thẩm Kỳ Niên để lại mấy lời này xong liền biến mất không thấy tăm hơi.

Trong phòng trở nên ấm lại, bên tai truyền tới âm thanh lo lắng hỏi ý kiến của lão Trương: “Lão Lục, cậu còn đó không? Gặp phiền toái gì rồi sao?”

Lục Du thở dài một hơi, lúc này mới cảm thấy chính mình sống lại rồi.

“Đừng có kêu gào như quỷ nữa, tôi ở đây.”

“Bà nó, mới rồi tự nhiên không có tín hiệu, còn tưởng cậu bị bắt rồi, lo lắng muốn chết đây nè.”

Vẫn còn chút lương tâm. Lục Du cảm thấy ấm áp, vừa muốn mở miệng nói thì nghe lão Trương bên kia còn tiếp tục nói rằng: “May mà cậu lên tiếng đúng lúc, trễ chút nữa là bọn anh chạy trước rồi...”

“Cút!”

Thời điểm thành thật thực sự phi thường không đáng yêu.

Lục Du cúi đầu nhìn đồng hồ: “Khi nào thì đi?”

“Chờ chút bọn anh đang xử lý thiết bị theo dõi”. Lão Trương dừng một chút sao đó thúc giục Lục Du: “Mau mau, liền bây giờ nè.”

Lục Du nhắc chân đi tới cửa, vừa bước tới cửa liền rụt trở về.

Cậu đem bài vị của Thẩm Kỳ Niên cung kính đặt lại trên bàn. Việc đã không giúp được, đây là chuyện tốt cuối cùng cậu có thể làm được.

Bên ngoài mưa ào ào gió giật đùng đùng, Lục Du đẩy cửa ra, gió thổi vào làm tắt ngọn nến trên bàn.

Lục Du đeo khẩu trang, bước ra ngoài không quay đầu lại.

Nhà tổ của Thẩm gia rất lớn, may mà mấy tên đồng bọn đã sớm vạch sẵn đường chạy trốn rồi. Lão Trương một bên ăn mỳ một bên chỉ huy Lục Du né né tránh tránh, sau năm phút cuối cùng Lục Du cũng về tới xe.

Trên xe, tính cả Lục Du có tổng cộng ba người.

Tên đầy đủ của lão Trương là Trương Ái Lý, là hàng xóm của Lục Du, lớn hơn Lục Du năm tuổi. Lão Trương vừa học xong cấp hai đã vào xã hội lăn lộn, không có bằng cấp cao, đầu óc cũng lung lay, mấy mối làm ăn đều do lão liên hệ.

Thằng nhóc lái xe tên là Lâm Hựu Tả, mới hai mươi tuổi đã là hacker số một trên bảng tổng kết. Nhóc này trên mạng thì hô mưa gọi gió chứ ngoài đời thì lại không giỏi giao tiếp. Vào năm hai đại học, vì lý do nghỉ học thường xuyên mà bị đuổi.

Lão Trương với Lục Du làm việc là vì muốn tiền, còn Lâm Hựu Tả là vì tìm kích thích.

Ba người vì lý do khác nhau tụ cùng một chỗ tạo thành đội này.

Tuy rằng ngoài Lục Du ra thì bọn họ đều không đáng tin nhưng cũng chưa từng gây ra rắc rối lớn gì.

“Lão Lục cậu vất vả rồi, mau lại đây ăn mấy miếng cho ấm nè.” Lão Trương mặt tươi cười đưa đôi đũa cho Lục Du.

Lục Du không kiên nhẫn đẩy tay lão, đặt mông ngồi xuống ghế.

Quần áo trên người bị mưa bên ngoài tưới cho ướt nhẹp, Lục Du đưa tay dùng lực một chút, kéo hết đồ cô dâu trên người xuống.

Cậu tựa lưng vào ghế ngồi, hỏi xin lão Trương điều thuốc.

Lúc nhìn thoáng nhìn thấy ký hiệu trên lòng bàn tay, Lục Du lập tức ngồi thẳng dậy.

Lão Trương đang cắm đầu thêm cá viên vào nồi lẩu thì thành linh bị Lục Du kéo tay. “Sao vậy Lục tử?”

“Tôi gặp quỷ.”

Ngữ khí của Lục Du khá câu nệ, không giống như nói đùa.

Lão Trương trở mắt nhìn Lục Du, bỗng nhiên giơ tay chỉ về phía khoảng không phía sau Lục Du, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Lục Du cảm thấy sau lưng chợt lạnh, mãnh liệt quay đầu lại nhưng không nhìn thấy được cái gì cả.

“Ha ha ha, cậu còn tin thiệt luôn!” Lão Trương ôm bụng cười ngả tới ngả lui.

Lục Du nhú mày, giơ chân đá lão Trương một cái. “Tôi không có tâm tình giỡn với ông! Tôi thật sự gặp quỷ.”

Lão Trương vất vả lắm mới nhìn được cười, nghe vậy lại cười nữa: “Nữ quỷ hả? Ngực bị không?”

“Tôi thật sự...” Lục Du lau mặt một phen, tự nhủ thầm không cần so đó với mấy tên gốc này.

“Tôi gặp Thẩm Kỳ Niên.”

Lão Trương ngơ ngác: “Ai?”

Lục Du rút một tờ từ tư liệu “làm ăn” ở trên bàn ra, tên Thẩm Kỳ Niên lập tức đập vào mắt: “Chính là Thẩm lão tam.”

Trên tư liệu đương nhiên không thể thiếu ảnh chụp của Thẩm Kỳ Niên, một anh chàng rất đẹp trai. Nhưng dù có đẹp trai cỡ nào đi nữa cũng là một người đã chết, nhìn cũng hơi sờ sợ.

Lão Trương xếp tư liệu lại, nghĩ ngợi một chút thì tháo chuỗi hạt trên tay xuống cầm, niệm niệm A di đà Phật.

Thấp giọng niệm thêm hai lần A di đà Phật xong, lão Trương mới mở miệng hỏi Lục Du: “Cậu kể từ đầu tới cuối chút coi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lục Du không nói, giơ tay chỉ vào màn hình theo dõi, khoé miệng khê giật giật: “Hồi này mấy anh không thấy gì hết sao?”

Mặc dù có thể không thấy quỷ, nhưng cũng có thể nhìn thấy tình cảnh quỷ dị của mình lúc gặp quỷ mà.

Lão Trương vỗ lên đùi cái chát, lắc đầu lia lịa nói: “Hồi này không phải anh nói rồi sao, tự nhiên tín hiệu bị mất. Tai nghe với màn hình theo dõi đều bị, anh với Tiểu Tả còn phun tào nói gặp quỷ rồi...”

Lão Trương mới nói tới đây liền cứng họng, làm ăn liên quan tới người chết vốn là không có sáng sủa gì hết.

Đêm minh hôn, trời mưa gió, đây không phải mấy chuyện ma quái điển hình sao?

Lục Du không chần chờ, đem chuyện Thẩm Kỳ Niên xuất hiện rồi biến mất như thế nào kể đơn giản lại một lần.

Đương nhiên, loại chuyện bị nam quỷ gặm miệng này, Lục Du tuyệt đối sẽ không kể.

Lão Trương vuốt cằm nhìn như có đang suy nghĩ điều gì đó. “Ý cậu là, hần lao tâm lao lực chui ra là muốn cậu giúp hần tìm thì thế sao?”

“Ừ.” Lục Du đáp, “Hắn nói vậy đó.”

“Vậy sao cậu không chịu đồng ý với hắn đi!” Lão Trương tỏ ra vô cùng đau đớn dạy dỗ Lục Du, “Đây chính là Thảm tam thiếu đó, dù đã biến thành quỷ thì vẫn là Thảm tam thiếu quỷ có tiền đó nhé! Cậu mà đáp ứng hắn, thuận tiện lại bàn thêm điều kiện. Mỗi làm ăn này mà thành công, chúng ta cả đời không cần phải làm việc nữa.”

Lục Du liếc lão Trương trắng mắt, không kiên nhẫn nói: “Chúng ta lúc trước đã bàn bạc xong hết rồi. Làm xong vụ này thì thu tay. Mấy năm nay chúng ta cũng đã kiếm không ít rồi. Nếu ông không bài bạc, số tiền kiếm được cũng đủ cho ông thoải mái hai đời rồi.”

Lão Trương gãi gãi đầu, vuốt mũi cười gượng: “Anh không bài bạc nữa rồi mà.”

Lục Du vừa muốn lên tiếng, bỗng nhiên khoé mắt hoa lên thoáng thấy phía sau lão Trương nhiều hơn một bóng người...

Trên xe có tổng cộng ba người, bóng thì có bốn cái.

Mẹ nó, thật sự gặp quỷ rồi!

3. Chương 3: Là Phúc Không Phải Hoạ

“Lão Lục... Lục Du!”

Lão Trương nhìn theo tầm mắt của Lục Du lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chính là bộ dạng xuất thần của Lục Du kia thật sự khiến người ta có chút hoảng hốt. Lão Trương lập tức moi từ trong túi ra hai tờ tiền nhân nhúm lấy tay vuốt phẳng, một tờ để trên đùi mình, một tờ ném vào tay Lục Du.

Lục Du lấy lại tinh thần, nhìn tờ tiền xanh trong tay, có chút cảm thấy không biết phải nói gì: “Ông có ý gì đây?”

Lão Trương chia chia hình người trên tờ tiền, thần thần bí bí nói: “Cậu không biết đâu, người lãnh đạo đều có quang huy rực rỡ, hoàn toàn có thể dùng để trừ tà ma bảo bình an. Bây giờ cậu còn nhìn thấy cái gì không?”

Lục Du lắc đầu, nhìn lại trong xe giờ chỉ còn ba cái bóng.

Có thể vừa rồi thật sự là hoa mắt thôi.

Chiếc xe phóng như bay trên đường quốc lộ đêm, Lục Du quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh đêm mà ngẩn người.

Lão Trương thấy sắc mặt Lục Du không tốt cũng không dám nói thêm gì nữa, lão rút một cái chăn vứt qua cho Lục Du: “Cậu mệt cả ngày rồi, ngủ chút đi.”

Lục Du tung cái chăn ra quăn lên người, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ đến khi rời khỏi nơi quỷ quái này, một thứ đều sẽ khôi phục lại bình thường thôi.

Ba người Lục Du dừng lại tại Tây Bắc vài ngày, không dám lập tức rời đi.

Thảm gia có tiền có quyền, không chừng đang dàn trận tại nhà ga hoặc sân bay chờ bắt vị tân nương đang bỏ trốn kia.

Bọn Lục Du ở một khách sạn nhỏ chừng ba ngày, lúc nào cũng chú ý tin tức trên mạng về Thảm gia.

Chính là ngoài dự kiến của bọn họ, cô dâu bỏ chạy, Thảm gia vậy mà không xuất ra chút tiếng gió nào.

Không có người điều tra cũng không có bất kỳ một ai bàn luận về tin tức này, thoát nhìn như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đối với tình hình này, lão Trương cho là bình thường thôi.

Dù sao mình hôn cũng không phải việc về vang gì, lúc làm đám luôn giấu giếm, cô dâu bỏ chạy càng không thể nào đem tuyên truyền khắp nơi được. Có thể nói, so với ba người bọn họ, Thẩm gia lại càng không muốn tin tức này bị lộ ra ngoài.

Thế nhưng Lục Du lại cảm thấy sự tình không thể nào đơn giản như vậy được.

Nhưng mà cậu cũng không nói rõ được là chỗ nào kỳ lạ, cuối cùng đành thôi rồi rắm, không thêm nghĩ nữa.

Từ lúc rời tổ trạch Thẩm gia, Lục Du đầu óc vẫn luôn mơ mơ màng màng, phát sốt hết hai ngày, chẳng ăn uống được gì.

Nhìn gầy gò đi rõ ràng.

Chờ đến ngày thứ tư, bên Thẩm gia vẫn như trước sóng yên biển lặng.

Ba người Lục Du thay quần áo đeo kính râm đi ra cửa, quần áo ngăn nắp, đi đường nhanh nhẹn.

Cho đến khi lên máy bay ngồi rồi, Lục Du mới cảm thấy trong lòng kiên định hơn không ít.

Trên máy bay không nhiều người lắm, toàn bộ cabin chỉ khoảng ba mươi mấy người. Lục Du ngồi ở ghế gần lối đi, ghế bên kia lối đi là một bà mẹ trẻ cùng với một cô con gái nhỏ khoảng hai, ba tuổi.

Bé gái ánh mắt rất sáng, trên má có hai cái lúm đồng tiền xoáy sâu.

Cô bé ngồi trên ghế xoay tới xoay lui nhìn xung quanh, bà mẹ trẻ lại nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người.

Thấy máy bay sắp cất cánh, Lục Du mở miệng nhắc nhở: “Chưa thắt dây an toàn kìa.”

“A, thiếu chút nữa là quên rồi.” Lão Trương ngồi đằng sau lên tiếng.

Người mẹ trẻ cùng với cô bé kia kinh ngạc nhìn Lục Du, vẻ mặt rất phức tạp.

Lục Du chỉ chỉ bên kia nhắc nhở lần thứ hai: “Đeo dây an toàn.”

Người mẹ trẻ lấy lại tinh thần, cười cười tỏ vẻ cảm ơn với Lục Du. Sau đó cô ta liền vươn tay đeo dây an toàn cho con gái sau đó mới thắt cho mình.

Cô con gái cắn ngón tay, tò mò nhìn Lục Du, thỉnh thoảng lại nhếch miệng cười cười.

Lục Du đối với con nít cũng không có nhiều hứng thú.

Trước khi máy bay cất cánh, Lục Du mở một tờ báo ra xem, trong lòng lại suy nghĩ những việc cần làm sau khi trở về.

Chuyến bay đi được nửa chặng đường, tiếp viên hàng không đẩy toa xe thức ăn đi phân phát bữa ăn.

Lục Du nhận hộp cơm, lễ phép nói cảm ơn với tiếp viên hàng không, tiếp viên hàng không tiếp tục đẩy xe lên phía trước phát thức ăn.

Lục Du nhíu mày, nhìn không được gọi cô tiếp viên lại: “Bọn họ còn chưa có đồ ăn.”

Vị tiếp viên hàng không quay đầu lại nhìn thoáng qua bên kia, mờ mịt hỏi: “Tiên sinh, anh nói ai còn chưa có đồ ăn?”

Lục Dương nâng cằm chỉ chỉ vào dây ghế ngang với mình nói: “Chính là bé gái đó với mẹ của bé.”

Mặt cô tiếp viên hàng không nháy mắt trắng bệch, nhưng vẫn cố thanh cổ họng, ngọt ngào cười nói: “Tiên sinh, chắc anh nhìn nhầm rồi. Hai chỗ này không có ai ngồi mà.”

Tất cả hành khách trong cabin đều quay đầu lại nhìn Lục Du, vẻ mặt mang theo đánh giá cùng ngờ vực vô căn cứ.

Lục Du hoàn toàn không có thời gian chú ý mấy thứ đó, cậu khó tin nghiêng đầu nhìn sang dây ghế bên kia, nhìn về phía cô bé cùng với mẹ của bé.

Hai người nhìn như là hoàn toàn không nhận thấy được cái gì hết, vẫn như trước đang cúi đầu thân mật nói chuyện.

Lão Trương nhin không được chồm tới trước dựa vào phía sau ghế của Lục Du nói nhỏ: “Cậu có thói quen dùng cách này để tiếp cận tiếp viên hàng không hả?”

Thói quen cái đầu ông á!

Lục Du quay đầu trừng mắt nhìn lão Trương, sau đó tầm mắt lại rơi vào chỗ ngồi bên kia hỏi: “Lão Trương, ở đó có người ngồi không?”

Lão Trương liếc mắt nhìn bên kia một cái, thập phần khẳng định nói: “Không có, cái gì cũng không có hết.”

Cả người Lục Du không tốt lắm, hần giữ tờ báo ra che khuất tầm mắt, cảm thấy chung quanh có chút lạnh lạnh.

Thật vất vả chờ được máy bay đáp xuống, tất cả mọi người đi ra, cô bé kia cùng với mẹ lại vẫn như trước ngồi im.

Không một ai nhìn thấy họ, đương nhiên cũng sẽ chẳng có ai nhắc nhở họ.

Lúc Lục Du xuống sân bay còn nhin không được mà quay đầu nhìn thoáng qua, vô tình đụng trúng ánh mắt của người mẹ trẻ kia...

Không biết lúc nào mà cô ấy đã dắt cô bé đi tới phía sau tiếp viên hàng không. Cô ta thẳng thắn nhìn Lục Du, đột nhiên nhếch môi, lộ ra một đồng răng trắng loá.

Đang giữa tháng tám, mùa hè thời tiết nóng bức. Lục Du đứng giữa trời nắng chang chang ra một thân mồ hôi lạnh.

“Mấy người về trước đi.” Lục Du tay xách theo một cái túi, thoát nhìn bình thường như lúc trước.

Lão Trương mắt choáng váng: “Cậu còn muốn đi đâu?”

Lục Du huýt sáo chĩa chĩa Nam Sơn: “Hai ngày nay có chút yếu, tôi muốn đi chùa.”

Là một tên kiên định không tin thần quỷ, đây là lần đầu tiên Lục Du đi chùa miếu.

Chùa Nam Sơn giờ là một địa điểm du lịch nổi tiếng, mỗi ngày khách hành hương đến cầu thần bái phật nhiều không dứt.

Lục Du ngửa đầu nhìn bức tượng Phật ánh vàng rực rỡ kia, sau đó đi mua một mớ nhang.

Lúc đi tới thùng công đức, Lục Du móc trong túi ra tờ một trăm đồng bỏ vào.

Vừa xoay người đi hai bước lại lui trở về, lại bỏ thêm một trăm đồng vào.

Có một vị hoà thượng bên cạnh thấy thế, chấp hai tay tiến lên chào hỏi Lục Du, dẫn cậu đến căn phòng phía sau.

Trong phòng thờ Phật tổ, có một vị hoà thượng trung niên đang ngồi bên dưới tượng Phật gỗ mõ.

Lục Du vừa mới vào cửa, vị hoà thượng liền mở mắt ra.

Lục Du bị người đánh giá có chút không được tự nhiên, xoa cổ nói: “Chào sư phụ.”

“A di đà Phật.” Vị hoà thượng khuôn mặt đầy đặn tươi cười, thoát nhìn thực sự có vài phần từ bi.

Không chờ Lục Du nói tiếp, hoà thượng từ trong tay áo lấy ra một cái bùa hộ mệnh đưa cho cậu: “Bùa này là do mấy vị cao tăng đắc đạo của chùa tụng kinh khai quang, sẽ bảo hộ thí chủ chu toàn.”

Lục Du cảm thấy rung mình, cung kính bước tới tiếp nhận lá bùa: “Sư phụ, ngài có thể nói cho tôi biết nếu gặp quỷ thì phải làm sao không?”

Vị hoà thượng chấp tay nói: “Vạn vật chúng sinh đều tùy duyên, thí chủ hà tất quá mức chú ý.”

Lục Du còn muốn hỏi nữa nhưng vị hoà thượng dẫn đường ban này đã đến thúc giục. Lục Du nhìn hoà thượng trong phòng, đôi phương đã sớm hai mắt nhắm nghiền, tiếp tục gõ mõ, miệng lầm nhảm.

Lời này nói cũng như không nói.

Lục Du muốn đi, vị hoà thượng dẫn đường kia đã ôm thùng công đức bước tới, mỉm cười: “Thí chủ, có thể được đại sư ban thưởng bùa cũng là duyên phận, về phần duyên phận này sâu cạn như thế nào là tùy vào quyết định của thí chủ.”

Tầm mắt sắc bén của Lục Du dừng lại trên người hoà thượng, cậu nhướn mày nói: “Ý thầy là muốn tôi lại quyên thêm chút tiền cúng dường?”

Hoà thượng lắc đầu: “Không không không, ngã Phật từ bi, phổ độ chúng sinh. Thí chủ quyên tiền không phải cho tôi cũng không phải cho Phật mà là thí chủ đang kết phật duyên a.”

Lục Du nhất thời không còn gì để nói, cậu nhìn người đó, miệng cười cười, tiện tay đem lá bùa hộ mệnh nhét vào thùng công đức.

“Ai da, tôi nói này thí chủ, thí chủ làm gì vậy? Tôi xem ấn đường của thí chủ biến thành màu đen, thí chủ không sợ có đại hoạ sao?”

Lục Du đeo kính râm lên che mắt, nhún nhún vai tỏ vẻ không hề gì nói: “Là phúc không phải hoạ, là hoạ không thể tránh.”

Chờ đến khi rời đi, Lục Du mới quay đầu lại.

Tượng Phật Nam Sơn đứng lặng im giữa không gian, Lục Du chấp tay vái: “Phật tổ ơi Phật tổ, giữa con với ngài không cần gian thương trung gian, tình cảm như vậy chênh lệch giá lắm đúng không ạ? Cầu ngài phù hộ con một lần, chờ con mua lại nhà rồi, con sẽ đến trả lễ.”

Lục Du xuống núi về nhà, tới nhà đã là chín giờ tối.

Lão Trương với Tiểu Tả không có ở nhà, nhún nhún vai nói là đã đi ra ngoài chơi.

Lục Du tiện tay ném túi xách trên ghế salon, vừa đi vừa cởi quần áo.

Dáng người Lục Du vô cùng tốt, thuộc loại mặc quần áo thì thấy gầy, cởi ra thì có cơ bắp.

Bình thường ở nhà cũng như vậy, không có gì đặc biệt. Nhưng hôm nay, không biết có phải tại tâm lý hay như thế nào, Lục Du cảm thấy trong nhà có chút quái quái, giống như có người đang nhìn mình chằm chằm.

“Phù...” Lục Du thở ra một hơi, vào phòng ngủ lấy khăn ra đi tắm.

Mấy ngày nay gặp nhiều chuyện quá, tắm rửa gội sạch hết rồi đi ngủ một giấc cho khỏi suy nghĩ lung tung.

Lục Du cầm khăn tắm, mở tủ lấy một cục xà phòng, huýt sáo đi vào phòng tắm.

Mở vòi sen, nhiệt độ trong phòng tắm tăng lên không ít. Lục Du sợ nóng, điều chỉnh thành nước lạnh.

Lục Du xoa dầu gội lên đầu chà qua chà lại, bọt ra một đồng chảy xuống mắt của Lục Du. Ngay lúc cậu muốn sờ soạng mở vòi nước để rửa, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Gió từ bên ngoài thổi vào phòng tắm, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống.

Lục Du sờ soạng muốn tìm vòi nước xối bọt dầu gội đi, cúi đầu lại thoáng nhìn thấy trước mặt có nhiều thêm một cái bóng đen.

“Ai đó?” Lục Du vươn tay đẩy, lại đẩy trúng hư không.

Không ai trả lời Lục Du.

Không có người, cũng không có tiếng. Toàn bộ phòng tắm im lặng không tưởng tượng nổi.

Bọt dầu gội từ trên trán chảy xuống, khiến mắt cay cay. Trước mắt Lục Du mơ hồ, cậu bỗng nhiên có chút khó hiểu rằng mình một cái.

4. Chương 4: Đã Xong Chưa

Lục Du vốn nghĩ địch không động, ta không động.

Nhưng mà dù địch có động, cậu cũng thật sự không động được.

Độ ẩm trong phòng giảm mạnh, giống y như đúc cái đêm minh hôn đó.

Lục Du nhắm mắt, cảm quan toàn thân đều mở ra.

Một cơn khí lạnh trực diện tiến đến, không chờ Lục Du chuẩn bị tâm lý, môi đã bị cái gì đó dán lên.

Lạnh lẽo quen thuộc, cảm giác quen thuộc...

Mà ngay cả cảm giác đầu lưỡi uốn éo đi vào này cũng quen thuộc nốt.

Lục Du trong lòng mắng mẹ nó, chỉ hận bản thân không hiểu ba cái kỹ năng huyền học gì đó, để bị một tên nam quỷ chiếm tiện nghi những hai lần.

Mẹ nó, tên hỗn đản.

Thật vất vả mới chờ được người nọ lui ra, Lục Du nhấc chân liền đá qua.

Dầu gội chảy vào mắt làm mắt cay xót.

“Con mẹ nó anh có bệnh phải không!”

Lục Du sờ soạn đi đến bên tường, muốn mở nước xối sạch bọt.

Thế nhưng vì cay nên nhắm mắt, không nhìn thấy gì cả, càng gấp càng loạn.

Thẩm Kỳ Niên mới chiếm được tiện nghi, thật tốt bụng mà bay tới bên người Lục Du giúp đỡ mở vòi nước.

Lục Du cả người đều tặc mao: “Lăn lăn lăn, tránh xa tôi ra một chút!”

Dòng nước lạnh lẽo từ trên hướng thẳng xuống, Lục Du hứng một hồi mới bắt đầu tỉnh táo lại.

Cậu xoa mặt một phen, đôi mắt còn chút đau đớn nhỏ, hình như đã đỡ lên rồi.

“Anh rốt cuộc là muốn cái gì đây?” Lục Du híp mắt nhìn Thẩm Kỳ Niên. Trên người đối phương vẫn là bộ tây trang cùng với giày da kia, nhìn thật sự rất ôn nhuận vô hại.

Nhưng mà Lục Du không có cảm thấy như vậy nha.

Ánh mắt vô tình xẹt qua đôi môi của Thẩm Kỳ Niên, Lục Du không tự chủ được nghĩ tới cảm giác mềm mại ban nãy.

Cậu khẽ thở hắt một hơi, nghiêng đầu nhìn Thẩm Kỳ Niên: “Nếu anh cảm thấy nhàm chán, tôi có thể xuất tiền ra tài trợ cho anh tìm hai người, nam nữ gì đó tùy anh chọn. Nếu anh có yêu cầu, tôi cũng có thể giúp anh tìm mình tinh diện ảnh gì đó. Cho nên có thể kính nhờ anh đừng đến quấy rầy tôi nữa được không?”

Ánh mắt Thẩm Kỳ Niên bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên: “Tôi không cần người nào khác.”(Anh chỉ cần em =]]]])

Lục Du lặng lẽ lui về phía sau hai bước, trong lòng thầm tính toán làm cách nào để thoát thân.

Đồ vật để trừ tà trong nhà có không nhiều, cảm thấy có thể có khả năng hữu dụng hình như chỉ có Mao gia gia. (Hình chủ tịch Mao Trạch Đông trên tờ tiền)

Vấn đề chính là, Mao gia gia ở trong túi quần, mà quần thì trong phòng ngủ mất rồi.

Từ phòng tắm tới phòng ngủ chắc khoảng mười thước.

Cho nên là, cậu phải làm sao có thể trong thời gian ngắn nhất vọt ra khỏi phòng tắm chạy vào phòng ngủ mà không bị quỷ dây dưa đây?

Giống như nhìn thấu tâm tư của Lục Du, Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng lắc đầu.

Dù sao cũng là thiếu gia danh môn thế gia, đã biến thành quỷ rồi nhưng Thẩm Kỳ Niên giờ tay nhắc chân vẫn như trước mang theo một tia quý khí. (Khí chất sang trọng)

“Cậu không cần quá lo lắng, tôi sẽ không làm hại cậu đâu.”

Ma quỷ nói chuyện chỗ nào có thể tin tưởng được vậy!

Lục Du trong lòng đã có ý tưởng, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện một bộ dáng hảo thân thiện, lịch sự: “Cũng biết Tam thiếu gia không phải loại quỷ nhân rồi này. Nhưng bất quá, anh nên hiểu rõ, đây là chỗ ở của tôi, không phải là nơi anh nên xuất hiện.”

Lục Du đang nói chuyện, bỗng thấy tầm mắt của Thẩm Kỳ Niên lướt xuống theo thân thể của cậu một chút.

Bên này mình không một mảnh vải che thân, bên kia đối phương lại y phục chỉnh tề.

Nếu đổi lại là người khác sợ là sẽ xấu hổ chết luôn.

Không may là Lục Du là một tên đàn ông phương Bắc nha, nhà tắm công cộng gì cũng lợi qua rồi.

Đối với kích cỡ của mình, Lục Du vẫn rất có tự tin.

Lục Du tận lực ưỡn thắt lưng. Bỗng nhiên nhớ tới tên này là người đã cưỡng hôn mình hai lần!

Đệt mịa, tên biến thái chết tiệt!

Lục Du tùy tay chụp cục xà phòng trên bồn rửa tay ném về phía Thẩm Kỳ Niên, ngay sau đó lập tức rút khăn mặt che hạ bộ.

Khăn mặt nhỏ xíu, chỉ có thể khó khăn che khuất bộ vị mấu chốt.

Lục Du hoàn hồn nhìn Thẩm Kỳ Niên, không biết lúc nào mà đối phương đã bay qua phía bên này.

Hắn đứng cách Lục Du khoảng một mét, con ngươi sâu thẳm mang theo chút kỳ vọng: “Cậu suy nghĩ sao rồi?”

“Hả?”

Lục Du sửng sốt một chút mới kịp phản ứng là đối phương đang hỏi chuyện nhờ cậu đi tìm thi thể.

Thẩm Kỳ Niên thấy Lục Du ngẩn người, lập tức liền nhắc nhở cậu: “Tôi đã nói cho cậu ba ngày để cân nhắc. Tôi nghĩ cậu sẽ quay lại tìm tôi, ai mà ngờ cậu đi mất tiêu luôn...”

Lúc Thẩm Kỳ Niên nói những lời này liên tục lắc đầu, trên mặt mang biểu tình bi thương.

Lục Du nhanh chóng xua tay: “Ấy ấy ấy, anh đừng có làm cái vẻ mặt này với tôi. Người ta không biết còn tưởng tôi làm gì anh đó!”

Thẩm Kỳ Niên không nói lời nào, cứ như vậy mà đứng lặng lẽ nhìn Lục Du.

Thấy đối phương ôn hoà, lịch sự, thái độ của Lục Du không tự chủ được cũng có chút hoà hoãn: “Tôi nói trước đi, anh muốn cái gì tôi cũng có thể trực tiếp đốt cho anh. Như iPhoneX nè, biệt thự nè, tôi có thể đốt nhiều dạng cho anh, không cái nào giống cái nào luôn. Nhưng mà chuyện tìm thi thể này thật sự là vượt qua phạm vi năng lực của tôi rồi.”

Thẩm Kỳ Niên nháy mắt mấy cái: “Thật sự không thể giúp tôi sao?”

Lục Du kiên quyết lắc đầu: “Không giúp được.”

“Cậu đừng quyết định sớm quá, tôi lại cho cậu ba ngày suy nghĩ đi.” Thẩm Kỳ Niên có chút giận nhưng cũng không muốn bỏ cuộc như vậy.

Ngay lúc hắn muốn đi, Lục Du bỗng nhiên mở miệng: “Chờ chút!”

Thẩm Kỳ Niên kinh hỉ nhìn Lục Du: “Cậu nghĩ thông suốt rồi hả?”

“Không phải, tôi chỉ muốn hỏi sao anh tìm được nhà tôi mà tới đây.” Trước đó không phải rõ ràng là không biết sao.

Tầm mắt Thẩm Kỳ Niên dừng ở trên tay của Lục Du, ôn thanh lên tiếng nói: “Tôi làm một ký hiệu trên tay của cô dâu mình hôn của mình, không cần biết đối phương ở nơi nào, chỉ cần tôi muốn là đều có thể tìm tới.”

Lục Du nhìn ký hiệu trên tay mình cảm thấy có chút đau đầu, lại nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên còn chưa đi thì lập tức nhíu mày: “Anh sao còn chưa đi nữa?”

Người sợ ác, quỷ sợ hung.

Thẩm Kỳ Niên không tự chủ cúi thấp đầu, nhẹ giọng lên tiếng trả lời: “À.”

Độ ẩm trong phòng tắm trong nháy mắt khôi phục lại bình thường, Lục Du thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ chuyện này không thể cứ như vậy kéo dài được.

Vừa rồi có Thẩm Kỳ Niên ở đây, Lục Du chỉ xối qua loa bọt dầu gội trên mặt. Hiện giờ tên kia đi rồi, tự nhiên muốn xối sạch đám bọt trên người.

Lục Du mở vòi nước, xoa mặt lung tung một phen.

Nước ấm chảy theo cổ của Lục Du xuống ngực, chảy qua cơ bụng một đường chảy xuống dưới. (Hãy tiếp tục tưởng tượng đi xem nước chảy tới đâu nha, kiểu gì cũng kết thúc ở cống toilet:v)

Lục Du nhìn chính mình trong gương, tính toán ngày mai đi tìm một chỗ khác cầu một lá bùa.

Ngay lúc Lục Du nhìn gương, bên trong gương bỗng nhiên nhiều ra thêm một bóng dáng.

Đệt!

Lục Du không đề phòng, bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau mấy bước.

“Anh sao còn chưa đi?”

Thẩm Kỳ Niên từ trong gương chui ra, trên tay cầm một cục xà phòng: “Hồi nãy cậu ném xà phòng...”

Đây là quay trở lại để trả xà phòng?

Lục Du không nghĩ ngợi lập tức xua tay: “Tôi bỏ cục xà phòng này, ngài mau mau biến mất đi được không?”

Thẩm Kỳ Niên lớn tới vậy, cho tới bây giờ chưa từng bị người ta dùng ngữ khí xua đuổi này nói chuyện với mình.

Hắn hơi hơi nhăn mày lại, thần sắc nghiêm nghị. Nhiệt độ xung quanh ngày càng thấp, con người của hắn cũng ngày càng sâu. Không khí chung quanh nháy mắt có chút khấn trương.

Ngay tại lúc Thẩm Kỳ Niên muốn phát tác, Lục Du bỗng nhiên chụp cục xà phòng trong tay hắn sau đó không kiên nhẫn khoát tay: “Rồi, cảm ơn anh nhất xà phòng dùm tôi. Xà phòng tôi nhận rồi, anh có thể đi chưa?”

Biểu tình siêu hung của Thẩm Kỳ Niên còn chưa kịp thu hồi đã bị quấy rầy. Hắn có chút ngậy người nhìn Lục Du, một con quỷ cao lớn cứ như vậy mà đứng đơ ở đó.

Lục Du cầm xà phòng, bĩu môi: “Đi nhanh đi.”

Mất thấy Thẩm Kỳ Niên bước về phía cửa, Lục Du nhin không được phun tào một câu: “Biến mất vào hư không không phải nhanh hơn sao?”

Thẩm Kỳ Niên sâu kín quay đầu lại nói: “Tại mới chết không lâu nên vẫn có thói quen đi cửa.”

Lục Du nhất thời im lặng.

Lục Du đợi một hồi cũng không thấy Thẩm Kỳ Niên xuất hiện lại lần nữa. Cúi đầu nhìn cục xà phòng trong tay, Lục Du cảm thấy có chút hoảng, tuy tay liền ném vào thùng rác.

Cậu không dám ở trong phòng tắm tắm rửa kỹ càng nữa, tắm qua loa một chút liền nhanh chóng quay lại phòng ngủ.

Trong ví tiền có rất nhiều Mao gia gia, Lục Du vội vàng moi hết bọn nó ra, xếp thành một vòng tròn trên giường, vây chính mình bên trong vòng tròn đó.

Làm xong hết Lục Du mới cảm thấy có chút an tâm.

Cậu cầm máy tính lên giường, mở ra nhìn, tìm tòi tư liệu của Thẩm Kỳ Niên.

Không có tin tức ngoài lề cũng không có scandal. Lý lịch Thẩm Kỳ Niên sạch sẽ đẹp đẽ y như nam chính trong mấy truyện Mary Sue.

Trên tư liệu đề nói cái gì mà gia thế hiển hách, vẻ ngoài đẹp trai, một chút tin tức hữu dụng cũng không có. Còn không bằng mấy cái tư liệu thu thập hồi làm minh hôn đầu, ít ra trên đó bắt tự chuẩn lắm đó.

Lục Du theo thói quen tính hút thuốc, đưa tay sờ túi áo mới phát hiện bao thuốc lá nằm trong túi quần ngoài salon.

Lục Du không muốn rời đi cái vòng trừ tà cầu bình an mình mới làm xong, chỉ có thể nghỉ hút thuốc thôi.

Cậu nhìn ảnh Thẩm Kỳ Niên do người qua đường chụp trên màn hình, hấn trong ảnh khí chất thanh lãnh, quý khí bức người.

Công tâm mà nói thì quả thật rất đẹp trai.

Lục Du nhìn ảnh chụp này xong, đầu óc vừa chuyển, đưa tay gõ bàn phím...

“Tính hướng của Thẩm Kỳ Niên”.

“Bạn trai của Thẩm Kỳ Niên”.

“Thẩm Kỳ Niên là gay sao?”

5. Chương 5: Đờng Sợ

Đêm nay Lục Du ngủ không được an ổn.

Từ trước đến nay cậu đều là loại người đầu dính gối là ngủ ngay, hiện giờ lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Lúc đầu óc Lục Du vừa mới mơ màng một chút, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một trận ồn ào.

Mở di động lên, ánh sáng chói mắt, Lục Du hí hửng xem giờ xong nhin không được rất muốn mắng chửi người...

Đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà làm cái quái gì vậy trời.

Lục Du kéo chăn lên che kín đầu, ý đồ muốn ngăn cản âm thanh ồn ào bên ngoài. Thế nhưng không biết do đêm yên tĩnh quá hay tại âm thanh của đối phương lớn quá, rõ ràng đã bịt chặt tai nhưng âm thanh bên ngoài vẫn ầm ầm bên tai.

Lục Du duỗi chân dài ra đạp tung chăn lên, mở to mắt nhìn trần nhà, muốn nghe thử để xác định nơi phát ra âm thanh.

Một đám người rạng sáng không thèm ngủ, đứng ở đường cái hi hi ha ha mà cãi nhau. Lục Du vốn nghĩ là bọn họ sẽ đi nhanh thôi, nhưng sự thật mất lòng rồi. Người ở bên ngoài vẫn như cũ đứng đó, không đi cũng không ngừng ồn ào.

Mẹ nó này giờ mà còn chưa xong!

Lục Du vén chăn đứng lên, lấy đèn pin ở đầu giường sau đó đi ra ngoài.

Nơi ở của Lục Du là một ngôi nhà cũ, phía trước có một cái hàng rào nhỏ. Bên ngoài hàng rào là đường cái, nhưng nơi này vốn hẻo lánh, bình thường cũng không có người nào lui tới.

Lục Du mặc áo ngủ đi ra cửa, lần theo âm thanh mà đi về phía đường cái. Cậu cầm đèn pin chiếu về phía trước chỉ thấy một đám người đứng giữa đường cái đang cao giọng cự cãi gì đó, hoàn toàn không đem luật giao thông để vào trong mắt.

Mẹ nó, đám này hơn nửa đêm không ngủ được liền oanh oanh liệt liệt đứng giữa đường cái là muốn đi tìm chết sao?

Lục Du cảm thấy một cơn giận vô hình đang dâng lên, hướng phía bên kia há miệng mắng một câu: “Ê, mấy người nửa đêm nói chuyện nhao nhao như vậy, muốn lật trời hả gì?”

Lục Du vừa dứt lời, chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Cậu vốn làm tốt chuẩn bị chiến đấu vô mồm một trận rồi không ngờ rằng đối phương lại phản ứng hoàn toàn ngoài dự liệu của cậu. Mấy người bên kia đồng loạt im lặng đứng cùng một chỗ xoay mặt nhìn về phía Lục Du. Bọn họ cứ như vậy đứng an tĩnh ở đó, đưa tay chỉ vào Lục Du mà thì thầm trao đổi gì đó.

Lục Du cảm thấy hình như có chỗ nào đó quái quái, chính là không nói được quái chỗ nào.

Đèn pin của cậu độ sáng khá mạnh, có thể xuyên màn đêm chiếu sáng đoạn đường phía trước. Có lẽ là do ánh đèn pin của Lục khiến bọn họ bình tĩnh, sau một lát im lặng, cả bọn cùng đi về phía Lục Du.

Đem đèn pin chiếu vào mặt người ta thật sự rất bất lịch sự nên Lục Du cũng không có chiếu vào. Cậu hướng đèn pin xuống phía dưới, tầm mắt cũng theo đó dời xuống nhìn mặt đất, tại thời điểm nhìn xuống, sau lưng cậu không khỏi căng thẳng...

Bọn người bên kia căn bản không hề có bóng.

Vừa rồi không chú ý, hiện tại nhìn kỹ mới thấy, người bình thường làm sao thân thể cứng ngắc như vậy được, thẳng đơ như chết cứng.

Lúc ra khỏi cửa không nhận ra, giờ đứng đây trong chốc lát mà Lục Du đã cảm thấy lạnh không chịu nổi.

“Cái đó, biết sai là tốt rồi, không cần phải lại đây giải thích với tôi đâu!” Lục Du xì mặt nói mấy lời này xong lập tức quay đầu muốn chạy vào nhà, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Trái tim Lục Du nhảy vọt lên cổ họng, theo bản năng hươ tay muốn đánh người thể nhưng chính là hươ trúng không khí, cả cánh tay cũng không đụng tới.

Lục Du vừa muốn quay đầu lại đã bị người che kín mắt. Thật sự chẳng có cảm xúc chân thật gì nhưng Lục Du có cảm giác như vậy.

Lục Du lập tức muốn đưa tay lên kéo xuống lại nghe thấy người nọ ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, là tôi.”

6. Chương 6: Chỉ Cho Ở Một Đêm

Tốt xấu gì cũng có hai lần tiếp xúc môi lưỡi với nhau, Lục Du đối với giọng nói này quá quen thuộc rồi.

Thẩm Kỳ Niên đứng ở phía sau Lục Du, đưa tay che khuất ánh mắt của cậu.

“Bọn họ không phải là người.” Lục Du bị che mắt không nhìn thấy được tình huống bên kia nên càng cảm thấy cấp bách.

“Tôi biết.” Thẩm Kỳ Niên dừng một chút sau đó bổ sung: “Tôi cũng không phải.”

Lục Du im lặng, lúc hồi hồn liền muốn kéo bàn tay đang ngăn ánh mắt của mình xuống.

Thẩm Kỳ Niên lập tức ngăn động tác của cậu: “Tôi giúp cậu che mắt thì bọn họ sẽ không nhìn thấy cậu nữa.”

Tay Lục Du lập tức chần chờ một chút, chung quy vẫn là không dám lập tức kéo bàn tay kia xuống.

Tuy chỉ mới gặp ba lần, nhưng Lục Du có một chút tín nhiệm khó hiểu đối với Thẩm Kỳ Niên.

“Tôi muốn vào nhà.”

Trái tim Lục Du còn đang nảy thành thạch kinh hoàng nhưng dĩ nhiên là vẫn có thể khống chế tâm tình của chính mình.

“Bây giờ chưa được, phải chờ bọn họ rời đi đã, bọn họ không phải luôn ở nơi này.”

Thẩm Kỳ Niên đứng phía sau Lục Du, hai tay che đôi mắt của Lục Du, lồng ngực hấn dán vào sau lưng Lục Du, thoạt nhìn vô cùng thân mật khăng khít.

Rõ ràng là quỷ không phải thực thể nhưng lại có thể chạm vào người mình.

Một người con trai dán gần mình như vậy, Lục Du cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cậu thanh thanh cổ họng, nhỏ giọng hỏi: “Những cái đó là gì vậy?”

“Bọn họ là những người chết oan biến thành du quỷ, cách một khoảng thời gian sẽ tụ tập lại với nhau một chút. Những người có dương khí nặng sẽ không nghe được gì hết, nhưng cậu không giống vậy.”

Lục Du nhíu mày: “Anh đừng có nói lung tung, tôi là một thằng đàn ông dương khí đủ đầy đây nè.”

Thẩm Kỳ Niên im lặng một chút rồi mới nói: “Đó là hồi trước. Cậu bị tôi hút dương khí cho nên mới có thể nhìn thấy mấy thứ này.”

What?

Trán Lục Du nổi gân xanh: “Cho nên, anh hôn tôi là để hút dương khí?”

Thẩm Kỳ Niên lên tiếng trả lời: “Ừm, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi.”

Bất đắc dĩ cái chó má chứ bắt!

Còn đặc biệt đi hút dương khí, anh coi mình là hồ ly tinh chắc!

Lục Du nổi giận đùng đùng, kéo tay Thẩm Kỳ Niên xuống vung qua một đấm.

Thẩm Kỳ Niên theo bản năng nghiêng người tránh né một chút, Lục Du lập tức đánh hụt.

Mấy con quỷ bên kia vốn đang chạy về phía Lục Du, giữa chừng bỗng nhiên mất dấu mục tiêu cũng đang rất mờ mịt. Bọn họ đứng giữa lộ hoang mang nhìn trước ngó sau như ruồi mất đầu.

Ngay lúc bọn họ định rời đi thì Lục Du lần thứ hai xuất hiện trước mắt bọn họ. Đám quỷ kia trong nháy mắt hưng phấn, hướng về phía Lục Du bay đến.

Lục Du đang còn muốn đánh Thẩm Kỳ Niên chỉ thấy Thẩm Kỳ Niên hoảng sợ chỉ vào phía sau của mình hô to: “Cẩn thận!”

Lục Du quay phắt đầu lại, trùng hợp đến khốn kiếp mà nhìn thấy một khuôn mặt già nua tang thương sắp dán tới mặt mình.

Đó là một khuôn mặt héo rũ, khô quắt như mấy gốc cây già mục rữa.

Giờ phút này, khuôn mặt như cây héo này cứ vậy mà phóng đại trước mặt Lục Du, miệng kỳ quái mà chu ra hướng về phía Lục Du.

Đột, lại một tên nữa mẹ nó muốn hút dương khí của ông.

Lục Du đang điên tiết, vung một đấm lên đánh ngay mặt tên quỷ kia. Tên quỷ ngao một tiếng hét thảm, bị văng ra xa, trông vô cùng đáng thương.

Tục ngữ có câu, người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần.

Lục Du mới đầu bị dọa, quỷ đương nhiên muốn lại khi dễ cậu. Nhưng giờ Lục Du đã trở lại hình thức đại ca, thấy bọn quỷ này ngoại trừ không có bóng ra thì cũng chả khác gì người thường cả.

Lão quỷ bị đánh văng đang khóc hu hu kể lể uỷ khuất bên kia, cả đám quỷ khác đang quây xung quanh lão an ủi lão cùng với chỉ trích Lục Du.

Lục Du nghe bên tai ồn ào, trực tiếp mở đèn pin chiếu qua rỗng: “Ồn ào muốn chết, nhanh lẩn lẩn đi chỗ khác! Đừng có ở mà ở đây lao nhao, nếu không đừng trách ông đây không khách khí với mấy người!”

Một đám quỷ ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, trong mắt đều là không cam lòng. Nhưng mà quay đầu liếc mắt nhìn Lục Du một cái...

Siêu hung dữ, sợ quá đi!

Bọn du quỷ túm tụm lại với nhau mà bỏ đi.

Lục Du vỗ tay, xoay người muốn đi vào nhà.

Thẩm Kỳ Niên vẫn đứng đó, ánh mắt như có điều suy nghĩ mà đánh giá Lục Du.

Lục Du nghĩ tới mới này mình bị người này hại mới gặp quỷ, cậu cũng rất tức: “Anh cũng ở đâu thì về đó đi, đừng có tới nhà tôi bay qua bay lại, coi chừng tôi tìm người thu thập luôn anh bây giờ.”

“Cậu sẽ không đâu”. Thẩm Kỳ Niên nói một cách chắc chắn.

Lục Du khoanh tay trước ngực, cười lạnh: “Đừng nghĩ tôi là người tốt như vậy nha.”

“Không phải,” Thẩm Kỳ Niên lắc đầu, “tôi biết cậu keo kiệt, sẽ tiếc chi tiền ra mướn người.”

“...”

Không thể không thừa nhận, lời này của Thẩm Kỳ Niên chuẩn không cần chỉnh.

“Nhân quỷ thù đồ (người và quỷ không chung đường), tôi với anh không còn gì để nói với nhau hết.”

Lục Du nhấc chân muốn đi vào trong nhà. Thẩm Kỳ Niên lập tức bay lên cản đường cậu: “Chỉ cần cậu chịu giúp tôi, cậu có điều kiện gì đều có thể nói.”

Lục Du nhướng mày nhìn Thẩm Kỳ Niên, nhếch miệng nói: “Thẩm gia có thể tin tưởng không chính anh rõ ràng hơn tôi không phải sao. Thẩm tam thiếu anh đã xảy ra chuyện, một nhân vật nhỏ nhoi như tôi lại làm gì có khả năng dính dáng tới xã hội thượng lưu của các anh. Anh thấy tôi có thể đấu với mấy thế lực ẩn giấu phía sau đó sao?”

Thẩm Kỳ Niên bình tĩnh nhìn Lục Du: “Tôi tin cậu có thể.”

Lục Du nhếch môi cười lạnh: “Tin tôi? Đừng nói lời vô nghĩa nữa. Tiểu nhân vật nên có nguyên tắc sống của tiểu nhân vật. Thẩm thiếu gia, anh đại nhân đại lượng đừng có đẩy tôi xuống hố lửa được không?”

“Cậu thật sự không muốn giúp tôi phải không?”

Lục Du chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Đúng vậy, anh nhìn thử xem, trong mắt tôi đều viết là không muốn.”

“A”. Trong nháy mắt, hai vai của Thẩm Kỳ Niên sụp xuống, hần nhẹ nhàng ngồi xuống bậc tam cấp, vẻ mặt u oán.

Lục Du không muốn để ý hần, mở cửa liền đi vào nhà. Vào nhà rồi, Lục Du lập tức mở ngăn tủ lấy ra một xấp Mao gia nắm chặt trong tay...

Đệt mẹ, thật là mẹ nó xui xẻo.

Đồng hồ treo tường kiểu cũ vừa gõ hai cái, đã hai giờ sáng.

Chui về phòng ngủ, Lục Du leo lên giường, vẫn như lúc này lăn qua lộn lại không ngủ được.

Cậu gỡ tờ Mao gia gia dính trên ót ra, đứng dậy đi tới huyền quan. Nhìn xuyên qua mắt mèo có thể thấy Thẩm Kỳ Niên đang ngồi trước cửa nhà đưa lưng về phía cậu, dáng vẻ mang theo vài phần tiêu điều, cô đơn.

Mẹ nó đây là chuyện gì chứ.

Lục Du thăm mắng một câu sau đó mở cửa, đứng dựa vào khung cửa nhếch cằm: “Ê!”

Thẩm Kỳ Niên quay đầu lại, ánh mắt đen láy nhìn Lục Du không nói lời nào.

“Sao mà anh còn chưa đi đi?”

“Tôi không có nơi nào để đi, chỉ có thể ở nơi này...”

Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh làm cho Lục Du không quen. Dù trong lòng Lục Du có không vui hơn nữa, nhưng nhìn gương mặt trẻ tuổi lại không nói nổi mấy câu nặng lời...

Đều mới hơn hai mươi tuổi như nhau, bản thân mình còn có cuộc sống, có tương lai mà đối phương lại chỉ có thể bay tới bay lui, không gặp được ánh mặt trời.

Nghĩ lại cũng thấy thật sự rất thảm.

“Vào đi!”

“Hả?”

Lục Du không kiên nhẫn giờ chân sút không khí hai cái: “Tôi kêu anh vào đi!”

Đôi mắt cô đơn của Thẩm Kỳ Niên trong nháy mắt sáng lên, hần đứng lên liền muốn bay.

Lục Du nhíu mày: “Anh có thể đừng bay được không? Nhìn mà thấy hoảng.”

“Hả? Có thể!” Thẩm Kỳ Niên nhắc chân bước đi, nói có chút ngại ngùng: “Bay thuận chân.”

Lục Du nghiêng người sang bên cạnh, chờ Thẩm Kỳ Niên vào rồi thì trở tay đóng cửa lại.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kỳ Niên nghiêm túc đánh giá nhà của Lục Du, trong mắt mang theo chút mới lạ: “Lần đầu tiên tôi ở căn nhà nhỏ ấm áp vậy đó.”

Trong đầu hiện lên tư liệu về biệt thự của Thẩm gia, khoé miệng Lục Du có chút run rẩy...

Cậu hiện tại thật sự muốn đem tên công tử nhà giàu này đá một cú văng ra ngoài. Nhà một trăm mét vuông mà nhỏ cái đầu anh!

Thẩm Kỳ Niên quy củ ngồi trên ghế salon nghe Lục Du lập nội quy trong nhà cho hắn.

“Anh ngủ sofa...”

“Không cho vào phòng ngủ...”

“Không cho vào phòng tắm...”

“Sáng mai liền đi... À quên, anh là quý, ban ngày không thể ra khỏi cửa vậy buổi tối đi. Tối mai liền đi!”

Lục Du ném câu này xong liền trở về phòng ngủ của mình. Gây sức ép cả đêm, bây giờ cảm thấy thật sự quá mệt mỏi rồi. Bò vào vòng tròn của mình, Lục Du vẫn cảm thấy còn chút lo lắng. Cậu kéo một cái khăn tay xuống trùm lên mặt, sau đó lại rút thêm một tờ Mao gia gia đặt lên trên...

Giữ thuyền cẩn thận dùng được vạn năm.

Lục Du ngủ ngon lành tới trưa.

Không biết có phải Mao gia gia đại phát thần uy hay không, đêm qua là một đêm không mộng. Lục Du xuống giường kéo màn cửa sổ đang che ánh sáng bên ngoài.

Giữa trưa, dương quang sung túc chiếu lên người ấm áp dào dạt.

Đồng hồ bên ngoài phòng khách gõ mười một tiếng, lúc này Lục Du mới nhớ tới hôm nay còn có chính sự phải làm. Cậu nhanh chóng rửa mặt, mở tủ quần áo tìm một bộ đồ, thay quần áo xong thì chỉnh lý lại tóc tai.

Sau đó Lục Du đem vali ra, thu thập toàn bộ tiền trên giường xếp vào vali. Một vali đầy tiền như vậy là ước mơ bao lâu nay của Lục Du. Nhiều năm ăn uống kiêng khem, làm nhiều phi vụ như vậy không phải là vì hôm nay sao?

Bên trong phòng khách bị kéo màn, có chút hôn ám. Trong không khí tràn ngập mùi cồn và mùi nước hoa. Lão Trương và Tiểu Tả đang ngả trái dựa phải trên sofa mà ngủ rất say.

Thẩm Kỳ Niên đứng ở một bên, vô cùng nhiệt tình thuyết minh tình huống cho Lục Du: “Lúc năm giờ mười tám phút sáng này mới trở về, vừa vào tới cửa là gục đầu ngủ luôn.”

Lục Du gật gật đầu với Thẩm Kỳ Niên. Cậu thiếu chút nữa là quên luôn sự tồn tại của người này rồi. Nhưng mà giờ cũng đâu phải thời điểm để chú ý mấy cái chuyện này.

“Ê ê, mau thức dậy!” Lục Du nhắc chân đá hai người nọ hai cái, thúc giục: “Hôm nay có chính sự!”

Lão Trương với Tiểu Tả rầm rì hai tiếng, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Lục Du nhú mày, nhìn thoáng qua thấy chiếc vớ bị lão Trương đá rơi xuống đất, lập tức bịt mũi nhặt lên ném về phía hai người kia.

“Đệt mịa thúì quá!” Lão Trương lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên. Tiểu Tả thì che miệng vọt vào nhà vệ sinh.

Lục Du nhìn bọn họ, lắc đầu: “Nhanh lên, hôm nay có chính sự!”

Lão Trương nôn khan hai tiếng, nhịn không được phun tào: “Không phải chỉ ngủ nướng một chút thôi sao, cậu có cần phải dùng vũ khí sinh hoá ám sát bọn anh không?”

Lục Du bật cười: “Cái gì mà vũ khí sinh hoá, không phải là vớ thúì của ông sao?”

Bên kia Tiểu Tả đã thu thập bản thân xong, mặt mũi cũng rửa xong luôn rồi. Tóc nhóc ướt nhẹp nhều nước, làn da nhìn trắng đến xanh xao.

“Lục ca anh mau quần Trương ca đi, em đã nói ổng nhiều lần lắm rồi, mà ổng vẫn không chịu rửa chân.”

Lão Trương đối với vấn đề vệ sinh cá nhân của mình hiển nhiên không muốn nói nhiều, lão khụ một tiếng nói lảng sang chuyện khác: “Hôm nay đi sang tên hả?”

Nhắc tới vụ này cả người Lục Du liền hưng phấn lên, đôi mắt loé sáng rực rỡ, khoe miệng không ngừng nâng lên: “Phải, hôm nay đi sang tên!”

Ngày mùa hè, còn trùng kêu rả rích thế nhưng lại khiến người ta khoan khoái dễ chịu một cách khó hiểu.

7. Chương 7: Tôi Hợp Tác Với Anh

Lục Du lái xe suốt ba giờ chạy từ phía nội thành phía đông đến ngoại ô phía tây.

So với phía đông thì phía tây rõ ràng kém phát triển hơn rất nhiều.

Lục Du dừng xe ở phía ngoài Tây Môn, lấy vali từ ghế phó lái bước xuống xe. Lão Trương đứng trên đường, tháo kính râm nhìn con đường ổ gà ổ voi đầy rẫy, chung quanh là mấy ngôi nhà kiểu cũ, nhìn không được nói: “Anh nói này A Lục, cậu thật sự sẽ dùng sáu trăm vạn mua căn nhà tồi tàn giống như vậy hả?”

Lục Du hoàn toàn không bị lão Trương ảnh hưởng, cho dù nhà ở đã mất nóc thùng vách với cậu cũng sẽ có cảm giác rất thân thiết mà thôi.

Tiểu Tả đứng một bên mở miệng: “Em có cảm giác giá cả có chút cao.”

“Đi thôi.”

Lục Du không nói gì thêm, thái độ cũng đủ thể hiện hết thấy rồi. Lão Trương nhướng mày với Tiểu Tả, hai người trao đổi ánh mắt đã hiểu rõ xong liền đi theo.

Lục Du đi đến ngã tư đường, nhìn tiệm gội đầu cùng với tiệm đồ ăn vặt Sa Huyện đều cảm thấy thật quen thuộc. Đây là nơi cậu đã sống trong hơn mười năm, là nơi chứa đựng những ký ức ấm áp nhất trong suốt 23 năm cuộc đời của cậu. Mặc dù đã rời khỏi đây gần mười năm, nhưng nơi này đối với Lục Du vĩnh viễn chính là nhà của mình.

Ba người quần áo ngắn nắp xuất hiện tại một ngã tư nhếch nhác khá là đáng chú ý, thỉnh thoảng có người quay đầu phóng tới ánh mắt đánh giá.

Lục Du hoàn toàn không thèm để ý mấy chuyện này. Cậu vẫn đi đường khoan khoái, khoẻ miệng luôn nhếch lên, thoạt nhìn tâm tình vô cùng tốt.

Lục Du xách vali đi tới nhà số 77 đường phố Tây, một toà nhà lớn độc lập.

Trên cửa là một cái khoá sắt rỉ sét, phía trên đóng không ít bụi bặm. Lục Du lấy điện thoại di động ra gọi, sau đó đợi gần nửa tiếng mới thấy chủ nhà hiện tại lững thững đi tới.

Chủ nhà là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, mặc một bộ đồ hàng hiệu hoa hoè hoa sói, miệng ngậm điều thuốc. Trên mặt gã ngoài trừ mang theo vẻ từng trải phong sương còn mang theo một tia giảo hoạt, thoạt nhìn không phải dạng người dễ ở chung.

Tay Lục Du nắm vali siết chặt nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười: “Chú Tôn.”

Năm đó mẹ Lục Du sinh bệnh, ba cậu cần tiền gấp nên đã đi vay nặng lãi. Lãi chồng lãi không ngừng tăng lên, cuối cùng đành phải bồi thường bằng căn nhà đang ở. Ba Lục an ủi Lục Du, nói rằng chờ mẹ Lục hết bệnh rồi kiếm tiền mua lại nhà. Nào ngờ một vụ tai nạn xe cộ cứ vậy mà huỷ đi một gia đình.

Lục Du mồ côi cha mẹ, nhà cũng thành của người khác.

Lục Du muốn mua lại nhà cũ không phải chỉ một lần, lần nào Tôn Tiền cũng nói tính theo giá thị trường. Thế nhưng, lương tăng vĩnh viễn không bằng giá hàng hoá, giá nhà đất mấy năm nay đã bị đẩy lên tới trời rồi.

Nếu không phải thật sự không có biện pháp khác, Lục Du cũng không đến mức đi làm mấy loại “làm ăn” này.

Bất quá lần này cậu thật sự đã kiếm đủ sáu trăm vạn, một đồng cũng không thừa không thiếu.

“Chắc chắc, chú còn tưởng là ai.” Tôn Tiền phun một đám khói, liếc mắt cao thấp mà đánh giá Lục Du, sau đó bĩu môi nói: “Xem ra mấy năm nay con cũng sống cũng không tồi ha. Đi thôi, thím của con bảo con vào nhà ngồi chơi một chút đó.”

Khi nói chuyện, Tôn Tiền liếc mắt nhìn lão Trương cùng với Tiểu Tả. Lục Du thấy thế liền giới thiệu: “Chú Tôn, bọn họ là bạn của tôi.”

“À.” Tôn Tiền nhẹ xuy một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Nói ra mới biết là bạn của con, không nói còn tưởng là con dẫn theo hai vị vệ sĩ đó.”

Lão Trương cà lơ phát phơ hoàn toàn không đem mấy lời nói này để trong lòng. Còn Tiểu Tả đang cầm di động cúi đầu chơi game, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Hai người đều không để ý, Lục Du cũng không nói gì tiếp. Tôn Tiền ném điều thuốc xuống đất, nhắc chân dí dí một chút, nói với Lục Du: “Đi thôi.”

Nhà của Tôn Tiền rõ ràng tốt hơn ngôi nhà vừa này rất nhiều, là một căn nhà lầu ba tầng, trang hoàng không thể nói là xa hoa nhưng cũng coi như không tệ.

Mấy người bọn họ vừa vào cửa đã thấy một người phụ nữ trung niên mập mạp bước ra tiếp đón. Khuôn mặt này đối với Lục Du hoàn toàn không xa lạ, đây là vợ của Tôn Tiền, Lâm Xuân Mỹ.

Lâm Xuân Mỹ vừa thấy Lục Du liền cười, kéo tay Lục Du nói: “Ai da, mau cho thím nhìn con một chút coi. Nhiều năm không gặp, Tiểu Lục bây giờ có tiền đồ rồi nha. A! Hai vị này là đồng sự mà Tiểu Lục nói trong điện thoại phải không, mau vào ngồi chơi.”

Trên mặt Lục Du là thần nhiên nhưng trong lòng cảm thấy thật châm chọc...

Qua nhiều năm như vậy rồi mà hai người vẫn đối trá y như trước.

Lâm Xuân Mỹ lôi kéo Lục Du trò chuyện về cuộc sống, muốn tỏ vẻ tình cảm một chút. Lục Du lại không muốn nhần nại diễn trò với bọn họ. Cậu không có uống nước cũng không ăn hoa quả, vừa ngồi xuống là đi vào thẳng vấn đề: “Chú Tôn, thím Tôn, tôi mang tiền đến rồi, hôm nay chúng ta đi sang tên luôn đi.”

“Con thật sự đem theo sáu trăm vạn?” Ánh mắt Tôn Tiền như có như không mà liếc qua vali, lão Trương thấy thế lập tức mở ra...

Một vali đầy tiền, đồ rực, nhìn khả quan vô cùng.

Ánh mắt Tôn Tiền sáng lên. Gã đứng dậy cầm hai cọc tiền trong vali ra lật một phen, thật sự đều là tiền.

“Chú Tôn, ký hợp đồng xong, tiền này là của hai người.”

Tôn Tiền vừa muốn mở miệng, Lâm Xuân Mỹ đã giành nói: “Vốn là tiền trao cháo múc thanh toán xong. Nhưng Tiểu Lục à, hiện tại chỉ sợ sáu trăm vạn là không đủ...”

“Thím có ý gì?”

Lâm Xuân Mỹ vẻ mặt dữ tợn, cười rộ lên càng là mười phần dân chợ búa: “Con mấy năm nay đều ở bên ngoài nên chắc là không biết, khu chúng ta sắp bị giải toả rồi. Nghe nói tiền bồi thường phải hơn một ngàn vạn lận. Nhưng mà con đừng có lo, thím với chú con còn chưa có ký tên đồng ý bồi thường đâu! Thím biết con còn muốn mua lại căn nhà cũ kia, chúng ta dù sao cũng là hàng xóm cũ, dù sao cũng có thể thương lượng lại mà, đúng không?”

Con người đen bóng của Lục Du dừng lại trên mặt của Lâm Xuân Mỹ, trong ánh mắt mang theo khí tràng rét lạnh.

Lâm Xuân Mỹ bị Lục Du nhìn đến mức có chút hoảng sợ, sau lại nghĩ Lục Du trước giờ nhút nhát thì không còn cảm thấy đáng sợ nữa. Bà ta để tay lên gối, ngay cả cười giả tạo cũng lười: “Cậu xem, tôi đây hảo tâm cho cậu một cơ hội, cậu còn coi tôi như kẻ thù. Nào, cậu muốn mua lại nhà hay không, không thì tôi đi bán cho nhà đầu tư.”

Lục Du nhếch miệng, mắt nhìn thẳng vào bà ta nói: “Bà muốn bao nhiêu tiền?”

Trên mặt Lâm Xuân Mỹ không tự chủ được lộ ra chút đắc ý: “Thêm ba trăm vạn. Đưa tôi chín trăm vạn, nhà là của cậu.”

“Phụt...” Lão Trương phun ra một họng nước, hắng giọng lại liền nói: “Cái nhà cũ nát như vậy mà chín trăm vạn, mấy người sao không đi ăn cướp đi? Ai mà không biết mấy người cho vay nặng lãi, buổi tối không sợ quỷ tới tìm sao...”

“Mày nói ai cho vay nặng lãi? Bọn tao là công dân lương thiện, cho mượn tiền thôi hiểu không?” Tôn Tiền làm bộ muốn đuổi người. “Muốn mua thì mua, không mua thì biến.”

“A ha, lão tử đang nóng tính lắm nha!” Lão Trương xắn tay áo muốn đứng dậy, Lục Du lập tức nắm lấy tay áo lão, sau đó quay đầu nhìn hai người kia nói: “Chín trăm vạn, không được đổi nữa.”

Lâm Xuân Mỹ lập tức gật đầu: “Đương nhiên. Nhưng mà mày phải nhanh lên nha, bọn tao chỉ chờ mày một tháng thôi đó.”

“Một tháng kiếm ba trăm vạn? Mấy người tính đi cướp ngân hàng...”

“Lão Trương, đi!” Lục Du đứng lên, tay nắm chặt, nói: “Được, hy vọng mấy người nói lời thì giữ lấy lời.”

“Cái này là đương nhiên!” Tôn Tiền vừa mới mở miệng liền nhìn thấy lão Trương kéo vali đi. “Ê, tiền đó để đây làm tiền đặt cọc trước đi. Tiểu Du không lẽ còn không tin chứ sao?”

Lục Du đi lên phía trước. Hiện tại cậu so với người đàn ông này đã cao hơn chừng một cái đầu rồi. Lục Du rút hai cọc tiền bị Tôn Tiền lấy hồi nãy ra ném trở lại vào vali, từng chữ từng chữ nói: “Phải, tôi không tin được ông.”

Nhìn ba người xách vali ra cửa, trong lòng Tôn Tiền rất ngứa ngáy: “Sáu trăm vạn cũng không ít, bán cũng được rồi. Dù sao nhà kia nhìn âm trầm quá, cho thuê cũng không được...”

Lâm Xuân Mỹ mắng ông chồng của mình: “Ông thiệt ngu xuẩn. Nếu nó có thể kiếm được sáu trăm vạn, vậy cũng có thể kiếm được chín trăm vạn. Sáu trăm vạn với chín trăm vạn, thằng ngu cũng biết phải làm sao.”

Trong lòng Tôn Tiền vẫn cảm thấy không được ổn: “Bà cũng biết là nhà đầu tư còn đang khảo sát thôi, có giải toả không còn không có nói rõ, lẽ không có giải toả mà Lục Du cũng không mua rồi sao?”

“Ông nhìn nó vậy thấy nó sẽ không mua sao? Thằng này là một đứa trọng tình nghĩa, suy nghĩ giống y chang thằng cha nó. Ông cứ chờ mà coi, nhất định nó sẽ đem tiền quay lại...”

Trên đường trở về, lão Trương càng nghĩ càng giận: “Anh tự nhận là bản thân đã đủ không biết xấu hổ rồi, không nghĩ tới thiên hạ còn có người có thể so với anh thiếu sĩ diện hơn nữa! Anh nói nè lão Lục, hai người kia rõ ràng là muốn lừa gạt cậu! Anh nói, không mấy dừng mua nữa, còn không thì tìm mấy người dạy cho bọn họ một bài học?”

Lục Du đang lái xe, liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn phía sau: “Đừng có mà con mẹ nó nói vậy, bây giờ là xã hội pháp trị, đừng cả ngày nói mấy chuyện như vậy.” Cảnh cáo lão Trương xong, Lục Du nói với Tiểu Tả: “Tiểu Tả, cậu điều tra thử xem phố Tây có kế hoạch giải toả không.”

Tiểu Tả gật gù đầu, moi từ ba lô ra một cái laptop sau đó chuyên chú gõ bàn phím.

Lão Trương sốt ruột: “Một tháng, trừ khi gặp thần tài nếu không chúng ta tìm đâu ra ba trăm vạn cho bọn họ?”

“Ba trăm vạn hả?” Lục Du nắm chặt tay lái, trong lòng tính toán: “Tôi sẽ làm cho bọn họ tự mình dâng ra căn nhà...”

Vào lúc Lục Du vào cửa, Thẩm Kỳ Niên đang ở trong phòng bay tới bay lui. Vừa thấy Lục Du, Thẩm Kỳ Niên trong nháy mắt đáp xuống, giả bộ chính mình đang bước đi: “Ồ nhà một mình có hơi chán nên tôi liền đứng lên hoạt động một chút. Cậu đừng hồi tôi, chờ lúc mặt trời lặn tôi tự nhiên sẽ rời đi...”

“Không cần đi.” Lục Du vươn tay về phía Thẩm Kỳ Niên. “Anh giúp tôi một việc, tôi sẽ giúp lại anh.”

Thẩm Kỳ Niên đầu tiên là sửng sốt thất thần, lúc sau kịp phản ứng lập tức bắt tay Lục Du: “Thành giao.”

8. Chương 8: Tôi Tìm Vài Người Giúp Đỡ Anh

“A Lục, cậu có ổn không?”

Lão Trương lắc lắc tay trước mắt Lục Du, lòng thầm nghĩ không phải thằng nhóc này chịu kích thích quá độ nên không bình thường rồi đó chứ.

“Cậu nghe anh nói nè, mọi chuyện đều luôn có biện pháp để giải quyết. Nếu cậu muốn căn nhà kia, anh giúp cậu tìm biện pháp.”

Lâm Hựu Tả cũng ở một bên khuyên nhủ: “Đúng vậy đó Lục ca. Có chuyện gì thì ba người chúng ta thương lượng một chút khẳng định sẽ nghĩ ra biện pháp. Anh đừng lo lắng cũng đừng suy nghĩ miên man a.”

Lục Du còn chưa hiểu chuyện gì, Thẩm Kỳ Niên đã chạy quanh lão Trương và Lâm Hựu Tả hai vòng rồi.

“Bọn họ không nhìn thấy tôi.”

Lúc này Lục Du mới nhớ ra, trừ mình thì những người khác đều không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên.

Cậu trừng mắt liếc Thẩm Kỳ Niên một cái, sau đó bước lại vỗ vỗ vai lão Trương và Tiểu Tả, nói: “Mấy người yên tâm, tôi không sao. Đúng rồi, Tiểu Tả cậu tra được gì chưa?”

Ngày nay, kế hoạch khai phá đô thị cũng không phải bí mật gì. Lâm Hựu Tả tra ra rất nhanh mấy kế hoạch quy hoạch giải tỏa trong mấy năm tới. Phố Tây bên kia cũng không xuất hiện.

“Lục ca, bọn họ quả nhiên là lừa gạt anh.”

Lão Trương nổi nóng: “Mấy năm nay, cậu vì muốn bọn họ giữ lại nhà, trước sau đã đưa tiền đặt cọc chắc không ít hơn mười vạn đúng không? Hơn nữa ba mẹ cậu năm đó cũng là bị lừa thăm...”

Lục Du nhả một vòng khói, trong lòng tự nhiên cũng rõ ràng.

Tiền bảo hiểm năm đó của ba mẹ để lại căn bản không đủ trả nợ. Năm đó Lục Du đem ba vạn đến cửa, hai người bọn họ nhận lấy, nói có thể giữ phòng lại giúp cậu.

Ba mẹ bảo hộ Lục Du rất kỹ, cho nên khi người vừa mất, Lục Du phải đối mặt không chỉ có bi thương mà còn có nhân tính đáng ghê tởm.

Lúc còn nhỏ, thân thể Lục Du hơi kém, ai nhìn thấy cũng muốn khi dễ một phen. Ngoại trừ lão Trương ra, tất cả bọn trẻ con đồng lứa trong ngõ nhỏ để chỉ trở cậu nói cậu khác chết cha mẹ.

Con nít thì biết gì mà nói chứ, còn không phải là người lớn trước mặt nói với bọn nhỏ không được chơi chung với mấy đứa ất ơ đâu đó.

Về sau Lục Du thay đổi rồi, nắm tay càng lúc càng cứng rắn, tự nhiên không còn ai dám nói bậy bạ nữa.

Năm mười hai tuổi, lớp học của Lục Du đổi chủ nhiệm. Người khác đều nói đứa nhỏ Lục Du này đã hỏng rồi, chỉ có thầy chủ nhiệm lớn tuổi gần về hưu không buông bỏ cậu, giúp cậu đến trường.

Lục Du đủ thông minh, thành tích cũng tốt, cuối cùng cũng không có phụ lòng tốt của thầy chủ nhiệm.

Nhiều năm qua, ước mong lớn nhất của cậu chính là mua lại căn nhà đã từng thuộc về chính mình. Nhưng mà Tôn Tiền đã nhận định Lục Du chính là một cái máy ATM rồi, bởi vậy mới có vụ mỗi lần tới là mỗi lần tăng giá.

Qua nhiều năm như vậy, Tôn gia lại tăng giá lần nữa.

Cũng đã kéo dài năm năm rồi.

Lão Trương nhìn Lục Du rồi thở dài, vừa định mở miệng an ủi cậu nhóc trẻ tuổi gặp khó khăn này, bỗng nhiên bị Lâm Hựu Tả kéo tay áo.

“Trương ca...”

“Cái gì?”

Lâm Hựu Tả đưa tay chìa chìa về phía bàn trà bên kia, sắc mặt không được tốt lắm. Lão Trương nhìn theo hướng cậu nhóc chỉ qua, lập tức choáng váng.

Bàn trà bên kia rõ ràng một bóng người cũng không có nhưng giữa không trung lại lơ lửng một cái tách trà.

Lão Trương muốn xác định coi có phải mình nhìn lầm rồi không, hung hăng dụi dụi mắt một phen rồi nhìn lại lần nữa...

Lần này không còn một cái tách bay nữa, hai cái tách đang bay qua bay lại trên bàn trà.

Giữa mùa hè nóng bức, lão Trương sợ run cả người. Lão vươn tay chọt Lục Du.

“Làm sao vậy?” Lục Du ngẩng đầu nhìn lão Trương, lão Trương lại không nói tiếng nào, chỉ run run duỗi ngón tay chỉ chỉ bên kia ý bảo Lục Du nhìn.

Lục Du quay sang liền nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, người kia đang cầm hai cái tách trên bàn chơi đùa.

Thấy lão Trương với Tiểu Tả sợ hãi, Thẩm Kỳ Niên còn cố ý đem hai cái tách cụng nhau cồm cộp, chơi vui đến quên trời đất.

Ấu trĩ!

“Đừng có quậy!” Lục Du không kiên nhẫn nói.

Lão Trương với Tiểu Tả đồng thời cùng lắc đầu: “Tôi/Em đâu có quậy...”

Lục Du khoát tay: “Không phải nói hai người.” Cậu quay sang hất hất cằm với Thẩm Kỳ Niên, nói lần nữa: “Ê, nói anh đó, đừng có quậy nữa.”

Lục Du vừa dứt lời, hai cái tách kia lập tức bình bình ổn ổn bay trở lại mặt bàn.

Lão Trương với Tiểu Tả ngạc nhiên, nhin không được hô một tiếng. Bọn họ không nhìn thấy cái gì ở đó hết, nhưng mà càng là những thứ mình không biết lại càng làm người ta cảm thấy khủng bố.

“Cái đó... A Lục, chúng ta có khách sao?”

Lục Du gật đầu: “Ừ, là Thẩm tam thiếu.”

“Hả?” Lão Trương hoảng hốt, trong lòng chìm xuống, quay sang bàn trà bên kia miễn cưỡng kéo khoé miệng cười cười đồng thời nhỏ giọng hỏi Lục Du: “Hắn ở đây bao lâu rồi?”

Lục Du nghĩ một chút rồi nói: “Rạng sáng là vào nhà, lúc hơn sáu giờ anh ta cũng thấy mấy người chui vào nhà đi ngủ đó.”

Chuyện này có chút vi diệu, lão Trương với Tiểu Tả nhất thời đều khó có thể tiếp thu được.

Tiểu Tả đứng lên trước, nói là có hẹn với bạn trên mạng đi hack cái gì đó.

Lão Trương cũng vô cùng lo lắng moi điện thoại ra: “Alo... Mẹ hả, mẹ tới nhà ga rồi sao? Được được được, mẹ đứng ở cửa đừng có đi đâu, con chạy qua đón mẹ liền!”

Lão Trương cầm điện thoại, nhún vai nói với Lục Du và Thẩm Kỳ Niên lão không thấy: “Ai da, mẹ tôi đến thăm tôi, không quen đường xá, tôi đi đón bà trước nha.”

Lão Trương với Tiểu Tả bỏ chạy, còn nói tôi không về.

Lúc ra gần tới cửa, lão Trương còn cầm di động áp lên tai làm bộ nghe điện thoại: “Mẹ ơi, mẹ đừng có gấp, con ra liền...”

“Em có phải là người mà anh yêu nhất hay không...” Lão Trương đang nói chuyện, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

“Vì sao anh không nói lời nào...” Trong phòng khách yên tĩnh quỷ dị, chỉ có tiếng chuông di động của lão Trương vẫn luôn vang.

(Chuông điện thoại của lão Trương là bài “Em có phải người anh yêu nhất”. Link đây: s://.nhaccuatui.com/bai-hat/co-phai-em-la-nguoi-anh-yeu-nhat-khong-truong-quan.gO7br9QiE1.html)

Tiểu Tả kéo hai cái, lão Trương nhanh chóng cùng cậu nhóc chạy biến.

Thẩm Kỳ Niên nháy mắt mấy cái: “Vừa nãy là chuông điện thoại đúng không?”

Lục Du buông thông hai tay: “Mặc kệ nó!”

Nếu đã muốn hợp tác thì không thể thiếu điều kiện hợp tác rồi. Mục tiêu của hai người đều rất rõ ràng. Lục Du muốn nhà, Thẩm Kỳ Niên muốn thi thể của mình.

“Cái gì? Cậu muốn tôi đi nhất ma?” Thẩm Kỳ Niên nghe xong liền lắc đầu. “Không được, loại hành vi này rất hạ thấp thân phận. Chỉ có hơn ba trăm vạn thôi mà, tôi bù cho cậu là được rồi.”

Nói nghe dễ lắm..

Lục Du nhếch môi, chìa tay về phía Thẩm Kỳ Niên.

Thẩm Kỳ Niên kỳ quái: “Cái gì?”

“Xin tiền đó, ba trăm vạn.”

Trên mặt Thẩm Kỳ Niên có chút không vui: “Tôi có tiền.”

“Ừ.” Lục Du gật đầu. “Cho nên tiền đâu?”

Thẩm Kỳ Niên trầm mặc một hồi: “Cậu cũng biết tình huống của tôi hiện tại rồi đó, thân thể tôi hiện tại cũng bị mất nên trên người tạm thời không có nhiều tiền như vậy. Nhưng mà cậu yên tâm, tôi còn tiền tiết kiệm trong...”

“Muốn tìm thi thể không?”

“Muốn.”

“Có thể moi ra ba trăm vạn không?”

“Tạm thời không có nhiều tiền như vậy...”

“Còn muốn tìm được thi thể không?”

“Đương nhiên là muốn.”

“Muốn đi nhất ma không?”

“... Nhất, tôi đi nhất còn không được sao?”

Lấy được đáp án mà bản thân muốn, Lục Du vừa lòng gật gật đầu.

Thẩm Kỳ Niên lướt lướt tới phía trước, ngồi trước mặt Lục Du, vẻ mặt có chút khó xử: “Nhưng mà tôi không có kinh nghiệm gì trong việc này...”

Lục Du gật đầu: “Không sao hết, anh không có, người khác có.”

Thẩm Kỳ Niên không rõ: “Có ý gì?”

Lục Du mỉm cười: “Ý là muốn tìm vài người tới giúp anh đó.”

9. Chương 9: Tôi Đi Nhất Ma

Trời vừa sụp tối, lão Trương với Tiểu Tả liền gọi điện thoại nói là buổi tối không về. Lúc nói chuyện còn không quên hỏi bóng hỏi gió Lục Du sao rồi.

Lục Du cúp điện thoại, thấy Thẩm Kỳ Niên bay tới trước mặt mình hỏi: “Cậu nói tìm người giúp đỡ là hai người bọn họ sao?”

Lục Du lắc đầu: “Đương nhiên không phải, chuyện ma quỷ đương nhiên phải tìm ma quỷ.”

Thẩm Kỳ Niên nhìn Lục Du, trong lòng suy đoán: “Cậu không phải là muốn tìm mấy cái bên ngoài đường kia đâu hả?”

Lục Du gật đầu: “Không sai.”

Thẩm Kỳ Niên khoanh hai tay, bật cười: “Cậu điên rồi hả? Nghĩ sao mà muốn đi giao dịch với quỷ.”

Lục Du ánh mắt cao thấp liếc nhìn Thẩm Kỳ Niên một cái, nhếch miệng nói: “Anh cũng đâu phải người.”

Thẩm Kỳ Niên hơi rụt lại, lướt lướt về phía trước: “Tôi với bọn họ đâu có giống...”

Chỗ nào không giống?

“Không phải là chỉ đi nhất ma thôi sao? Tự tôi có thể làm được.” Thẩm Kỳ Niên nhếch cằm, bộ dáng giống như đã lên kế hoạch trước hết rồi.

Lục Du không thêm để ý đến hắn, cầm lấy điều khiển từ xa mở TV. Từ giờ tới rạng sáng còn khoảng bốn tiếng, phải tìm gì đó giết thời gian mới được nha.

Thẩm Kỳ Niên ngồi đối diện với Lục Du, đôi mắt trông mong nhìn theo cậu, ý đồ muốn khuyên cậu thay đổi chủ ý.

Lục Du lại không muốn cùng Thẩm Kỳ Niên tốn nhiều nước bọt chuyện này.

Trên mạng nói Thẩm Kỳ Niên cao lãnh, tao nhã, anh tuấn, lại còn là quý tộc có khí chất, kim cương Vương lão ngũ a.

Nhưng mà trước mặt Lục Du, Thẩm Kỳ Niên ngoại trừ có khuôn mặt đẹp ra, cái khác hoàn toàn là cách biệt một trời một vực với những gì trên mạng đưa tin a.

Kim đồng hồ chỉ đến mười hai giờ, Thẩm Kỳ Niên vẫn còn nói lảm nhảm. Lục Du đưa tay bịt kín miệng hắn, làm cho hắn im lặng.

Nói tới cũng thấy kỳ quái, chỉ cần Thẩm Kỳ Niên không phòng bị, Lục Du liền có thể chạm vào hắn.

Đối với việc này, Thẩm Kỳ Niên bày tỏ, đại khái là vì Lục Du chuyển dương khí nên thu được phúc lợi này. Còn Lục Du đối với loại phúc lợi này hiển nhiên chẳng có chút thích thú nào hết.

Tiếng cười nói bên ngoài ngày càng gần, Lục Du không thêm tốn công ở trong này nháo loạn với Thẩm Kỳ Niên. Cậu nhét một tờ Mao gia gia trong áo ra để phòng ngừa vạn nhất.

Hít sâu một hơi chuẩn bị tâm lý xong, Lục Du mở cửa liền xông ra ngoài.

Đám du quỷ kia vừa vặn đang đi tới trước cửa nhà của Lục Du, mặt đối mặt, kẻ sợ hãi ngược lại là mấy con quỷ.

Trông thẩm nhóm đối tượng mà mình muốn chiêu mộ, Lục Du vội vàng mở miệng gọi bọn họ lại: “Đừng đi, chỗ tôi có vụ làm ăn muốn hợp tác với mấy người nè.”

Đám quỷ kia người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng đẩy một tên ra làm đại biểu.

“Làm ăn gì?” Bởi vì lâu lắm rồi không cùng người thường nói chuyện nên giọng của tên quỷ này có chút trúc trắc.

Tối hôm nay Lục Du mới biết, quỷ so với quỷ, giọng nói cũng khác nhau lớn lắm nha. Như giọng của Thẩm Kỳ Niên là loại nghe như trên thu âm, như mấy ông MC radio đêm khuya. Còn như mấy tên quỷ phổ thông này, ngược lại âm thanh nghe như tiếng tín hiệu bị nhiễu, rề rề, lại có chút chói tai.

Lục Du cố không so đo hơn thua này kia. Cậu vẫy tay với tên quỷ kia, từ trong túi moi ra một xấp nhân dân tệ.

Nhóm quỷ vốn đang tụ tập lại đây trong nháy mắt tan đàn xẻ nghé chạy trốn. Tên quỷ giọng rề rề kia căng cổ họng lên gào: “Tụi tui chỉ là đi dạo phố đơn thuần thôi mà, đâu có hại người đâu. Vì sao lại đối xử với tụi tui như vậy...”

Lục Du lúc này mới nhớ là quỷ đối với mấy tờ nhân dân tệ cũng không giống người.

“Hiểu lầm, hiểu lầm thôi.” Lục Du vội vàng đem tiền nhét lại vào túi, cười cười đối với bọn họ giải thích, “Thật ra tôi vốn muốn nói là nếu các người chịu hợp tác với tôi, tôi sẽ trả thù lao cho mấy người.”

“Hợp tác làm sao?” Một tên quỷ đánh bạo hỏi một câu.

Lục Du kéo khoé miệng cười cười: “Đơn giản lắm, tôi muốn mấy người đi với tôi đến một chỗ...”

.....

Vị trí nhà số 77 Phố Tây tương đối có chút không tốt, lại thêm chủ nhà chết nên nhiều năm qua như vậy vẫn không bán đi được.

Tôn Tiền châm một điều thuốc, càng nghĩ càng cảm thấy lo: “Bà nói coi tên nhóc con họ Lục kia thật sự có thể đem tiền đến không?”

Lâm Xuân Mỹ đưa tay chỉ chỉ vào đầu ông chồng: “Sao giờ mà ông còn nghĩ mấy cái chuyện vô dụng này hả? Tôi không phải nói rồi sao, bây giờ chúng ta chỉ cần nghĩ coi tiền tới tay thì phải xài như thế nào đi.”

Tôn Tiền phun ra một vòng khói, trong lòng có chút không chắc chắn: “Tôi vẫn làm cảm thấy trong lòng không chắc lắm, cái nhà kia luôn cho tôi cảm giác âm trầm...”

Lâm Xuân Mỹ liền cười: “Một thằng đàn ông như ông sao suốt ngày nghĩ mấy chuyện này? Tuy rằng lúc đó có dùng chút thủ đoạn, nhưng hiện tại nhà không phải đứng dưới tên chúng ta sao? Dù sao không có lương tâm cũng không sợ quỷ gõ cửa...”

“Thôi đi,” Tôn Tiền nhú mày, “Sao trong lòng bà không có chút xíu lo lắng gì hết vậy? Người ta bằng tuổi tôi đã có cháu ôm, tôi đến con trai còn không có...”

Lâm Xuân Mỹ nổi máu: “Bộ con trai một mình tôi sinh được chắc? Bản thân ông không được còn ở đây oán ai?”

Hai người đang cãi ỏm tởm, một trận gió bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ lùa vào.

“Lão Tôn, ông có phát hiện không, hồi nãy hình như có chút lạnh?” Lâm Xuân Mỹ hắt hơi một cái, tầm mắt theo bản năng liếc nhìn về phía cửa sổ bên kia.

Tôn Tiền rõ ràng cũng có cảm giác như vậy, gã nghiêm mặt nói với Lâm Xuân Mỹ: “Nhiệt độ xuống, lạnh không phải bình thường sao? Nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi.”

Đêm nay, Tôn Tiền cùng Lâm Xuân Mỹ ngủ không được an ổn.

Cơ hồ cả đêm bọn họ đều bị bóng đè. Đại gia một tên lại đến một tên, giống như là xếp hàng chơi giường lác vậy, ở trên người bọn họ nhún nhảy đến vui vẻ vô cùng.

Một nam quỷ đứng ở cửa nhà chỉ huy trật tự: “Chính mình đè mấy lần thì tự nhớ ghi sổ nha, nữa chúng ta sẽ tính theo sản lượng mà nhận tiền lương.”

Bên kia, Lục Du dẫn Thẩm Kỳ Niên cùng một đàn quỷ khác ra ngoài phố Tây. Thẩm Kỳ Niên bày ra vẻ mặt cao lãnh với tên quỷ kia. Lục Du nhướng mày với hắn sau đó hỏi đám quỷ: “Mấy chuyện tôi vừa nói mấy người nhớ kỹ hết chưa?”

“Nhớ kỹ rồi, tiểu ca anh yên tâm, mấy vụ nhát ma này tui chuyên nghiệp lắm.”

Nhóm du quỷ nhiệt tình trả lời Lục Du, tỏ vẻ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn.

Lục Du vừa lòng gật gật đầu, nhú mày đến trước mắt Thẩm Kỳ Niên đang mang vẻ không tình nguyện: “Lần hành động này mà không thành công, chuyện hợp tác của chúng ta cũng dừng lại tại đây.”

Thẩm Kỳ Niên xoay xoay cổ, xắn cổ tay áo lên, tao nhã cười: “Trong từ điển của tôi không có hai chữ thất bại.”

Đêm đó, trong Phố Tây truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết.

Không ít người dân tỏ vẻ, âm thanh đó là từ toà nhà đã bị vứt đi thật lâu kia truyền đến.

Bởi vì cửa nhà luôn khoá nên truyền thuyết về nó nhiều vô số kể. Mọi người đều nói những cái kia trong nhà bởi vì phải chịu uỷ khuất nên mãi không chịu đi. Uỷ khuất này do ai làm, tự nhiên không cần phải nói cũng biết.

Lúc trước Tôn Tiền cho vay nặng lãi, người chịu thiệt trước mặt gã cũng không phải ít. Lúc đó, pháp luật chưa hoàn thiện như bây giờ, người bị hại cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bây giờ xã hội tân tiến rồi, Tôn Tiền liền nhanh chóng biến thành công ty cho vay nặng lãi thành cái gì mà mượn tiền dân gian. Đổi thang không đổi thuốc (ý chỉ đổi bề ngoài như bên trong vẫn như cũ), vẫn như trước lừa không ít người.

Bây giờ không như lúc trước, mọi người đối với Tôn Tiền ngoài xem thường ra thì không còn sợ hãi gã ta nhiều nữa.

Bọn họ cử người đại diện qua nhà muốn khuyên nhủ Tôn Tiền đem nhà kia huỷ đi. Nhưng vừa gặp hai vợ chồng Tôn Tiền, câu đầu tiên người kia nói lại là: “Mấy người bị ma nhập sao?”

“Nói bậy bạ cái gì đó.” Tôn Tiền không kiên nhẫn phát phát tay. “Yêu ma quỷ quái gì đó muốn đến cứ việc đến. Lúc còn sống lão tử còn không sợ, chết rồi lão tử càng không sợ!”

Người ta đã nói như vậy rồi, những người kia cũng không thể nói gì hơn nữa.

Lúc đi về ngang qua căn nhà số 77 Phố Tây, mọi người đều nhủ thầm, oan có đầu, nợ có chủ, mấy vị đừng có tìm sai người nha.

Nói đến cũng lạ, từ đó về sau mấy gia đình chung quanh ngủ nghỉ cũng an ổn. Không có mấy chuyện quái nhiều nữa đêm, cũng không có sự kiện ma quái đáng sợ nào diễn ra nữa.

Nhà người khác đều tốt, chỉ có nhà Tôn Tiền là không tốt chỗ nào cho được.

Liên tiếp bị ma đè ba ngày, Tôn Tiền cùng Lâm Xuân Mỹ chịu không nổi, chạy tới chùa Nam Sơn thỉnh pháp khí về.

Đêm đó nhóm du quỷ cũng muốn vào làm tiếp nhưng vừa tới cửa liền thấy trong ngoài nhà đều có kim quang lấp lánh. Tới gần liền bị bóng linh hồn. Cho dù bọn họ muốn vào cũng không vào được a.

Lục Du dường như sớm đã đoán trước được tình huống này, cậu tiến lên vỗ vỗ bả vai Thẩm Kỳ Niên: “Mấy bữa nay anh đều không có đi nhất đúng không?”

Thẩm Kỳ Niên xì mặt: “Tôi không đi nhất, không phải có bọn họ rồi sao?”

Lục Du gật đầu: “Vậy anh theo bọn họ học hỏi nhiều ngày rồi, hẳn là học được làm sao để đi nhất ma rồi đúng không. Bọn họ bây giờ không thể đi vào được, chỉ có anh khi còn sống mỗi ngày tiếp xúc với pháp khí nên sẽ không bị mấy loại đồ cấp bậc thấp này ảnh hưởng, cho nên tối nay trông cậy hết vào anh.”

Mấy tên quỷ khác nhìn Thẩm Kỳ Niên với cặp mắt tràn đầy chờ mong: “Anh em, trông cậy vào anh đó.”

“Chúng ta cố gắng lâu như vậy, thành bại là nhìn vào lần này đó.”

“Cố lên, cậu giỏi nhất!”

...

Giữa tiếng hò hét trợ uy của cả đám quỷ, Thẩm Kỳ Niên vuốt vuốt tóc, nhẹ giọng nói với Lục Du: “Anh muốn đi nào loạn.”

“Đi đi.”

“Anh thật sự muốn đi nào loạn.”

“Ừ, thành công liền giúp anh tìm thi thể. Không thành công...”

Thẩm Kỳ Niên run run rẩy rẩy chỉnh áo, trên mặt biểu hiện tàn nhẫn: “Anh nói rồi, trong từ điển của anh không có hai chữ thất bại!”

Tôn Tiền và Lâm Xuân Mỹ run cầm cập ngồi trên giường. Xung quanh bọn họ là các loại vòng xuyên, trên tay còn cầm một cái tượng phật...

Có Đông có Tây, xem ra là có chuẩn bị kỹ càng.

“Ông xã, ông nói coi bọn họ tối nay có tới nữa không?”

Tôn Tiền lau mồ hôi trên trán nói: “Chắc là vào không được đâu.”

Trong phòng ngọn đèn bỗng nhiên chớp tắt liên tục, bức màn cửa va chạm vào nha phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lâm Xuân Mỹ hướng về phía Tôn Tiền hét chói tai: “Tới rồi, tới rồi!”

Tôn Tiền vốn trong lòng đang rất khẩn trương, bị Lâm Xuân Mỹ nháo loạn càng thêm bối rối. Gã đưa tay tắt Lâm Xuân Mỹ một cái: “Chỉ là mạng điện có chút không ổn định thôi...”

Bỗng nhiên đèn trong phòng đồng loạt tắt phụt hết, Lâm Xuân Mỹ càng hét dữ hơn. Chờ tới lúc bà ta nơm nớp lo sợ ngẩng đầu liền phát hiện ông chồng của mình không biết từ lúc nào đã chạy qua ghế salon ngồi.

Hai tay giao nhau, sống lưng thẳng tắp, người này cũng ông chồng trong ấn tượng của bà ta hoàn toàn không giống.

Giờ phút này, “Tôn Tiền” giống như vừa mới phát hiện sự tồn tại của bà ta, gã chậm rãi ngẩng đầu lên. Khoé miệng gã mang theo tia cười, trong đôi mắt hiện lên nét quỷ dị. Gã vẫn luôn nhìn Lâm Xuân Mỹ cười một lúc, cuối cùng mới hỏi: “Tôn phu nhân, bà còn nhớ tôi là ai không?”

10. Chương 10: Có Ấn Tình Khác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn phu nhân...

Lâm Xuân Mỹ luôn cảm thấy cái xưng hô phu nhân này nghe cũ xì như mấy tiểu tư sản thời xưa, nghe có chút ê rềnh. Ngoại trừ hai vợ chồng trí thức nhà học Lục kia, sẽ không còn ai dùng mấy từ ngữ cải lương như vậy mà gọi bà ta.

Lúc hai vợ chồng họ đến Phố Tây, mọi người ở đây đều ngạc nhiên. Ở phố Tây toàn là nhà cửa do tổ tiên để lại, chỉ có hai vợ chồng họ Lục ra tay mua luôn một căn nhà lớn. Mọi người cũng chỉ gọi bọn họ là Lục tiên sinh, Lục phu nhân chứ ngoài ra thì không biết gì nhiều hơn.

Hai người lớn lên đều dễ nhìn, khí chất cũng không giống mấy kẻ nhà giàu mới nổi. Ai chào hỏi bọn họ, bọn họ đều lễ phép đáp lại. Nhưng nếu tò mò chuyện trong nhà, hai người họ đều là lảng tránh không nói.

Càng thần bí càng khiến người ta tò mò. Lai lịch, quê quán, bối cảnh gia đình của họ bị hàng xóm nghị luận không ít. Lâm Xuân Mỹ đương nhiên cũng chú ý tới họ.

Bà ta luôn tự hỏi vì cái gì mà Lục phu nhân lại tốt số như vậy. Tìm được ông chồng đẹp trai, chăm vợ lại có tiền, không những vậy còn sinh được con trai. Đúng là, đồng nhân bất đồng mệnh. (cùng là người nhưng số mệnh khác nhau)

Lúc đó Tôn Tiền đang cho vay nặng lãi, Lâm Xuân Mỹ cũng giúp đỡ gã. Lúc ấy thấy một con dê béo này tự đưa mình đến cửa, không làm thịt thì đâu phải tính cách của hai người nữa. Tôn Tiền lên kế hoạch, tính toán đủ đường cuối cùng cũng lừa gạt đến căn nhà của Lục tiên sinh.

Sau đó không lâu, Lục tiên sinh lái xe đưa Lục phu nhân đi tái khám. Phan xe xảy ra vấn đề, tông trúng vào một chiếc xe tải, hai người chết ngay lúc đó...

“Tôn phu nhân, bà đang nghĩ gì vậy?”

‘Tôn Tiền’ cầm văn kiện trên bàn nâng cằm Lâm Xuân Mỹ lên: “Có phải cảm thấy thực có lỗi với chúng tôi không?”

Lâm Xuân Mỹ trong nháy mắt hồng mắt rồi, gào khóc: “Tôi không cố ý hại mấy người...”

‘Tôn Tiền’ nghe xong tiền căn hậu quả (đại ý là toàn bộ câu chuyện từ nguyên nhân đến kết quả) liền sững sốt, chân tướng là như vậy sao? [Chân tướng? Chân tướng gì? Sao t không thấy chân tướng gì cả?]

Chẳng qua vì ghen tị nên đi huỷ diệt cuộc đời của người khác.

Người so với quỷ quả thật còn đáng sợ hơn nhiều.

“Tôn phu nhân.” “Tôn Tiễn lướt đến phía trước, bởi vì bị người khác nhập nên nguyên bản khuôn mặt đầy mỡ thoát nhìn lại mang theo vài phần thanh lãnh ngạo khí. “Tiếp theo bà liền làm theo lời tôi nói, hiểu không?”

Lâm Xuân Mỹ trở mắt gật đầu: “Dạ, Lục tiên sinh...”

...

Lúc Thẩm Kỳ Niên từ trong phòng bay ra, tất cả quý đứng ở cửa đều đang mỗi mắt trông chờ.

Lục Du tiến lên trước, cẩn thận quan sát sắc mặt của Thẩm Kỳ Niên một chút, không nhìn ra được gì cả.

“Nhiệm vụ thế nào?”

Ánh mắt Thẩm Kỳ Niên phức tạp liếc nhìn Lục Du một cái: “Ngày mai cậu sẽ biết.”

Nhóm du quỷ bên cạnh nghe thấy vậy liền biết nhiệm vụ của mình đã hoàn thành. Bọn họ hiểu được, đương nhiên Lục Du cũng hiểu được.

Lục Du vỗ vỗ tay, triệu tập chúng quỷ lại nói: “Tôi mua nhang thơm cũng nên tốt nhất về mời mọi người ăn. Còn thù lao, tôi sẽ đem giấy tiền vàng mã đốt cho mọi người ha! Máy ngày nay mọi người vất vả rồi!”

“Không vất vả, không vất vả, chơi vui lắm...”

“Lục tiên sinh, lần sau còn có mấy mối làm ăn kiểu này, nhất định phải tới tìm chúng tôi nha...”

“Đúng đó đúng đó, nói tới làm chuyện ma quái, chúng tôi là chuyên nghiệp nhất!”

...

Nhóm du quỷ cứ người một câu ta một câu mà cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, Lục Du nhìn bọn họ mỉm cười.

Cười cười một hồi liền phát hiện những gương mặt trước mắt ngày càng mơ hồ, Lục Du chưa kịp suy nghĩ cẩn thận cả người đã lâm vào hôn mê...

...

Ngày hôm sau, Lục Du tỉnh lại trên giường của mình. Tay chân cậu có chút bủn rủn vô lực, đầu cũng có chút đau lại trĩu nặng một hồi. Cố gắng nhớ lại, Lục Du chỉ nhớ nổi mình chờ Thẩm Kỳ Niên đi ra xong thì hôn mê luôn. Còn sau đó xảy ra chuyện gì, cậu làm sao về được nhà, một chút ấn tượng cậu cũng không có.

Lục Du muốn tìm Thẩm Kỳ Niên để hỏi cho rõ ràng. Mới từ trong phòng ngủ đi ra liền thấy lão Trương cùng với Tiểu Tả quý củ ngồi trên ghế salon, không nói tiếng nào.

Trên người lão Trương mặc áo cà sa, đeo phật châu, trong tay còn cầm cuốn kinh Kim Can.

Tiểu Tả thì mặc đạo bào, cầm phát trần, phía sau còn đeo một cây kiếm gỗ đào.

“Ăn mặc màu mè như vậy, hai người đi cosplay hả?” Lục Du nhún vai, tỏ vẻ hoài nghi với khiếu thẩm mỹ của hai người bọn họ. Lục Du vừa nói chuyện vừa đi qua tủ lạnh lấy sữa trong tủ ra uống.

Lão Trương với Tiểu Tả vừa thấy Lục Du liền như được sống lại. Bọn họ cười cười với Lục Du, đưa tay vẫy vẫy cậu: “Buổi sáng tốt lành. Giữa bọn anh với Thẩm tiên sinh hình như có chút xích xích hiểu lầm, cậu có thể nói cho bọn anh biết Thẩm tiên sinh đang ở đâu không...”

“Đang ngồi ngay đối diện hai người kia.” Lục Du không hiểu lý do, chỉ chỉ một cái sofa. “Còn đang nhìn mấy người mà cười kia!”

Đột ngột!

Phật châu trong tay lão Trương run rẩy kịch liệt, lão cười gượng với cái sofa rộng tuếch: “Thẩm tiên sinh, đây thật sự là hiểu lầm thôi. Ngài đại nhân có đại lượng (là người lớn thì rộng lượng), đừng so đo với chúng tôi nha?”

Lục Du đi tới, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kỳ Niên, hướng hai người kia hất hất cằm: “Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Kỳ Niên cũng cũng nhếch cằm, tầm mắt dừng lại bộ đồ trên người lão Trương với Tiểu Tả: “Cũng không có gì, chỉ là rạng sáng ba giờ không ngủ được nên chạy tới bắt quỷ.”

Lão Trương với Tiểu Tả không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, cũng không nghe được những gì hắn nói. Lục Du vừa mở miệng nói, lão Trương liền tưởng hỏi mình nên vội vàng nói vanh vách ra...

Thì ra hôm đó lão Trương cùng Tiểu Tả sau khi ra ngoài cũng không có chạy trốn đi đâu hết. Nghĩa khí huynh đệ làm bọn họ cảm thấy mình nhất định phải giúp Lục Du. Nếu như không tận mắt chứng kiến những sự việc không thể giải thích được, có lẽ bọn họ còn cho rằng Lục Du đang nói giỡn hoặc thần kinh có vấn đề rồi.

Thế nhưng sau khi kín đáo quan sát, bọn họ phát hiện hình như Lục Du có thể thấy quỷ...

Làm gì có người nào bình thường lại nói chuyện với không khí.

Đối phó người bọn họ còn làm được, chứ đối phó quỷ bọn họ chẳng có cái kinh nghiệm khi khô gì hết.

Lão Trương so sánh giá cả một hơi, cuối cùng mua mấy món đồ trừ tà của Phật giáo, Đạo giáo trên Taobao...

Không phải chỉ là một tên quỷ vừa mới chết sao, bọn họ là hai thằng đàn ông hơn nữa còn có một đồng pháp khí, chắc chắn trấn trụ được. Hai người tự cho là chuẩn bị chu toàn vạn phần liền về nhà.

Lão Trương lấy từ trong túi ra một chai nước mắt trâu, đổ ra tay xoa lung tung lên mắt rồi ném chai cho Tiểu Tả: “Hồi nữa thấy quỷ đừng có sợ quá, lúc trước hắn cũng là người thôi, không có gì ghê gớm hết.”

Tiểu Tả có chút bất đắc dĩ nói: “Em ổn mà, nhưng mà Trương ca ơi, móng lừa đen (*) với bánh bao chắc là mùi vị khác nhau mà phải không...”

(*) móng lừa đen: hình như là mấy đồ vật trừ tà.

Lão Trương vốn cho rằng mình đang gặm bánh bao, Tiểu Tả nói lão mới phát hiện mình đang gặm móng chân lừa.

Lão lấy pháp khí ra ôm trước ngực, tim muốn dừng đập hết lớn: “Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, Hoàng Hà đang gào thét...”

(Một câu hát trong China people's volunteer amy. Lên gg tìm được cái tên này đã cảm thấy vô cùng may mắn a. Không hiểu sao tác giả lựa mấy bài cũ đến không thể cũ hơn được nữa. Link: [s://.youtube.com/watch?v=0hpxXhE4Tp0](https://www.youtube.com/watch?v=0hpxXhE4Tp0))

Tay lão Trương run rẩy dữ dội, tra mãi mà chìa khoá không vô được ổ khoá. Ngay lúc lão đang tự xướng ca cổ vũ chính mình, cửa bỗng nhiên kéo kẹt mở ra từ bên trong. Lão Trương giật mình kinh hãi, quăng luôn cái móng lừa đen lẫn cái bánh bao ra đằng sau. Đợi nửa ngày lại không nghe được động tĩnh gì trong nhà hết.

“Tiểu Tả, có nhìn thấy cái gì không?”

Tiểu Tả lắc đầu: “Tối thui, không nhìn thấy được cái gì hết.”

Hồi sau, hai người đành phải sờ soạng trong bóng tối mà bước vô nhà.

Thẩm Kỳ Niên an vị ở phòng khách, nhìn bọn họ “thi pháp” khắp căn phòng hình tứ giác. Có lúc hắn nổi ý xấu muốn chơi đùa liền ném quả táo hoặc vỏ vỏ vai bọn họ...

Làm quỷ thật sự quá nhàm chán, lâu lâu kiếm trò để chơi cho qua thời gian cũng không tồi nha.

Lục Du nhìn đôi mắt đen xì của hai người bọn họ, trong nhất thời cảm thấy không còn gì để nói. Lẽ ra bạn bè quan tâm mình như vậy, cậu phải cảm động lắm mới phải. Nhưng mà nghe bọn họ nói một đồng chuyện gốc X như vậy, Lục Du lại nhin không được hoài nghi rằng: Bạn bè của mình thật sự có thể ngu được như vậy luôn?

“Được rồi, được rồi, đem đồng quần áo này đi thay ra rồi đi ngủ đi.”

Một mỗi hơn nửa ngày, lão Trương với Tiểu Tả tất nhiên không phản đối ý kiến này, bọn họ khoát khoát tay tạm biệt với cái sô pha đối diện. Lục Du thật bất đắc dĩ chỉ ra ban công: “Bây giờ hẳn đang ở đằng đó.”

Quào, bay cũng nhanh quá đi.

Lão Trương với Tiểu Tả giật giật khoé miệng, lùi về phòng mình nhanh như một cơn gió.

Lục Du bước tới ban công, cùng đứng sóng vai với Thẩm Kỳ Niên.

Mặt trời hôm nay đặc biệt chói chang, Thẩm Kỳ Niên đang đứng chỗ bóng của bức màn cửa. Hắn không chịu nổi ánh sáng mãnh liệt như vậy.

Lục Du thì lại đang đứng dưới ánh mặt trời, nắng chiếu trên người ảm áp dễ chịu khiến người ta cảm thấy thả lỏng.

“Hôm qua sao tôi về nhà được?”

Thẩm Kỳ Niên im lặng một chút, sau đó nói mơ hồ: “Thì cứ như vậy mà về.”

Như vậy về là làm sao về?

Lục Du quay đầu lại nhìn Thẩm Kỳ Niên, trong ánh mắt mang theo chút tò mò tìm tòi: “Hửm?”

Thẩm Kỳ Niên liếm liếm môi, thanh thanh cổ họng xong mới giơ tay ra: “Anh cứ như vậy ôm em về.” (Mạn phép đối xứng hô của Thẩm thiếu)

Lục Du rũ mắt xuống nhìn tư thế hai tay của Thẩm Kỳ Niên, trong lòng có chút không ổn: “Anh làm vậy là... ôm công chúa?”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu: “Ừm.”

“Anh cứ như vậy ôm tôi từ phố Tây đi đường cái về nhà?”

“Không phải đi về mà là bay về.” Thẩm Kỳ Niên cực kỳ nghiêm túc sửa lời. “Đi bộ phí thời gian lắm, anh bay rất nhanh...”

Lục Du cảm thấy đầu càng lúc càng đau...

Cho nên đây là cậu một thằng đàn ông, cứ vậy bay trên đường cái vào lúc nửa đêm, bay từ phía Tây thành phố về phía Đông thành phố. Nếu như bị mấy cơ quan có liên quan gì đó phát hiện, chắc chắn sẽ bị bắt lại nghiên cứu một phen a.

Lục Du muốn nói rất nhiều, nhưng mà bây giờ cái gì cũng không nói ra được. Cậu dùng sức ấn ấn huyết thái dương, thở dài hỏi: “Tại sao tôi bị ngất vậy? Sức khỏe tôi đó giờ vẫn luôn tốt, có phải có liên quan tới anh không?”

Thẩm Kỳ Niên nghe tới đây thì mắt tự nhiên, giơ tay lên kéo kéo tấm màn cửa.

Lục Du bước tới, đưa tay nắm cổ áo hắn, tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt của hắn: “Anh nói coi, có phải liên quan tới anh không?”

Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay cậu ý bảo cậu buông ra.

Lục Du nhếch cằm, mắt sáng như đuốc: “Là tại vì anh đúng không?”

Thẩm Kỳ Niên nhếch miệng, giống như đã đưa ra một quyết định gì đó. Hắn thuận thế kéo Lục Du, nhắm mắt lại liền hôn lên. (thực ra câu này là nhắm mắt tìm đập hôn lên nhưng anh là quý a, tìm đập cái méo thế nào được?)

Nha, anh lấy anh ra trả cho em nè.

11. Chương 11: F4 Đào Mộ

Có lần thứ nhất liền có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba.

Đây là lần thứ ba Lục Du bị đàn ông gặm miệng.

Cậu đẩy Thẩm Kỳ Niên ra, tay nắm thành quyền vung qua muốn đánh hấn. Nhưng mà mới vừa vung tay lên liền cảm thấy choáng váng, bất đắc dĩ buông xuống.

“Anh có bệnh hả? Tự nhiên thổi khí vô miệng tôi?”

“Anh muốn đem dương khí trả lại cho em mà.” Thẩm Kỳ Niên càng nói càng nhỏ. “Em bị anh hút dương khí hai lần, thân thể đương nhiên phải yếu hơn bình thường nhiều rồi. Huống chi mấy bữa nay em còn ở chung với một đám quỷ. Tuy rằng bọn họ không có ý muốn hại em nhưng mà người với quỷ ở chung một thời gian dài đương nhiên phải bị ảnh hưởng...”

Thẩm Kỳ Niên cần nhằn nói một đồng, Lục Du đầu óc choáng váng nghe được đứt quãng nhưng cũng hiểu đại khái.

“Vậy sao anh nói trả dương khí cho tôi mà hiện tại tôi lại càng choáng váng hơn?”

Thẩm Kỳ Niên hỏ thẹn cúi đầu: “Nhân tính nói anh phải trả cho em, quỷ tính lại nói anh phải hút em. Anh không khống chế được mình a...”

Cái biện pháp hút hút này hình như cũng không được cho lắm. Lục Du bình tĩnh lại liền bắt đầu tự hỏi, còn có biện pháp nào mà làm cho Thẩm Kỳ Niên không cần hút khí cũng có thể xuất hiện không.

Giống như cảm ứng được suy nghĩ của Lục Du, Thẩm Kỳ Niên nói: “Kỳ thật anh có một cái biện pháp có thể hiện thân...”

“Biện pháp gì?”

Khuôn mặt Thẩm Kỳ Niên ẩn dưới bóng của bức màn, đôi mắt hoa đào sáng lên trông hết sức sinh động: “Để anh thượng em...” *(chỗ này thượng có nghĩa khác thượng kia kia nha, câu này Thẩm thiếu gia muốn nói ‘thượng người thân’ nghĩa là nhập vô bạn nhỏ Du nha)*

“Phanh!”

Thẩm Kỳ Niên chưa dứt lời, Lục Du đã một đấm vung qua. Thẩm Kỳ Niên không chuẩn bị trước, lập tức bị một đấm đánh trúng.

Lục Du nhịn lâu rồi, nghe nói như thế đương nhiên không nín được nữa: “Tôi cho anh biết nha Thẩm thiếu gia, tôi không có hứng thú với đàn ông. Anh hai lần ba lượt quấy rầy tôi thì cũng thôi đi, bây giờ vậy mà còn dám muốn... quả thật là xấu xa mà!”

Thẩm Kỳ Niên ôm quai hàm, mặt ngây thơ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hắn không phải chỉ muốn đề nghị nhập cái hồn thôi sao, vậy là sao a?

Lục Du không muốn cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, chỉ muốn kiếm gì đó ăn để lấy lại chút sức lực.

Theo những thông tin trên mạng, Thẩm Kỳ Niên mấy năm nay vẫn luôn tận lực trong việc phát triển sự nghiệp, chuyện tình cảm không hề có chút tin tức nào. Hiện tại Lục Du xem ra tư liệu trên mạng đó rõ

ràng không đúng nha. Tuy nói rằng không có bạn gái, nhưng ai có thể đảm bảo là không có bạn trai đâu? Cảm thấy tên này gay gay, về sau nhất định phải cẩn thận chút.

Thẩm Kỳ Niên cũng không biết trong mắt Lục Du tính hướng của mình đã có vấn đề. Hắn quay đầu nhìn đồng hồ, trong lòng nhằm tính hiệu suất làm việc của bên kia, có chút đồng tình nhìn về phía Lục Du.

Đến 9 giờ, có hai người cảnh sát đến gõ cửa.

“Xin hỏi có chuyện gì không?”

Vị cảnh sát lớn tuổi mở miệng: “Anh là Lục Du đúng không?”

Lục Du gật đầu: “Phải.”

“Lục tiên sinh là như vậy, trong cục chúng tôi nhận được một lời tự thú, trong đó có hai sự kiện liên quan đến ba mẹ của anh. Chúng tôi muốn mời anh phối hợp điều tra, không biết anh có tiện theo chúng tôi về cục một chuyến không?”

Tự thú?

Lục Du trở mắt, nhưng cuối cùng cũng thống khoái đồng ý. “Đi thôi.”

Cậu cũng muốn biết hai sự kiện có liên quan đến ba mẹ mình là gì.

Lúc lão Trương với Tiểu Tả thức dậy đã là 4 giờ chiều, Lục Du vẫn chưa về. Không có Lục Du ở nhà, cả phòng im ắng, không ai dám mở miệng trước.

Lúc Lục Du vào cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh lão Trương với Tiểu Tả quy củ ngồi trên salon, không khác gì buổi sáng.

Vừa thấy Lục Du trở về, bọn họ liền dùng ánh mắt hỏi Thẩm Kỳ Niên đâu. Về mặt Lục Du thần nhiên, giống như có tâm sự lại giống như không có.

“Tôi đi nghỉ ngơi.” Lục Du chỉ chỉ vị trí bên cạnh lão Trương xong liền đi thẳng về phòng.

Biết được Thẩm Kỳ Niên đang an vị ngồi bên cạnh mình, lão Trương bỗng chốc ngay thất lưng, hướng qua bên cạnh dịch một chút, quay sang có ý đồ cho Thẩm Kỳ Niên một nụ cười hảo hữu. Nhưng bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, cái lạnh rợn người vốn tích tụ bên cạnh bỗng nhiên không thấy đâu nữa.

Xem ra là đi rồi.

Còn chưa đợi lão Trương lau mồ hôi lạnh, Tiểu Tả ngồi cạnh lão đã vỗ vỗ: “Anh có phát hiện hồi nãy về mặt của Lục ca kỳ quái lắm không?”

“Cái gì mà kỳ quái lắm không?” Lão Trương nhún vai, “Cả ngày ở cùng quý, sắc mặt có thể tốt mới gọi là lạ.”

Bên kia, Lục Du đã buồn rầu ngã xuống giường mình.

Tin tức nhận được hôm nay rất nhiều, cậu cần phải cẩn thận xử lý một chút.

Không phải chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ba mẹ mình còn có ẩn tình, nhưng mà Lục Du chưa bao giờ nghĩ tới người kia sẽ như tâm thần, mất trí như vậy mà cắt tay tự sát...

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, cuộc đời của Lục Du đã hoàn toàn khác.

Cậu ngã xuống giường, nội tâm có chút mờ mịt.

Nhà bây giờ đã lấy về, sau này phải làm gì đây?

Lục Du ngẩng đầu nhìn qua bàn học bên kia, trên đó là một tấm ảnh chụp đã ố vàng. May mà còn ảnh chụp nên Lục Du mới không quên đi bộ dạng của ba mẹ.

Trong phòng truyền đến tiếng động va chạm rất nhỏ, Lục Du quay đầu lại liền thấy Thẩm Kỳ Niên đứng đó, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Anh tới qua đã biết rồi đúng không?”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu: “Ừm, là anh bắt bọn họ đi tự thú.”

Lục Du im lặng một lúc mới mở miệng nói: “Cảm ơn anh.”

Người này lần đầu tiên đối với mình khách khí như vậy khiến cho Thẩm Kỳ Niên ngược lại cảm thấy có chút không thích ứng. Hắn thanh thanh cổ họng định nói chuyện. Lục Du vùi đầu vô gối đã mở miệng trước: “Tôi không sao, không cần an ủi tôi.”

“Ách...” Thẩm Kỳ Niên nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thành thực nói: “Anh không định an ủi em, anh chỉ muốn hỏi em định lúc nào thì đi tìm thi thể dùm anh.”

Lục Du bị ghen một chút, ngẩng đầu lên nhìn về phía Thẩm Kỳ Niên: “Anh yên tâm, tôi đã nói thì sẽ giữ lời.”

“Ừ ừ.” Hai tay Thẩm Kỳ Niên chấp lại, “Anh đây an tâm.”

Ngay lúc Lục Du cho rằng hắn muốn đi ra ngoài, Thẩm Kỳ Niên lại nhẹ nhàng bay lại đây, giơ tay lên, dịu dàng vuốt tóc Lục Du. Tóc Lục Du mềm mềm lại mượt mà, vuốt rất thuận tay.

Lục Du nhú mày: “Anh làm gì đó?”

Thẩm Kỳ Niên cực kỳ nghiêm trang chững chạc nói: “Vuốt tóc.” Qua một lát lại bổ sung thêm, “An ủi em.”

“Nhanh lặn ra ngoài.” Lục Du nhắc chân muốn đá Thẩm Kỳ Niên.

Thấy Lục Du không nhận tình, Thẩm Kỳ Niên xoa xoa cổ của mình, không hiểu gì hết mà xuyên tường ra ngoài...

Thẩm tam thiếu lần đầu tiên hạ mình an ủi người ta, không ngờ tới người này vậy mà không nhận tình, thật sự là không chứa chút mặt mũi nào.

Trong phòng, Lục Du lung tung xoa xoa tóc mình, nắm gối đầu ném về phía hướng mà Thẩm Kỳ Niên đi...

Tên gay chết tiệt, động tay động chân, chúa ơi!

Vừa tới tám giờ tối, Lục Du sốt ruột đi vào phòng khách mở hộp.

Lục Du mở một file PPT mà cậu gấp gấp làm ra, đem đèn trong phòng tắt bớt, trên màn ảnh bốn chữ đặc biệt to tướng xuất hiện: “Kế hoạch đào mộ”.

“Khụ...” Lão Trương vội vàng bưng ly nước lên uống nhằm ngăn chặn cơn ho, thanh thanh cổ họng nói: “Bây giờ pháp luật càng ngày càng nghiêm, trộm mộ là phạm pháp đó...”

“Mẹ, ai đi trộm mộ với ông.” Lục Du lôi bút laser ra chỉ trên màn hình, tiếp tục nói: “Mục đích hành động lần này của chúng ta rất rõ ràng, đó là tìm ra thân thể của Thẩm tam thiếu.”

“Thi thể của Thẩm tam thiếu?” Lão Trương không hiểu, nói: “Thi thể thiếu gia nhà họ Thẩm không phải trong nghĩa trang Thẩm gia sao?”

Loại thể gia giống như này cơ bản đều có phong thủy bảo địa (*khối đất có phong thủy tốt*) của nhà mình

dùng để an táng người trong họ. Người càng giàu có càng để ý mấy chuyện này kia. Thảm gia đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nghe nói nghĩa trang Thảm gia nằm trên một ngọn núi cách tổ trạch Thảm gia không xa, có người chuyên môn trông coi, nếu không có thiết bị, căn bản là không tìm được.

Những vấn đề lão Trương nói cũng chính là những vấn đề mà Lục Du lo lắng trước mắt.

Phải biết, Thảm Kỳ Niên là con cháu mà Thảm gia thương yêu nhất. Nếu không cũng đã chẳng tổ chức mình hôn gì đó cho hắn. Muốn trách là phải trách Thảm Kỳ Niên ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết. (*??? Sao câu này với câu trước không thấy liên kết gì hết vậy?*). Kí ức của hắn chỉ dừng lại tại một đêm mình đi ngủ, sau đó lúc tỉnh lại thì linh hồn nhỏ bé đã ở tổ trạch Thảm gia rồi.

Đối với việc mình chết, Thảm Kỳ Niên vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái. Càng làm cho hắn nghĩ không ra chính là trong quan tài của hắn trống rỗng...

Không có thi thể cũng không có tro cốt, toàn bộ trống rỗng.

Thảm Kỳ Niên nhìn chính mình bị “hạ táng”, hắn nghĩ không ra, nếu như bản thân thật sự đã chết, vậy thi thể của hắn đâu rồi?

Không còn chỗ nào để đi, Thảm Kỳ Niên đành tạm thời sống tạm bên trong bài vị của mình. Lão quản gia ôm bài vị của hắn rơi lệ nói là tổ chức cho hắn một đám cưới âm. Tuy rằng ảnh chụp cô dâu trông có chút thô, nhưng mà đám cưới xong, cũng coi như Thảm Kỳ Niên đã có gia đình.

Thảm Kỳ Niên muốn kháng nghị, nhưng mà linh hồn bỗng dưng giống như bị bài vị phong ấn. Hắn cố gắng làm cho bài vị nhúc nhích, muốn làm cho lão quản gia phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Nếu là người bình thường nhìn thấy loại tình huống này nhất định sợ chết rồi, thế nhưng lão quản gia lại hoàn toàn không thêm để ý, chỉ đem bài vị để sang một bên, sau đó ném lại một câu: “Tôi biết thiếu gia không cam lòng, nhưng cậu ráng một chút đi, không chừng kết hôn xong có thể có thay đổi.”

Lão quản gia ném lại những lời này xong liền run rẩy đi ra ngoài, để lại Thảm Kỳ Niên càng thêm hoang mang.

Hắn liền ở trong bài vị chờ rồi lại chờ, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy “cô dâu” của mình ôm gà bái đường, bị “cô dâu” ôm đi động phòng.

Những chuyện sau đó Lục Du đều biết.

Lục Du đem những chuyện Thảm Kỳ Niên nói kể đại khái lại cho lão Trương với Tiểu Tả nghe. Cậu còn cố

ý lược bỏ mấy đoạn mà mình bị hút dương khí kia đi.

Thẩm Kỳ Niên đứng ở một bên nhắc nhở cậu: “Em còn chưa giải thích tại sao em nhìn thấy anh mà.”

“Im miệng!” Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên, có chút không kiên nhẫn.

Lão Trương thực sắc bén bắt lấy trọng điểm, giơ tay hỏi: “Lão Đại, nếu Thẩm tam thiếu là quý, cậu thông qua phương thức nào mà nhìn thấy hắn vậy?”

Cái này...

Lục Du lắc đầu tỏ vẻ mình không còn cách nào khác, nói: “Để tôi bảo hắn biểu diễn trực tiếp tại hiện trường cho ông coi.”

Lục Du nói xong liền vung tay lên, chỉ huy Thẩm Kỳ Niên đi hút lão Trương.

Thẩm Kỳ Niên bĩu mũi, rất không tình nguyện. Lục Du trừng hắn, hắn liền ngoan ngoãn bay qua.

Lão Trương hút hút mũi, còn đang nghiêm túc chờ xem biểu diễn.

Trái tim Thẩm Kỳ Niên nặng nề, cuối cùng vẫn là buông tha, quay đầu về phía Lục Du, đáng thương nói: “Anh thật sự không thể xuống miệng được.”

Vậy con mẹ nó sao anh lại có thể xuống miệng với lão tử?

Lục Du có chút không kiên nhẫn nhưng cũng không cách nào đi miễn cưỡng. Cuối cùng, Lục Du đành vỗ bàn một cái, tuyên bố “F4 đào mộ” chính thức được thành lập.

12. Chương 12: Xin Chào

(chỗ này t đoán tác giả chơi chữ: “người hảo” có nghĩa là xin chào ý chỉ mấy lần anh Thẩm chui vô phòng em Du, cũng có nghĩa là em khoẻ ý chỉ mua một đồng thuốc bổ thận cho em khoẻ anh cũng khoẻ)

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi mà đi.

Lão Trương cùng Tiểu Tả nói nghĩa khí, Lục Du cũng sẽ không làm bọn họ uổng công. Vào đêm “F4 đào mộ” được thành lập, Lục Du đã hứa hẹn, không cần biết lần này có thành công hay không đều sẽ trả cho

bọn họ thù lao là một trăm vạn.

Một trăm vạn, đây cũng không phải là một con số nhỏ.

Sau khi tan họp, Thẩm Kỳ Niên bay tới phòng ngủ của Lục Du, trên mặt hiện lên chút khó xử.

Lục Du đang cởi nút áo chuẩn bị đi tắm, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên liền khép áo lại, vẻ mặt ghét bỏ: “Tôi thui không ngủ bay tới đây làm chi?”

Lòng dạ Thẩm Kỳ Niên đều đặt ở trên số tiền thù lao ban nãy.

Hắn lắc lắc thân thể bay lên, rồi rầm hồi lâu mới mở miệng nói: “Anh tới là muốn nói với em về chuyện tiền thù lao một trăm vạn kia. Nếu bình tĩnh mà xem xét thì mỗi người một trăm vạn quả thật không nhiều, nhưng mà em cũng biết tình huống hiện tại của anh rồi đó. Anh tạm thời không có khả năng lấy ra ba trăm vạn tiền mặt... Anh đến là muốn hỏi, tiền này sao mà đưa ra đây?”

Lục Du buông tay ra, kéo khăn tắm trùm đầu: “Tôi còn tưởng chuyện gì. Hai trăm vạn của lão Trương với Tiểu Tả anh không cần lo, tiền đó tôi trả.”

Thẩm Kỳ Niên còn đang cố gắng nhớ lại mấy tài khoản ngân hàng ở nước ngoài của mình, nghe vậy liền ngẩng đầu trở mắt: “Hả?”

Lục Du rũ tay xuống, thở hắt một hơi nói: “Nhà của ba mẹ tôi được trả về cho tôi, anh cũng đã tốn không ít công. Tiền tôi kiếm được vốn là muốn mua lại nhà, nếu bây giờ nhà đã có, vậy tôi không cần thiết ôm số tiền này mãi không buông.”

Dù sao đây cũng không phải khoản thu đằng hoàng, Lục Du đối với số tiền này cũng không đặc biệt coi trọng.

Thẩm Kỳ Niên hoàn toàn há hốc mồm, cảm thấy Lục Du trước mặt đây cùng với Lục Du mà mình biết lúc đầu hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như hắn chưa từng chân chính hiểu biết về Lục Du.

Thấy Thẩm Kỳ Niên nhìn chằm chằm mình mà ngẩn người, Lục Du theo ánh mắt của hắn nhìn xuống liền thấy khoảng ngực bóng loáng của mình.

Xuống chút nữa chính là cơ bụng.

Xuống chút nữa chính là...

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, mau chóng biến ra ngoài...”

Lục Du quạt khăn tắm xua Thắm Kỳ Niên ra cửa...

Cái tên gay chết tiệt, lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của mình.

Thắm Kỳ Niên bị Lục Du đuổi ra ngoài có chút ngơ ngác không hiểu. Hắn một mình lơ lửng trong phòng khách ngẩn người, lão Trương đã xem TV, Tiểu Tả thì đang chơi game. Hai người kia đều không nhìn thấy hắn, Thắm Kỳ Niên lướt qua lướt lại một hồi thì bắt đầu thấy chán, cuối cùng vẫn nhịn không được lại xuyên tường vào tìm Lục Du.

Người ta tự xuất tiền túi ra giúp mình, dù sao cũng phải nói câu cảm ơn.

Hôm qua Lục Du bị hút dương khí, hôm nay lại trải qua đủ thứ chuyện, thân thể đã mệt mỏi không chịu nổi.

Lúc nước ấm chảy lên người, Lục Du đầu tiên là cảm thấy có chút nóng, sau lại cảm thấy có chút sảng khoái. Lỗ chân lông toàn bộ được mở ra, nước ấm chảy xuôi theo thân thể, bọt xà phòng cũng cọ rửa mệt mỏi mấy ngày nay.

Lục Du hừ hừ một bài hát, chà chà dầu gội trên đầu, bọt chảy xuống cổ, thoải mái vô cùng.

Ngay lúc Lục Du vươn tay lấy cục xà phòng, một người khác liền cầm xà phòng đưa cho cậu.

Lục Du cầm xà phòng, theo bản năng nói một tiếng cảm ơn.

Chờ tới lúc lấy lại tinh thần liền mở mắt ra, nhìn theo cái tay trắng nõn kia liền thấy được khuôn mặt dễ nhìn của Thắm Kỳ Niên.

Hơi nước ngập phòng như tạo nên một tầng tiên khí cho Thắm Kỳ Niên.

Lục Du nhìn hắn sững sốt một hồi lâu mới hoàn hồn, tức giận hỏi: “Tại sao anh lại vào đây?”

Thắm Kỳ Niên ôn hoà cười cười với Lục Du, vẻ mặt trịnh trọng nói cảm ơn: “Anh muốn đến đây nói một tiếng cảm ơn với em, còn muốn nói cho em biết anh sẽ không để em bỏ tiền ra đâu. Ở nước ngoài anh còn mấy cái tài khoản, bên trong còn có không ít tiền...”

Thắm Kỳ Niên hưng phấn kể cho Lục Du nghe về mấy tài khoản nước ngoài của mình, rất có xu hướng đem biên niên sử của mấy cái tài khoản đó ra kể một lượt.

Lục Du nhìn Thẩm Kỳ Niên, cảm thấy thật sự không còn lời gì để nói, chọn lúc người ta tắm rửa mà chui vào để nói cái này, ai mà biết được tên này rốt cuộc là một tên thần kinh thô hay là đang dụng tâm kín đáo.

Lục Du ném xà phòng sang một bên, chỉ tay ra cửa bảo Thẩm Kỳ Niên mau chóng ra ngoài.

Lần thứ hai bị đuổi ra, Thẩm thiếu gia thực hoang mang, nhưng hắn vẫn tôn trọng ý kiến của cậu, bay ra bên ngoài chờ.

Lục Du thầm phun tào Thẩm Kỳ Niên trong lòng, không để ý dưới chân. Vừa bước, chân trượt một cái, thất lưng không cẩn thận bị đụng vào bồn rửa tay.

Shhh...

Lục Du bị đau hít một hơi, trong lòng càng cảm thấy bất đắc dĩ với Thẩm Kỳ Niên...

Thật sự cảm thấy từ lúc gặp người này liền không có chuyện gì tốt đẹp hết.

Lúc Lục Du đỡ thất lưng bước ra, Thẩm Kỳ Niên đang đứng chống ngược trên trần nhà suy tư. Lục Du vừa bước ra liền thấy cái đầu chống ngược kỳ quá này, bị dọa hết hồn liền muốn mắng chửi người: “Anh có thể giống người chút được không hả? Cho dù là quỷ thì ở nhà tui cũng ráng giả bộ cho giống người chút đi chứ?”

Thẩm Kỳ Niên vội vàng lộn người lại, nháy mắt mấy cái với Lục Du: “Em nói gì cũng đúng.”

Thấy Thẩm Kỳ Niên ánh mắt “chứa đầy tình ý” nhìn mình, Lục Du muốn nổi một thân da gà da vịt. Cậu đỡ thất lưng vừa bị đụng đau của mình, đưa tay chỉ ra cửa nói: “Đây là lần thứ ba tôi nói trong đêm nay, mời anh đi ra ngoài, có thể đừng quấy rầy tôi không?”

Thẩm Kỳ Niên là một đại thiếu gia, chưa từng có ai dám nói chuyện với hắn như vậy. Phần lớn người khác đều là lấy lòng hoặc nịnh hót hắn, chỉ có Lục Du là không giống...

Cho dù là ghét bỏ hắn cũng là không giống người thường.

Thẩm Kỳ Niên xoay người định đi xuyên tường, nhớ tới Lục Du nói muốn hắn giống người, hắn liền quyết định đi đường cửa.

Vừa tới trước cửa, Thẩm Kỳ Niên không nhịn được quay đầu lại nhìn Lục Du một cái, sau đó liền nhúu mày...

Lúc đó Lục Du đang đỡ thắt lưng bị đụng đau của mình chậm rãi đi lại giường.

Thẩm Kỳ Niên không biết sao lại nghĩ đến một thứ...

Thận hự, sau khi mệt nhọc quá độ mà tạo thành...

Hắn vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn với Lục Du, nhưng mà bất hạnh là lại không nghĩ ra được phải mua lễ vật gì cho tốt.

Ngày đêm nay, trong lòng Thẩm Kỳ Niên rốt cuộc đã chọn được một món.

Cửa mở rồi đóng lại, Lục Du quay đầu lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Kỳ Niên nữa. Cậu lau khô tóc sau đó ngã đầu nằm trên giường...

Chỉ là một cái mộ thôi mà, chả có gì ghê gớm.

Chờ tới lúc đến tổ trạch Thẩm gia ở Tây Bắc chấm dứt, tiễn bước vị thiếu gia này đi xong liền không còn vấn đề gì nữa.

Lục Du nhìn trần nhà, không biết lúc nào thì ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, người trong nhà đều bị nhân viên chuyển phát nhanh đánh thức. Buổi sáng tám giờ đã có người gõ cửa, lúc lão Trương mở cửa còn tưởng là có ai kêu điểm tâm bên ngoài giao tới.

“Xin hỏi đây có phải nhà của Lục Du tiên sinh không?”

Lão Trương gật đầu một cái, anh chàng chuyển phát nhanh liền đưa một cái thùng thật lớn vào sau đó cười nói: “Đây là bưu kiện của Lục Du tiên sinh, mời ký nhận.”

Đó là một cái thùng đặc biệt bự, bên trong chắc nịch, dùng dây, không biết là cái gì.

Lúc Lục Du đi ra, lão Trương với Tiểu Tả lập tức đón tiếp cậu nói: “A Lục, bưu kiện chuyển phát nhanh của cậu nè.”

“Ai gửi?” Lục Du lấy sữa trong tầng giữ tươi của tủ lạnh ra rót vào ly, ngửa đầu ra uống.

Lão Trương bên kia còn chưa nói, bên đây Thẩm Kỳ Niên đã bay tới: “Là anh tỉ mỉ chuẩn bị quà cho em đó. Nhưng mà cá nhân anh cảm thấy, em nên mở nó ra lúc một mình thì tốt hơn.”

Lão Trương bên kia cũng mở miệng: “Không biết nữa, không mấy mở ra coi đi?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu với Lục Du, Lục Du lại không để bụng: “Mở đi.”

Lão Trương tay chân lưu loát lập tức mở thùng chuyển phát nhanh. Lão nhìn thoáng qua đồ vật bên trong, sau đó cười hì hì lên tiếng: “Ai da, thật sự là không ngờ nha...”

Tiểu Tả cũng chồm lên nhìn thoáng qua một cái, sau đó lại nhìn Lục Du, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lục Du tổng cảm thấy có chút không ổn. Cậu quay đầu hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Rốt cuộc anh mua cái gì vậy?”

Thẩm Kỳ Niên êm giọng trả lời: “Bởi vì anh mà em bị khí hư. Anh muốn mua cho em mấy món ăn bồi bổ lại. Vừa vặn hôm qua thấy em đỡ thất lưng cho nên anh liền mua cho em thuốc bổ thận.” Thẩm Kỳ Niên nói tới đây liền nở nụ cười xán lạn, “Em khỏe anh cũng khỏe.”

(editor: t thật sự không hiểu anh Thẩm mua đồ kiểu gì và trả tiền kiểu gì? Bug nữa rồi!)

13. Chương 13: Bay Về Phía Tây Bắc

Bởi vì mấy hộp thuốc bổ thận mà Lục Du bị lão Trương với Tiểu Tả cười vô mặt rất lâu.

“Thật là Thẩm Kỳ Niên mua!”

“Không phải anh nói cậu đâu, nhưng mà muốn viện cớ thì cũng phải tìm cái lý do tương đối thuyết phục đi chứ. Tam thiếu người ta là quý, cần thuốc bổ thận làm gì a.” Lão Trương không đồng ý lắc đầu, vỗ vỗ vai Lục Du nói: “Nói thiệt đi lão Lục, giữa anh em chúng ta có cái gì cần phải giấu diếm chứ.”

“Thật sự không phải tôi...” Lục Du nháy mắt đen mặt.

Tay lão Trương lại đánh mấy cái vào vai Lục Du: “Ai da ai da, đừng nóng giận, đàn ông về phương diện này có chút vấn đề không phải rất bình thường sao? Ngẫu nhiên không được thật ra cũng đâu có gì...”

Lục Du nhắc chân đá vào hông lão Trương một cái, lạnh mặt nói: “Ông còn nói như vậy nữa, lão tử sẽ cho ông thử coi lão tử có được không!”

Lão Trương bưng hông mình, cười: “Đừng, anh đây khó có loại khẩu vị nặng này.”

Tiểu Tả đang cúi đầu cười, Lục Du bỗng nhiên hỏi nhóc: “Tiểu Tả, em đặt vé máy bay chưa?”

Tiểu Tả gật gật đầu: “Đặt trưa mai rồi Lục ca.”

“Ừ, đều đi thu xếp hành lí đi, ngày mai chúng ta đúng giờ xuất phát.” Lục Du nói xong lời này liền trở về phòng, thoáng nhìn qua thùng thuốc bổ thận kia mặt liền biến đen. Cậu lạnh mặt nhìn Thẩm Kỳ Niên, giống như muốn dùng ánh mắt đục thủng một cái lỗ thiệt bự trên người đối phương.

Thẩm Kỳ Niên không tự chủ được giơ tay xoa xoa mặt, có chút chột dạ mà rũ mắt xuống.

Lục Du hừ lạnh một tiếng, phân phó Thẩm Kỳ Niên: “Anh, ôm vào đây.”

Thẩm Kỳ Niên mới đầu là héch cảm lên muốn cự tuyệt, thế nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Lục Du liền lúng túng. Cuối cùng, hấn khom lưng xuống ôm lấy thùng thuốc bổ thận kia, ngoan ngoãn đi theo Lục Du về phòng ngủ.

Lão Trương với Tiểu Tả tận mắt thất thùng bổ thận kia bay lên, sắc mặt hai người đều biến đổi.

“Tiểu Tả, cậu cũng không nhìn thấy hấn sao?”

Tiểu Tả gật đầu, không nhìn thấy.

Lão Trương nhìn chằm chằm hướng bọn họ đi, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Tiểu Tả nghiêng đầu nhìn chỉ thấy trên mặt lão Trương xuất hiện nụ cười cổ quái, nhin không được mở miệng hỏi: “Trương ca, anh đang nghĩ cái gì vậy?”

Lão Trương chặc một tiếng, sờ sờ cằm: “Anh đang nghĩ nếu mang theo Thẩm tam thiếu đi sông bạc giúp anh nhìn bài, chắc chắn thắng không ít đâu.”

Lục Du đứng cạnh cửa, chờ Thẩm Kỳ Niên vừa vào liền “phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Thẩm Kỳ Niên mới vừa đem thuốc bổ thận để xuống đã bị Lục Du xông lên kéo cổ áo: “Anh có ý tứ gì?”

Thẩm Kỳ Niên kéo kéo tay Lục Du, ý bảo cậu không cần bạo lực vậy đâu. Tay Thẩm Kỳ Niên lạnh lẽo như nước đá, Lục Du cảm thấy mu bàn tay bị hấn đụng có cảm giác như bị rắn nhỏ bò qua. Lục Du dị ứng, lập tức ghét bỏ mà buông tay ra.

Thẩm Kỳ Niên kéo kéo chỉnh lý lại quần áo của mình, bộ dạng không chút hoang mang rối loạn làm Lục

Du ghét đến mức muốn đâm hấn một cái.

Rất tiếc là mấy cái ý nghĩ đó của Lục Du, Thẩm Kỳ Niên hoàn toàn không biết.

Hắn chỉ vào thùng thuốc bổ thận mà ôn hoà nói với Lục Du là: “Em dạo này có phải cảm thấy thân thể hơi lạnh, tay chân mềm nhũn vô lực, đi xuy xuy tần suất hơi nhiều không?”

“Thúi lắm!” Lục Du vẻ mặt tức giận, hận không thể lấy kim ra khâu cái miệng của Thẩm Kỳ Niên lại.

Thẩm Kỳ Niên bước về phía Lục Du hai bước, vịn bả vai của Lục Du, nói lời thăm thía: “Anh thật sự là muốn tốt cho em thôi. Em cũng biết vì sao mà bây giờ thân thể em lại yếu như vậy mà, là bởi vì một phần dương khí của em bị anh lấy xài. Dương khí hư thì thân thể em sẽ yếu, mà tại sao yếu, là tại vì thận dương hư đó. Cho nên, uống chút thuốc bổ thận bồi bổ lại, em khoẻ anh cũng tốt không phải sao?”

Một tay của Lục Du giơ lên vỗ vỗ cánh tay của Thẩm Kỳ Niên đang khoát trên vai mình: “Vậy sao anh không nghĩ hút dương khí của tôi đi?”

Thẩm Kỳ Niên thở dài: “Em nghĩ anh muốn hút sao? Chỉ có hút dương khí của em thì em mới có thể nhìn thấy anh, nếu anh không hút, giờ em căn bản đâu có thấy anh.”

“Tôi cũng không có muốn nhìn thấy anh, cảm ơn.” Lục Du lãnh đạm đáp lời.

“Anh biết, nhưng mà chúng ta còn phải hợp tác cần mặt đối mặt mới được.” Lúc Thẩm Kỳ Niên nói tới đây liền không tự chủ được nhớ lại lúc mình còn sống.

Khi đó hắn được người ta truy phủng, có bao giờ phải cúi đầu thấp kém mà cầu người khác đâu. Nhưng mà người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. *(đại ý là đang cần cầu cạnh người ta thì phải cúi đầu)*

Nghĩ như vậy, Thẩm Kỳ Niên lại nói với Lục Du: “Em yên tâm, sau này anh ba ngày sẽ hút một lần. Tới khi hợp tác kết thúc, anh sẽ không làm những chuyện này nữa.”

Ba ngày?

Lục Du nhẩm tính lại coi lần trước bị hút là ngày nào, lập tức bùm kín miệng mình lại: “Anh không phải lại muốn gặm miệng tôi đi?”

Thẩm Kỳ Niên nhún nhún vai, vẻ mặt không biết làm thế nào: “Anh cũng không muốn, nhưng mà hôm nay nếu anh không hút em, lần trước hút liền lãng phí. Em yên tâm, phân lượng anh hút sẽ từ từ giảm bớt.” *(hút em nghe như kiểu húp trọn em đi nhỏ)*

Lục Du vừa muốn mở miệng cự tuyệt liền phát hiện thân thể của mình không thể cử động được. Thẩm Kỳ Niên lướt đến đối diện với đôi mắt trừng thiết lớn của Lục Du. Hắn giơ tay lên che mắt Lục Du lại, an ủi cậu mà nói: “Em yên tâm, rất nhanh là kết thúc rồi.”

Môi Thẩm Kỳ Niên dán lên miệng Lục Du, đầu lưỡi liền trượt đi vào. Miệng Lục Du bị hôn vừa có chút đau lại có chút ngứa, trong đầu còn có chút hỗn độn.

Lúc Thẩm Kỳ Niên rời đi, đầu óc của Lục Du mới khôi phục lại tỉnh táo. Thẩm Kỳ Niên rất săn sóc mà đưa tay chà chà môi cho Lục Du, mỉm cười nói: “Kỳ thật cảm giác cũng không phải rất tệ đúng không?”

Cơ thể Lục Du vừa lấy lại được cảm giác liền muốn đánh Thẩm Kỳ Niên, nhưng mà đối phương sớm đã đề phòng, thanh thân nhẹ nhàng mà bay ra ngoài.

Lúc tới gần cửa, Thẩm Kỳ Niên còn không quên quay đầu lại dặn dò Lục Du: “Đừng quên bổ thận!”

Bổ cái đầu anh á!!

Lục Du muốn mở miệng mắng chửi người, sau lại tự ghen trở về. Quay đầu lại vô ý nhìn vào gương, cảm thấy môi mình đỏ bừng còn hơi sưng nữa. Nhớ tới cảm giác bị hút vừa rồi, Lục Du cảm thấy...

Bị hút cũng rất không ổn.

Càng không ổn chính là lần này lúc bị hút vậy mà lại có chút thích thích...

Má ơi!

Loại cảm giác này thật sự đáng sợ!

Lục Du tắm rửa xong đi ra cúi đầu liền nhìn thấy đầu giường đặt một ly nước với một gói thuốc bổ thận đã mở. Không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai. Lục Du mắng thầm vài câu trong lòng sau đó ngã xuống giường.

Lúc vươn tay qua định tắt đèn, Lục Du nhìn thoáng qua thấy gói thuốc bổ thận, thấp giọng nói một câu: “Đệch”. Cuối cùng Lục Du vẫn là uống thuốc bổ thận xong mới đi ngủ. Không phải cậu không được mà là cảm giác toàn thân vô lực thật sự rất khó chịu.

Một đêm không mộng寐 tới tận bình minh.

Lục Du ngáp một cái, từ trên giường ngồi dậy chỉ cảm thấy ánh nắng thịnh, tâm tình cũng rất tốt.

Lục Du đánh răng xong, đang súc miệng, Thẩm Kỳ Niên ló đầu ra từ cửa phòng tắm: “Sớm a, hôm nay có phải cảm giác tốt hơn nhiều không?”

“Khụ khụ!” Lục Du sắc mặt một cái, sắc mặt ửng đỏ, “Lần sau trước khi vào làm ơn có thể gõ cửa dùm cái được không?”

Thẩm Kỳ Niên cười khẽ, đưa tay lên gõ ba cái: “Sớm a, hôm nay có phải cảm giác tốt hơn nhiều không?”

Lục Du liếc mắt một cái xem thường, trong lòng thầm mắng một câu ‘shit’.

Thẩm Kỳ Niên đã sớm tập quen với thái độ Lục Du đối với mình, cũng không để trong lòng. Hắn chỉ chỉ bên ngoài nhắc nhở Lục Du: “Thuốc hôm nay anh cũng chuẩn bị cho em rồi đó, nhớ dùng theo đợt trị liệu nha!”

Ai thêm trị liệu!

Lục Du vừa định nói linh tinh cùng Thẩm Kỳ Niên thì hắn đã lắc mình một cái không thấy tăm hơi. Lục Du rửa sạch mặt, ngược nhìn chính mình trong gương, rõ ràng so với hai ngày trước có tinh thần hơn nhiều.

Không lẽ mình thật sự bị thẹn hư?

Lục Du nắm chặt tay, cố gắng kiên trì một chút, tiến bước vị đại gia kia đi là tốt rồi.

Tiểu Tả đặt vé máy bay lúc giữa trưa mười hai giờ. Mọi người muốn mười giờ tới sân bay đến mới chín giờ đã rời khỏi nhà.

Vì để qua cổng an ninh nhanh chút nên đồ vật mọi người mang theo cũng không nhiều lắm. Chỉ đơn giản có vài bộ quần áo với một số thiết bị tất yếu.

Lục Du nhớ rõ ràng lúc mình sắp xếp hành lý chỉ bỏ vô quần áo tiện tay lấy. Nhưng mà đến lúc nhân viên kiểm an moi từ trong vali của cậu ra một đồng thuốc bổ thận, cả người Lục Du bị vây trong trạng thái cuồng hoá.

Thẩm Kỳ Niên đã sớm nhẹ nhàng bay qua cổng an ninh, đứng ở bên trong vẫy vẫy tay với Lục Du. Lục Du cố gắng xem nhẹ tâm mất mà người khác đặt trên người mình, trong lòng thầm tính toán nên xử lý vị thiếu gia này như thế nào mới hả giận được.

Cho tới lúc ngồi lên máy bay rồi, Lục Du vẫn không nói một câu nào với Thẩm Kỳ Niên. Thẩm Kỳ Niên đương nhiên biết đối phương tức giận cái gì. Hắn đứng phía sau Lục Du nhìn bóng lưng của cậu, khoé miệng nhẹ nhàng kéo lên.

Chuyến bay từ Tây Bắc về có rất ít người, nhưng trên máy bay bay tới đó thì lại có rất nhiều người. Cơ bản chỗ ngồi đều đầy.

Bởi vì chỉ có ba người có giấy căn cước nên Tiểu Tả đương nhiên cũng chỉ có thể đặt ba chỗ ngồi. Thẩm Kỳ Niên đứng ở lối đi nhỏ, thỉnh thoảng nghiêng người tránh né những hành khách khác.

Lục Du khoé miệng nhếch lên khoái trá, thoát nhìn tâm tình có vẻ không tồi.

Ngay lúc Lục Du muốn thắt dây an toàn, một bóng đen bỗng nhiên áp xuống.

“Anh làm gì đó?” Lục Du đẩy Thẩm Kỳ Niên đang ngồi trên người mình một phen, hận không thể mở cửa máy bay ra đá tên này xuống.

Thẩm Kỳ Niên ngồi ở trên đùi Lục Du, tao nhã xắn tay áo: “Em không nghe tiếp viên hàng không nói sao, máy bay sắp cất cánh, hành khách đều nên trở về chỗ ngồi.”

“Lăn, tự mình đi kiểm cái ghế đi, đừng có đến dè lão tử.”

Thẩm Kỳ Niên thò người ra nhìn khắp cabin xong lại vững vàng ngồi tiếp: “Mấy cái ghế khác đều đã có người hoặc có quỷ cả rồi, vẫn là chỗ này thích hợp với anh nhất.”

Lục Du đẩy Thẩm Kỳ Niên, vừa định mắng hấn bỗng nhiên sững sờ tại chỗ...

Chỗ khác đều đã có người hoặc có quỷ...

Tiểu Tả đặt chỗ lần này là khoang thương nhân, tương đối rộng lớn hơn nhiều. Lục Du không hiểu sao bỗng nhớ tới người mẹ trẻ cùng cô con gái nhỏ lần trước. Cậu theo bản năng quay đầu lại liền thấy một cô bé mặc một cái váy hồng nhạt đang chạy về phía bên này.

Máy bay đang chạy trên đường băng, nhưng mà cũng không có ai đến ngăn cản hành vi chạy lung tung của cô bé. Không ai nói gì bởi vì nguyên nhân đơn giản là người khác không nhìn thấy cô bé.

Cô nhóc ôm trong lòng một con thú nhồi bông, chạy tới chạy lui trên lối đi. Lúc ngang qua chỗ Lục Du, cô bé bỗng nhiên dừng bước. Cô nhóc lớn lên thật đáng yêu, khuôn mặt trắng trắng tròn tròn, đôi mắt đen bóng.

Bé nghiêng đầu tò mò nhìn Lục Du chằm chằm, bỗng nhiên vỗ tay nói: “Í, là chú lần trước nè!”

Lục Du quay mặt đi làm bộ không nhìn thấy cô bé. Cô nhóc lắc lư trước mặt Lục Du một hồi lâu, thấy Lục Du không phản ứng mới thấp giọng nói một câu: “Thì ra không có nhìn thấy sao?”

Cô bé xoay người muốn đi, máy bay ngay lúc này liền cất cánh bay lên không. Cô nhóc vì quán tính liền lung lay sắp ngã, Lục Du lập tức vươn tay muốn đỡ nhóc.

“Chú quả nhiên...” cô bé cúi đầu nhìn tay của Lục Du, sau đó giương mắt cười khanh khách, “thấy được con...”

14. Chương 14: Thần Khí Đào Mộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

So với quý trưởng thành, quý trẻ con lệ khí còn nặng hơn chút. Bọn chúng không có bất cứ khái niệm gì về quy tắc hết, làm việc gì cũng tùy hứng.

Cô nhóc nhìn Lục Du cười, thần sắc quý dị: “Chú, ở lại chơi với con nha.” Tiểu quý chiêu hồn cũng mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần thích liền làm.

Thẩm Kỳ Niên vừa muốn tiến lên ngăn lại đã thấy Lục Du ra tay trước. Cậu đặt hai tay trên vai cô bé xoay người nhóc sang chỗ khác, miệng không kiên nhẫn nói: “Máy bay đã bay rồi, đừng có ở đây quậy, đi đi đi, trở về tìm mẹ con đi.”

Cô bé nhất thời không kịp phản ứng, đầu quay một trăm tám mươi độ lại nhìn Lục Du: “Chú không sợ con sao?” (Ở đây là chỉ có cái đầu quay 180o, thân thể không quay lại nha, tức là cái mặt đang cùng hướng với cái lưng đó đa, mỗi tưởng tượng nha).

“Nhanh đi tìm mẹ con đi, con nít nhà ai mà nhiều lời vô nghĩa vậy chứ.” Lục Du không kiên nhẫn khoát tay, sau đó rút tờ báo giữ ra đọc.

Cô nhóc lại không đi mà bay lên phía trước: “Con rất lợi hại đó...”

Lục Du nâng mắt liếc nhìn gương mặt xanh lét của cô nhóc một cái sau đó chỉ chỉ Thẩm Kỳ Niên bên cạnh nói: “Đừng quậy, chú này là người đánh con nít đó.”

Cô nhóc ngửa đầu lên liền đối diện với ánh mắt của Thẩm Kỳ Niên, vẻ mặt đối phương lạnh đậm, vừa nhìn là biết không dễ chọc. Lục Du nói xong liền không phản ứng nhóc nữa, cuối cùng cô bé vẫn là ngượng ngùng rời đi.

Thẩm Kỳ Niên tựa vào bên cạnh chỗ ngồi của Lục Du, mở miệng nói: “Em thật sự không sợ cô bé sao?”

Tầm mắt của Lục Du vẫn không rời khỏi tờ báo: “Đều đã từng là người, không có gì đáng sợ.”

Thẩm Kỳ Niên nhìn nửa bên mặt của Lục Du, vẻ mặt hần đăm chiêu như có điều suy nghĩ.

Máy bay cất cánh không được bao lâu, tiếp viên hàng không đã đi phát cơm trưa.

Lúc Lục Du cúi đầu ăn cơm, khoé mắt thoáng thấy một cặp chân nhỏ, cậu để đũa xuống nhìn cô bé, ý hỏi sao nhóc lại đến nữa.

Cô nhóc mím môi, thoáng có chút co quắp. Hai tay cô bé xoắn xoắn, nhìn Lục Du lầy lòng: “Chú ơi, chú có thể chơi với con một lúc được không?”

Lục Du lắc đầu: “Xin lỗi, chú không thích con nít.”

Cô bé ngồi xổm ở lối đi, hai tay chống má, mặt mũi bu bẫm thoát nhìn thật ngây thơ: “Chú không chơi với con cũng được, chỉ cần đừng đuổi con đi thôi. Ngoài chú ra không có ai nhìn thấy con hết, con thật sự chán lắm.”

Cô bé mặc bộ váy nhỏ hồng nhạt, trên đầu cài một cái nơ con bướm cũng màu hồng, thoát nhìn giống một con búp bê xinh xắn. Toàn thân cô bé chỗ duy nhất không bình thường chính là chân...

Trên cặp chân kia thương tích chất chồng, không có giày.

Cô bé cứ chân trần như vậy mà ngồi xổm trên sàn, ngửa mắt trông mong nhìn Lục Du.

Không cần hứa hẹn gì với quý. Đây là Thẩm Kỳ Niên đã dạy Lục Du.

Lục Du không nói đồng ý, cũng không nói không, chỉ điều chỉnh lưng ghế dựa vào đó nhắm mắt dưỡng thần.

Thẩm Kỳ Niên cũng nhàm chán, ngồi xổm xuống cùng cô nhóc tâm sự.

“Con ở trong này bao lâu rồi?”

Cô bé lắc đầu: “Không nhớ nữa, hình như đã lâu lắm rồi.”

“Vì sao không rời đi?”

Cô nhóc ngẩng đầu, đưa tay nhỏ lên gãi gãi đầu, bộ dạng mờ mịt: “Con cũng không biết nữa, mẹ nói chờ đến lúc tới nơi, ba ba sẽ đến đón bọn con.”

Có lẽ ba bề quả thật đã từng chờ đợi đón máy bay, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà bọn họ vĩnh viễn cũng không đến được điểm đến.

Bọn họ ôm ấp mong ước được xuống máy bay lúc còn sống, cứ vậy theo chuyến bay một lần lại một lần bay đi. Bọn họ đang chờ đợi người đón máy bay, chính là người đón vĩnh viễn cũng không đợi được bọn họ.

Cô nhóc cúi đầu nghịch váy của chính mình, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Chú, vì sao chú không rời đi?”

Thẩm Kỳ Niên dừng lại một chút, theo bản năng liền nhìn qua Lục Du. Lần này vừa nhắc đầu liền vừa vặn đối diện với đôi mắt đen bóng của Lục Du.

Hai người một lớn một nhỏ nói chuyện cũng không có tận lực tránh đi ai, Lục Du tự nhiên cũng nghe được. Lúc hai mắt đối diện, Lục Du làm bộ như vô ý dời tầm mắt đi.

Thẩm Kỳ Niên rũ mắt xuống, nói nhẹ nhàng với cô bé: “Chú làm mất một vật rất quan trọng, nhờ chú này giúp chú tìm. Chờ đến lúc tìm thấy rồi tự nhiên sẽ rời đi.”

Cô bé có cái hiểu cái không, nháy mắt mấy cái, nửa ngày mới nói: “Hy vọng chú mau chóng tìm được.”

Như vậy thì không cần phải dừng chân lại trên thế giới này nữa, không cần phải lặp đi lặp lại một lần rồi lại một lần những sự việc trước kia, cuối cùng cũng không cần phải chính mình cũng không biết mình ở lại là vì cái gì.

Thẩm Kỳ Niên nhìn hai bím tóc của cô bé, nhất thời không biết phải nói gì cho tốt.

“Cảm ơn chú nói chuyện với con.” Cô bé đứng lên, nở một nụ cười với bọn họ, “Con phải trở về tìm mẹ rồi...”

Đúng lúc này, máy bay bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

“Máy bay gặp phải thời tiết xấu nên sinh ra xóc nảy...” Loa phát thanh truyền đến giọng nói không nhanh không chậm giải thích, tất cả mọi người ngồi tại chỗ của chính mình, cũng không có ai kinh hoảng.

Nhưng mà cô nhóc lại không như vậy.

Bé bịt chặt hai lỗ tai mình mà thét lên, trong âm thanh còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Đây chính là một loại sợ hãi mà quá khứ đã lưu lại, lưu thẳng đến linh hồn.

Thân thể nhỏ nhỏ của cô bé đang run rẩy kịch liệt, tiếng thét chói tai không ngừng.

Rất sợ, thật sự rất đáng sợ...

Ngay lúc cảm xúc của cô bé sắp hồng mắt, một đôi tay ấm áp bỗng nhiên áp lên bàn tay của bé, giúp bé che kín lỗ tai. Cô bé chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Du lắc lắc đầu với mình: “Yên tâm đi, không có chuyện gì hết.”

Miệng Lục Du đang nhai kẹo cao su, thoát nhìn có vẻ cà lơ phất phơ. Thái độ của cậu đối với cô bé cũng không nhiệt tình, trên mặt còn có chút xấu xa. Thế nhưng chính cái ông chú thoát nhìn không đứng đắn này lại làm cho bé yên tĩnh trở lại.

“Đừng la hét nữa, làm cho chú đau đầu.” Lúc Lục Du buông tay ra còn thuận tiện xoa xoa đầu cô bé, “Đi đi, trở lại tìm mẹ con đi.”

Cô nhóc nhìn Lục Du, mắt đỏ hoe, nước mắt theo khuôn mặt xoạch xoạch lăn xuống.

Quý cũng sẽ rơi lệ?

Trong lòng Lục Du còn đang nghi hoặc, cô nhóc bỗng nhiên kéo tay Lục Du qua. Một giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay của Lục Du lập tức biến thành một hạt châu trong suốt lấp lánh.

“Chú, cho chú cái này.” Cô nhóc nhìn cậu cười cười, xoay người chạy mất.

“Đây là cái gì?” Lục Du nghiêng đầu thỉnh giáo Thẩm Kỳ Niên.

“Quý nhân lệ” (Nước mắt của quý, để nguyên nghe cho hay) Thẩm Kỳ Niên hé miệng cười cười. “Cho em thì em cất kỹ đi, về sau sẽ có tác dụng.”

Lục Du nhướng nhướng mày, tiện tay bỏ luôn vào túi áo.

“Khụ khụ... Lão Lục, lão Lục ơi!”

Lục Du lấy lại tinh thần, chợt nghe có người gọi mình.

Lão Trương đưa tay bám vào ghế, thần sắc có chút xấu hổ: “Cậu lại đọc kịch bản nữa rồi!” Nói xong lão Trương liền quay sang hành khách chung quanh cười xin lỗi, nói: “Bạn tôi là diễn viên, công tác yêu cầu thôi, ha ha ha...”

Trong toàn bộ cabin cũng chỉ có mình Lục Du có thể nhìn thấy quý. Cậu nói chuyện với quý là thật, nhưng trong mắt người khác, từ đầu tới cuối cậu đều đang lăm bằm lăm bầu, lời nói, ngôn ngữ tay chân cùng với vẻ mặt cũng như đang nói chuyện thật sự với ai đó.

Nhìn sao cũng thấy kỳ quái.

Lục Du kịp phản ứng, lập tức cười cười xin lỗi mọi người sau đó tựa lưng vào ghế dựa.

Lần sau nhất định phải chú ý những người xung quanh, nếu không lại trở thành chứng ngại tâm lý cho người ta thì biết làm thế nào.

Hơn ba tiếng sau, rốt cuộc máy bay cũng vững vàng đáp xuống sân bay thành phố Tân An.

Lúc Lục Du xuống máy bay muốn lên xe, quay đầu lại liền nhìn thấy cô bé cùng mẹ đang đứng ở cửa hầm vậy vậy tay với mình. Tầm mắt của Lục Du dừng lại trên chân của cô nhóc, tâm khảm động, sau đó liền xoay người ngồi lên xe.

Từ sân bay đi ra, ba người một quý đón xe đi đến một biệt viện. Nơi này cách tổ trạch Thẩm gia khoảng năm trăm mét, hoàn cảnh hợp lòng người, giao thông cũng tương đối thuận tiện.

Muốn đào mộ đương nhiên cần có thiết bị.

Lão Trương vỗ ngực với Lục Du, nở rằng mình có người quen ở Tân An, thiết bị gì cũng có hết.

Vừa mới dọn dẹp hành lý xong không bao lâu, bạn của lão Trương đã gọi điện thoại tới.

Nhận điện thoại xong, lão Trương lập tức mang theo bọn Lục Du đi đến hậu viện, vừa đi vừa nói: “Bạn của anh nói, hần đã chuẩn bị cho chúng ta thần khí đào mộ rồi...”

Trong lúc nói chuyện, ba người một quý đã đi tới hậu viện.

Chờ đến khi thấy rõ đồ vật trong viện, lão Trương bỗng nhiên không nói ra được tiếng nào nữa.

Lục Du nhìn thần khí trong viện hừ một tiếng, cười như không cười hỏi lão Trương: “Vậy ra, ông tính chuẩn bị lái cái xe cẩu này đi đào mộ hả?”

Tiểu Lý Tử: Định lái em này đi đào mộ đây các chú

Tiểu Hà Tử: Nửa đêm lái siêu xe đi đào mộ. Nghĩ thôi là thấy ngầu rồi!

15. Chương 15: Tôi Sợ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Du chưa từng đi đào mộ.

Nhưng dù gì thì đối với dụng cụ cũng biết ít nhiều.

Cho dù không có xẻng Lạc Dương, xẻng quân sự gì đó, tốt xấu gì cho cái xẻng đào đất bình thường cũng được đi.

Xẻng Lạc Dương

Xẻng quân sự

Xẻng đào đất hay xài

Lão Trương nói bạn mình có chuyên môn cùng đất giao tiếp, đối với mấy cái đào đào này là hiểu biết nhất.

Bọn Lục Du theo bản năng liền cho rằng vị này là một người trong nghề, còn là một cao thủ.

Nhưng mà tới khi nhìn thấy cái xe cẩu kia, tất cả mọi người đều choáng váng...

Vậy ra, cái gọi là chuyên môn cùng đất giao tiếp chính là lấy xe cẩu kia cạp đất sao?

Lão Trương cũng không nghĩ tới cái thần khí mà tên bạn kia nói lại là chiếc xe cầu. Lão nhìn huy hiệu màu cao đẳng kỹ thuật Lam Tường dán trên xe cầu, trong đầu không nhận được tự nhiên hoàn phát một đoạn trong quảng cáo “Kỹ thuật xe cầu nhà ai mạnh”.

Đây là huy hiệu của trường, chỉ tìm thấy xe cầu có tên trường chứ chưa tìm thấy có huy hiệu trường:

Đây là video quảng cáo đó: [s://.youtube.com/watch?v=j88Da55iK34](https://www.youtube.com/watch?v=j88Da55iK34)

Lục Du quay đầu lại nhìn lão Trương: “Lão Trương, ông nói thật coi, bạn ông có phải tốt nghiệp từ cao đẳng kỹ thuật Lam Tường không?”

Lão Trương gật đầu: “Phải, ông nội hần, còn có ba của hần cũng đều đi ra từ Lam Tường. Bất quá anh cũng nghe nói tổ tiên bọn họ đúng là thổ phu tử (ai đọc đạo mộ chắc biết, thổ phu tử là tên khoa học của mấy tên trộm mộ) làm loại chuyện đó đó... Anh nói với bằng hữu là muốn động thổ tìm chút đồ vật. Khụ khụ, hình như hần có chút hiểu lầm với lời nói của anh...”

Lão Trương vừa định giải thích một chút, chợt nghe Lục Du ở một bên cảm khái: “May mà người bạn này của ông không phải tốt nghiệp trường Tân Đông Phương.” (Tân Đông Phương (New Oriental Group) kiểu một trường dạy đủ thứ, không hiểu sao nói tới nó tác giả lại nói tới sạn nấu ăn, t không hiểu gì cả.)

Lão Trương không rõ lý do: “Tân Đông Phương thì làm sao?”

Lục Du làm một cái động tác điên cuồng, nhếch miệng nói: “Tôi sợ chúng ta phải lấy sạn ra để đào mộ đó mà.”

Lão Trương xấu hổ, người bạn trong miệng hần kia cuối cùng cũng tới.

“Con ngựa này xài đặc biệt tiện dụng, xúc một cái cam đoan mộ phần gì cũng đều lấy lên được.”

Bạn của lão Trương tên là Cao Hán, người cũng như tên, là một tên cao cao trắng trắng hán tử. (là một thằng đàn ông cao lớn đô con, để nguyên hần viết mới thấy dính dáng với tên nhoé)

Cao Hán là người nhiệt tình trong sáng, thực dễ làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Đối với thần khí đào mộ này, Lục Du tạm thời không muốn đánh giá gì hết. Cậu bắt tay cùng Cao Hán, đơn giản hàn huyên vài câu sau đó liền hỏi: “Anh Cao, ở đây anh có công cụ nào bình thường chút không?”

Cừ thật, lái chiếc xe cầu đó lên núi, không phải là nói rõ cho người ta biết mình đến đây là làm cái gì sao?

“Cái khác cũng có, nhưng mà bộ cái này không tiện hả?” Cao Hán trên mặt tươi cười, thoạt nhìn hàm hậu nhưng thực ra trong lòng đã hiểu rõ. Hần nắm tay Lục Du, dùng chút lực kéo người qua bên này sau đó thấp giọng nói: “Bọn anh đều là công dân lương thiện nhiệt tình tuân thủ theo pháp luật, mấy việc trái pháp luật anh không làm cũng sẽ không giúp người khác làm đâu.”

“Tôi thích kết giao với bằng hữu như vậy!” Lục Du nói, trở tay nắm chặt tay Cao Hán, vẻ mặt hiểu rõ, “Kỳ thật, anh Cao anh cũng biết đó, trộm mộ là chuyện rơi đầu, là chuyện tổn hại lợi ích quốc gia nhân dân. Nhưng mà đào mộ nhiều nhất chỉ là một chuyện thiếu đạo đức, nó cũng không liên quan tới lợi ích hấp dẫn nào hết, anh nói có đúng không?”

(ý ở đâu Lục Du nói là đào mộ chứ không trộm gì trong đó nên chỉ coi là thiếu đạo đức chứ không có lợi ích gì cả)

Thời hiện đại, tiền tài đều là sống không xài chết cũng không mang theo được. Cho dù là những nhân vật gia tài bạc triệu, biệt thự (bản gốc là thủ phủ) đầy đất, tài sản cũng là để con cháu thừa kế hoặc đem đi quyên từ thiện cả, đâu có ai đem chôn theo mình để mời gọi trộm đến.

Lục Du vừa nói thế, Cao Hán trong nháy mắt cũng hiểu rõ.

Phải ha, đây cũng đâu phải cổ mộ gì đâu.

Đào mộ là một chuyện thiếu đạo đức, nhưng mình cũng chỉ là bán một cái nhân tình chứ nào có phải chính mình đi đào. Chủ mộ có về tìm cũng không tìm đến mình đâu.

Thái độ Cao Hán lập tức thay đổi, hắn dẫn Lục Du đi tới một cái kho hàng. Cái kho hàng kia nhìn bên ngoài không chút thu hút, nhưng đứng coi thường, bên trong đúng thật là đầy đủ đồ nghề hết.

Lục Du cầm một cái xẻng Lạc Dương lên thử thử một chút, sau đó ném sang một bên. Không phải cậu không biết xài mà là mộ của Thẩm Kỳ Niên cũng chỉ là một cái mộ nhỏ, dùng cái xẻng đơn giản cùng với cuốc là có thể đào được rồi.

Đại khái chọn lựa công cụ một hồi, sau đó mấy người Lục Du liền đi vào nông trại của Cao Hán.

Nói là nông trại nhưng ngoại trừ bên ngoài là sân thì trong nhà cũng không tề.

Cơm đã nấu xong.

Gà là mấy con nuôi thả trong vườn, muốn ăn thì cứ tùy tiện bắt, cắt tiết nhỏ lông, bỏ nội tạng là có thể nấu.

Nắm toàn mấy cây phỉ lớn mọc trên núi, hai nhóc con của Cao Hán cầm giỏ trúc lên núi một chút là có thể hái không ít.

Bếp lò là bếp đất, chảo là chảo thiết.

Cái bếp đại khái cao cỡ nửa người, bên kia là một cái giường gạch. (Người TQ ở quê hay làm giường gạch kê bên bếp lò để khi đốt lò sẽ làm ấm giường luôn, như lò sưởi, tối ngủ không bị lạnh)

Lục Du không muốn là phiền Cao Hán thêm nữa, tự mình xắn tay áo lên đi nấu cơm. Lão Trương phụ trách nhóm lửa, thêm củi, Lục Du thì kiêm chức đầu bếp.

Hành lá rửa sạch cắt nhỏ, gừng, tỏi băm bỏ rồi phi thơm. Cho đậu phộng vào chảo, sau đó là gừng và tỏi lúc này, tiếp theo là gà đã cắt thành khối. Rượu, gia vị, nước tương, muối cho vào chảo, sau đó đảo đều, rán một cho vừa chín thì thêm nước vào bát đầu nấu canh. Thêm miến với nấm mèo vào sau cùng, mùi thơm cũng bắt đầu toả ra.

Tiểu Tả xưng phong nhận việc canh giữ nồi, thêm nước linh tinh các thứ.

Tới khi Lục Du quay đầu lại liền thấy mọi thứ vung vãi khắp nơi. Nước trong chảo tràn ra ngoài tùm lum, căn bản là chẳng ra cái gì hết.

Cậu đá Tiểu Tả sang một bên, lại xắn tay áo lên, đảo đồ lại, thêm chút nước vào chảo.

(haha chém, t chém hết đây)

Bận bịu xong xuôi, Lục Du mới có thời gian lau mồ hôi. Lúc này hoàn hồn lại mới phát hiện không thấy Thẩm Kỳ Niên đâu.

“Mấy người thấy Thẩm Kỳ Niên đâu không?” Lục Du vừa hỏi xong liền kịp phản ứng, lời này hỏi thiệt dư thừa.

Quả nhiên, lão Trương với Tiểu Tả vẻ mặt đều mờ mịt: “Bọn này căn bản có nhìn thấy hắn đâu.”

Kỳ quái, người này rốt cuộc là đã đi đâu rồi?

Lục Du tự trấn an mình là phải bình tĩnh, cẩn thận nghĩ lại sự tình trên đường đến đây.

Hình như từ lúc chọn công cụ thì Thẩm Kỳ Niên không còn bên cạnh nữa. Sớm hơn một chút, hình như lúc mới vào sân liền không thấy bóng dáng hắn rồi.

Không lẽ là bỏ đi sao

Mặc dù là quỷ chứ không phải người nhưng mà lần này đến đây tất cả đều là vì hắn đó. Chánh chủ muốn bỏ đi, vậy còn đào mộ cái rắm gì nữa.

Lục Du nghĩ nghĩ, cởi bỏ tạp dề trên người, nói với lão Trương và Tiểu Tả: “Hai người canh lửa đi, tôi đi tìm hắn chút.”

“Được.”

Lục Du đi dọc theo con đường lúc này, một đường đi xuống vừa đi vừa gọi Thẩm Kỳ Niên.

Ngay lúc cậu đang nghĩ có phải là Thẩm Kỳ Niên đã về tổ trạch Thẩm gia rồi hay không thì chợt phát hiện ngoài sân, dưới tàng cây có một bóng dáng co cụm ngồi dưới đó.

Cậu bước tới, vỗ vỗ bả vai Thẩm Kỳ Niên, hỏi: “Anh ở đây làm gì vậy? Sao không đi vào trong?”

Sau khi nghe được tiếng nói quen thuộc, Thẩm Kỳ Niên lập tức đứng bật dậy, dùng cả hai tay ôm chầm lấy Lục Du.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy, lông mi dày khê chớp như một cánh quạt nhỏ. Đầu hắn chôn sâu vào hõm vai của Lục Du, cất tiếng ứ khuất, rầu rĩ: “Sao giờ em mới đến?”

Nếu là một em gái ngực bự mà ôm lấy mình như vậy, Lục Du còn có thể không ngần ngại vươn tay ôm lấy một cái.

Thế nhưng một thằng đàn ông nũng nịu như vậy...

Lục Du giơ tay lên, dùng hai ngón tay nắm lấy cổ áo của Thẩm Kỳ Niên kéo hắn ra.

Thẩm Kỳ Niên ánh mắt xao động còn muốn tiến lên ôm tiếp, Lục Du lập tức giết trước một bước: “Đứng yên đó đừng nhúc nhích, ít chiếm tiện nghi của lão tử đi.”

Lục Du đưa tay vuốt vuốt cổ mình một phen, nhếch cằm hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Nói nghe chút coi chuyện gì xảy ra rồi?”

Thẩm Kỳ Niên bước tới hai bước: “Hồi nãy anh vừa gặp một thứ vô cùng đáng sợ...”

Hử?

“Là cái gì?”

Hai tay Thẩm Kỳ Niên khoanh lại, tự chà sát lên nhau như muốn vuốt phẳng da gà da vịt trên đó, vẻ mặt hắn cực mất tự nhiên, như là nhớ đến thứ gì vô cùng đáng sợ: “Cái thứ kia thật sự đáng sợ, mà ngay cả tên của nó cũng đáng sợ. A a a a, càng nghĩ càng thấy đáng sợ!”

Thần thái của Thẩm Kỳ Niên không giống giả bộ.

Lúc này sắc trời đã dần tối, trong núi yên tĩnh. Núi rừng xa xa ẩn hiện trong ánh sáng hôn ám, giống như che giấu ác quỷ mãnh thú.

Chẳng lẽ, thật sự có cái gì đó rất đáng sợ đang ở gần đây sao?

Trong lòng Lục Du bất giác đề phòng, cậu nhìn bốn phía, chậm rãi dịch về phía Thẩm Kỳ Niên.

“Cái thứ đó bây giờ còn ở đây không?”

Thẩm Kỳ Niên lướt tới, kéo tay áo Lục Du, trốn ở phía sau lưng cậu: “Còn, mới nãy anh còn thấy nó.”

“Anh miêu tả về ngoài của nó cho tôi chút coi...”

Thẩm Kỳ Niên nghe vậy lập tức sợ run người, hắn phòng bị mà nhìn bốn phía, bỗng nhiên đề cao âm lượng la lên: “Chúng nó đến, đến kìa!”

Trên người không có công cụ để phòng thân, Lục Du nhìn chung quanh bốn phía, sau đó lập tức chộp hai cục đá ở ven đường lên, cảnh giác nhìn về phía trước.

Gần...

Đang lại gần...

Chờ đến hình bóng phía trước xuất hiện xong, nhìn Thẩm Kỳ Niên giống như đã chết tới nơi: “A a a, thật sự quá đáng sợ!” Hắn nhảy chồm lên người Lục Du, giống như một sợi dây chuyền to tướng đeo dính lấy cổ Lục Du, “Cứu tôi, cứu tôi với...”

Lục Du bị hắn hoảng hốt kêu gào đến mức không còn kiên nhẫn, cậu nhìn hai còn gà đang càng ngày càng chạy lại gần, vứt bỏ hai cục đá trong tay.

Đường đường là đại thiếu gia Thẩm gia, vậy mà sợ hai con gà?!
Anh xác định là anh không phải đang giỡn mặt tôi hả?!

16. Chương 16: Lão Trương Ba Lần Quay Đầu

Lục Du nằm mơ cũng không ngờ tới, Thẩm Kỳ Niên là một đại nam nhân vậy mà lại đi sợ gà.

Chỉ cần sơ lược tự hỏi một hồi, Lục Du liền khó tin mà mở miệng: “Chúng sợ hãi vật nhọn?”

Chúng sợ hãi vật nhọn (Aichomophobia): sợ hãi, ám ảnh cực độ với các vật nhọn như kim, đinh... Ngoài ra có liên quan chút xíu là chúng sợ tiêm (Trypanophobia)

Dựa vào giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của mấy con gà, trời vừa tối một chút đều đã đi ngủ. Không biết có phải vì trong nhà có một-phi-nhân-loại đến ở nên hai con gà trống này lại đi vào cái giờ không hợp lẽ thường này hay không.

Thẩm Kỳ Niên hàm hồ lên tiếng coi như trả lời, mắt vẫn nhìn hai con gà trống kia, trông như sắp xỉu tới nơi rồi.

“...”

Lục Du nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên đang ghé vào vai mình, bộ dạng sợ hãi mà còn cố chống.

Rõ ràng là một thằng đàn ông, làm sao mà lại gái tánh dữ dằn vậy chèn.

Lục Du sớm đã cảm thấy trên người Thẩm Kỳ Niên bốc mùi gay gay rồi, giờ người này lại đang đu bám trên người mình, Lục Du không tự chủ được tỏ ra nam tánh cho hắn coi.

Cậu nhặt một hòn đá, tiện tay ném về phía trước, hai con gà trống không phòng bị, bị dọa tới gà bay chó sủa, xoay người chạy một mạch.

“Đi thôi.” Lục Du bĩu môi, không thèm nhìn Thẩm Kỳ Niên nữa.

Không còn gà nữa, não bộ đã chết của Thẩm Kỳ Niên cũng sống lại rồi. Nhớ lại phản ứng vừa rồi của chính mình, hắn thật sự là túng tới nhà bà ngoại luôn rồi.

Thẩm Kỳ Niên tăng hắng một tiếng, cố nghĩ coi làm cách nào mới cứu nổi mặt mũi một chút. Hắn còn chưa kịp nói chuyện, Lục Du đã tự mình đi về mất rồi.

“Em chờ anh với! Đi về nhanh vậy làm chi?”

Dưới chân Lục Du cũng không ngừng lại, nói tỉnh bơ: “Ăn gà.”

Thân thể Thẩm Kỳ Niên lập tức cứng ngắc, cả quỷ đều không ổn. *(tác giả chắc đang chơi chữ, là người thì cả người không ổn, là quỷ thì cả quỷ không ổn)*

Hắn nuốt nuốt nước bọt, chậm rãi bay theo phía sau Lục Du, tràn ngập trong đầu đều là mấy lời Lục Du vừa nói, ăn gà.

Thẩm Kỳ Niên cũng không nhớ nổi chính mình rốt cuộc thì bắt đầu sợ gà từ lúc nào. Hắn chỉ cần nghĩ tới mấy con loài chim lông vũ, mỏ nhọn đã không thể nào chịu nổi.

“Cái đó, em vào trước đi, anh đi dạo bên ngoài một chút.” Lúc tới ngoài cửa nhà, Thẩm Kỳ Niên liền do do dự dự không chịu đi vào. Lục Du cũng đương nhiên sẽ không miễn cưỡng hắn. Cậu quay đầu lại liếc trắng mắt Thẩm Kỳ Niên một cái, bĩu môi nói: “Tật xấu kỳ cục.”

Thẩm Kỳ Niên thấy Lục Du không thèm quay lại đi thẳng vào nhà xong, liền tự mình tìm cái bậc thang ngồi xuống nhìn trời sao ngẩn người. Trở thành quỷ cũng được một thời gian rồi, Thẩm Kỳ Niên cũng không biết cái gì mới là quan trọng.

Lúc còn là người, hắn còn trẻ lại có tài, tương lai cũng đã được lên kế hoạch rõ ràng, chưa từng nghĩ tới cái

chết. Cuộc đời hần tươi sáng, rạng rỡ. Từ lúc hần sinh ra đã bắt đầu vội vàng, vội vàng xã giao, vội vàng đi con đường thiên tài.

Thẩm Kỳ Niên cũng từng nghĩ qua, nếu trong tương lai có một ngày nào đó rảnh rỗi nhất định sẽ phải hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp mới được.

Thế nhưng hiện tại là quý rồi, rảnh rỗi liền ngược lại suy nghĩ mờ mịt.

“Nghĩ cái gì đó?”

Thẩm Kỳ Niên nghe tiếng quay đầu lại thì thấy Lục Du đang đi tới, trong tay còn cầm theo ba nén nhanh siêu cấp bột, “Đây, cho anh ăn cơm.”

“Cảm ơn.” Thẩm Kỳ Niên nhận nhang, đặt dưới mũi, dùng sức hít vào một hơi sau đó có chút ghét bỏ mà nói: “Đây là đồ năm trước, mùi vị thiệt là... haiz.”

Lục Du nghiêng đầu nhìn hần một cái: “Ra ngoài đường có cái ăn là ngon rồi, hạ chỉ tiêu xuống chút đi.”

Thẩm Kỳ Niên đành hai tay cầm nhang dỏm ăn cơm, còn không quên nói điều kiện với Lục Du: “Vậy chừng nào về nhà rồi nhớ mua cho anh nhang tốt chút để bồi bổ dinh dưỡng nha.”

“Đừng, hy vọng lần này xong rồi cũng tiến bước anh luôn.” Nghĩ tới thi thể Thẩm Kỳ Niên, Lục Du nhin không được hỏi một lần, “Không phải anh nói trong quan tài không có thi thể sao, tại sao còn muốn đào lên mở ra dòm một cái?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu, ánh mắt có chút chần chờ: “Lúc đó anh mới thành quý, thần thức có chút không rõ ràng lắm. Anh sợ mình nhớ lắm, dù sao mấy thứ như thi thể này đâu có dễ dàng ném đi được.”

Lục Du cũng không ngại mở quan tài ra xác nhận một lần, nếu thi thể Thẩm Kỳ Niên vẫn còn nằm bên trong thì không thể nào tốt hơn được. Nếu như không có vậy thì liền trực tiếp đi tố tạch Thẩm gia tìm lão quản gia hỏi cho rõ ràng.

Tóm lại chính là, mọi chuyện bắt đầu từ Tân An thì cũng kết thúc tại Tân An luôn đi.

Trầm hương sương khói lượn lờ bay lên, một phần bị Thẩm Kỳ Niên ăn vào, một phần bị gió thổi về phía trước. Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười nói của mấy người lão Trương, nghe như là còn đang ăn uống gì đó.

Thẩm Kỳ Niên cuối đầu nhìn thoáng qua mấy cây nhang trong tay mình, lại tự bỏ não ra một mớ đồ ăn nóng hổi nào đó, bất giác hít sâu một hơi: “Thật muốn lại một lần nữa được cầm thụ một chút hương vị đồ ăn.”

Cái này vốn chỉ là một nguyện vọng cực kỳ đơn giản, thế nhưng bởi vì cái chết mà lại biến thành xa vời không thể với tới.

Sương khói lượn lờ làm vẻ mặt của Thẩm Kỳ Niên trở nên mơ hồ. Lục Du nhìn hắn, cũng không có ý tứ xen vào. Cậu đứng lên phúi phúi mũi, ngáp một cái, an ủi Thẩm Kỳ Niên: “Chờ tới lúc tìm được thi thể, lúc đó anh cũng có thể yên nghỉ rồi.”

Thẩm Kỳ Niên ôm nhang, ngẩng đầu nhìn mặt Lục Du, chân thành nói một câu cảm ơn.

Cơm chiều xong là tới thời gian hội nghị thường kỳ bắt đầu.

Muốn thuận lợi tiến vào nghĩa trang Thẩm gia để đào mộ thì nhất định phải có một kế hoạch vạn phần chu toàn.

Dựa theo những gì Thẩm Kỳ Niên nói, nghĩa trang Thẩm gia nằm ngay tại trên núi. Lục Du mới đầu còn tưởng rằng có chuyên gia trông coi, hỏi Cao Hán rồi mới biết...

Nghĩa trang Thẩm gia căn bản chả có ai trông coi cả.

Không phải bởi vì không cần mà là vì không cần thiết.

Nghe nói tổ tiên Thẩm gia năm đó đi coi phong thủy tìm long mạch, vận dụng trận đồ bát quái vô hình vô cùng tốt.

Năm đó Thẩm gia chọn một địa trên Tây Sơn, sau đó từng gốc cây ngọn cỏ trên Tây Sơn đều được người Thẩm gia tự mình gieo trồng thiết kế. Nhìn bình thường thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn từ trên cao sẽ phát hiện...

Người Thẩm gia dùng thảm thực vật xây dựng nên một bộ trận đồ bát quái khổng lồ.

Nếu như không có bản đồ, người bình thường đi vào nhất định sẽ bị lạc đường.

Lục Du nghe đến đây liền nhú mày, lão Trương ngồi bên cạnh nói: “Toàn bộ mấy thứ này nghe tà như vậy làm tôi cảm thấy, trong mộ địa Thẩm gia có thể là cất giấu bảo bối gì đó. Tuy nói là mục tiêu ban đầu của chúng ta là trợ giúp Thẩm thiếu gia tìm thi thể, nhưng nếu vạn nhất đào ra được kỳ trân dị bảo gì đó, vậy có phải là duyên phận đưa đẩy, định mệnh dẫn lối, nên đi không...”

Ngay trước mặt người ta mà nói muốn thó bảo bối tổ tiên của người ta.

Lục Du nhắc chân đá lão Trương một cái, như cười như không nói: “Thảm tam thiếu hiện tại đang nhìn

ông đó!”

“Tam thiếu ở đâu?” Lão Trương nghe xong lập tức cười hiền lành, “Tôi đây thuần túy chỉ là muốn khuấy động bầu không khí thôi, tam thiếu cậu đừng cho là thật nha.”

Thẩm Kỳ Niên nhếch miệng không nói lời nào, chỉ là cầm ấm trà trên bàn châm thêm cho ly của lão Trương. Lão Trương nhìn thấy ấm trà trên bàn bay lên rồi lại bay xuống, nuốt nước miếng ừng ực một tiếng.

“Cái kia, mấy người nói chuyện trước đi, tôi đi ra ngoài giải quyết chút nha.”

Lão Trương miệng ngậm điều thuốc, ra cửa đi thẳng tới góc tường.

Đàn ông thật sự là một loài động vật thần kỳ, chỉ cần có tường hoặc những vật hình trụ, không gì là không thể tấp vô đi giải quyết được.

Lão Trương ngậm thuốc, kéo khoá xuống thả con vỏi con voi ra, miệng còn huýt sáo.

“Lão Trương...”

“Hả?”

Phía sau không biết là ai đang gọi lão, lão Trương theo phản xạ quay đầu lại lên tiếng. Nhưng mà phía sau trống rỗng, chỗ nào có người a.

Không lẽ là nghe lầm?

Lão Trương đang giải quyết được một nửa, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đứng đó tiểu.

“Lão Trương...” Âm thanh từ phía xa nay lại gần, ngay phía sau lão Trương.

“Ai đó?” Lão Trương lập tức quay đầu lại, muốn nhìn coi ai nhảm chán mà đi gọi mình như vậy. Ai ngờ lần này cùng với lần trước y hệt, quay đầu lại thấy phía sau trống không.

Xung quanh đặc biệt yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu rả rích cũng giống như bỗng nhiên im bật.

Lão Trương cảm thấy trong lòng cũng dựng lông lên hết rồi. Tay lão run rẩy đem chim chóc của mình nhét lại vào quần.

“Lão Trương...”

Cái âm thanh kia lại một lần nữa cất lên, lão Trương lập tức quay phắt lại. Thế nhưng vẫn y như trước, cái gì cũng không có.

Quá kỳ quái!

“Đạch!”

Lão Trương miệng hùng hùng hổ hổ tự cấp cho mình lá gan lớn, lập tức lùi về nhà không quay đầu lại.

“Mới nãy tôi gặp quý...”

Lão Trương vừa vào cửa liền kéo cổ họng kêu gào, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đều dừng lại trên người hắn. Lão Trương nhìn mọi người trong phòng vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên chú ý tới một khuôn mặt xa lạ.

Đó là một người đàn ông còn trẻ tuổi trông cực kỳ anh tuấn. Lão Trương nhớ rõ ràng chính mình đã từng nhìn ảnh chụp trên tư liệu của người này.

“Thẩm tam thiếu?”

Lão Trương khó tin mà xoa xoa hai mắt. Vậy là lão thật sự gặp quý?!

17. Chương 17: Đi Gặp Bạn Qua Mạng

Ai cũng không nghĩ tới lão Trương bất quá là mới đi ra ngoài giải quyết mọi chút, trở về lại tự nhiên thấy quý.

Cả nhà chụm lại một cục, người nhìn ta ta nhìn người, thần sắc ai cũng ngưng trọng.

“Lão Trương, hắn ở đâu?”

Lục Du vừa dứt lời, lão Trương liền đưa tay chỉ phía sau Lục Du: “Ở đây.”

Hỏi liên tiếp mấy lần, cuối cùng Lục Du xác định, lão Trương thật sự nhìn thấy quý.

Làm người duy nhất trong F4 không nhìn thấy quỷ, trong lòng Tiểu Tả có chút sợ hãi, nhóc gãi đầu, nhìn không được hỏi: “Trương ca, anh ở bên ngoài gặp cái gì sao?”

“Đâu có đâu.” Lão Trương theo bản năng liền phủ nhận, bỗng nghĩ tới cái gì đó, vỗ đùi cái chát: “Vừa rồi có người gọi tôi, tôi quay đầu nhưng không thấy ai hết.”

Lục Du nhú mày, bỗng nhiên nghĩ đến mấy chuyện kiêng kị mà ông bà già xưa nói. Con người ở đỉnh đầu và hai vai có ba ngọn dương hỏa, lúc đèn cháy mạnh thì quỷ không thể tiếp cận người cũng không thể tổn thương người.

Quỷ nếu muốn hại người, chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho người đó tự dập tắt đèn của chính mình.

Nếu buổi tối một mình đi đêm, có người gọi tên mình tuyệt đối không được trả lời cũng không được quay đầu lại. Quay đầu lại thì hô hấp của mình sẽ thổi tắt đèn, như vậy phiền toái tới rồi đó.

Lục Du vừa dứt lời, lão Trương đã sợ muốn chết rồi.

Vừa rồi ở ngoài, chính mình đã xác xác thật thật quay đầu lại ba lần, như vậy không phải có nghĩa là tự mình đã thổi tắt ba ngọn dương hỏa sao?

“Bây nói coi mấy con quỷ này có phải quá giảo hoạt xấu xa không, sao có thể nghĩ ra cái chiêu hại người như vậy chứ?” Lão Trương càng nói càng tức giận, đứng bật dậy muốn đi ra ngoài.

Lục Du trầm ngâm mở miệng: “Ông đi ra làm chi?”

Lão Trương tức giận quay đầu lại nói: “Anh phải nhanh đi coi cái đứa không biết xấu hổ nào dám hù anh mày...”

“Sau đó thì sao?” Lục Du dụi tắt điều thuốc trong tay, ném vào trong gạt tàn, “Ông sẽ đi bắt quỷ hả?”

“Không có.” Lão Trương thành thật lắc đầu, ngượng ngùng quay lại chỗ ngồi.

“Được được, anh đây không thêm chấp nhặt với con quỷ kia nữa.” Lão Trương càng nói trong lòng càng khó chịu, âm thanh mang theo tiếng khóc, “Bà nội nó, bây giờ anh mày có thể gặp quỷ, buổi tối tại nó sẽ không đến bắt anh mày đâu phải không?”

“Hèn xui.” Lục Du còn muốn cho lão Trương một cái giáo huấn, lúc nói chuyện liền nghiêm mặt, bộ dạng có chuyện nghiêm trọng vô cùng.

Thẩm Kỳ Niên ngồi bên cạnh lắc lắc đầu với lão Trương, ý bảo lão không cần đem mấy lời nói của Lục Du

để trong lòng.

Thế nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quý, lão Trương ít nhiều vẫn có chút phòng bị đối với Thẩm Kỳ Niên.

Thái độ của Thẩm Kỳ Niên đối với lão Trương là hoàn toàn không thêm để ý, cuối cùng còn hảo tâm nhắc nhở một câu: “Người sợ quý ba phần, quý sợ người bảy phần. Chúng nó không dám làm căng, chỉ cần anh vững tâm thì không có gì đáng sợ cả.”

Lão Trương hàm hồ gật gật đầu, tha theo Tiểu Tả trở về phòng. *(hình như Tiểu Tả với Lão Trương luôn ở chung phòng nhỉ? Hint!)*

“Trong này còn có quý khác sao?” Hai người lão Trương vừa mới đi, Lục Du liền hỏi Thẩm Kỳ Niên.

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Có lẽ là có, lúc tới anh cũng không có nhìn thấy.”

Bây giờ đã là mười một giờ đêm, Lục Du cũng không định nửa đêm ra ngoài để vô tình gặp được quý quái gì đó. Nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, chỉ cần ngày mai xác định tốt kế hoạch lên núi rồi, không cần quản coi nơi này có quý hay có thần, đều không có quan hệ gì với bọn họ hết.

Lục Du về phòng thu thập xong liền nằm xuống chuẩn bị ngủ, trước khi nhắm mắt lại nghĩ tới chuyện vừa nãy, nhấn cho lão Trương một tin: “Lấy mấy tờ Mao gia gia đặt ở bên gối đầu đi, đừng có ý y là không có chuyện gì.”

Lão Trương bên kia lập tức trả lời được chưa tới một giây, Lục Du nhấn lại một câu ngủ sớm đi rồi liền tắt đèn buông điện thoại xuống.

Lúc Lục Du mơ mơ màng màng sắp ngủ, bỗng nhiên thấy ở cuối giường có một bóng đen quen thuộc. Cậu lười nhúc nhích, chỉ hé miệng hỏi: “Anh tới làm gì nữa?”

Thẩm Kỳ Niên từ cuối giường bay lên phía bên cạnh Lục Du, rồi rầm trong chốc lát mới nói: “Đêm nay anh có thể ở trong phòng em không?”

Thường ngày ở nhà, Thẩm Kỳ Niên cơ bản đều ở ngoài phòng khách. Quý không cần ngủ nên hắn cũng không có suy nghĩ phải vào phòng ngủ. Nhưng mà nơi này bên ngoài toàn là gà, Thẩm Kỳ Niên nghĩ tới liền cảm thấy không ổn.

Hắn vốn định chờ Lục Du ngủ rồi thì tìm cái góc nào đó chui vô đó chờ trời sáng, không ngờ là làm người ta tỉnh lại rồi.

Lục Du buồn ngủ muốn chết, chỉ nói một câu đừng có quấy tôi xong liền ngủ mất.

Thẩm Kỳ Niên phản ứng chậm một chút, ý tứ này là cho phép mình ở trong phòng đúng không.

Lục Du rất nhanh liền ngủ mất tiêu, chỉ còn lại Thẩm Kỳ Niên một mình ở trong phòng nhàm chán mà bay tới bay lui.

Mới đầu, Thẩm Kỳ Niên sẽ ngồi trên ghế trong phòng. Ngồi một lát lại thấy chán nên lại bay tới bên cửa sổ. Thẩm Kỳ Niên đứng đó ngắm trăng một hồi cũng lại thấy chán, cuối cùng liền bay tới bên giường nhìn Lục Du.

Lúc ngủ, Lục Du thu lại vẻ ngả ngớn cũng bớt đi chút lệ khí.

Cậu cứ vậy an an tĩnh tĩnh mà ngủ, không biết đang nằm mơ thấy cái gì mà lông mày gắt gao nhíu chặt.

Thẩm Kỳ Niên nằm nghiêng trên giường của Lục Du, thấy vậy nhịn không được liền đưa tay ra vuốt nhẹ lên đôi mày của Lục Du...

Không biết có phải vì đi đường mệt nhọc hay không mà Lục Du ngủ thật sự trầm. Chờ đến lúc cậu mở mắt ra đã là tám giờ sáng ngày hôm sau.

Mở mắt ra liền đối diện một khuôn mặt, mới đầu Lục Du là sững sốt trong chốc látm đến khi lấy lại tinh thần liền đạp Thẩm Kỳ Niên xuống giường.

Thẩm Kỳ Niên rơi xuống đất cũng không có tiếng động, lúc đứng lên cũng là vẻ mặt ngơ ngác.

“Ai cho phép anh leo lên giường của tôi?”

Thẩm Kỳ Niên không biết phải giải thích thế nào liền xuyên tường nhẹ nhàng bay ra ngoài: “Anh đi xem giúp em coi bữa sáng xong chưa.”

Lục Du vỗ mạnh xuống chăn, lần sau nhất định phải xếp một vòng Mao gia gia xung quanh giường, ai mà biết được nửa đêm có tên quỷ biến thái nào đó áp giường không.

Mọi người vốn muốn hôm nay là hành động luôn. Nhưng hôm nay thời tiết không tốt rồi, bắt đầu từ tối hôm qua trời đã tí tách mưa xuống. Đến sáng rồi cũng có vẻ như sẽ không dừng lại. Mưa rất lớn, che tối trời tối đất.

Loại thời tiết như thế này hiển nhiên là không thích hợp lên núi. Lục Du mặc dù rất sốt ruột cũng chỉ có thể chờ cho trời thương tình.

Lúc ăn cơm, Cao Hán nhịn không được cảm khái: “Anh ở trong núi nhiều năm như vậy, tới giờ chưa từng

thấy mưa lớn như vậy...”

Lục Du ăn cơm không nói gì, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn qua lão Trương một cái lập tức mở miệng: “Lão Trương, tối qua ông không có đi ngủ sao? Sao mà mắt đen thui vậy?”

Lão Trương ngáp một cái, lắc lắc đầu: “Anh có ngủ, có thể là dạo này mệt mỏi quá, không có nghỉ ngơi đầy đủ thôi.”

Lục Du nhìn đôi mắt thâm quầng của lão Trương, nhin không được nói thêm hai câu: “Ông ít chơi game đi, ngủ nhiều vô. Vừa may là chúng ta hôm nay không đi ra ngoài được, ông đi ngủ cho đàng hoàng đi.”

Lão Trương ngáp dài nói được, bộ dáng có vẻ như muốn chết rồi.

Mưa xuống một cái liền mưa luôn ba ngày, vẫn không có vẻ gì là sẽ dừng.

Trong ba ngày này, mọi người vẫn ở lại nhà trên núi, Tiểu Tả vội vàng thu thập số liệu, Lục Du thì lên kế hoạch, còn dư lại Thẩm Kỳ Niên nơi nơi trốn gà.

Hai ngày đầu lão Trương còn đi ra ăn sáng, chỉ là đôi mắt lão mỗi lần xuất hiện là càng thâm quầng nghiêm trọng hơn trước.

Lục Du bảo lão nghỉ ngơi sớm một chút không chỉ một lần, lần nào lão Trương cũng nói được.

Chờ đến ngày thứ ba, mọi người đều đã tè tụt trong phòng khách ăn sáng. Tất cả mọi người đều ở phòng khách, chỉ trừ một mình lão Trương.

“Lão Trương còn đang ngủ hả?” Lục Du thuận miệng hỏi Tiểu Tả một câu.

Tiểu Tả lắc đầu: “Trương ca không có ở trong phòng, em còn tưởng ảnh đã ra trước rồi chứ.”

Mọi người cùng nhau tìm kiếm trong nhà một vòng cũng không tìm thấy lão Trương.

Một cái người sống sờ sờ ra đó, có thể đi đâu được?

Ngay lúc mọi người bí đường, Tiểu Tả bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó: “Từ lúc Trương ca đến vẫn luôn chơi với mấy người ở phụ cận, mọi người nói coi có phải ảnh đi ra ngoài gặp bạn trên mạng không...”

18. Chương 18: Ai Nói Tôi Chỉ Có Một Mình

Lão Trương mất tích.

Không ai biết lão đi đâu.

Bây giờ xem ra đầu mối duy nhất chính là bạn mạng như Tiểu Tả nói.

Nhưng mà bạn mạng này là ai, ở đâu đều không ai biết hết.

Dựa theo Tiểu Tả nói, lão Trương ở trên núi cảm thấy nhàm chán nên đã thử vận khí xem có thể hẹn một em gái ra tán gẫu một chút không. Vốn chỉ là nghĩ nghĩ vậy thôi, không ngờ lão thật sự tìm được một em gái.

“Trương ca chỉ nói với em đó là một cô gái vừa xinh đẹp vừa có tiền, còn ảnh chụp thì chưa có cho em xem qua. Em luôn nghĩ ảnh khoác lác nên cũng không để ý...”

Nơi hoang sơn dã lĩnh, sẽ có em gái sao?

Không đợi Lục Du mở miệng, Cao Hán đã nói ra nghi hoặc của mình: “Trong phạm vi bán kính hai mươi dặm quanh đây chỉ có mình nhà của anh...”

Theo những gì lão Trương nói thì ở gần đây có một em gái bạch phú mỹ (*nam là cao phú soái = cao, giàu, đẹp trai, nữ là bạch phú mỹ = trắng, giàu, đẹp gái*) vẫn luôn nói chuyện với lão. Nhưng theo hiện thực như Cao Hán nói thì ở gần đây ngoài nhà hắn ra thì căn bản không có người nào khác.

Nếu không có người khác, vậy lão Trương nói chuyện phiếm với ai?

Mới hôm trước lão Trương mới vừa gặp quý, tới hôm nay liền bị mất tích, chuyện này nghĩ sao cũng thấy không đúng.

Bên ngoài trời vẫn mưa liên miên, tạm thời không lên núi được.

“Việc cấp bách bây giờ là phải tìm được lão Trương, những việc khác về sau rồi nói tiếp.”

Mọi người đều không có ý kiến, nhưng mà làm sao để tìm được người lại là một cái vấn đề lớn.

Lục Du gọi điện thoại cho lão Trương cầu may nhưng chỉ nghe được giọng nữ lạnh như băng thông báo người dùng đang ở ngoài vùng phủ sóng.

Tiểu Tả mở định vị muốn tra xem vị trí của lão Trương ở đâu, nhưng không biết vì sao mà hoàn toàn không tra ra được.

Mọi người mạo hiểm đi đường núi dưới trời mưa tìm lão, lại bởi vì mưa lớn mù mịt, căn bản không tìm thấy tung tích của lão Trương.

Mọi người bất đắc dĩ đành phải đi về nhà trước rồi lại tính toán tìm cách.

Lục Du mở WeChat dùng tính năng tìm kiếm bạn gần đây, ngoại trừ tìm thấy người cũng đang tìm lão Trương là Tiểu Tả ra thì căn bản không có người nào khác.

Tuy Lục Du ngoài miệng luôn nói ghét bỏ lão Trương, nhưng một khi lão Trương thật sự có chuyện, cậu càng sốt ruột hơn bất kỳ người nào khác.

Thẩm Kỳ Niên sợ gà, cả một ngày đều chỉ ở trong phòng bay tới bay lui. Vừa thấy Lục Du trở về liền tiến lên hỏi: “Thế nào, có tìm được người không?”

“Không có.” Lục Du phiền muộn trong lòng, moi một điều thuốc từ túi áo ra muốn hút mới phát hiện hơn phân nửa hộp thuốc đã bị mưa xối ướt nhẹp. Cậu đem hộp thuốc ném qua một bên, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Trời rất nhanh tối xuống, Lục Du nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, trong lòng cảm thấy nóng nảy. Lục Du không muốn nói chuyện, Thẩm Kỳ Niên cũng không miễn cưỡng.

Hắn kéo bàn ghế ngồi bên cạnh Lục Du, nhìn màn mưa bên ngoài xuất thần.

Lục Du chưa từ bỏ ý định, mở WeChat vẫn không ngừng làm mới chức năng tìm bạn gần đây.

Vào lúc tám giờ tối, vốn chỉ có mình tên Tiểu Tả trên WeChat bỗng nhiên nhiều hơn ba người.

Ảnh đại diện của người đầu tiên đúng chuẩn một hot face trên mạng, không thấy rõ mặt nhưng lại cho người ta cảm giác lớn lên nhất định không tồi.

Tiểu Tả lập tức xách di động chạy như điên đến gõ cửa phòng Lục Du: “Lục ca, anh có thấy không?”

Lục Du đương nhiên là thấy được. Núi rừng hoang vắng, gần đây lại tự nhiên có ba người xa lạ đột nhiên xuất hiện. Đùng nói là Tiểu Tả, ngay cả Lục Du đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Lục ca, anh nghĩ coi làm sao bây giờ?”

Ba người này đều bị hiềm nghi, cũng không biết lão Trương chat chit với ai.

Lục Du mở ảnh đại diện của người đầu tiên, phóng lớn một chút, chỉ vào cái tên Hình Nhi kia, chắc chắn nói: “Chính là người này.”

Tiểu Tả không rõ lý do: “Lục ca, sao anh lại chắc chắn là người này?”

“Người này lớn lên trông giống mối tình đầu của lão ấy.”

Tiểu Tả kinh ngạc: “Không nhìn ra là Trương ca lại si tình như vậy...”

Lục Du không nói gì, chỉ cầm điện thoại vào bắt đầu chat với đối phương. Đợi một hồi lâu mà đối phương cũng chưa trả lời lại. Tiểu Tả bên kia cũng vậy.

Lục Du nghĩ ngợi một hồi, sau đó cầm di động lên tự chụp một tấm hình của mình làm avatar.

Một phút sau, Hình Nhi đã trả lời lại Lục Du. Nam nữ nói chuyện phiếm đơn giản đều là tự thuật. Đơn giản hỏi một ít tình huống cá nhân, sau đó Hình Nhi gửi tới một ảnh chụp. Lục Du thật lịch sự khen cô nàng một trận, sau đó nhấn lại nói là muốn gặp mặt.

Thẩm Kỳ Niên ngồi một bên nhìn, thỉnh thoảng lại bĩu môi: “Em vậy mà cũng rành chat chit ghê.”

Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên trắng cả mắt, không thềm nói gì.

Phía bên Hình Nhi vẫn chưa có hồi đáp, Lục Du cũng không thúc giục cô nàng. Qua một lát, Hình Nhi mới trả lời nói là quá nhanh, chưa có chuẩn bị tốt.

Tiểu Tả nhìn mà sốt ruột: “Lục ca...”

Lục Du lắc đầu, ý bảo Tiểu Tả không cần phải gấp. Lục Du đem di động quăng sang một bên, sau đó lấy trong túi ra một cây đèn pin với một vài vật phẩm trừ tà.

Ba phút sau, chờ lâu không thấy hồi đáp, Hình Nhi lại nhấn tới: “Sao lại không để ý tới em nữa rồi [đáng thương]?”

Lục Du đem lá bùa trên tay bỏ vào túi plastic chống nước, phân phó Tiểu Tả trả lời tin nhắn: “Một mình mình phát nhiệt tình không có ý nghĩa, tôi cũng chưa bao giờ thích miễn cưỡng người khác.”

Tiểu Tả trả lời xong thì nghe lời Lục Du bỏ điện thoại sang một bên. Không đến mười phút sau, Hình Nhi

bên kia liền quyết định: “Anh đến tìm em đi. [thẹn thùng]”

Lục Du đem đồ dùng cần thiết bỏ vô balo đeo trên vai, người mặc áo mưa, tay cầm đèn pin xuất phát. Nếu là đi gặp quý, đương nhiên Lục Du sẽ không quên mang theo Thảm Kỳ Niên. Cao Hán là bạn của lão Trương nên nói cũng muốn đi theo cùng.

Mấy người mặc áo mưa mạo hiểm chạy vào cơn mưa, hướng về phía vị trí Hình Nhi cung cấp mà đi.

Tổ tiên của Cao Hán truyền lại không ít đồ vật để trừ tà, một dây tràng hạt cũng được mang theo trên người.

Lúc đi trên đường, Cao Hán vẫn không quá tin tưởng là trên núi có quý: “Anh vẫn cảm thấy đây nhất định là có người đang giả trò quý, trên núi chỉ có mỗi một nhà anh thôi, làm sao lại có thể có biệt thự nhỏ hai tầng được...”

Lục Du ở phía trước vẫn đi tới, bỗng nhiên dừng bước nhìn về phía trước. Cao Hán nhìn theo tầm mắt của Lục Du, câu nói kế tiếp cũng bị nghẹn lại, không nói ra được nữa...

Mưa rơi tầm tã, tầm nhìn rất ngắn. Nhưng mà dù vậy, căn nhà lầu hai tầng ở phía trước thoạt nhìn vẫn thập phần đáng chú ý.

Vốn là trống không một vùng núi rừng, bỗng nhiên mọc lên một cái biệt thự, nghĩ sao cũng thấy không thích hợp a.

Yết hầu Cao Hán giật giật, lui về phía sau hai bước theo bản năng: “Vậy mà thật sự gặp quý...”

Ngược lại Lục Du đã sớm chuẩn bị tâm lý. Kể từ lúc lão Trương mất tích tới lúc này cũng đã khoảng hơn mười lăm tiếng, trì hoãn một giây thì lão Trương có khả năng nguy hiểm thêm một phần.

Lục Du muốn đi vào, Tiểu Tả đòi đi theo nhưng bị cậu kiên quyết cự tuyệt. Cậu mở đèn pin trong tay, cẩn thận quan sát bốn phía một chút xem hoàn cảnh, sau đó mới bắt đầu phân công: “Tiểu Tả với anh Cao ở chỗ này chờ, nếu tôi với lão Trương mãi vẫn không đi ra có nghĩa là đã gặp phiền toái. Hai người ngay lập tức đi tìm mấy vị cao nhân khác đến giúp, tuyệt đối đừng tự mình đi vào...”

Tiểu Tả vẫn luôn nghe lời Lục Du, lần này cũng không ngoại lệ. Nhóc nhìn Lục Du, mặt vẫn còn chút lo lắng: “Lục ca, mình anh có thể đi vào được không?”

“Ai nói anh đi một mình?” Lục Du nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thảm Kỳ Niên đang đứng bên trái mình, đối phương cũng đang nhìn cậu, “anh có người giúp đỡ.”

19. Chương 19: Biệt Thự, Siêu Xe Và Tiểu Mỹ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biệt thự ngay trước mắt.

Thẩm Kỳ Niên nghiêng đầu nhìn Lục Du, đề nghị: “Hay là để anh vào xem xét trước, vạn nhất có tình huống gì thì em chạy trước đi.”

Lục Du thoáng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không cần, tôi sợ anh đối phó không nổi với tiền bối của anh.”

Thẩm Kỳ Niên vừa muốn giải thích thì Lục Du đã cúi đầu bấm bàn phím di động, gửi cho Hình Nhi một tin nhắn: “Tôi đến rồi, mở cửa đi.”

Lục Du vừa gửi tin đi, cổng biệt thự liền chậm rãi mở ra. Phía trên biệt thự mây đen dày đặc, thoát nhìn âm trầm đến cực điểm. Biệt thự này sử dụng hệ thống tự động hoá, nhìn có vẻ rất xa hoa.

Lục Du với Thẩm Kỳ Niên liếc nhìn nhau, hai người đồng thời cùng đi vào biệt thự. Đi theo con đường trải đá tiến về phía trước, chẳng mấy chốc Lục Du đã tới trước cử chính.

Bên ngoài trời mưa liên miên nhưng trong biệt thự vẫn khô ráo như ngày nắng. Lục Du từ xa xa nhìn đến trước cửa có một nam nhân đang đứng, trông bộ dạng như quản gia, người nọ vừa thấy Lục Du liền bước lên đón: “Ngài chắc là bạn của tiểu thư, hoan nghênh hoan nghênh, chúng tôi đều đang đợi ngài.”

Lục Du khách khí đơn giản hai câu với quản gia, sau đó liền đi theo quản gia vào trong nhà. Quản gia hỏi han Lục Du ý đồ muốn tìm hiểu tin tức, đều bị Lục Du đánh thái cực trả trở về.

Từ sau khi vào cửa, Lục Du đã cúi đầu nhìn xuống mặt đất...

Lão quản gia đi phía trước, trên mặt đất lại rộng tuếch, không có bóng của gã.

Còn là một con quỷ đáng chú ý.

Lục Du nắm chặt lá bùa trong tay, phòng bị nhìn lão quản gia. Thẩm Kỳ Niên đi bên cạnh Lục Du, lúc thì chạy, lúc thì bay. Người này cũng không che dấu hành tung của mình, nhìn một cái liền thấy rõ ràng không phải là người. Thế nhưng lão quản gia kia tựa nhìn không nhìn thấy, không có bất kỳ phản ứng nào với Thẩm Kỳ Niên.

Từ lối đi nhỏ, quẹo vào tới phòng khách của biệt thự.

“Tiểu thư, khách của cô tới rồi.”

Lão quản gia nói xong liền lui sang đứng một bên, cô gái trẻ trong phòng khách lập tức đứng dậy bước tới trước, muốn kéo tay Lục Du: “Thân ái, anh đến rồi...”

Lục Du nhanh tay lẹ mắt bước sang bên cạnh, không muốn bị nữ quỷ này đụng vào. Đối phương thoát nhìn chỉ vừa mới hai mươi, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng tốt.

Nếu là người thường hẹn được một em gái như vậy thì chắc sẽ tình trùng thượng não, chẳng còn lý trí nữa.

Nhưng mà Lục Du thì không. Cậu đối với nữ quỷ này có tâm phòng bị, trốn còn ngại trốn không kịp nữa là.

Mặt khác, tuy nữ quỷ này lớn lên cũng không tồi, nhưng mà so với Thẩm Kỳ Niên thì quả là không cùng cấp bậc được. Cùng là quỷ, Lục Du còn có thể miễn dịch với diện mạo đẹp trai ngời ngời của Thẩm Kỳ Niên thì đối với nữ quỷ này có tính là cái gì.

Biểu tình của nữ quỷ sau khi bị cự tuyệt có chút khó coi, thế nhưng cô ta hồi phục lại tinh thần, điều chỉnh cảm xúc rất nhanh. Cô ta chỉ vào ghế mời Lục Du ngồi, cười cười tiếp đón cậu ngồi xuống nói chuyện.

Lục Du cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

Lão quản gia lập tức bưng tới trà nóng, nói là muốn tiếp đón hai vị khách. Nước trà trong suốt, nóng hôi hổi. Mặc mưa đêm mà có thể uống một ly trà nóng như vậy để khu hàn (xua hàn khí, cho ấm người) thì quá tốt rồi. (không hiểu lắm, lão quản gia không đếm xỉa tới Thẩm thiếu, bưng 2 ly trà thì nên là chủ 1 ly, Lục Du một ly nhỉ, sao lại là hai vị khách?)

Lục Du chỉ nhìn thoáng qua ly trà kia, cũng không lấy uống, đồ quý đưa, ai biết có cái gì ở trong đó.

Nữ quý nhìn Lục Du, sóng mắt lưu chuyển, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, bộ dáng như thể cực kỳ vừa lòng. Cô ta đứng dậy bước lên ngồi trên đùi Lục Du, ôm lấy cổ cậu, ngữ khí mềm nhẹ như lan: “Thân ái, đêm xuân đáng giá ngàn vàng...”

Lục Du đưa tay nâng cằm của nữ quý, nhướng nhướng mày hỏi: “Cô đang câu dẫn tôi sao?”

Nữ quý liền cười khanh khách: “Anh nói gì thì chính là cái đó.”

Thẩm Kỳ Niên ngồi một bên, im lặng không lên tiếng, hoàn toàn là bộ dáng xem cuộc vui.

Nữ quý hoàn toàn xem nhẹ Thẩm tam thiếu ngồi phía sau, cô ta chu môi chồm lên phía trước, muốn hôn môi Lục Du. Nhưng chỉ mới dịch mấy centimet về phía trước, cổ áo của nữ quý đã bị người ta xách lên.

Thẩm Kỳ Niên nắm cổ áo nữ quý, vả mặt ghét bỏ thúc giục Lục Du: “Đừng có quậy, tốc chiến tốc thắng đi.”

Lục Du đẩy nữ quý ra một phen, phũ phũ bụi không tồn tại trên người, nhìn thẳng vào mắt nữ quý, hỏi: “Người đâu rồi?”

Về mặt nữ quý vô tội: “Người nào?”

Lục Du lấy lá bài từ trong túi ra, một tờ lại một tờ ném lên trên bàn: “Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, bạn tôi đang ở đâu?”

Nữ quý kinh sợ nhìn Lục Du, miệng lại không nói lời nào. Lục Du cũng không miễn cưỡng, cậu lấy một lá bài muốn dán lên mặt của nữ quý.

“Chờ chút!” Nữ quý kêu lên sợ hãi, sau đó lại bàn điều kiện với Lục Du: “Các anh buông tôi ra trước đã, sau đó tôi dẫn hai người đi tìm hân...”

Lục Du gật gật đầu với Thẩm Kỳ Niên, Thẩm Kỳ Niên liền buông tay.

“Bạn của anh đang ở...” Lúc nữ quý nói chuyện, tròn mắt xoay chuyển lòng vòng, thừa dịp Lục Du không chú ý liền bay vèo ra xa như một cơn gió sau đó biến mất hút.

Trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, giống như chỉ còn Lục Du với Thẩm Kỳ Niên ở đó. Thẩm Kỳ Niên bay qua bay lại vòng quanh phòng khách, hần phát hiện dù có cố gắng thế nào mình cũng không ra khỏi biệt thự được.

“Nhất định là bọn họ đang làm trò quỷ rồi...” Thẩm Kỳ Niên vừa dứt lời, trên không liền truyền đến tiếng cười quỷ dị chói tai.

Ly trà trên bàn từ màu xanh chuyển sang màu đỏ nhìn như máu người. Trần nhà của biến hoá vạn vệt, càng ngày càng thấp, nhìn như thể muốn đem hai người Lục Du cắn nuốt vào bụng.

“Làm sao bây giờ?” Thẩm Kỳ Niên nhin không được hỏi Lục Du.

“Địch.” Lục Du gặp quỷ không ít nhưng kinh nghiệm thực chiến đối phó với quỷ thì lại không nhiều. Thế nhưng hiện tại là thời khắc mấu chốt, được hay không được gì cũng phải thử liều một phen.

Cậu lấy một cái bình thủy từ trong ba lô ra, dặn Thẩm Kỳ Niên tránh xa ra một chút. Thẩm Kỳ Niên tò mò nhìn cái bình thủy kia: “Trong đó đựng cái gì vậy?”

“Máu gà trộn với chu sa.” Lục Du nói xong liền hất cả bình thủy máu gà ra ngoài.

Cả toà biệt thự siêu lớn bị hỗn hợp dung dịch dính tới lập tức “xì xì” bốc khói. Toàn bộ biệt thự như bị axit ăn mòn, tốc độ sụp xuống có thể dùng mắt thường nhìn thấy được. Cùng lúc đó, bốn phía vang lên

tiếng gào khóc thảm thiết. Tiếng quỷ kêu lần này khác hẳn với giọng điệu trêu tức vừa rồi, âm thanh thê thảm hơn rất nhiều.

Thấy máu gà chảy về phía mình, Thẩm Kỳ Niên lập tức nhảy phốc lên lưng Lục Du.

“Anh leo xuống liền.”

Thẩm Kỳ Niên cũng không có trọng lượng gì, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Lục Du nguyện ý cho một thằng đàn ông treo trên lưng mình.

“Không được.” Thẩm Kỳ Niên cố chấp lắc đầu: “Lỡ như anh cũng bị hoả táng theo rồi sao?”

Lúc hai người đang tranh cãi, nữ quỷ xuất hiện lần nữa tại đại sảnh. Mặt của cô ta vẫn trắng bệch như trước, trông như một bức tường phủ quá nhiều vôi cũng giống như một người giấy. Hai mắt cô ta vô thần, âm thanh thê thê thảm thảm: “Tôi chỉ hẹn một người đàn ông đến để hút dương khí mà thôi, sao các người lại ra tay độc ác như vậy...”

Người giấy: (dùng để mai táng)

Nữ quỷ này chết đã ba năm. Lúc chết bất quá chỉ mới hai mươi ba tuổi. Lúc còn sống, gia đình cũng không khá giả gì, chưa từng được ở nhà tốt cũng chưa từng được xài thứ gì tốt cả. Sau khi chết, người nhà mới mua một căn biệt thự nhỏ giá mấy trăm đốt xuống cho, còn đốt cho một lão quản gia trông nhà. Lúc còn sống không mua nổi đồ đẹp gì, đến khi chết rồi, người nhà hàng năm đi viếng mồ mả đều sẽ cố gắng đốt những bộ quần áo xinh đẹp, thời thượng nhất cho cô.

Nữ quỷ chết uống mạng, không thể đi đầu thai, chỉ có thể tới lui cùng với những con quỷ chết oan khác. Những hàng xóm chết quanh đó thích nhất là hẹn người ra hút chút dương khí.

Ta cho người một giấc mộng xuân, người cho ta hút chút dương khí. Loại chuyện anh tình tôi nguyện này nữ quỷ đã làm mấy lần rồi.

Năm nay nhận được một bộ đồ mới vô cùng đẹp, nữ quỷ nhàm chán nên lại muốn hẹn đàn ông ra để hút dương khí cho đỡ thèm.

Muốn hẹn người cũng phải chú ý lắm. Những người dương khí thịnh thì không thể thấy quỷ, đương nhiên cũng không thể tiếp thu những tín hiệu mà âm giới gửi đến. Chỉ có những người dương khí yếu mới có thể nhận được tín hiệu. Hai ngày trước, nữ quỷ xuống núi nhìn thấy lão Trương đã không nhận được mở miệng gọi người.

“Cô hút lão Trương rồi?” Ánh mắt Lục Du lạnh lẽo, thoạt nhìn có chút dọa quỷ.

Nữ quỷ vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không có không có, nếu đã hút rồi sao tôi lại bí quá hoá liều mà hẹn anh đến đây...”

20. Chương 20: Nuôi Dưỡng Tình Yêu

Thời điểm Lục Du nhìn thấy lão Trương thì lão Trương đang ngồi ngủ say trong “phòng khách”. Vừa vào cửa, mùi chân thối “thấm tận tâm can” liền đập vào bản mặt.

Nữ quỷ nhìn lão Trương với vẻ mặt ghét bỏ: “Tuy là tui muốn hút dương khí nhưng mà tui cũng là người có nguyên tắc nha. Chân thối gì đó tui nhịn không được đâu à...”

Lục Du với Thẩm Kỳ Niên hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì cho phải. Lão Trương chân thối gặp nữ quỷ khiết nghiệp (*khoái ở sạch*), duyên phân bậc này đúng là không cạn nha.

Lục Du xoay người đỡ lão Trương lên, ngay lúc đó, nữ quỷ âm thầm nhìn cậu, tâm tư rục rịch. Nếu so với lão Trương thì cục thịt tươi Lục Du này quả thật là sơn hào hải vị nha. Cô nàng nâng tay lên, muốn thừa dịp Lục Du không chú ý mà tập kích cậu. Nào ngờ còn chưa kịp động thủ đã bị người ta xách cổ áo từ phía sau.

Nữ quỷ kêu thảm một tiếng, nhìn Thẩm Kỳ Niên có chút không cam lòng. Lục Du ngẩng đầu nhìn qua bên này: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Thẩm Kỳ Niên lướt qua bên cạnh, nhường đường cho Lục Du đỡ lão Trương đi ra trước.

Thấy gà quay đến miệng rồi còn bay, nữ quỷ tất nhiên là không cam lòng rồi. Chờ Lục Du đỡ lão Trương đi được một khoảng rồi, nữ quỷ liền không nhịn nổi nữa, bàn điều kiện với Thẩm Kỳ Niên: “Anh cũng coi trọng hần đúng không? Dựa vào cái gì mà tuổi tác không khác mấy với chúng ta mà hần thì sống còn chúng ta thì chết? Hợp tác với tui đi, tui chỉ hút một hơi thôi à, người vẫn là của anh nha. Anh thích hần, tui còn có thể giúp anh động thủ. Tới lúc đó, cả đám đều là quỷ như nhau cả rồi...”

Thẩm Kỳ Niên lạnh lẽo liếc nhìn nữ quỷ một cái: “Đừng có đánh chủ ý lên người của hần.”

Cho đến khi Thẩm Kỳ Niên đã đi ra ngoài rồi, nữ quỷ mới hồi phục lại tinh thần...

Đáng sợ, thật sự quá đáng sợ.

Cái tên quỷ kia vừa chết không bao lâu mà, vì sao mà âm khí lại nặng như vậy?

Tìm được người, ảo cảnh tự nhiên cũng biến mất. Lục Du vừa đỡ lão Trương đi ra khỏi thì lão liền mở mắt. Trên núi vẫn còn đang mưa tí tích, rơi trên quần áo lạnh lẽo cả người.

“Ê, lão Lục?” Lão Trương nhìn Lục Du, hoàn toàn không rõ ràng tình trạng hiện tại của mình lắm. “Cậu sao lại ở đây? Kỳ quái thiệt, không phải tôi hiện tại nên ở cùng em gái sao?”

Ký ức của lão Trương vẫn còn dừng lại tại thời khắc nhìn thấy nữ quý kia. Lão chỉ nhớ rõ mình hẹn bạn trên mạng ra gặp mặt, là một em gái bạch-phú-mỹ (*trắng-giàu-đẹp*), không chỉ xinh đẹp mà còn sẽ tươi cười với lão nha. Vốn cho rằng còn có thể làm một pháo, ai ngờ vừa mở mắt ra, em gái đâu không thấy, chỉ thấy một thằng con trai vai u thịt bắp.

“Em gái của tôi đâu rồi?”

Lục Du lôi cánh tay đang khoát trên vai mình của lão Trương xuống, ghét bỏ mà bĩu môi: “Tự mình quay lại nhìn đi.”

Lão Trương đầu choáng váng, tay chân bủn rủn vô lực. Lão loạn choạng xoay người trông như tên say xỉn. Vừa vận trời đánh xuống một tia sét chiếu sáng quang cảnh trước mắt.

Biệt thự lúc đầu không thấy đâu, thay vào đó là một ngôi mộ. Trên mộ mọc đầy cỏ xanh, nhìn qua chắc cũng đã chết lâu rồi. Trên mộ bìa dán một tấm ảnh chụp cũ kỹ, nhưng đứng cách quá xa nên cũng không thấy rõ được bộ dáng của chủ nhân ngôi mộ. Xa xa nhìn lại cũng chỉ là một tấm ảnh mơ hồ, cả mặt người trong ảnh cũng đen thui không rõ.

Lão Trương không nhịn được sợ run cả người, chỉ vào ngôi mộ kia nói: “Cậu không phải chộc anh chứ? Rõ ràng khi tôi tới nơi này là một ngôi biệt thự mà...”

“Là biệt thự thiệt nha.” Lục Du không thèm để ý gật gật đầu, liếc mắt nhìn lão Trương cao thấp đánh giá một phen mới nói tiếp: “Cha mẹ người ta đốt nhà cho con, thì đương nhiên sẽ biến thành biệt thự nha. Sao nào, chút xíu nữa là thành con rể đưa tới cửa cho quý, giờ không thành nên thấy tiếc nuối sao?”

Lão Trương không ngu, tự hỏi một chút liền biết đã xảy ra chuyện gì. Lão theo bản năng lấy tay che miệng, hàm hồ nói: “Tôi không phải là bị nữ quý hút dương khí đâu phải không?”

Lão Trương nói xong lại hạ tay xuống sờ sờ thằng em nhà mình, vẻ mặt khóc lóc: “Ủy khuất thằng em của anh rồi...”

“Anh em tốt của ông không có bị trưng dụng đâu.” Lục Du giơ tay vỗ vỗ bả vai cậu lão Trương, vẻ mặt không còn gì để nói. “Chân ông thú vị quá, quý còn không chịu nổi mà.”

Lão Trương lập tức thẹn thùng, muốn thay cái chân của mình thanh minh một chút thì lại thấy từ trong mộ bìa chui ra một người.

“Thảm... Thảm tam thiếu?”

Thiếu chút nữa đã trở thành điểm tâm của quý, đối với Thảm Kỳ Niên cũng là quý, lão Trương thật sự có chút sợ hãi.

Thẩm Kỳ Niên gật gật đầu với lão Trương sau đó bay đến bên cạnh Lục Du. Ngoại trừ Lục Du ra, Thẩm Kỳ Niên đối với ai cũng lạnh nhạt.

Lục Du nhấc chân bước đi, thấy lão Trương còn đứng đó ngăn người liền hô to một câu: “Ông còn không đi, muốn trở lại thân mật với em gái, nuôi dưỡng tình yêu với người ta sao?”

“Phi phi phi!” Lão Trương cảm thấy xúi quẩy, phi liền ba tiếng rồi chạy theo. Ngốc X mới muốn đi làm nuôi dưỡng mấy con quỷ đó.

Thẩm Kỳ Niên đi bên cạnh Lục Du, nhìn nửa bên mặt nghiêng nghiêng của cậu, muốn nói lại thôi. Lục Du nghiêng đầu nhìn hẩn một cái. Nhượng mày hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Kỳ Niên thanh thanh cổ họng một cái, nói: “Ngày mai chính là ngày thứ 3, anh nghĩ anh nên yêu cầu nuôi dưỡng một chút...”

“Lăn!”

Nuôi dưỡng mẹ anh chứ nuôi dưỡng!

Lục Du tức giận mắng Thẩm Kỳ Niên một câu xong liền bước nhanh về phía trước. Thẩm Kỳ Niên xoa mũi một phen, đang nghĩ coi có nên làm cho Lục Du đứng hình trước không thì thấy Lục Du ở phía trước bất ngờ quay người lại: “Đừng có nghĩ cường đoạt, về đi rồi cho anh.”

“À à.” Thẩm Kỳ Niên bị chọc thủng ý tưởng nhưng tâm tình lại không tồi, an tĩnh bay bay phía sau Lục Du.

Hai người một quỷ đi không bao lâu liền gặp được Tiểu Tả cùng với Cao Hán đang đứng ngóng chờ trợ giúp. Thấy mọi người không có việc gì, lúc này trái tim của hai người Tiểu Tả mới trở về vị trí cũ. Mưa càng lúc càng lớn, có xu thế sẽ thành mưa to. Cao Hán vẫn luôn cau mày không buông, thúc giục mấy người còn lại mau chóng xuống núi: “Trời mưa lớn như vậy, sợ là sẽ có phiền toái...”

Cao Hán đoán không sai.

Mấy người Lục Du vừa về đến nhà liền nghe từ phía sau truyền đến một trận âm thanh trầm đục.

“Đây là...?”

“Sạt lở núi.” Cao Hán nói xong liền trấn an mọi người. “Nơi này của chúng ta địa thế cao sẽ không có việc gì, thế nhưng lâm trường phía trên kia phỏng chừng đã xảy ra chuyện rồi...”

Lục Du nghe nói thế, nhin không được liền liếc nhìn Thẩm Kỳ Niên. Đối phương trên mặt là biểu tình ác liệt, dường như là đang tự hỏi gì đó. Phía trên núi ngoài trừ lâm trường ra, còn lại chính là nghĩa trang Thẩm gia. Mộ phần của Thẩm Kỳ Niên cũng ngay tại trên đó, cũng không biết trận sạt lở đất đá này có thể ảnh hưởng gì tới mộ địa không.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lục Du tâm không cam tình không nguyện bị Thẩm Kỳ Niên hút một ngụm dương khí. So với mấy lần trước, trình độ hút dương khí của Thẩm Kỳ Niên giờ được nâng cao không ít rồi nha.

Cảm thấy người nọ vô ý mút môi của mình, Lục Du lập tức xù lông: “Anh đang làm gì đó?”

Thẩm Kỳ Niên vẻ mặt thản nhiên: “Anh đang hút dương khí đó.”

Phi!

Hút dương khí thì hút đi, liếm cái gì mà liếm.

Giống như biết Lục Du đang oán thầm, Thẩm Kỳ Niên vô cùng nghiêm túc giải thích: “Anh chỉ muốn trong quá trình này cũng tận lực khiến cho em thoải mái một chút...”

Lục Du nhin không được thăm phun tào, cũng không phải làm tình, tiền diễn cái rắm á!

Cậu vươn tay kéo áo Thẩm Kỳ Niên qua lau lung tung trên miệng một hơi. Lau xong rồi, trong lòng lại thăm tính toán nghĩ biện pháp nhanh chóng đào mộ phần lên tìm được thi thể, sau đó tiến bước hàng này đi.

Lục Du không ngờ là, không đợi cậu nghĩ ra biện pháp, người trông coi nghĩa trang Thẩm gia đã tự mình tìm tới cửa.

21. Chương 21: Xe Cẩu Nhà Ai Mạnh

Giữa trưa thì trời ngừng mưa, đến chiều thì người trên sơn trang đã đến rồi.

“Lục tiên sinh, cậu qua đây với tôi một lát.” Cao Hán kêu Lục Du đến gặp một người, cậu mới biết đây là một nhân viên công tác trông coi nghĩa trang Thẩm gia. Người đàn ông tên Giang Phàm này cùng với anh trai của gã đồng thời thay phiên nhau trông coi nghĩa trang.

Nghe nói bên trong mộ địa có cơ quan nên hai người bọn họ không cần phải đi vào, chỉ cần ở bên ngoài xem xét, theo dõi, canh giữ hằng ngày là được.

Không biết trùng hợp hay xui xẻo, ngay lúc Giang Phàm đổi ca thì trời đổ cơn mưa này. Chờ đến lúc Giang Phàm muốn lên núi thì phát hiện sơn đạo bị sạt lở. Nghĩ tới anh trai còn ở trên núi không biết sống chết ra sao, Giang Phàm sốt ruột không chịu nổi.

Trên núi vốn không có tín hiệu, trời đổ mưa to trực tiếp ngăn cách nơi này với thế giới bên ngoài. Mạng người là quan trọng nhất, mưa vừa dừng là Giang Phàm liền chạy tới nhờ giúp đỡ.

Chỗ này của Cao Hán coi như là một điểm cứu hộ lâm thời, có người lại có công cụ, có thể nói không thua kém những đội cứu hộ bên ngoài.

Lục Du nghe xong liền gật đầu đáp ứng.

Cứu người quan trọng.

Mặt khác thì cũng có thể danh chính ngôn thuận lên núi đào mộ rồi.

Một công đôi việc, ngu gì mà không làm?

Chờ đến lúc đội cứu hộ chuẩn bị thoả đáng liền tập hợp lại trong sân chuẩn bị xuất phát, Giang Phàm không khỏi trở mắt nhìn mấy người bạn họ. Ngoại trừ Cao Hán ra, ba người còn lại nhìn qua không khỏi có chút quá tươi xanh môn mơn.

Gã đi đến bên người Cao Hán, mở miệng hỏi: “Anh Cao, đây là mấy đội viên mới tới của anh sao?”

Cao Hán mặt không đổi sắc gật đầu: “Ừ, mới tới, nhưng kinh nghiệm không ít đâu.”

Thời gian không đợi người, Giang Phàm do dự trong chốc lát liền bắt đầu thúc giục: “Chúng ta mau chóng lên núi đi.”

Mấy người Lục Du vác theo mấy thiết bị nhẹ nhàng, Cao Hán thì lái xe cầu bắt đầu lên đường.

Nói tới lần núi lở này cũng thật kỳ quái, ngoại trừ đường lên núi bị chặn, những chỗ khác hầu như không bị ảnh hưởng gì cả. Lục Du vừa đi vừa quan sát địa thế chung quanh, trong tay cầm một cây dù màu đen. Lúc mới tới nơi này, bầu trời u ám đầy mây đen nên cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Thẩm Kỳ Niên. Thế nhưng hôm nay mưa đã tạnh, mặt trời cũng lộ dạng rồi. Lục Du chỉ có thể bắt đắc dĩ bung dù ra che cho Thẩm Kỳ Niên mà thôi.

Giang Phàm nhìn về phía này này giờ không chỉ một lần. Trong mắt người thường thì hành vi này của Lục Du là rất kỳ quái, luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

“Hắc hắc, anh bạn.” Lão Trương thấy vậy liền bước lên phía trước, đưa tay qua ôm bả vai của Giang Phàm.
“Ai da, ai da... đau...”

“Xin lỗi.” Cánh tay lão Trương vừa mới đáp xuống vai của Giang Phàm đã bị gã thuận thế phản thủ. Giang Phàm thoát nhìn là một người không có gì thu hút thế nhưng toàn thân đều là bắp thịt, phản ứng lại siêu nhanh. Đối với việc người khác đụng chạm, Giang Phàm liền theo bản năng mà phản ứng lại. Chờ đến khi thấy rõ mặt lão Trương thì gã liền buông tay.

Lão Trương xoa xoa bả vai của chính mình, cảm thấy rằng người này mà dùng thêm chút lực nữa chắc cánh tay mình tàn phế luôn quá.

“Xin hỏi, anh có chuyện gì sao?”

Lão Trương nghe vậy mới nhớ tới chính sự, bước tới trước hai bước nhưng vẫn bảo trì khoảng cách nhất định với Giang Phàm. Lão chỉ chỉ Lục Du đang cầm dù bên kia, thần thần bí bí nói với Giang Phàm: “Anh biết thằng nhóc kia lúc trước làm gì không?”

Giang Phàm lắc đầu: “Không phải là đội viên đội cứu hộ sao?”

“Sao có thể.” Lão Trương bĩu môi, đưa tay bám vào bên vai Giang Phàm, nhỏ giọng nói: “Bạn tôi không bình thường đâu, từ thiên văn địa lý có thể tính ra hoạ phúc nhân sinh nha. Anh đừng thấy thằng nhóc cầm dù mà kỳ quái, đại sư làm việc luôn có đạo lý của chính mình a.”

Người thông minh lúc nói chuyện luôn giữ lại ba phần. Lão Trương cũng không có nói Lục Du lợi hại cái gì, nhưng ngược lại nói mấy lời mập mờ như vậy lại khiến Giang Phàm nhìn Lục Du sẽ cảm thấy hình như đúng là có mấy chỗ không bình thường thật.

Giang Phàm vốn còn muốn hỏi lại lão Trương thì bỗng nhiên lão “A” một tiếng chạy đi tìm Tiểu Tả, miệng còn nói “tìm anh có việc gì”. Thế nên, Giang Phàm đành phải từ bỏ.

“Ê!” Lục Du đang cẩn thận bước qua mấy viên đá vụn, bỗng nhiên nghe được tiếng người nói chuyện. Cậu quay đầu nhìn thì thấy dưới đất đá chôn vùi mơ hồ lộ ra một góc khối bia mộ.

Núi lở đất trôi phá huỷ mộ huyết, nữ quỷ đang đứng tránh dưới tàng cây, có nhà nhưng đã không thể về. Cô nàng bay qua bay lại chỗ râm mát không thể đi đâu khác, thấy người tự nhiên liền kêu.

Lục Du đối với nữ quỷ này cũng không có cảm tình gì, nhưng mà nhìn cô ta cũng đáng thương thế nên liền kêu lão Trương một tiếng. Lão Trương quay đầu lại thấy Lục Du đang chỉ chỉ khối đất bên kia liền nhìn theo, chỉ thấy một bóng ma ở bên đó, lão liền hoảng.

“ĐM ban ngày ban mặt mà cũng có chuyện ma quái sao?” Lão Trương lập tức moi một đồng bùa chú loạn thất bát tao ra muốn ném về phía đó.

“Không phải ông muốn đi tìm em gái của ông sao, ẻm đang đứng đó kia.” Lục Du kéo tay lão Trương đưa cho lão một cây dù, “đi đưa dù cho em gái nhà ông đi nha.”

Trong lòng lão Trương lo sợ bất an nhưng ngoài miệng vẫn quen thói ba hoa: “Không mấy thuận tiện đốt cho ẻm một căn nhà che gió che mưa luôn?”

Lục Du liếc lão Trương một cái: “Ông muốn thì cũng có thể đốt nha.”

Lão Trương do dự một chút, nhìn thoáng qua nữ quỷ đang đáng thương lui vào bóng râm, cuối cùng lão chà chà tay, cầm dù chạy đi. Lão bung dù ra che trên đầu nữ quỷ, đối diện với gương mặt cảm kích của cô nàng, lão có chút bối rối: “Bây giờ tại tôi bận chút việc, chờ trở về sẽ giúp cô sửa phần mộ lại.”

Nói xong lời này, lão Trương liền đi luôn không quay đầu lại. Chờ đến lúc quay lại nhìn thì chỉ còn thấy bóng cây dù đen đen.

Giang Phàm sớm đã chú ý động tĩnh bên này. Gã không nhìn thấy nữ quỷ, chỉ có thể nhìn thấy một cây dù đen lơ lửng trên không. Đây rõ ràng là một hiện tượng cực kỳ quái dị vậy mà ở đây trừ gã ra thì chẳng có ai thèm để ý. Trong nhất thời Giang Phàm không biết phải nói gì mới tốt, vì vậy gã thông minh mà lựa chọn câm miệng. Cùng lúc đó, trong lòng Giang Phàm đã tự động dán lên mấy đội viên đội cứu hộ này một tấm nhãn....

Thâm tàng bất lộ!

Đường lên núi cũng không dễ đi, nhưng vì có chiếc xe cầu của Cao Hán nên việc dẹp đường cũng coi như tương đối thoải mái. Đối với địa thế núi này, Cao Hán rõ ràng là vô cùng quen thuộc. Hắn đi trước dẫn đường, những người khác đi phía sau phụ trách tìm tòi khắp nơi.

Theo lời Giang Phàm nói, nghĩa trang ở trên, bọn họ ở phòng phía dưới này. Chờ đến lúc bọn họ tới nơi phòng ở thì nơi đó chỉ còn lại mấy bức tường đổ nát.

Tiểu Tả cầm dụng cụ dò tìm sinh mệnh dò xét trên mặt phế tích một lần, không có phát hiện bất kỳ dấu hiệu sự sống nào. Lục Du chỉ huy Thẩm Kỳ Niên cầm thụ một vòng cũng không có bất kỳ phát hiện gì.

Giang Phàm chưa từ bỏ ý định, nhất định muốn đi qua bức tường đổ ra tìm người.

“Đó là anh trai của tôi, anh ruột...” Gã kéo tay Lục Du, ánh mắt tràn ngập cầu xin, “Đại sư, cậu thật sự xác định bên trong đó không có người sao?”

Lục Du lắc đầu: “Quả thật không có người sống...” Thấy Giang Phàm biến sắc, Lục Du vội vàng bổ sung: “Đương nhiên cũng không có người chết. Bên dưới đó thật sự không có gì cả. Nếu không tin thì anh nói anh Cao đỡ lên cho anh xem.”

Giang Phàm vốn muốn là dùng nhân lực để đỡ đỡ đỡ nát lên, nhưng mà nhiều đất đá trôi ở trên như vậy, muốn đỡ bao lâu. Tay gã nắm chặt góc áo của mình, cuối cùng vẫn gật đầu: “Đỡ đi.”

Cao Hán nhanh chóng điều khiển xe cầu thanh lý nơi này. Đúng như Lục Du đã nói, nơi này không có thi thể, cũng không có người sống. Ngoại trừ những gia cụ bị hư ra, bên trong cái gì cũng không có.

Không có thi thể, vậy tức là người còn sống.

Nhưng mà phóng mắt nhìn khắp bốn phía, có chỗ nào thấy bóng dáng người sống nha?

Mọi người tìm tòi khắp mọi nơi một lần cũng không thấy bất kỳ chỗ nào có người. Nếu không ở đây, vậy nơi duy nhất có thể đi chính là nghĩa trang.

Giang Phàm phỏng đoán có lẽ tối qua đã có chuyện gì đó xảy ra, anh trai Giang Đào của gã đi ra ngoài xem xét sau đó thì xảy ra chuyện núi lở. Nếu nói như vậy, anh trai gã hiện tại rất có khả năng đang ở bên trong nghĩa trang.

Nhưng mà Thẩm gia quy định không thể cho người ngoài vào nghĩa trang, Giang Phàm do dự hồi lâu, nghĩ đến người anh trai chưa rõ sống chết, cuối cùng vẫn là quyết tâm dẫn người đi tìm.

Đi mòn gót sắt chẳng thấy đâu, lại chẳng mất công phu gì cũng đạt được. Lục Du cùng với Thẩm Kỳ Niên bốn mắt nhìn nhau sau đó đi theo xe cầu đến nghĩa trang.

Con đường dưới chân núi bị phá hư tanh bành, nghĩa trang cũng không khá hơn được chút nào. Mộ bia ngã đổ loạn hết cả lên, đã không còn nhìn ra của ai với của ai nữa.

Lại nói, nghĩa trang Thẩm gia quả thật quy mô rất lớn, phóng mắt nhìn bốn phía đều là bia mộ với mấy kiến trúc nghĩa trang. Núi lở làm lật nhào không ít bia mộ, ngoài ra còn khiến cho bên trong nghĩa trang xuất hiện nhiều chỗ đất lún. Đi vào nghĩa trang phải cẩn thận đặt chân nếu không sẽ dễ dàng bị rơi vào.

Xem ra vấn đề to lắm à nha.

Giang Phàm trong lòng đã loạn cào cào lên rồi nhưng hiện tại cũng phải cố không so đo để ý mấy chuyện này. Việc cấp bách bây giờ là tìm được Giang Đào.

“Anh hai...” Âm thanh của Giang Phàm quanh quẩn trong nghĩa trang, ngoại trừ khiến cho một đám chim chóc kinh sợ bay lên thì chẳng có người nào đáp lại gã.

Tiểu Tả cầm theo dụng cụ dò xét sinh mệnh lắc lư qua lại xung quanh khu mộ địa. Lục Du thì lại đi theo Thẩm Kỳ Niên đi tìm mộ của hắn.

“Ồ đây!” Bỗng nhiên Tiểu Tả mở miệng gọi.

Lão Trương gần cậu nhóc nhất nên là người đầu tiên xông tới. Chỉ thấy bên chân Tiểu Tả là một khối bia mộ, bên trên khắc ba chữ Thảm Kỳ Niên bằng thể chữ lệ. Lão Trương nhìn không được, ghé vào tai Tiểu Tả nói thầm: “Tuy là mục tiêu của chúng ta đúng là cái này, nhưng hiện tại hình như cứu người quan trọng hơn mà...”

Tiểu Tả trừng mắt liếc lão Trương một cái sắc lẻm: “Anh cho rằng em tại thời điểm này mà đi làm bộ sao?” *(ý tiểu Tả là lão Trương cho rằng cậu nhóc làm bộ nói người đang ở đây để có thể danh chính ngôn thuận quật mộ Thảm lão tam lên đó)*

Nếu không phải giả bộ, vậy nghĩa là bên trong thật sự có người.

Dưới mộ địa của Thảm Kỳ Niên lại phát hiện có người sống, chuyện này thật sự quá kỳ quái rồi.

Dưới chân mọi người chính là ngôi mộ của Thảm Kỳ Niên. Bây giờ, hồn ma của Thảm Kỳ Niên đang bay bay bên ngoài, trong mộ Thảm Kỳ Niên lại có dấu hiệu của người sống.

Mọi người có mặt ở đó đều thay đổi sắc mặt, ai cũng không biết bên trong đó là tình huống gì.

Lục Du nhìn không được thì thầm một câu: “Không phải là anh chưa chết mà đã bị đem chôn sống đó chứ?”

Về mặt Thảm Kỳ Niên cũng có phần gấp gáp: “Anh không biết...”

Lục Du nghĩ cũng phải, cái vị này ngay cả mình chết lúc nào, chết làm sao cũng không biết, sao có thể biết được tình huống bên trong bây giờ ra làm sao chứ?

Người phản ứng đầu tiên là Cao Hán, hần ngồi trên xe cẩu, hỏi: “Đào không?”

Giang Phàm rối rắm hồi lâu vẫn không quyết định được, cuối cùng vẫn là Lục Du mở miệng nói: “Đào!”

22. Chương 22: Quan Tài Lv, Đỡ Không Nổi

Muốn đào mộ, không có công cụ nào nhanh hơn xe cẩu.

Lục Du với Tiểu Tả cùng nhau *trắc địa*, tính diện tích và vị trí tốt nhất để đào sau đó liền lăn sang một bên. Cao Hán điều khiển xe cẩu một cách thuần thục, mộ địa rất nhanh bị đào lên hơn phân nửa.

**Trắc địa là đo đạc vị trí tọa độ và độ cao, hình dạng, kích thước, phương hướng của địa hình mặt đất và địa vật nằm trên mặt đất*

Dưới lớp đất đá là mộ địa, giữa mộ địa lộ ra gần nửa cái quan tài.

“Tôi chỉ có thể đào được tới đây, xuống chút nữa sợ là sẽ đụng trúng quan tài.”

Lục Du nói một tiếng vất vả rồi với Cao Hán, sau đó xoay người nói với những người còn lại: “Đến lượt chúng ta động thủ.”

Mấy người bọn họ cũng không phải dân chuyên nghiệp làm những việc này, người đào xới tốt nhất vậy mà lại là Giang Phàm.

Quan tài rất nhanh bị đào ra, lão Trương nhìn cái quan tài đỏ thẫm kia nhin không được cảm thấy hai câu, “Cái đệt, quan tài LV.” *(t chỉ muốn nói, đm, LV cũng sản xuất quan tài? Có thiệt không đó chời? t lên gg search vẫn chưa thấy hình quan tài LV nha, tác giả đại nhân, ngài buff hơi quá tay rồi chẳng?)(bug lỗi tay ư???)*

Thẩm gia đúng là có tiền nhưng mà không ai nghĩ tới quan tài của Thẩm Kỳ Niên lại là một món xa xỉ phẩm như thế.

Thế nhưng, so với một chiếc quan tài hàng hiệu thì bản thân cái quan tài này lại càng hấp dẫn sự chú ý của người ta hơn. Ai mà ngờ được rằng, quan tài của Thẩm Kỳ Niên bị chôn đã gần hai tháng vậy mà bên trong cư nhiên lại có tiếng vang.

Ban ngày ban mặt, xác chết vùng dậy?

Trong mắt mọi người tại đó đều tràn đầy kinh hãi.

“Hay là chúng ta đi báo án chờ người đến xử lý đi...” Lão Trương là người đầu tiên đánh trống lui quân.

“Không thể báo án được!” Giang Phàm lập tức tỏ vẻ phản đối. Lúc trước Giang gia cùng với Thẩm gia ký tên lên hiệp nghị, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không được cho người ngoài tiến vào nghĩa trang.

Lục Du không nói gì, nghiêng đầu nhìn Thẩm Kỳ Niên, trong ánh mắt mang theo một tia hỏi ý. Thẩm Kỳ Niên lập tức lắc đầu tỏ vẻ bản thân mình cũng không rõ là có chuyện gì đang xảy ra.

Giang Phàm nói không thể báo án, những người khác đều chờ Lục Du đưa ra quyết định. Lục Du nắm chặt cây xẻng trong tay, bảo Cao Hán lái xe cầu chạy lại gần bên này. Nếu thấy có chuyện gì đột biến thì lập tức dùng xe cầu đập một phát.

Quan tài bị đóng đinh, nhưng để mở cũng không phải việc quá khó. Tiểu Tả cùng đứng một chỗ với lão Trương, trong tay cầm công cụ chuẩn bị nạy nắp. Giang Phàm không biết lôi từ đâu ra một cây súng, nòng súng nhắm ngay quan tài. Lục Du ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn về phía quan tài.

Một lúc lâu sau, Lục Du rút cuộc hạ lệnh: “Mở quan đi.”

Một cơn gió bỗng nhiên thổi qua đỉnh núi, quét ngang qua vị trí quan tài. Độ ẩm trong không khí đột nhiên giảm xuống. Tầm mắt mọi người đều dừng tại chiếc quan tài đang chậm rãi mở ra, nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy sau lưng mỗi người đều đã ướt đầm mồ hôi. Không biết là nóng hay là bị dọa.

Khe hở nắp quan càng lúc càng lớn, bỗng nhiên có một bàn tay vươn ra từ trong quan tài.

Lão Trương không phòng bị, “ngao” một tiếng, lập tức lui về phía sau. Tay Cao Hán run lấy bẫy, suýt chút nữa đã điều khiển xe cầu đập qua. Sau đó Lục Du đổ mồ hôi lạnh thế nhưng thần trí coi như vẫn còn lãnh tĩnh.

Cái tay kia bị dính bùn đất, vừa nhìn qua quả thật có chút dọa người. Thế nhưng nếu bình tĩnh nhìn kỹ thì có thể phát hiện manh mối ngay. Cánh tay kia tuy thô ráp nhưng làn da mang theo huyết sắc, rõ ràng là tay người sống.

Ngay lúc Giang Phàm lên đạn, Lục Du lập tức đưa tay ra cản, muốn xem tình hình thế nào đã.

“Cứu với...” Người bên trong phát ra tiếng cầu cứu suy yếu, Giang Phàm vừa nghe thấy lập tức quăng súng chạy tới, tay không mà cạy nắp quan. “Anh!”

Mọi người thấy thế lập tức tiến đến giúp đỡ mở nắp quan tài.

Không khí vừa thông thoáng, người trong quan tài lập tức há to miệng thở hổn hển, qua một lúc lâu mới coi như là nhặt lại được cái mạng.

Lục Du liếc nhìn chiếc quan tài một cái, ở bên trong ngoại trừ Giang Đào cùng mấy thứ dơ bẩn gã nôn ra thì không còn bất cứ thứ gì khác. Đúng như Thẩm Kỳ Niên đã nói, trong quan tài của hắn không có thi thể.

Như vậy, bây giờ vấn đề đến rồi đây.

Thi thể của Thẩm Kỳ Niên không ở trong quan tài, vậy Thẩm gia vì cái gì lại muốn hạ táng một cái quan tài trống rỗng?

Còn cái tên Giang Đào này, lại làm sao có thể chui vào quan tài rồi lại đem đất ở ngoài lấp lên lại?

Nghi vấn thứ nhất, không người giải đáp.

Nghi vấn thứ hai, thế nhưng đương sự đang ở ngay đây nha.

Lúc Giang Phàm đang cùng Giang Đào nói chuyện, Lục Du tiến về phía trước một bước: “Anh Giang, xin hỏi làm sao mà anh bị nhốt vào trong quan tài?”

Giang Đào lớn hơn Giang Phàm mấy tuổi, thân thể cũng cao lớn hơn. Bị ép ở trong quan tài nhỏ hẹp chắc chắn là chịu không ít khổ rồi. Sắc mặt gã có chút xanh tím, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Lục Du, mày khẽ nhíu: “Cậu là?”

Giang Phàm mở miệng trước, giới thiệu mọi người một cách đơn giản: “Bọn họ là nhân viên cứu hộ mới tới của đội cứu hộ dưới chân núi, đều rất nhã nhặn.”

Giang Đào gật gật đầu, mặt mày xám tro miễn cưỡng cười cười gật đầu với Lục Du: “Tôi cũng không biết làm sao mà tôi vào đó...”

Theo như Giang Đào nói, hôm qua lúc mưa to, gã nghe được trên núi có động tĩnh nên mới đi lên xem thử. Nào ngờ vừa mới bước vào nghĩa trang liền bị ngắt, chờ tới lúc gã tỉnh lại thì đã ở trong quan tài rồi.

“Nếu không phải mọi người tới đúng lúc, có lẽ tôi thật sự đã bị ngộp chết ở bên trong...” Giang Đào cảm ơn mấy người Lục Du, bỗng nhiên Thẩm Kỳ Niên đang đứng bên cạnh Lục Du mở miệng nói: “Hắn nói dối.”

Lục Du đương nhiên cũng nhìn thấy được ánh mắt hai anh em Giang Đào, Giang Phàm giao lưu. Thế nhưng dưới tình huống hiện tại, Lục Du cũng không tiện nói gì cả.

Mặt trời dần dần di chuyển về phía tây, mặt trời cũng sắp lặn xuống núi mất.

“Đi thôi.” Lục Du cùng mọi người thu thập đồ đạc đi ở phía trước, Giang Phàm đỡ Giang Đào đi phía sau.

Giang Phàm muốn mở miệng hỏi gì đó, Giang Đào bỗng nhiên nắm chặt cổ tay gã, ánh mắt đảo quanh mấy người Lục Du, ý bảo gã đừng nói chuyện. Giang Phàm thông minh nắm chặt tay, tay còn lại không tự chủ mò tới khẩu súng giắt bên hông.

Phòng ở trên núi đã bị huỷ, hai anh em họ Giang theo mọi người về sơn trang.

Buổi tối, côn trùng kêu râm rang.

Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng bay ra ngoài, nói là muốn đi nghe trộm. Lục Du cũng không thèm cản, cứ tùy ý hắn đi.

Bên kia, Giang Phàm đóng kỹ cửa sau đó lấy di động ra mở nhạc, lúc này mới đi tới cạnh bàn ngồi xuống, nhìn anh trai mình hỏi: “Anh, ruốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Đào vuốt ngực, ho khan hai tiếng, lại uống hai hớp nước rồi mới lên tiếng: “Đệt mẹ nó, bị chúng nó lừa.”

Giang Phàm hỏi lại: “Bọn người kia đâu?”

Giang Đào vừa ho khan vừa nói: “Đi xuống rồi.”

“Vậy phải làm gì bây giờ?”

“Khụ khụ... Bọn họ bắt nhân thì chúng ta bắt nghĩa. Để cho bọn họ đi trước chịu chết, chúng ta đi sau hưởng lợi...”

Thẩm Kỳ Niên nghe trộm nửa ngày, tuy rằng hai người bọn họ nói chuyện mơ hồ nhưng hắn cũng hiểu được đại khái rồi. Biết được manh mối hữu dụng, Thẩm Kỳ Niên lập tức bay về phòng, muốn trao đổi tin tức với Lục Du.

“Bọn họ muốn trộm mộ...” Thẩm Kỳ Niên vừa vào cửa đã mở miệng.

“Bọn tôi biết.” Lục Du buông tai nghe xuống, quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Kỳ Niên.

Đây là một bộ thiết bị nghe trộm chuyên nghiệp, so với Thẩm Kỳ Niên đi nghe lén rồi kể lại thì rõ ràng hơn nhiều. Thẩm Kỳ Niên đặt mông ngồi xuống, nhú nhú mày: “Mọi người đã có thiết bị rồi còn để anh đi nghe lén làm chi?”

Lục Du nhún nhún vai: “Ai bảo anh đi đâu, là tự anh chạy nhanh quá nên tôi không gọi lại kịp thôi.”

Thẩm Kỳ Niên có chút cạ lời: “Làm sao bây giờ?”

Lục Du nói: “Còn có thể làm thế nào, đi báo án nha.”

Đây là nhóm trộm mộ, trong tay đều là súng thật đạn thật, Lục Du đâu có ngu tới mức muốn đưa đầu ra lấy cứng đối cứng với bọn họ. Thẩm Kỳ Niên ngồi trên ghế salon, hai tay tao nhã đặt trên đầu gối: “Cũng được.”

Phàm là chuyện mà Lục Du quyết định thì lão Trương với Tiểu Tả đều sẽ không có dị nghị gì. Nhưng mà mở di động lên mới phát hiện, vẫn không có tín hiệu như trước.

“Chờ mai xuống núi rồi nói sau đi.” Bên ngoài trời đã tối, đương nhiên Lục Du sẽ không chọn lúc này mà đi xuống núi.

Qua một đêm, vật đổi sao dời.

Lục Du vừa ngáp vừa ra cửa đã nhìn thấy vợ của Cao Hán đứng bồi hồi ngoài cửa, ánh mắt phức tạp.

“Sao vậy chị dâu?”

Vợ Cao Hán vừa thấy Lục Du lập tức tiến tới, lo lắng nói: “Ngày hôm qua, hai người kia kêu anh Hán cùng lên núi, nói là muốn tìm chút đồ gì đó. Bây giờ trời cũng đã sáng rồi mà người còn chưa về, tôi có chút lo lắng...”

Buổi tối, đi ra ngoài?

Lục Du không tự giác nhíu mày. Không cần nghĩ cũng biết hai người kia đi đâu. Nếu như chỉ có bọn họ thì Lục Du sẽ không thèm quẩn. Đằng này Cao Hán cũng bị liên lụy vào...

“Cậu Lục, cậu có thể cùng tôi lên núi tìm chồng tôi được không?” Trên mặt vợ Cao Hán tràn đầy vẻ cầu xin. “Tôi biết là chắc cũng không có chuyện gì đâu. Nhưng mà hôm qua tôi nằm mơ thấy ác mộng, giờ lại không thấy anh Hán, tôi thật sự rất lo lắng...”

Lục Du an ủi chị ấy hai câu, sau đó mới nói: “Chị dâu cứ ở nhà chờ đi, chúng tôi lên núi tìm xem.”

Lâm thời quyết định chuyện này nên có chút đột ngột, mấy món trang bị tốt cũng không có chuẩn bị sẵn. Lục Du vốn là muốn lão Trương xuống núi báo án, nhưng mà không lâu sau lão Trương đã quay lại nói là đường xuống núi đã bị đất đá lở chắn mất rồi.

Xem ra đúng là ý trời rồi.

Lục Du gạt đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó lại bảo lão Trương ở lại nhà cùng với chị dâu. “Một khi có tín hiệu thì báo cảnh sát ngay, bọn tôi tìm được người sẽ lập tức trở về.”

Lão Trương kéo tay Lục Du, vỗ vỗ vai cậu nói: “Mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

“Được.”

Lục Du thắt chặt dây đeo, mang theo Tiểu Tả và Thẩm Kỳ Niên lên núi.

Vì trời mưa, mặt đất còn mềm nên rất dễ truy tìm tung tích của những người đi trước. Bọn họ vẫn đi con đường ngày hôm qua nên đương nhiên cũng gặp lại nữ quỷ kia. Nữ quỷ bung dù, hảo tâm giúp đỡ mà chỉ đường cho Lục Du, sau đó còn khuyên nhủ Lục Du một câu rằng phải cẩn thận: “Cái người cao to kia thực sự là hung thần ác sát, cầm súng chĩa vào người bạn của anh đó... Hay là các anh trở về đi...”

“Cảm ơn.” Lục Du giúp nữ quỷ chỉnh lại cây dù sau đó bước tiếp về phía trước.

Tiểu Tả điều chỉnh một thiết bị theo dõi không người lái (??) sau đó thả nó bay về phía trước. Chờ đến lúc thiết bị phát hiện ra mấy người Giang Đào thì cũng là lúc bọn họ đang muốn xuống mộ.

Mộ kia đương nhiên không phải là mộ của Thảm Kỳ Niên mà là một ngôi mộ khác dường như đã bị sập.

Trong tay Giang Phàm ôm hai con ngan trắng cùng một con gà, xem ra là ôm từ trong nông trại ra. Gà đem con ngan trắng bỏ vào mộ địa trước, đợi trong chốc lát mới đi vào. Giang Đào vẫn luôn ho khan, cả thân thể đều run rẩy. Gà cầm súng chỉ vào đầu Cao Hán, bảo hắn đi xuống theo.

Lúc mấy người Lục Du vào nghĩa trang, ba người kia đã sớm không thấy tăm hơi.

Tiểu Tả nhìn miệng huyết tối đen cắn cắn môi, ngẩng đầu hỏi Lục Du nên làm thế nào. Lục Du suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định: “Cậu ở trên này thủ, tôi với Thảm Kỳ Niên xuống.”

23. Chương 23: Kẻ Trộm Mộ Chết

Tuỳ tiện xuống mộ không phải là một quyết định khôn ngoan.

Nhưng tình huống khẩn cấp, Lục Du cũng không nghĩ nhiều được như vậy.

Cũng không ai biết không khí trong mộ địa như thế nào, may mà trước khi đi Lục Du đã chuẩn bị mặt nạ phòng độc. Cậu đeo mặt nạ vào, đứng bên cạnh lối vào, chưa cần cậu mở miệng, Thảm Kỳ Niên đã nhẹ nhàng bay xuống trước.

Hai phút sau, Thảm Kỳ Niên lộ đầu lên: “Phía dưới tạm thời an toàn, em có thể xuống được rồi.”

Lục Du gạt đầu, lấy dây thừng cột trên người sau đó mới đi xuống. Cửa vào mộ dài khoảng năm mét, rộng khoảng hai mét, chỗ đất bị sập lún vừa hay lại ngay cửa mộ. Lục Du cũng không biết rốt cuộc đây là do núi lở tạo thành hay là do nhóm trộm mộ gây ra.

Vì đề phòng bên trong mộ địa là mê cung nên Lục Du đã cố ý cột dây thừng trên người. Nếu sau khi đi xuống mà xuất hiện tình huống không tốt, Lục Du có thể lập tức theo dây thừng trở ra.

Sau khi xuống mộ, trước mắt Lục Du tối đen mắt một lúc, đèn pin bị vuột tay rơi văng cả pin, may là Thẩm Kỳ Niên kéo tay cậu sờ đến tìm. *(Chỉ muốn hỏi sao Thẩm tam thiếu không tự đi mà nhất còn cầm tay A Du đi mò làm gì a~ ngài không phải cầm nắm được đồ vật sao?)* Lục Du mở đèn pin, cầm chắc, sau đó lập tức quan sát hoàn cảnh bốn phía. Lọt vào tầm mắt tất cả đều là vách đá hình thù kỳ quái hai bên thông đạo, nhìn ra xa lại là sâu không thấy đáy.

“Ồ trong có cơ quan không?” Con người đối với những thứ bản thân không hiểu rõ luôn tồn tại cảm giác sợ hãi. Lục Du tự nhận bản thân không phải là thần thánh ba đầu sáu tay, nếu không có Thẩm Kỳ Niên bên cạnh, cậu hết tám phần là không chịu xuống đây.

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Đường phía trước anh đều đi xem rồi, gian ngoài không có cơ quan, thế nhưng bên trong thì không chắc.”

Lục Du gật đầu, cẩn thận đi trên con đường đá tảng. Đi sâu vào phía trong, rất nhanh đã tới chỗ phân nhánh. Lục Du ngồi xổm xuống nhìn mặt đất, bụi bặm trên đất tán loạn hết cả lên, có vẻ đã có không ít người xuống mộ.

Người Lục Du muốn tìm là Cao Hán, cậu nhìn nhìn trái nhìn phải một hồi, cuối cùng lựa chọn ngã rẽ bên phải.

Thẩm Kỳ Niên liền đặt nghi vấn: “Sao em biết bọn họ đi bên này?”

“Nhìn hình dạng dấu giày.”

Mỗi người đều có dấu chân không giống nhau, căn cứ vào độ sâu cạnh của dấu chân với hình dạng trên mặt đất của chúng có thể phỏng đoán một chút về hình thể, độ cao của người đó, thậm chí còn có thể nhìn ra một chút tình trạng sức khỏe nữa. *(Có phải t đang coi Bằng Chứng Thép không bây?)(Phần 4 đó)*

Lục Du không rõ tình huống của những tên trộm mộ khác, thế nhưng dù là hai anh em Giang gia hay Cao Hán, cậu đều biết hình thể của bọn họ.

Một người một quỷ lại tiếp tục đi tới. Bên trong mộ địa vô cùng im ắng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe đặc biệt rõ. Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Du có thể nghe được cả tiếng trái tim mình đang đập nhưng không thể nghe được bất cứ động tĩnh gì khác cả. Cậu không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể hạ thấp thanh âm mà hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Anh có thể cảm thấy có người sống ở đây không?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Tạm thời thì không có.”

Lục Du lại tiếp tục đi tới phía trước, cứ cách một khoảng lại giật nhẹ dây thừng trên cổ tay, thuận tiện cầm lấy một cây dao quân dụng khắc lên tường một ký hiệu. *(trên cơ bản thì dao quân dụng thường là dao gấp, nhưng cũng có loại không gấp được, có khá là nhiều hình dáng và kích thước, mọi người có thể hỏi gg thúc thúc)*

Cứ đi như vậy trên đường đá suốt nửa giờ, trước mặt Lục Du vẫn là một con đường sâu không thấy điểm cuối. Lục Du vừa quẹo qua một góc ngoặt chuẩn bị tiến tới, bỗng nhiên Thẩm Kỳ Niên phía sau kéo tay cậu. Lục Du hạ mắt nhìn cánh tay bị kéo, sau đó liếc nhìn Thẩm Kỳ Niên: “Cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên không nói chuyện, chỉ hất cằm chỉa chỉa vách tường. Lục Du nhìn theo hướng hất gợi ý, thấy trên tường có khắc một dấu mũi tên. Cái dấu mũi tên kia nhìn thật sự rất quen mắt, Lục Du trong lòng nhảy dựng...

Cái này rõ ràng là dấu mà mình mới khắc lên mà.

Cho đến giờ phút này, Lục Du mới cảm thấy được ngôi mộ này bên trong có chút tà môn. Nếu không phải Thẩm Kỳ Niên kéo cậu lại, không biết cậu còn muốn lòng vòng bên trong này bao lâu nữa.

Trước không thôn, sau không điểm (*phía trước không có làng xóm, phía sau không có nhà trọ, đại ý chỗ nào có người ở cả*), cảm thấy trong lòng cũng dựng lông lên luôn rồi. Nếu tìm không thấy người, cũng tìm không được đường, còn ở bên trong này cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Lục Du nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định là đi lên trước rồi nói sau. Cậu nắm dây thừng kéo một cái muốn men theo dây để quay lại, ai ngờ vừa dùng lực một chút vậy mà dây lại bị kéo lại đằng này luôn.

Lục Du cùng Thẩm Kỳ Niên nhìn nhau, trực giác cảm thấy không ổn rồi. Cậu vừa bước trở lại vừa cuộn dây thừng. Dây một tấc lại một tấc bị cuốn trở lại tay Lục Du, rất nhanh đã thấy đầu còn lại. Lục Du nhìn cuộn dây bắt quá chừng mười thước, đầu còn lại vết cắt gọn gàng chỉnh tề, hiển nhiên là bị người cố ý cắt.

Đệt!

Lục Du nhin không được chửi một câu, đưa tay vỗ một cái lên vách tường. Một cái vỗ này liền phát hiện có chỗ không ổn. Tường rỗng cùng với tường đặc khi vỗ sẽ phát ra tiếng khác nhau.

Lục Du cầm đèn pin chiếu khắp nơi trên vách mà quan sát, trong lúc vô ý cậu gõ đến một điểm nào đó, vách tường bỗng nhiên chuyển động, phía sau đó còn một cái động khác.

Lục Du đứng ở ngoài quan sát xung quanh, Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền lắc mình đi vào trước. Một lúc sau hắn đi ra, vẻ mặt có chút vi diệu: “Em khoan đi vào đã.”

Lục Du không rõ lý do: “Hả? Bên trong có vấn đề gì sao?”

“Tạm thời thì không thấy vấn đề gì, nhưng mà trên tường viết mấy câu có hơi tà.”

Lục Du tò mò: “Viết cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên mấp máy môi thuật lại: “Kẻ trộm mộ chết...”

Lục Du còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Kỳ Niên bên kia đã đưa tay đẩy người ra ngoài: “Chúng ta trở về đi, em đừng mạo hiểm như vậy...”

Lục Du đẩy tay Thẩm Kỳ Niên ra, nhấc chân bước vào mộ thất bên trong: “Anh cũng nói rồi đó, kẻ trộm mộ chết, tôi có phải trộm mộ đâu, nguyên rửa này vô dụng với tôi.”

“Nhưng mà...”

Thẩm Kỳ Niên còn muốn nói nữa, nhưng Lục Du đã mở miệng đánh gãy lời hắn muốn nói: “Nhanh lên, tìm được Cao Hán rồi sau đó ra ngoài, tranh thủ một chút cho kịp cơm chiều.”

Trong thời gian này, trong hoàn cảnh này mà trong lòng Lục Du còn có thể lo ăn...

Thẩm Kỳ Niên khẽ lắc đầu, không biết phải nói gì mới tốt.

Mất thấy Lục Du đã nhấc chân đi vào, Thẩm Kỳ Niên lập tức đuổi theo. Vừa vào mộ thất quả nhiên thấy bức tường đối diện có viết bốn chữ to tướng: “Kẻ trộm mộ chết.”

Mặc dù đã lâu đời, nhưng những chữ trên vách tường vẫn gây chú ý, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng. Lục Du cảm thấy một cổ hàn ý dâng lên từ bàn chân, cậu đem lý do thoái thác ban nãy nói với Thẩm Kỳ Niên ra nói lại một lần nữa.

“Mấy vị khuất mặt, xin lỗi đã quấy rầy, tôi chỉ vào để tìm người, không có bất kỳ ác ý nào khác. Đã làm phiền đến các vị, mong các vị đại nhân có đại lượng...” *(đại nhân có đại lượng ý là người lớn thì không chấp nhặt chuyện nhỏ)*

Lục Du chấp hai tay lại, cúi đầu vái tứ phía một hồi mới kêu Thẩm Kỳ Niên qua cùng đi. Lục Du đang khẩn trương, bỗng nhiên bị người kéo tay. “Anh làm cái gì đó?”

Thẩm Kỳ Niên cũng không buông tay, ngược lại còn nghiêm trang nói: “Bên trong mộ có tà tính, anh sợ em đi lạc.”

Lục Du giấy mã không ra, cuối cùng đành mặc kệ để cho tên kia dắt đi. Tuy là không thích cùng đàn ông đụng chạm tay chân, nhưng mà trong hoàn cảnh âm trầm như thế này, có mấy thứ quen thuộc ở bên cạnh...

Cho dù người bên cạnh là quỷ cũng có thể khiến người ta cảm thấy an tâm hơn một chút. *(Đù, cứ thấy cảnh này hài hài, đi vô mộ sợ ma, nhưng kể bên có con quỷ quen thuộc nên bớt sợ, má, nghe dị vãi)*

Hai người tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên Thẩm Kỳ Niên dừng bước, nhìn thẳng tắp về phía trước.

Lối đi phía trước truyền đến âm thanh tắc tắc tác tác, Lục Du khản trương lên, cầm đèn pin chiếu về phía trước, hỏi: “Ai?”

24. Chương 24: Ba Thiếu Một

Lục Du rút tay ra khỏi tay Thẩm Kỳ Niên, cầm lấy côn điện, lách mình trốn sau một tấm bia đá.

Đám đi trộm mộ đều không phải người tốt gì. Toàn là mấy tên liều mạng, không giống với đám du côn, lưu manh bình thường hay gặp.

Lục Du nắm chặt côn điện trong tay, đưa mắt nhìn Thẩm Kỳ Niên ý bảo hắn đi lên phía trước xem xét thử. Thẩm Kỳ Niên trịnh trọng gật đầu, nhẹ nhàng bay về phía trước.

Lục Du hít sâu một hơi, chuẩn bị nghênh đón một trận ác chiến. Không ngờ, cậu còn chưa kịp chuẩn bị xong, Thẩm Kỳ Niên đã hét chói tai chạy về. Thẩm Kỳ Niên vừa quẹo qua khúc cua liền nhào lên người Lục Du, tay run rẩy chỉ phía sau nói: “Gà... là gà...”

Thẩm Kỳ Niên nói còn chưa dứt câu, một con gà trống to lớn màu sắc sặc sỡ đã nhàn nhã mà đi tới. Nhìn liền thấy đây đúng là gà mà Cao Hán nuôi thả trên núi.

Trước đó Lục Du đã nhìn thấy hai anh em Giang gia ôm theo một con gà với hai con ngan xuống đây thông qua thiết bị theo dõi. Nếu gà đang ở đây, vậy hai anh em kia chắc cũng đang ở gần đây.

Lục Du đang tự hỏi tự phân tích, tình hình bị Thẩm Kỳ Niên chụp bả vai. Con gà trống kia dường như phát hiện gì đó, đang khí phách hiên ngang mà chạy lại đây.

Thẩm Kỳ Niên đối với loại sinh vật chanh chua này thật sự là sợ muốn chết. Cả người hắn đều treo trên người Lục Du, vùi đầu vào hõm vai Lục Du mà run lẩy bẩy: “Nhanh đuổi nó đi đi... Nhanh đi...”

Bị người ta coi là cái cây mà đu, Lục Du nhin không được liếc một cái xem thường. Cậu kéo tay Thẩm Kỳ Niên ra, đem người quăng xuống. Sau đó tiến lên phía trước dậm chân một cái, con gà trống kia thấy thế thì chần chừ một lát sau đó đập cánh bỏ chạy.

“Đi, mau đuổi theo.”

Qua một hồi lâu, Thẩm Kỳ Niên mới bình tĩnh trở lại. Hắn yên lặng đuổi theo Lục Du, trên mặt có chút ngại ngùng: “Cảm ơn em.”

Lục Du rất muốn cười nhạo hần nhưng lại lười nói nhiều, cuối cùng nhìn người này một chút rồi thôi, không nói gì cả.

Càng đi con đường càng mở rộng ra. Trên mặt Lục Du đeo mặt nạ phòng độc, cẩn thận bước trên con đường đá. Đây là một thông đạo thật dài, thoát nhìn vô cùng bằng phẳng cũng không có gì kỳ lạ. Thế nhưng, những nơi nhìn càng an toàn như thế lại càng nguy hiểm.

Lục Du biết rõ đạo lý này cho nên có chút hối hận lúc này đã không ôm theo con gà. Cho dù không dọa được quỷ nhưng ít ra cũng có thể dò đường. Thẩm Kỳ Niên là quỷ, tuy vô hình, đi đường cũng nhẹ nhàng, thế nhưng lại chẳng có tác dụng gì cả.

Con đường lúc đến đã không thể trở lại được, con đường phía trước lại không biết cái gì đang chờ đợi.

Lục Du thanh thanh cổ họng, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú phía trước: “Anh nói coi, nếu tôi chết trong này, có phải hai chúng ta sẽ thật sự ở đây làm bạn với nhau luôn?”

Thẩm Kỳ Niên lập tức lắc đầu: “Em sẽ không sao.”

Lục Du bĩu môi: “Sao anh biết?”

Về mặt Thẩm Kỳ Niên trịnh trọng: “Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em...”

“Xi! Thôi đi, anh đường đường là một con quỷ mà ngay cả gà cũng sợ, còn muốn tôi trông cậy cái gì nữa?” Vừa nghĩ tới Thẩm Kỳ Niên rắc rối, Lục Du đã nhịn không được phải phun tào. Cậu hoạt động gân cốt một chút sau đó cầm đèn pin cùng côn điện tiến lên phía trước.

Bên trong thông đạo hoàn toàn im ắng, trông chẳng có vẻ gì là có người đang ở đó. Lục Du đi được bảy bước, đang định quay đầu lại nhìn xung quanh, chợt nghe có người ở sau tai nói một câu: “Đừng quay đầu lại...”

Lục Du hết hồn, cả người đều muốn nhảy dựng lên, muốn quay đầu lại nhìn thế nhưng nhớ đến giọng nói nọ liền cố gắng nhẫn nhịn.

Thẩm Kỳ Niên bay ở phía trước, nghe thấy động tĩnh phía sau lập tức quay lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Du đứng thẳng, cố không để ý bùn đất trên người mà lôi kéo Thẩm Kỳ Niên bảo hần nhìn phía sau: “Sau lưng tôi có ai không?”

Thẩm Kỳ Niên nhìn phía sau, chắc chắn lắc đầu: “Không có.”

“Vậy còn quý? Có quý không?”

Thẩm Kỳ Niên lại lắc đầu: “Không có, cái gì cũng không có. Trên con đường này chỉ có em với anh thôi, không tin em quay đầu lại nhìn thử xem...”

Lòng hiếu kỳ mãnh liệt hấp dẫn khiến Lục Du muốn quay đầu lại, thế nhưng nhớ đến âm thanh kia cậu liền nhịn được khát vọng muốn quay đầu. Cậu buông tay đang nắm chặt cánh tay của Thẩm Kỳ Niên ra, nhặt đèn pin lên kẹp dưới nách, đầu ngọn đèn hướng về phía sau. Lục Du lấy điện thoại di động từ trong túi ra mở camera trước ra, Thẩm Kỳ Niên thấy thế không khỏi há hốc mồm: “Không thể nào, dưới loại tình huống này mà em còn muốn tự sướng?”

Lục Du không nói chuyện, chỉ giơ di động lên chuyển qua chuyển lại, dùng camera trước để xem tình huống phía sau lưng. Đối phương chỉ nói là đừng quay đầu, cũng không nói là không thể nhìn kiểu này.

Lục Du nhìn hết cảnh đằng sau một cái, không phát hiện cái gì không ổn. Đúng như Thẩm Kỳ Niên nói, phía sau cậu không có người cũng không có quý. Không lẽ vừa rồi mình nghe lầm rồi sao?

“Đi thôi.” Lục Du cất di động, không muốn dừng lại ở đây lâu. Hai người rất nhanh đi xuyên qua thông đạo, vừa quẹo qua một khúc ngoặt bỗng nhiên nghe được tiếng cười.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trong này còn có phụ nữ?

Đã đến đây rồi, trở về là chuyện không thể nào. Lục Du kiên trì khom lưng xuống, lặng lẽ tiến về phía trước.

Trước mắt là cây cối tươi tốt xanh um, cũng không biết trong tầng hầm ngầm không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời, mấy cái cây này làm sao mà lớn lên nữa, hơn nữa còn có thể mọc um tùm xum xuê như vậy.

Giữa rừng cây là một căn đình nhỏ, bên trong có ba người đang ngồi. Hai nữ một nam, người nam chính là Giang Phàm, còn nữ thì đương nhiên là Lục Du không biết.

Từ xa nhìn lại, hai người con gái này đều trắng nõn.

Một người thân thể tinh tế, mềm mại không xương.

Một người thì thân hình đầy đặn, da thịt nõn nà.

Hai người con gái này ở cùng một chỗ có thể nói là mỗi người một vẻ đẹp, không thể so sánh.

“Bọn họ không phải người.” Thẩm Kỳ Niên sợ Lục Du trúng chiêu, đứng bên cạnh nhiệt tình nhắc nhở.

Bọn họ mặc không phải là quần áo hiện đại, hơn nữa còn đang ở trong mộ địa, Lục Du dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết là không bình thường rồi. Cậu cao thấp ngắm nghía Thẩm Kỳ Niên một cái, sau đó thì tiện dãi mà ghét bỏ nói: “Nhìn đi, thấy không, người ta hút dương khí lớn lên trông như thế mới được gọi là diễm quý...”

Thẩm Kỳ Niên không vui trong lòng: “Anh thì làm sao?”

“Anh như vậy...” Lục Du suy nghĩ nửa ngày cũng không xác định được, cuối cùng liền xì một tiếng khinh miệt, “Sắc quý!”

Có lẽ là do hai người anh một câu tôi một câu nói không kiêng nể gì cả thế nên mấy người bên kia đã nghe được động tĩnh. Hai nữ quý, một người cầm quạt tròn trong tay, một người lại cầm khăn, cười khanh khách với Lục Du, ngoắc ngoắc: “Ba thiếu một, người tới thật đúng lúc.” *(ba thiếu một, vô nhập bọn lập một bàn mạt chược liền A Du ơi!)*

Lúc nữ quý nói chuyện, thân thể Giang Phàm cũng không động đậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm mặt bàn, cũng không biết đang phát ngốc cái gì.

Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh nói thầm: “Em đừng đi, tên kia chắc là đã bị câu hồn rồi.”

Lục Du đương nhiên là muốn chạy, thế nhưng hiện tại ngay cả bóng dáng của Cao Hán cũng không tìm được, lại không có đầu mối gì cả. Giang Phàm đang ở đây, nếu có thể làm cho gã nói ra manh mối không chừng có thể tìm được người.

Lục Du nhìn hai nữ quý kia, ngoài miệng hỏi: “Hai ả này anh đối phó được không?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ.”

“Anh tỉnh tỉnh, đây không phải là người mà là quý đó.” *(ở đây tam thiếu nói không đánh “nữ nhân”, mà hai vị kia cũng không còn là “nhân” nữa)*

“Vậy thì có thể.”

“Được rồi, đợi lúc tôi không giải quyết được liền giao cho anh.” Lục Du vỗ vỗ vai Thẩm Kỳ Niên, hào phóng bước tới. *(ở đây tác giả nói là đứng dậy, mà t hông thấy có chỗ nào Lục Du ngồi xuống a, t mạo mụi đổi thành bước đi nha)*

Nói đến cũng lạ, hai nữ quý kia dường như không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, trong mắt chỉ có Lục Du mà thôi. Lục Du bị các nàng kéo tới trước bàn, chỉ thấy trên bàn bày một bộ mạt chược. *(ôi đệt, thế mà t lại đoán đúng, mạt chược)*

Thì ra cái gọi là ba thiếu một chính là chỉ cái này a.

Lục Du đối với quốc túy cũng không xa lạ gì, lúc trước vì lão Trương nên ra vào sòng bạc cũng không ít.

“Nếu chơi không như vậy cũng không có ý nghĩa, chúng ta đặt cược gì đó đi.” Nữ quý quạt tròn lớn lên có một đôi mắt phượng như cười như không, lúc nói chuyện sóng mắt lưu chuyển vô cùng động nhân.

Lục Du tựa người vào lưng ghế ngồi, ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Cược cái gì?”

Nữ quý quạt tròn cùng nữ quý khăn tay trao đổi một ánh mắt sau đó ngượng ngùng nở nụ cười. Hai người người đẩy ta, ta đẩy người, vẻ mặt ửng đỏ.

Cuối cùng vẫn là nữ quý khăn tay thanh thanh cổ họng, yếu điệu mở miệng: “Để ta nói, chúng ta cược cỏi quần áo đi. Thua thì cỏi một cái, quan nhân cảm thấy thế nào?”

Ngay cả xưng hô quan nhân này cũng gọi ra miệng rồi, đúng là chơi lớn nha.

Lục Du ném một khối mặt chược ra, kéo khéo miệng cười cười: “Tôi phụng bồi.”

Ra quy tắc xong, nữ quý quạt trong liền nói bắt đầu bàn mặt chược.

Vận may của Lục Du chỉ thường thường, thế nhưng hai nữ quý mặt mày lại là xuân phong đắc ý. Bên kia Giang Phàm lại là mặt không đổi sắc, trong mắt không có ánh sáng, chỉ máy móc xoa xoa mấy quân mặt chược.

Thẩm Kỳ Niên cố ý ở trước mặt nữ quý lạng qua lạng lại thế nhưng người ta căn bản là không thèm để ý hắn. Thẩm Kỳ Niên bay ra đằng sau nữ quý nhìn bài bọn họ sau đó nói cho Lục Du biết.

Lục Du trên mặt mang theo ý cười, thắng liên tiếp ba bàn.

Hai nữ quý vẻ mặt bất đắc dĩ, cỏi áo khoát rồi lại cỏi tiểu sam. (*tiểu sam là cái chi nha, có vẻ như là áo ngắn phía trong*)

Thẩm Kỳ Niên nhìn các nàng trên người chỉ còn lại cái yếm, nhin không được chạy trở về bịt kín mắt Lục Du.

Lục Du đang đội mặt nạ không tiện rồi, lại không thể trực tiếp dùng tay kéo tay hắn ra, chỉ có thể dẫm chân Thẩm Kỳ Niên một cái, ý bảo hắn buông tay ra.

Thẩm Kỳ Niên không tình nguyện mà buông tay, còn không quên ở bên tại Lục Du nhắc nhở: “Mỹ nhân hương, giấu đao kiếm.”

Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên trắng mắt, cũng không thèm nói chuyện.

Thấy mọi người lại một lần nữa bắt đầu xáo mạt chược, Thẩm Kỳ Niên không nhin được nóng nảy: “Em còn thật sự chuẩn bị làm cho bọn họ cởi sạch sao? Bộ không sợ mù mắt hợp kim sao?”

Lục Du đã dán cái nhãn gay cho Thẩm Kỳ Niên, phạm là đàn ông, có tiện nghi mà không chiếm thì chính là vương bát đần. Lục Du quyết định không thèm cùng Thẩm Kỳ Niên nói lời vô nghĩa.

Rốt cuộc cũng là tay già đời, mặc cho Thẩm Kỳ Niên ghé vào bên tai cậu lẩm bẩm, Lục Du vẫn là thắng như lúc trước.

“Này...” Quạt tròn then thùng nhìn về phía khăn tay, bộ dạng ngượng ngùng. Khăn tay ngược lại thống khoái hơn nhiều, miệng vừa nói “đánh cuộc rồi, nguyện chịu thua” xong, tay đã muốn cởi luôn cái yếm.

“Đừng!” Lục Du dùng đèn pin khều mấy cái y phục của hai người ném lại về phía bọn họ. Bên kia Giang Phàm vẫn chưa hoàn hồn, máy móc muốn cởi quần của chính mình. Lục Du lười đi quần gã, cậu ôm quyền nói với hai nữ quý: “Hai vị tỷ tỷ, ta tới nơi này là để tìm bằng hữu, không có ác ý gì. Mạt chược ta cũng đã cùng các người chơi, chuyện chúng ta cũng đã hàn huyên, có thể để ta mang theo hẳn đi được không.”

Quạt tròn cùng khăn tay vốn đang cười cười, nghe vậy liền thu liễm sắc mặt vui mừng: “Người vì sao lại không trầm mê sắc đẹp của chúng ta?”

Sắc đẹp?

Lục Du nhìn hai gương mặt vàng như nền trước mặt, nhất thời không biết trả lời như thế nào, cũng không thể nói trắng sự thật ra là bọn họ quá xấu được.

Hai nữ quý này nhìn xa thì thật sự rất xinh đẹp. Nhưng mà lại gần thì sẽ phát hiện, màu trắng trên mặt toàn là phấn, cũng như vậy, chân mày, mi mắt, màu môi đều là vẽ, nổi cả ra ngoài.

Trông không giống trang điểm mà càng giống một bức tranh màu nước trừu tượng.

Lục Du không biết phải giải thích thế nào, đành lấy điện thoại ra mở camera trước ra đưa cho các nàng nhìn. Hai người vừa mới ghé mắt vào nhìn, thấy hai khuôn mặt bên trong lập tức thét chói tai chạy trốn: “Quý a...” (*cảm thấy có chút ba chấm, do đâu vậy cả*)

Chỉ thấy thân hình các nàng chột loé, hoa văn trên tường liền nhiều thêm hai người. Quần áo trên đất hoá thành màu phấn, nữ tử trên tường chỉ mặc cái yếm mặt mày hốt hoảng.

Mỹ nhân hoá ra là quý trong tranh a.

25. Chương 25: Đó Là Ấp Trại Phu Nhân Sao?

Nữ quý về lại trên tường, hồn phách Giang Phàm cũng không về đầy đủ.

Gã cả người đều ngơ ngác, chỉ số thông minh tuột xuống như một đứa trẻ bốn, năm tuổi.

“Anh của anh đâu?” Lục Du hỏi gã.

Giang Phàm ngẩn người, sau đó chỉ bức tường đá bên kia, cắn môi nói: “Anh hai của em bị hoa ăn rồi...”

Bị hoa ăn?

Lục Du không hiểu nổi động từ này.

Thấy hỏi Giang Phàm cũng không được tin tức hữu dụng gì, Lục Du cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với gã nữa.

“Anh ơi...” Giang Phàm quỳ trên mặt đất, ôm chân Lục Du không cho đi, “Hoa hoa ăn thịt người, em sợ...”

Một tên đàn ông vai năm tấc rộng thân mười thước cao, quần áo không chỉnh tề mà ôm chân Lục Du, nhìn thế nào cũng thấy giống tên bội tình bạc nghĩa đang bị người ta quần lấy.

Lục Du muốn rút chân lại mà không sao rút được. Giang Phàm vốn là một tên cao to, ngóc đi một cái khí lực lại càng lớn hơn.

“Anh buông tay trước được không?” Lục Du hạ giọng, nửa dụ nửa lôi.

Đôi mắt Giang Phàm trông mong nhìn Lục Du, còn khuyến mãi thêm nước mắt nữa: “Anh có thể đừng bỏ em lại đây một mình được không anh ơi?”

Má nó, một thằng đàn ông cao lớn như vậy mà sao phiền dữ vậy trời.

Lục Du không kiên nhẫn xoa xoa gáy chính mình một phen, liêm liêm môi nói: “Không bỏ, tôi dẫn anh theo.”

Giang Phàm nghe xong lời này thì chần chờ một lát, sau thấy Lục Du trừng mắt liền lập tức buông tay. Gã lui lại trong gốc giống như một cô vợ nhỏ, yếu đuối nhìn Lục Du: “Anh đừng bỏ lại em nha.”

Lục Du cạ lời, chỉ quần áo trên đất bảo gã mặt vào. Bằng trí nhớ mơ hồ của mình, Giang Phàm cuối cùng cũng đem đồng quần áo hỗn độn trên đất mặc vào người.

Vốn đội ngũ một người một quỷ, giờ bỗng nhiên gia nhập thêm một kẻ ngốc, Lục Du cảm thấy có chút buồn bực. May mà Giang Phàm tuy rằng ngốc nhưng vẫn còn ký ức lúc trước. Lúc Lục Du hỏi về Cao Hán, Giang Phàm liền chỉ bức tường đá bên kia, giọng run rẩy: “Đi xuyên qua, bị hoa ăn...”

Tường đá cứng như vậy, đi xuyên qua kiểu gì.

Lục Du chỉ nghĩ là đầu óc Giang Phàm bị phá hư cho nên nói những lời vô căn cứ mà thôi. Thấy Lục Du không tin mình, Giang Phàm lập tức giận dữ. Hắn chạy tới phía trước, đưa tay chọt vào bức tường đá, miệng lầm bầm: “Anh coi, tường đá cũng ăn thịt người...”

Lục Du ngẩng đầu, quả nhiên thấy toàn bộ cánh tay của Giang Phàm đều biến mất.

“Có thể là chất liệu đá này đặc biệt.” Thẩm Kỳ Niên cho ra một kết luận mà bất kỳ ai có mắt cũng thấy được, đi theo Lục Du cố gắng thể hiện độ tồn tại của mình.

Lục Du đương nhiên cũng có thể đoán như vậy. Cậu nhảy xuống khe rãnh, bước nhanh qua phía bức tường đá.

Giang Phàm còn đang chơi với bức tường, đầu tiên là bước vào trong, sau đó lại bước ra ngoài: “Anh coi em đi vào nè... Anh coi em lại đi ra nè...”

Ngốc X!

Lục Du không thể hiểu nổi, một kẻ khôn khéo như vậy, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà biến thành tên thiếu năng trí tuệ thế này. Cậu quay đầu lại trao đổi ánh mắt với Thẩm Kỳ Niên một cái, Thẩm Kỳ Niên gật gật đầu bước vào trước.

Chờ tới lúc Thẩm Kỳ Niên ló đầu ra nói có thể vào, lúc này Lục Du mới chui vào.

Nói đến chất liệu tường đá kia thì đúng thật là kỳ quái. Bên ngoài nhìn thì thấy cứng rắn, nhưng vươn tay chạm vào lại thấy nó mềm nhũn như đậu hũ. Nếu dùng sức chọt vào bên trong thì lại phát hiện đá kia giống như nước mà chảy xuống thân thể của mình.

Lục Du chui ra khỏi tường đá, thấy bên đây chỉ lộ một cánh tay của Giang Phàm. Cậu bất đắc dĩ vươn tay kéo người qua.

Hoàn toàn tương phản với bên kia bức tường, bên này thoát nhìn giống như một khu rừng rậm nguyên sinh chưa được khai phá. Cây cối xanh mướt, sinh trưởng che cả trời.

Lục Du nhin không được vươn tay chọt chọt ngực Thẩm Kỳ Niên: “Mộ này nhà của anh thiết kế cũng nguyên sinh quá rồi đó.”

Thẩm Kỳ Niên cúi đầu nhìn ngón tay thon gầy của Lục Du, thanh thanh cổ họng nói: “Cũng đâu phải anh thiết kế, anh cũng đâu biết đâu...”

Lục Du nhìn cảnh quan rừng rậm trước mặt, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên đầu, thật sự không hiểu nổi vì sao không có mặt trời chiếu sáng mà thực vật vẫn có thể sinh trưởng và phát triển như vậy, cũng không hiểu nổi vì sao trong mộ địa mà ánh sáng lại gay gắt như thế.

Đèn pin đang phát sáng trong này hoàn toàn có thể nói là vô dụng. Lục Du tắt đèn pin để lại vào túi, rút ra một cái xẻng quân sự nắm chặt trong tay để phòng thân.

Từ lúc bước vào đây Giang Phàm liền bắt đầu phát run, hai tay vòng lên che đầu, không dám ngẩng đầu lên. “Hoa... Ăn thịt người...”

Lục Du bước lên nắm lấy tay Giang Phàm, nhìn thẳng vào mắt gã mà hỏi: “Anh nói hoa ăn thịt người ở đâu?”

Giang Phàm chỉ mặt đất, sau đó lại chỉ lên trời, cuối cùng thì vung tay lung tung, giãy giụa bỏ chạy về phía bức tường đá ban nãy: “Em không biết, bọn họ sẽ ăn thịt người đó...”

Chớp mắt một cái, Giang Phàm đã chạy biến sang bên kia không xuất hiện lại nữa.

Thẩm Kỳ Niên nhìn thoáng qua thăm dò một chút rồi sau đó lại hỏi Lục Du: “Làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ hần.” Lục Du cầm xẻng quân sự để trước người, nhìn một đám cây cối trước mặt, lòng rối rắm không biết có nên đi vào mạo hiểm hay không. Ngay lúc cậu đang chần chờ, trong rừng cây bỗng nhiên vang lên tiếng súng cùng với âm thanh cầu cứu: “Cứu mạng!”

Nếu là người khác, Lục Du có thể mặc kệ, nhưng mà âm thanh này lại là tiếng của Cao Hán. Lục Du cùng với Thẩm Kỳ Niên liếc nhìn nhau, miệng mắng “đệt” một tiếng, cuối cùng vẫn cầm chặt xẻng quốc phòng xông lên phía trước.

Cầm giắc đi xuyên qua rừng cây cũng không tốt lắm. Gai góc, nhánh cây gì đó đều sẽ quệt một đường trên phần da thịt bị lộ ra của Lục Du. Hai tay của Lục Du đều chẳng chặt vết xước, rướm máu. Nhưng mà hiện tại Lục Du cũng không để ý cái này, chỉ hy vọng tốc độ của mình nhanh hơn, nhanh hơn một chút nữa.

Thật vất vả mới chạy tới được hiện trường, tới rồi ngược lại Lục Du liền dừng bước.

“Chết tiệt, cái quỷ gì đây?” Ôn nhã như Thảm Kỳ Niên mà cũng không nhin được chữ bậy một câu.

Lục Du lại càng là há hốc mồm, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Trước mặt hai người xuất hiện hai gốc thực vật kỳ quái, là loại cây có cái túi thật lớn, hình dạng trông như cây nắp ấm. Thế nhưng ngoại trừ cái túi to ra, hai gốc cây nắp ấm này còn có vô cùng nhiều dây leo xung quanh, luôn nhúc nhích.

Trong đó có một gốc nắp ấm đang lung lay dây leo mang theo một người muốn đem tới cái túi của mình, thoạt nhìn có vẻ giống kiểu bế công chúa. Lục Du nuốt nước miếng một cái: “Đây là đang tìm áp trại phụ nhân cho mình sao?”

Thảm Kỳ Niên lắc đầu: “Nhìn không giống áp trại mà giống áp dạ dày hơn.”

Cây nắp ấm còn lại giống như nấc một cái, phun ra một chiếc giày sau đó liền bất động, giống như là tiến vào giấc ngủ ngắn.

Đây là lần đầu tiên Lục Du chứng kiến tình huống ăn thịt người, thế nên giờ phút này, cậu hoàn toàn quên mất phản ứng.

“Cứu mạng...” Người đàn ông bị cây nắp ấm quấn vẫn còn đang vùng vẫy giãy chết, nhưng lúc này đây, sức lực của hắn trước mặt cây nắp ấm thật sự quá nhỏ bé, không đáng kể.

Chính tiếng “cứu mạng” này đã gọi hồn Lục Du về. Cậu đến đây là muốn tìm Cao Hán, còn chần chờ nữa là người cũng bị nuốt luôn rồi.

“Tao đệt cả nhà mày!” Lục Du cầm xẻng quân sự vung lên hướng về phía đám dây leo của cây nắp ấm mà dùng sức chặt xuống. Xẻng quân sự sắc bén, Lục Du lại dùng lực lớn, thật sự đã chặt đứt được dây leo của nó.

Cây nắp ấm bị đau co lại, theo bản năng buông lỏng những dây leo khác. Cao Hán bị ném xuống đất không nhẹ, Lục Du nhanh chóng chạy tới đỡ hắn, tầm mắt cảnh giác nhìn cây nắp ấm: “Anh Cao, anh sao rồi?”

Lúc này Cao Hán trông chật vật không chịu nổi, khắp người đều là vết thương. Quần áo bị xé rách, da thịt bên trong đều bị dây leo cứa ra máu. Thế nhưng Cao Hán hoàn toàn không để ý mấy vết thương này, trong lòng tràn ngập niềm vui sống sót sau tai nạn. Hắn mượn lực của Lục Du mà giãy dựa đứng lên, nhìn hai gốc cây nắp ấm kia, lòng vẫn còn sợ hãi: “Chúng ta mau rời khỏi đây, chúng nó ăn thịt người...”

Cao Hán còn chưa dứt lời, gốc cây bị Lục Du chặt bị thương đã nhanh chóng hồi phục tinh thần. Dây leo

của nó uốn uốn éo éo hướng về phía Lục Du.

“Đệt!” Lục Du rút một con dao quân sự dài từ giày ra đưa cho Cao Hán: “Bảo vệ tốt chính mình!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc một dây leo quấn lên chân Lục Du thì cậu cũng đã vung xẻng lên chặt xuống. Đoạn dây leo bị xẻng chặt đứt rơi xuống đất vẫn còn ngoe nguẩy, mấy dây khác lại tiếp tục tấn công.

May mà tốc độ của Lục Du cũng nhanh, nhưng cũng phải điên cuồng chống chọi với đám dây leo chằng chịt này. Lục Du không cẩn thận một cái lập tức bị một sợi dây quấn chặt lấy một chân, bị kéo lê trên mặt đất.

Trời ơi!

Cây nắp ấm kéo đi cực nhanh, Lục Du còn chưa kịp phản ứng đã bị nó trói chặt tay chân kéo đến trước cái túi.

Cao Hán muốn giúp đỡ cậu thế nhưng chính hắn còn khó bảo toàn.

“Thẩm Kỳ Niên, tôi thao cả nhà anh!” Ngay tại lúc cây nắp ấm mở cái nắp ra muốn húp trọn Lục Du, Lục Du nhin không được mở miệng mắng.

Nếu đầu óc cậu không bị nước vào mà đáp ứng Thẩm Kỳ Niên đến đây đào mộ, nói không chừng hiện giờ còn đang ở thành đông hút xì gà, chơi bởi phong lưu đó!

Ngay thời điểm Lục Du nghĩ chuyện đầu tiên phải làm sau khi thành quỷ đó là đánh Thẩm Kỳ Niên một trận tơi bời thì bỗng nhiên cây nắp ấm dừng động tác lại.

Lục Du mở mắt ra mới thấy, không biết từ lúc nào mà Thẩm Kỳ Niên đã đi tới chắn trước mặt mình.

Nói đến cũng thiệt kỳ quái. Gốc cây nắp ấm kia chậm rãi khép cái nắp lại, vừa không buông dây leo ra cũng không có động tác gì khác.

Lục Du trở mắt nhìn, rút tay đang cầm cái xẻng quân sự ra nện một cái trên nắp của nó.

“Ông nội mày!”

Bị giầy, cây nắp ấm lập tức mở cái nắp ra, nhưng không biết vì cái gì khi đối diện Thẩm Kỳ Niên lại ngoan ngoãn khép lại.

“Biến ông nội mày đi!” Lục Du lại nện lên cái nắp một cái nữa.

Cây nắp ẩm lập tức muốn mở ra phản kích, nhưng đối diện Thảm Kỳ Niên lại lúng túng hạ xuống.

“Xem đây!” Lục Du chiếm được tiện nghi liền không khách khí, cầm xẻng công nghiệp hướng tới cái nắp của nó đập rồi lại đập rồi lại đập.

Cây nắp ẩm muốn ăn nhưng không thể ăn, mở nắp rồi đóng nắp mấy chục lần, cuối cùng giống như bị ăn hiếp mà run run uỷ khuất.

Lục Du nhân cơ hội liền chặt đứt dây leo trên người, co gối lại mà vù vù rơi xuống đất. Thảm Kỳ Niên thấy vậy muốn đi đến dìu cậu, nhưng mà Thảm Kỳ Niên vừa đi, cây nắp ẩm liền nhúc nhích.

“Anh đừng có lại đây!” Lục Du lắc đầu với Thảm Kỳ Niên, bảo hẳn bay ở đó ổn định gia hỏa ăn thịt người này trước.

Thảm Kỳ Niên không động dậy, cây nắp ẩm cũng không động dậy theo.

Lục Du xoay người bốn phía tìm kiếm, cuối cùng tìm được gốc rễ của nắp ẩm, lập tức không chút do dự xức một cái.

Cây nắp ẩm phát ra tiếng kêu rên thống khổ, cái túi thật lớn nhanh chóng khô quắt héo rũ.

Lúc này Lục Du mới thở ra một hơi, bước tới vỗ vỗ vai Thảm Kỳ Niên: “Người anh em, nhan sắc anh đúng là chim sa cá lặn, uy chấn thực nhân hoa. Hành động này đúng là 666 nha!” (*raw 666, t thật sự không hiểu nha, t chém đại đó*)(*t thấy thiên hạ đồn 666 là đỉnh đỉnh đỉnh nha*)

Đến lúc này mà còn đùa.

Thảm Kỳ Niên kiểm tra trước sau cho Lục Du một lần, mới lo lắng hỏi: “Em có bị thương không?”

“Không” Lục Du lúc nói chuyện dư quang nhìn về phía gốc nắp ẩm còn lại, chỉ thấy cái túi lớn kia còn đang co bóp. Nghĩ tới người vừa bị nuốt, Lục Du đánh ra chủ ý. Cậu cầm xẻng quân sự đi tìm gốc của cây nắp ẩm chặt đứt nó sau đó nhanh chóng tới xé cái túi ra xem, không chừng người còn sống thì sao.

26. Chương 26: Hành Động Gì Đây?

Cây nắp ẩm phát triển cao lớn, phần túi cũng rất dày.

Lục Du lấy cây dao quân sự từ chỗ Cao Hán, dùng sức rạch mở túi nắp ẩm, sau đó liền thấy có người từ bên trong lặn ra. Đại khái là do thời gian bị nuốt không lâu lắm nên người này vẫn còn sống.

Thế nhưng bị cây nắp ẩm nuốt vào bụng, bị dịch tiêu hoá của nó ăn mòn nên phần da thịt bị lộ bên ngoài toàn bộ đã bị đốt bỏng. Ngay cả quần áo cũng bị ăn mòn không ít. Người đàn ông thống khổ lặn lộn trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết khàn khàn.

Lục Du nhìn không ra diện mạo của người này, nhưng mà không cần Cao Hán nói, nhìn quần áo thôi Lục Du cũng biết là ai rồi. Tới bây giờ, rốt cuộc Lục Du cũng hiểu Giang Phàm nói “anh của em bị hoa ăn” là có ý gì rồi.

Bị một cây nắp ẩm lớn như vậy nuốt vào cũng, lại không phải là bị hoa ăn sao.

Thấy trong tay gã còn cầm súng, Lục Du lập tức dùng chân đá ra xa sau đó nói với Cao Hán: “Nơi này rất cổ quái, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Cao Hán sớm đã bị nơi này dọa muốn bệnh tim luôn rồi, nghe vậy đương nhiên là đồng ý.

“Người kia...”

Cao Hán chỉ là buổi tối đi vệ sinh thôi, không ngờ tới sẽ bị hai người kia chia súng uy hiếp bắt hất lên núi. Lúc này ở trong mộ, người này rõ ràng đã động sát tâm, nếu không phải đụng trúng gốc nắp ẩm ăn thịt người này, Cao Hán bây giờ không biết sẽ ra sao nữa.

“Cứu tôi...” Tên Giang Đào đã hoàn toàn không nhận ra nỗi vươn tay muốn kéo chân Lục Du, Lục Du lập tức lùi về phía sau. Lúc Giang Đào nói chuyện luôn ho khan, hơn nữa càng ho càng dữ.

Con người luôn phải trả giá cho những hành động của mình.

Lục Du không muốn nói lời vô nghĩa với Giang Đào. Súng đã bị ăn mòn không ra hình dạng, Lục Du dùng xẻng quân sự gạt khẩu súng ra xa xa sau đó chuẩn bị chôn nó. Ngay tại thời điểm Lục Du chuẩn bị đào hố chôn khẩu súng, cách đó không xa bỗng có tiếng người kêu gào thảm thiết cùng với tiếng súng truyền đến.

“Ở đây còn có người khác...” Trên đùi Cao Hán vẫn đang chảy máu, thế nhưng hiện tại hình như hắn đã quên đi đau đớn trên cơ thể, chỉ cảm thấy nơi này vô cùng nguy hiểm.

“Ừ, chúng ta đi.” Lục Du không chút do dự quyết định.

Thế nhưng bỗng nhiên có một tiếng động rất lớn, mặt đất bỗng dưng rung động, pháp phòng, vật đổi sao dời.

“Các người đứng lại!” Một tiếng súng vang lên, tiếp theo đó liền xuất hiện một tên mặt sẹo. (*Ôhôô, người qua đường Giáp mà t nói xuất hiện rồi đây này*)

Người này nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi, thân hình tinh tráng, vóc người rất cao, ngũ quan lại đẹp, thế nhưng bị vết sẹo uốn lượn trên mặt kia phá huỷ hết cả mỹ quan.

Tên mặt sẹo nã một phát súng tại mặt đất cạnh chân Lục Du, Lục Du đương nhiên không dám động dậy. Theo sau tên mặt sẹo là một đám người, có người bị đứt mất cánh tay đang kêu gào thảm thiết, có người thì vẻ mặt bi thống mà khiêng huynh đệ của mình, còn có người thì trực tiếp chết trên lưng người anh em.

“Đại ca, hình như không có đuổi theo.”

Mặt sẹo vẫn cau đôi mày không buông lỏng, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu. Hắn nhìn Giang Đào đang không ngừng ho khan, lại nhìn tiếp qua hai người còn lại. Hắn chớp mắt một cái, ánh mắt âm trầm dừng lại trên mặt nạ phòng độc của Lục Du.

“Gỡ xuống, cho tao thấy mặt mày.”

Trong lòng Lục Du thầm mắng cả họ nhà hắn, tâm không cam tình không nguyện mà gỡ mặt nạ xuống. Bị người ta chỉ súng vô người, không muốn tháo cũng không được. Cậu nhìn Thẩm Kỳ Niên bên kia đang bay tới bên cạnh tên mặt sẹo, sau đó chậm rãi đưa tay lên làm bộ như muốn tháo mặt nạ xuống.

“Nhanh lên, còn ở đó meo meo chít chít gì nữa!” Mặt sẹo rõ ràng có chút không kiên nhẫn, tên lâu la phía sau lập tức xông lên muốn động thủ.

“Đệt.” Lục Du thầm mắng một tiếng, tay đặt lên mặt nạ. Lục Du nhìn những tên hung thần ác sát này một cái, trong đầu rất nhanh nghĩ kế.

Trong mộ này cổ quái, nếu tháo mặt nạ xuống không chừng bị cái gì thì sao. Chờ người khác đánh mình còn không bằng chính mình tiên hạ thủ vi cường. (*đánh trước giành được lợi thế*)

Khoảng cách hai bên chỉ khoảng mười mét, vấn đề bây giờ là làm sao để dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết một đám người sau đó thì chạy trốn.

Thẩm Kỳ Niên bay loanh quanh đám người kia một vòng, cuối cùng quyết đoán. Chỉ mình Lục Du cùng hắn thì không thể nào đối phó được đám người kia. Tự mình mạo hiểm động thủ chỉ bằng để cho bọn họ chó cắn chó. (*lục đục nội bộ*)

Thẩm Kỳ Niên vừa nghĩ vậy liền tùy tiện tìm một tiểu đệ sau đó kéo tay gã hướng về phía mặt sẹo. Không chờ tên tiểu đệ kịp phản ứng, một tiếng súng bỗng dưng vang lên.

“Đệt, đứa nào nổ súng?”

Mặt sẹo không phòng bị, thành linh bị người ta nổ súng bắn dưới chân một phát đương nhiên bình tĩnh không nổi.

Tên tiểu đệ cầm súng trong tay, miệng méo máo muốn khóc luôn rồi: “Đại ca, không phải em cố ý đâu! Không phải em nổ súng, là người khác cầm tay em bắn á...”

Tên tiểu đệ vừa nói chuyện lại vừa hướng về phía mặt đất gần chân mặt sẹo nả thêm một phát súng. Mặt sẹo chỉ súng bắn một phát vào tay tên tiểu đệ, tiếng kêu rên lập tức vang lên. Tay tên tiểu đệ rũ xuống, đương nhiên không thể nào nả súng tiếp.

Nòng súng của mặt sẹo chỉ vào đầu tên tiểu đệ hồi lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ mà buông xuống. Ngay lúc hấn mới xoay người bỗng nhiên lại vang lên một tiếng súng. Lần này đối lại là tay sai đắc lực của hấn bắn, tên kia cũng lắc đầu nói không phải mình làm, đồng thời lại bắn về phía chân hấn lần nữa.

Ngôi mộ này có quỷ quái.

Từ lúc mới bước vào mộ trong lòng mặt sẹo đã có chuẩn bị. Chỉ là trăm triệu lần cũng không ngờ tới, với bản lĩnh tổ truyền cùng với trang bị hoàn mỹ như vậy, dẫn theo nhiều anh em xuống như vậy, cuối cùng lại tổn hao hết phân nửa. Nhưng mà mẹ nó tức nhất chính là, thương vong tổn thất lớn như vậy mà mộ ở nơi nào còn không tìm được.

Những người ở đây trong lòng đều phủ một tầng sợ hãi. Tên huynh đệ kia tay vẫn cầm súng, không có cử động gì khác nhưng nòng súng vẫn nhắm ngay mặt sẹo, không biết lúc nào sẽ cướp cò.

“Lão Đại, anh bắn chết em đi! Kiếp sau chúng ta lại làm anh em!” Tên kia nói một câu, lại bắn về phía chân mặt sẹo một phát.

Mặt sẹo vừa tức vừa vội. Anh em của mình hấn biết rõ, khẳng định sẽ không nả súng về phía mình. Nếu không phải người mình làm, vậy thì chỉ có thể là quỷ.

“Tiền bối, lần này đã đắc tội! Chúng tôi cũng đã tổn hại nhiều người như vậy rồi, hy vọng tiền bối tha cho chúng tôi một mạng, chúng tôi lập tức rời đi.” Mặt sẹo ngửa đầu nhìn lên không trung rống to một câu.

Lúc Cao Hán còn đang há hốc miệng nhìn, Lục Du đã lặng lẽ kéo hấn lui về phía sau. Lục Du nhìn về phía Thẩm Kỳ Niên bên kia đang biểu diễn, lần đầu tiên cảm thấy tên quỷ này cuối cùng cũng có chút hữu dụng.

Sau khi mặt sẹo rống xong, trong mộ thất nhất thời lâm vào tình trạng im lặng quỷ dị. Bởi vậy tiếng ho khan của Giang Đào cũng trở nên đặc biệt rõ ràng. Người khác không để ý nhưng không biết sao Lục Du lại liếc nhìn về phía gã một cái. Chỉ một cái liếc này, Lục Du liền nhìn thấy cổ quái.

Lúc này, Giang Đào cả người đều đã hoàn toàn thay đổi, nằm cuộn mình lại như con tôm luộc. Gã ho khan kịch liệt, hoàn toàn không thể nào khống chế nổi.

Mặt sọc tâm phiền ý loạn liền nổ súng bắn Giang Đào hai phát. Giang Đào run rẩy hai cái sau đó thì bất động.

Hai mắt Lục Du có chút nóng lên, không thể nói rõ là phần nộ hay là bi ai. Đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt cậu giết người, cho dù người đó xấu xa cỡ nào thì đó cũng là một mạng người.

“Lão Đại, bọn họ muốn chạy!” Lúc này, có người bỗng chú ý tới Lục Du và Cao Hán. Lập tức hơn mười khẩu súng chỉ về phía Lục Du bên đây.

Lần này Thẩm Kỳ Niên chạy tới bên người một tên anh em đứng gần mặt sọc, cầm tay gã chỉ xuống đất nổ một loạt súng.

“Đi!” Thấy Cao Hán còn đang ngẩn người, Lục Du lập tức rống lên một tiếng sau đó lôi người chạy ra ngoài.

Ngay lúc đang hỗn loạn như vậy, Giang Đào đang nằm trên đất bỗng nhiên co rúm, oặt ẹo đứng lên. Thân thể gã như một con rối đã bị rút sạch xương, chậm rãi đứng lên từ chút từ chút một.

“Quý a!” Có người nhát gan, chịu không nổi, bắt đầu bắn điên cuồng về phía Giang Đào.

Bị bắn liên tục, lực lớn như vậy đụng vào chỉ làm Giang Đào ngã ra sau, kỳ quái chính là gã không ngã xuống. Đương nhiên đây không phải là do thắt lưng gã tốt mới vậy mà dường như trong thân thể gã có gì đó chống lại tác dụng của lực.

Lúc này Lục Du đã vọt được tới tường đá lúc trước, ngay lúc muốn đi ra ngoài, Lục Du nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Lúc này tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Giang Đào. Mà Giang Đào thì như một con búp bê vải rách nát, trên người vỡ nát lỗ chỗ trông thập phần khủng bố.

Thế nhưng thân thể khủng bố thế nào cũng không khủng bố bằng hình ảnh kế tiếp.

Lục Du thấy Giang Đào càng lúc càng ngã người ra sau, ưỡn bụng lên như thể có gì đó muốn phá kén mà ra. Cuối cùng, trong bụng Giang Đào thật sự nứt ra bay ra một đám bướm bướm. *(đậu má, t sợ lỗ, tưởng tượng hoy là muốn chót rồi nè) (t cũng nổi da gà nè)*

Tiếp sau đó chúng nó liên tiếp từ trong bụng Giang Đào, trong mắt, trong miệng, thậm chí là từ những miệng vết thương mà bay ra. Đó là một đám bướm xinh đẹp, đôi cánh màu lam sáng, trông như một đám linh hồn sinh vật tinh thuần. Chúng nó xoay quanh trên không trung, tạo nên một bức tranh vòng xoáy kỳ

diệu loé sáng.

Mặt sẹo lấy lại tinh thần, không để ý đám bướm nữa, ngược lại chia súng về phía Lục Du bên này. Bất kể như thế nào cũng không thể để hai kẻ đã nhìn thấy gương mặt thật của mình sống sót ra ngoài.

Cao Hán trừng lớn hai mắt, miệng hô cẩn thận sau đó nhào về phía Lục Du. Đạn găm vào trên cánh tay Cao Hán phát ra một âm thanh trầm đục.

“Anh Cao!” Lục Du lấy lại tinh thần, lập tức đỡ Cao Hán. Nếu không phải Cao Hán đẩy mình ra, như vậy hiện tại viên đạn kia nhất định đang an vị trên người Lục Du.

Cao Hán đau đến đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể cắn môi lắc lắc đầu với Lục Du.

Mặt sẹo đang còn muốn nổ súng tiếp thì bỗng nhiên thấy đám bướm bướm kia bắt đầu bay tứ tán ra mọi phía.

Bề ngoài càng xinh đẹp, bên trong càng âm độc.

Lục Du vĩnh viễn không quên được hình ảnh lúc đó, cả một bầy bướm ủa lên một người. Một người đang êm đẹp như vậy, bị cả bầy bướm bao vây, trong thời gian nháy mắt, chỉ còn dư lại nội tạng và xương khô.

Tiếng súng cùng tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp mộ địa, Lục Du cố nén cảm giác buồn nôn, đỡ Cao Hán xông ra ngoài.

Ở bên ngoài Giang Phàm còn đang lú lo ca hát cái gì đó, thấy Lục Du liền cười ngây ngô: “Hoa ăn anh trai... Hoa ăn anh trai...”

Thấy Giang Phàm muốn đi vào trong tường đá, Lục Du lập tức kéo cổ áo gã lại rống: “Đây là anh trai của anh nè, lại công hấn mau lên!”

Giang Phàm liếc nhìn Cao Hán một cái sau đó ngây ngốc gật đầu ngồi xổm xuống: “Anh ơi lên đi!”

Lúc Thẩm Kỳ Niên đi ra sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Lục Du không cần hỏi cũng biết bên trong là thảm trạng ra sao. Cậu không nói lời nào, chỉ lôi kéo tay Thẩm Kỳ Niên đi ra ngoài.

Mọi người theo đường cũ chạy trở về. Thời điểm nhìn thấy Tiểu Tả, Lục Du cuối cùng cũng yên tâm ngắt đi...

(Chính là không phải gặp quý định tường, không phải dây thừng bị cắt đứt, không phải bị lạc sao? Rốt cuộc thì mọi người theo đường cũ kiểu gì mà ra được khỏi mộ vậy nha?)(...)

27. Chương 27: Do Min Joon – Shi

(Không sai, chính là vị Do Min Joon mà các bạn đang nghĩ đến, là cụ giáo Do đó. Chữ shi cuối là một cách gọi lịch sự bên Hàn)

Lục Du tỉnh lại trong bệnh viện

Mở mắt ra chỉ thấy chung quanh là một màu trắng. Cậu giãy dụa muốn ngồi dậy, cảm thấy đầu đau dữ dội.

“Anh Lục tỉnh rồi!”

“Lão Lục, cậu thấy sao rồi?”

Đối diện với hai gương mặt quen thuộc này, Lục Du không khỏi có chút hốt hoảng. Ký ức trong nhất thời giống như bị đứt đoạn, trên mặt Lục Du có chút mờ mịt. Cậu theo bản năng nhìn xung quanh, giống như đang tìm người nào đó.

“Anh Trương, sao em cảm thấy hình như anh Lục có cái gì đó là lạ? Có phải là bị mất trí nhớ rồi không?” Tiểu Tả lo lắng nhìn Lục Du.

Lão Trương đưa tay ra trước mặt Lục Du lắc lắc, có chút không yên lòng nói: “Lão Lục ơi, cậu đừng có dọa anh nhe! Có phải là cảm thấy không khoẻ chỗ nào không?”

Lục Du bị chọc cho thấy phiền, nâng mắt nhìn lão Trương, khàn khàn giọng nói: “Sao tôi lại ở đây?”

Thật sự mất trí nhớ?

Chấn động nào?

Lão Trương với Tiểu Tả hai mặt nhìn nhau, cuối cùng là lão Trương hạ thấp giọng nói nhỏ với Lục Du: “Hai ngày trước cậu xuống mộ, sau khi đi lên thì hôn mê...”

Xuống mộ?

Đầu Lục Du bỗng nhiên đau đớn. Sắc mặt cậu thống khổ, muốn đưa tay lên ôm đầu mới phát hiện tay mình bị thương. Lúc không chú ý thì không sao, giờ thấy được rồi, tay Lục Du cũng bắt đầu đau theo.

“Mau đi gọi bác sĩ!” Tiểu Tả nhún nút gọi trên đầu giường mà không thấy có người chạy lại đây, không chờ lão Trương nói xong đã đứng dậy chạy ra ngoài.

Bác sĩ nhanh chóng vào cửa, đầu tiên là kiểm tra ánh mắt và tình trạng cơ thể cơ bản của Lục Du, sau đó mới mở miệng giải thích tình trạng hiện tại của Lục Du: “Lúc người bệnh vừa vào viện chúng tôi kiểm tra phát hiện trong não của bệnh nhân có điểm đen không rõ ràng lắm, thế nhưng đến khi kiểm tra kỹ thì lại không có nữa. Không loại trừ khả năng bệnh nhân não bộ có vấn đề, thế nên tôi yêu cầu nên tiếp tục theo dõi. Còn về phần người bệnh hiện tại có hiện tượng mất một phần trí nhớ có lẽ là do bị thương va chạm gây chấn động não nhẹ gây nên. Nằm viện quan sát vài ngày, nếu như không có vấn đề gì lớn thì có thể xuất viện.”

Bác sĩ cằn nhằn nói một đồng, Tiểu Tả với lão Trương đứng một bên nghiêm túc vừa nghe vừa gật gù, Lục Du càng lúc càng cảm thấy không chân thật.

Cậu luôn cảm thấy dường như mình đã quên mất một cái gì đó rất quan trọng, thế nhưng đó là cái gì, trong nhất thời cậu không nghĩ ra được.

Bác sĩ đi rồi, lão Trương liền đem mấy chuyện xảy ra trước đây kể đơn giản lại một lần cho Lục Du. Lục Du càng nghe càng thấy ảo tung chảo, thậm chí còn không nhận được mà cười nhạo một tiếng: “Mấy người không phải đang viết kịch bản phim viễn tưởng đó chứ?”

Nam quỷ cái gì chứ, nghe thôi là thấy xạo bà cổ rồi.

Lão Trương vỗ ngực, chỉ còn thiếu nước chỉ tay lên trời mà thề: “Thiệt đó, lão công minh hôn của cậu thật sự đi ra náo loạn tùm lum lên... Anh lúc trước cũng có gặp qua rồi!”

Lão công minh hôn?

Lục Du bĩu môi: “Vậy giờ hấn đâu?”

Lão Trương nhún vai: “Dương khí của anh được bổ sung lại rồi nên không nhìn thấy quỷ nữa. Không chừng bây giờ hấn đang đứng kế bên giường cậu nhìn cậu đó!”

Lục Du theo bản năng nhìn thoáng qua bên giường mình, trống rỗng.

“Được rồi, nói không chừng là bị ảo giác tạm thời thôi.” Lục Du vẫn không muốn tin vào thần quỷ gì đó đâu. Cậu bước xuống giường muốn đi nhà vệ sinh.

Mấy bữa nay truyền không biết bao nhiêu nước biển rồi, cảm thấy bàng quang căng thẳng, gấp muốn chết rồi.

Cầm thấy kim truyền trên tay vướng víu, Lục Du tiện tay tháo luôn ra.

“Lục ca, anh...” Tiểu Tả thấy vậy muốn khuyên nhủ.

“Không có chuyện gì đâu.” Tay phải của Lục Du đè lên tay trái, xác định là không có gì bất tiện lúc này mới chống thành giường muốn xuống giường. Chân Lục Du còn chưa có chạm đất, chợt nghe “răng rắc” một tiếng, cạnh giường hoàn hảo vậy mà bị đè cong vẹo.

“Mẹ nó, cái giường gì mà dỏm ồm vậy nè.” Lão Trương nhịn không được phun tào một câu, nói cái gì mà bệnh viện tuyến ba cái gì cũng tệ hại.

Lục Du bị lão nói đến đầu cũng đau, chỉ nói một tiếng sau đó đứng dậy đi nhà vệ sinh.

Lúc hộ lý bị kêu đến luôn miệng nói xin lỗi, thông cảm, chờ tới lúc nhìn thấy cái giường lại không nhịn được há hốc mồm...

Giường bệnh viện là đặt mua thống nhất, toàn làm bằng kim loại, cho nên vốn rất chắc chắn. Một cái giường cỡ đó, làm sao có thể nói cong liền cong?

Mọi người bên ngoài đang vội vàng đổi giường, Lục Du đã đi vệ sinh xong, đang nhấn nút xả nước sau đó phát hiện nút nhấn xuống xong rồi thì không trôi lên được nữa. Lục Du nhíu mày nhớ tới lời lão Trương nói, một cái bệnh viện tuyến ba mà cơ sở vật chất sao chất lượng lại kém dữ vậy.

Nước trong bồn cầu dâng lên một hồi lâu cuối cùng cũng dừng lại, thế nhưng cái nút xả nước là bị hư rồi.

Đầu Lục Du vẫn rất đau, quay người bước đi không quay đầu nhìn lại. Lục Du đi tới bồn rửa tay vịn vôi nước, chụm tay hứng nước hắt lên rửa mặt một phen sau đó ngẩng đầu. Người con trai trong gương có một khuôn mặt đẹp trai, dễ nhìn, tuy rằng trên mặt đã mọc chút râu còn chưa cạo. Bọt nước theo sườn mặt Lục Du chảy xuống, chảy qua cằm nhỏ xuống bồn rửa tay. Khuôn mặt người trong gương vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bỗng nhiên một bóng đen chợt loé qua khoé mắt Lục Du rồi lập tức biến mất. Muốn nhìn kỹ lại, bóng đen liền đảo mất đã không thấy rồi.

Lục Du cũng không nghĩ nhiều, lau mặt một phen liền vịn tắt vòi nước. “Rầm rầm...” Vòi nước lên tiếng trả lời cậu mà gây lìa, nước lập tức bắn tung toé.

Lục Du nhìn vòi nước trong tay mình, trong lúc nhất thời cảm thấy cạn lời, cậu thật sự không hề dùng sức mà.

Hộ lý lại nhanh chóng gọi người đến tiếp tục sửa chữa. Lục Du ra khỏi phòng bệnh liền đòi làm thủ tục xuất viện. Lục Du ở phòng một giường, bệnh viện vốn thiếu giường thế nên bác sĩ thấy Lục Du kiên quyết đòi xuất viện cũng không giữ lại, chỉ nói là định kỳ phải đến tái khám.

Ba người nhanh chóng thu thập đồ đạc xong thì liền xuất viện. Lúc Tiểu Tả xuống bãi đậu xe để lấy xe thì Lục Du với lão Trương đứng bên đường chờ. Bệnh viện này cũng là một bệnh viện đã được xây dựng cũng mấy chục năm, vị trí ở nơi phố xá sầm uất. Chuyện bên ngoài bệnh viện mà xe cô qua lại ầm ĩ đã bị người ta lên án rất nhiều lần, thế nhưng chuyện quy hoạch lại cũng đâu phải chuyện dễ dàng.

Lão Trương đứng bên cạnh nói liên miên đủ chuyện mâu thuẫn về việc quy hoạch thành phố, Lục Du lơ đãng nghe, không để ý cũng không tiếp lời.

“Đúng rồi, lão Cao bên kia cũng không có việc gì rồi.”

“Lão Cao là ai?” Lục Du không hiểu hỏi lại.

“Thì chính là người đã chặn đạn dùm cậu, Cao Hán đó, bạn của anh nè...” Lão Trương vừa nói chuyện vừa không quên lấy điện thoại trong túi ra mở ảnh chụp cho Lục Du xem. Đó là tấm ảnh Cao Hán chụp cho vợ hắn xem trước khi phẫu thuật, hắn đang hướng về phía ống kính giờ hai ngón tay.

Lục Du nhìn tấm ảnh tới ngây người, thật sự không nhớ ra nổi người kia là ai.

Lão Trương cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Chỉ là cho cậu xem vậy thôi, cậu chỉ cần biết hắn không có chuyện gì là được rồi.”

Lục Du gật đầu, tầm mắt hướng ra xa không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này là thời gian tan học, từng nhóm học sinh tiểu học đầu đội mũ vàng đang xếp hàng, theo sự hướng dẫn của cô giáo, từng nhóc từng nhóc đi trên đường.

Đến chỗ qua đường, cô giáo dẫn đám nhóc đứng đợi đèn đỏ. Lúc đèn bắt đầu xanh, cả đám mới bắt đầu sang đường. Nhóm bạn nhỏ rộn ràng nhốn nháo, thoạt nhìn đặc biệt hoạt bát.

Lục Du nhìn bọn nhỏ, khoe miệng không nhịn được kéo lên. Thế nhưng lúc cậu chuyển tầm mắt sang bên cạnh lập tức phát hiện từ trên sườn núi có một chiếc xe tải đang trượt xuống. Trên xe tải chất đầy hàng hoá, tài xế thì lại không có ở trên xe.

Cô giáo cùng với mấy bạn nhỏ tiểu học không hề phát hiện, vẫn đang xếp hàng đi tới.

Bởi vì trượt dốc, khối lượng hàng hoá trên xe lại rất lớn, quán tính làm cho vận tốc trượt của xe tải càng lúc càng lớn. Không ít người ở trên đường phát hiện kêu lên, ùn ùn nhìn về phía bọn nhỏ đang ở giữa đường. Thế nhưng vận tốc của xe thật sự quá nhanh, tới lúc cô giáo cùng bọn nhỏ phát hiện thì chiếc xe đã đến ngay trước mặt.

“Tránh ra!” Lục Du kêu to.

Bọn nhỏ cũng hét to, cô giáo theo bản năng đẩy mấy đứa nhỏ bên người ra. Thế nhưng học sinh nhiều như vậy, căn bản là không thể cứu tất cả. Cô giáo tuyệt vọng, ôm ba đứa trẻ cuối cùng vào lòng, xoay người đưa lưng về phía chiếc xe, muốn dùng chính thân thể của mình để ngăn cản tổn thương cho mấy đứa nhỏ.

Thảm kịch sắp phát sinh.

Về mặt lão Trương kinh hoàng không chịu nổi, lão chưa kịp phản ứng thì Lục Du bên cạnh đã xông ra ngoài. Lão Trương mở mắt trừng trừng nhìn Lục Du vượt qua mấy chướng ngại vật trên đường phóng tới giữa đường cái, có vẻ muốn dùng lực của chính mình để dừng lại chiếc xe tải kia.

Người thanh niên cao gầy kia cứ như vậy mà nghĩa vô phản cố (*thấy việc nghĩa không từ*) xông ra ngoài, không quay đầu lại. Cái thân thể kia của cậu đem so với một chiếc xe tải chở đầy hàng hoá thật sự là thảm không nổi nhìn.

Châu châu đá xe, đây là điên thật rồi đúng không!

“Lão Lục!” Lão Trương gào khóc cả giọng, thống khổ mà nhắm nghiền cả hai mắt. Lão không dám nhìn, cũng không thể nhìn. Lão không thể nào tưởng tượng được anh em tốt của mình bị xe tải nghiền qua rồi thì sẽ ra cái thảm trạng cỡ nào nữa.

Nhà vừa mới mua về được, Lục Du thậm chí còn chưa kịp dọn vào ở.

Rất thảm, thật sự rất thảm...

Lúc lão Trương đang nghĩ bậy nghĩ bạ trong đầu, bốn phía bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay rào rào cùng với tiếng hoan hô rân trời.

Hai tay lão Trương bịt kín mắt từ từ thăm dò mà tách ra hai ngón, từ khe hở nhìn ra bên ngoài.

Không có máu tươi cũng không có thi thể thì càng không có cái gì mà thảm kịch đầm máu.

Tầm mắt mọi người đều tập trung trên người của thanh niên đang đứng giữa đường cái.

Cậu đang đứng che trước người của cô giáo cùng mấy đứa trẻ, vươn tay đẩy đầu xe, buộc chiếc xe phải từ từ dừng lại. Thậm chí lão Trương còn nhìn thấy hai tay của Lục Du đều đã lún sâu vào đầu xe rồi kia!

Cái này là cần phải có sức lực tới cỡ nào mới có thể làm được vậy a.

Cô nhóc ở bên cạnh ngơ ngác vỗ tay, trong mắt bắt đầu dâng lên cuồng nhiệt: “Do Min Joon – shi.”

(Cảnh này có quen không? Chính là cảnh cụ cứu mẹ lúc mẹ còn nhỏ nha nha nha)

Giỡn chơi cái gì vậy má?

Lão Trương ngu người luôn rồi, bị người bên cạnh đùn đẩy đụng trúng mới nhớ tới phải hỏi thăm coi Lục Du có bị cái gì hay không.

Bên người Lục Du sớm đã vây kín một đồng người, trên mặt tất cả mọi người ở đó đều tràn đầy vẻ thân thiết, sùng bái cùng với vẻ không thể tin nổi.

Lão Trương còn chưa đi tới được chỗ Lục Du, xung quanh đã bắt đầu có người lấy di động ra chụp ảnh, post Weibo, tán phét với bạn bè. Bọn họ đã nhìn thấy một siêu anh hùng được sinh ra, thế nhưng vị anh hùng này hình như đang xuất thần rồi nè.

Lúc xe tải trượt xuống tới, Lục Du căn bản là chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Cả đám kia vẫn chỉ là bọn nhóc tì...

Nếu có thể cản chiếc xe đó lại thì tốt quá rồi...

Lục Du chỉ nghĩ có vậy, và cũng chỉ làm như vậy mà thôi. Thậm chí trước khi đầu óc của cậu quyết định thì thân thể đã hành động trước rồi.

Lục Du rút hai tay ra khỏi xe, phát hiện trên xe in hai cái dấu tay của cậu. Cậu vô cùng áp lực mà nhìn hai tay của mình, trong lòng đã loạn thành một đồng.

Sống sót sau tai nạn, cô giáo lập tức chạy đến trước mặt Lục Du luôn miệng nói cảm ơn. Cả đám nhóc con kia vây kín lấy Lục Du, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Chú ơi, chú là siêu nhân phải không ạ?” Một bé trai trông khỏe mạnh, khẩu khí bày tư thế bay lên với Lục Du mà hỏi. “Chính là Superman trong phim nổi tiếng thiệt là nổi tiếng luôn á.”

Lục Du sờ cái đầu nhỏ của nhóc, nhếch miệng nói: “Chú chỉ là một người bình thường thôi.”

“Nhưng mà chú đã chặn lại chiếc xe tải lớn độc ác, chú đã cứu tụi con mà.”

“Người thường cũng có thể làm anh hùng, anh hùng cũng là người thường mà thôi.”

Thấy mọi người tụ tập lại đây càng ngày càng nhiều, Lục Du tìm được lão Trương liền lập tức rời khỏi nơi

đó.

Không khí trên xe yên tĩnh vô cùng quỷ dị.

Lục Du ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, lão Trương ngồi ở ghế phó lái quay đầu nhìn chăm chăm vào Lục Du.

Tiểu Tả cảm thấy không khí giữa hai người này có gì đó quái quái. Nhóc nhướn mày liếc lão Trương một cái, không nhìn nổi thì thầm: “Anh Trương, anh hôm nay trông quái quái...”

Lão Trương ừ một tiếng, lấy lại tinh thần, hỏi: “Anh quái chỗ nào chứ?”

Tiểu Tả đánh tay lái, quẹo qua một khúc rẽ, thành thực biểu đạt ý kiến của mình: “Anh vừa lên xe thì liền nhìn anh Lục chăm chăm luôn, không phải tự nhiên anh cong rồi đó chứ...”

“Mẹ chú. Ông đây mới không có cong!” Lão Trương trừng mắt nhìn Tiểu Tả sau đó lại nghiêng đầu tiếp tục nhìn Lục Du.

Lục Du bị người ta nhìn chăm chú như vậy đương nhiên cũng có cảm giác. Cậu mở mắt ra nhìn lão Trương: “Chuyện gì?”

Lão Trương lắc đầu, nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu: “Cậu có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Không có.”

“Không thể nào.” Va chạm với một chiếc xe tải, lực lớn như vậy, làm sao có thể không bị gì chứ.

Thấy vẻ mặt lão Trương không tin, Lục Du cũng lười giải thích. Cậu nhắm mắt tựa vào lưng ghế phía sau, trong lòng thực ra cũng suy nghĩ những chuyện không khác gì lão Trương.

Giường bị đè hư...

Bồn cầu bị nhấn hư...

Vòi nước bị vật rụng...

Xe tải bị cản lại...

Từ lúc cậu tỉnh lại tới giờ, liên tiếp xảy ra một loạt chuyện kỳ quái. Mấy chuyện trước còn có thể nói là tại bệnh viện cơ sở vật chất không tốt, thế nhưng xe tải thì phải nói thế nào?

Lục Du nghĩ ngợi, rồi lại mở to mắt ra nhìn hai tay của mình. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, vẫn đẹp vậy nha. Thế nhưng cũng chính đôi tay này, lại mang theo sức lực phi thường, làm Lục Du cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Lúc về tới nhà, Lục Du vươn tay đẩy mở cửa xe.

Có lẽ đây là do suy nghĩ quá chú tâm, cũng có lẽ là lúc đẩy cửa có hơi dùng sức. Một phen đẩy tay kia của Lục Du, toàn bộ cánh cửa xe bị đẩy rớt ra luôn.

Cả ba người bao gồm cả Lục Du đều sợ ngu người...

Lục Du vậy mà đẩy rụng cửa xe...

Rụng...

Lão Trương vừa rồi đã chứng kiến cảnh Lục Du mạnh mẽ đẩy chiếc xe tải, bây giờ lại nhìn thấy Lục Du đẩy rớt cửa xe cũng không còn giật mình quá như lúc trước nữa.

So ra, Tiểu Tả mới thật sự là bị dọa cho chết khiếp. Tay nhóc còn đang đặt dên dây an toàn, hoàn toàn quên mất chuyện mở nó ra. Miệng nhóc há hốc như chữ O, nửa ngày sau mới hoàn hồn, nuốt nước miếng hỏi: “Anh Lục, anh vẫn ổn chứ hả?”

Ổn sao?

Lục Du đương nhiên là ổn rồi, không ổn là cái xe kia.

Đối với hiện tượng phản khoa học này, Lục Du tạm thời không có chút manh mối nào hết. Cậu hít sâu một hơi, có chút áy náy mà nói: “Tôi có hơi mệt, đi nghỉ trước đây. Xe thì nhờ hai người vậy.”

Tiểu Tả ngơ ngác gật đầu: “À à, được mà.”

Lục Du bước từ trong xe xuống đất, lấy chìa khoá ra chuẩn bị mở cửa. Tới lúc cầm đến tay nắm, Lục Du mới nhớ là cần phải nhẹ tay một chút.

Thế nhưng đã muộn rồi.

Cậu nhìn tay nắm cửa trong tay, khoé môi giật giật, cạn lời. Lục Du lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Tiểu Tả, lúc mở màn hình điện thoại thì tận lực nhẹ nhàng: “Alo, nhóc Tả, lúc về nhớ mua một cái tay nắm cửa nhe. Ừ, là cái tay nắm cửa chính...”

Lục Du vào nhà, ngay cả đi đường cũng là nhẹ nhẹ không dám dùng sức. Cho tới lúc nằm ở trên giường, Lục Du mới có thể thở phào nhẹ nhõm...

Rất kỳ lạ, thật sự kỳ lạ.

Ký ức của cậu dừng lại lúc lão Trương kêu cậu nhận vụ minh hôn. Lúc đó, Lục Du chỉ nghĩ làm xong vụ này rồi thì mua lại nhà mình.

Thế nhưng nhắm mắt rồi mở mắt một cái, thế giới lập tức thay đổi rồi.

Minh hôn cũng kết rồi, nhà cũng đứng tên cậu rồi.

Cậu mất đi một phần ký ức, sau đó thì có sức mạnh vô địch...

Mọi việc thật sự đều rất kỳ quái.

Lục Du từ trên giường ngồi dậy, không dám chống tay lên giường nữa. Cậu rút tập tài liệu trên bàn xuống, mở ra liền thấy ảnh chụp đối tượng minh hôn của mình.

“Thẩm Kỳ Niên...” Lục Du nhìn khuôn mặt kia, không tự chủ được mở miệng gọi cái tên này.

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh mạnh mẽ thổi quét từ bên ngoài vào. Có cái gì đó từ ngoài cửa ào vào, ôm lấy eo Lục Du, hôn lên miệng cậu.

Lục Du theo bản năng muốn đẩy người ra, thế nhưng vươn tay lại không chạm được bất cứ thứ gì.

Có cái gì đó mút lấy môi cậu, hút khí một ngụm lại một ngụm.

Cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng, trong đầu Lục Du giống như lật mở từng trang sách hiện lên một đồng hình ảnh.

Chờ đến lúc thứ kia rời khỏi miệng mình, Lục Du rốt cuộc mở miệng nói một câu: “Gay chết tiệt!”

Phải, cậu nhớ lại người này rồi.

Đúng hơn là, cậu nhớ lại tên quý này rồi.

Lục Du lau miệng một phen, nhìn Thẩm Kỳ Niên hất cằm: “Trước đó anh đi đâu?”

Thẩm Kỳ Niên thở dài, bộ dáng đáng thương: “Anh còn có thể đi đâu nữa, không phải bị nhốt trong cổ mộ sao...”

Lục Du khiêng Cao Hán ra khỏi mộ địa liền hôn mê bất tỉnh, Thẩm Kỳ Niên vốn muốn đi theo. Thế nhưng không biết bị cái gì cản lại ở nơi đó. Bị nhốt trong mộ địa, Thẩm Kỳ Niên cũng không còn gì để nói, thế nhưng cho dù hấn cố gắng thế nào đi nữa cũng không phá tan được lớp rào cản đó.

“Anh còn tưởng em sẽ lập tức xuống dưới tìm anh, ai mà ngờ để anh chờ lâu như vậy...” Lúc nói mấy lời này, trông Thẩm Kỳ Niên oan ức cực kỳ, cứ như cô vợ nhỏ bị người ta vứt bỏ vậy đó.

Lục Du nhìn hấn nhú mày, sau đó nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trước liền giơ chân đá Thẩm Kỳ Niên: “Đệt cả họ nhà anh, chuyện trước đó tôi còn chưa tính sổ với anh đâu đó. Tại anh mà ông đây thiếu chút nữa đã chết trong mộ rồi...”

Thẩm Kỳ Niên lắc mình trốn: “Sao lại nói là tại anh được chứ? Anh cũng đâu có cho em xuống cái mộ đó đâu...”

Hai người đang chuẩn bị đánh nhau tới nơi, bỗng nhiên có người ấn chuông cửa. Lục Du bỏ Thẩm Kỳ Niên lại đi ra mở cửa, Thẩm Kỳ Niên thấy thế lập tức theo sau. Nhìn qua mắt mèo, Lục Du nhìn thấy một người đàn ông trung niên anh tuấn. Người này mới nhìn qua liền thấy có chút quen mắt, thế nhưng Lục Du xác định chính mình chưa từng gặp qua người này.

Thẩm Kỳ Niên cũng bay lại nhìn, nhìn xong liền nói một câu: “Tào Tháo đến.”

Lục Du tròn mắt: “Cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên liếc nhìn Lục Du từ trên xuống dưới một lượt, buông xuôi hai tay nói: “Em không phải ồn ào đòi đệt cả họ nhà anh sao, họ hàng nhà anh đến rồi.”

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác, chính là người nhà Thẩm Kỳ Niên, đương gia của Thẩm gia, Thẩm Chính Nam.

Lục Du mở cửa ra nhìn người giàu nhất Hoa Quốc này, lễ phép cười cười với người tới: “Chào ngài, xin hỏi có chuyện gì không?” (*mùi teenfic thoang thoang đâu đây*)

Thẩm Chính Nam đưa danh thiếp cho Lục Du, đầu tiên là tự giới thiệu sau đó mới mang lên gương mặt mỉm cười: “Lục tiên sinh, có tiện cho ta đi vào để nói chuyện không?”

“Mời vào.” Lục Du vội vàng kéo cửa mở, thỉnh thoảng kéo nó ra khỏi bản lề luôn.

Thấy Thẩm Chính Nam nhìn mình, Lục Du xấu hổ cười cười, gãi gãi mũi giải thích: “Cửa không tốt lắm, nên sửa rồi ha ha...”

Thẩm Chính Nam nhún vai, chậm chậm bước vào nhà. Lục Du lấy cửa chặn lại chỗ cũ, nghĩ chờ người đi rồi thì sửa lại.

Thẩm Chính Nam ngồi trên ghế salon, cả người thon dài, thoát nhìn vô cùng khí chất.

Nếu so tuổi, người bác này của Thẩm Kỳ Niên còn lớn hơn ba của hắn rất nhiều. Nhưng nếu chỉ đơn thuần là nhìn bề ngoài thì bác cả của Thẩm Kỳ Niên bảo dưỡng tốt lắm, năm tháng lưu lại trên người ông ta chỉ có mị lực càng lúc càng tăng chứ không có nhiều dấu vết thời gian.

Lục Du lấy cho Thẩm Chính Nam một chai nước khoáng, Thẩm Chính Nam gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, mời Lục Du cũng ngồi xuống.

Thẩm Kỳ Niên ngồi bên cạnh Lục Du nhìn bác cả nhà hắn, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở Lục Du: “Đây là một lão hồ ly, em đừng để bị ông ấy gạt đó.”

Lục Du trên mặt vẫn mang tươi cười, thoát nhìn như không có chuyện gì cả.

“Không biết Thẩm tiên sinh đến đây là để...”

Thẩm Chính Nam vẻ mặt vân đạm phong khinh, ánh mắt nhìn Lục Du lại không giận mà tự uy: “Lục tiên sinh từng tiến vào nghĩa trang của chúng ta đúng không?”

Lục Du gật đầu “Đúng, là vì đi cứu bạn của tôi. A, hình như còn gặp được một bọn trộm mộ, bạn của tôi có báo cảnh sát. Xin hỏi đã bắt được chưa?”

Thẩm Chính Nam lắc đầu: “Còn chưa bắt được, nếu không ta cũng không đến đây làm phiền Lục tiên sinh.”

“Làm phiền tôi? Là có ý gì?”

“Nói ra chắc Lục tiên sinh cũng biết, mộ địa trong nhà chúng ta có giá trị khác hẳn với mộ của nhà người khác. Cảnh sát bên kia cũng không tiện, thế nhưng nếu không tìm được bọn trộm mộ, chúng ta lại sợ quấy rầy sự an nghỉ của tổ tiên. Người ta nói, trăm điều thiện, hiếu đi đầu, vì muốn tổ tiên yên giấc, ta chỉ có thể mặt dày mày dạn đến đây nhờ Lục tiên sinh giúp cho một việc.”

Lục Du bên ngoài cười nhưng trong không cười: “Việc gì?”

Thẩm Chính Nam nhìn Lục Du, mặt mày đầy ý cười, trịnh trọng nói rằng: “Ta muốn nhờ Lục tiên sinh giúp chúng ta tìm bọn trộm mộ kia, những chuyện còn lại chúng ta sẽ tự xử lý.”

Bọn trộm mộ kia?

Trong nháy mắt, trong đầu Lục Du hiện ra hình ảnh một đám bướm bướm xanh, nghĩ đến hình ảnh máu me kia, Lục Du chỉ lắc đầu: “Không dám gạ Thẩm tiên sinh, bọn họ có lẽ đã vì hành vi của chính mình mà trả giá đắt rồi...”

Thẩm Chính Nam lắc đầu: “Không phải toàn bộ, có người đã thoát được mộ địa còn lấy đi đồ vật mà Thẩm gia bảo hộ nữa. Ta hy vọng Lục tiên sinh có thể giúp ta mau chóng đem người này tìm về quy án.”

Lục Du lắc đầu: “Tôi cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, không có năng lực tham gia những chuyện như vậy. Thẩm tiên sinh hoặc là đi tìm cảnh sát, hoặc là tự mình tìm phương pháp khác, không cần uống phí thời gian trên người của tôi đâu.”

Thẩm Chính Nam rút từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu đặt lên bàn trà, mặt trên của tờ chi phiếu không ghi số.

“Chỉ cần Lục tiên sinh đồng ý, mọi chuyện đều có thể thương lượng.”

Lục Du vẫn cự tuyệt như trước: “Thẩm tiên sinh thật sự là xem trọng tôi rồi, tôi đã nói rõ rồi. Ngài đại nhân đại lượng đừng cùng tiểu nhân vật như tôi đây nói mấy chuyện đó nữa.”

Thẩm Chính Nam đứng lên, chỉnh lại vạt áo một cách bình tĩnh. Ông ta nhìn Lục Du, cũng không nói gì nhiều nữa, chỉ để lại một câu: “Trên danh thiếp có số điện thoại của ta, nếu Lục tiên sinh đổi ý có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào. Dù sao,...” Thẩm Chính Nam nhìn Lục Du lại nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên bên cạnh, ý vị sâu xa nói, “Lục tiên sinh cũng là người đã bái đường với cháu của ta, mặt ngoài cũng coi như là một nửa người Thẩm gia rồi đúng không?”

Cái gì?

Lục Du nhảy dựng, nhìn kỹ Thẩm Chính Nam: “Thẩm tiên sinh nói gì vậy, tôi không hiểu lắm?”

“Lục tiên sinh thông minh như vậy, hẳn là biết ta đang nói cái gì. Thời gian không còn sớm nữa, ta chờ điện thoại của cậu.” Thẩm Chính Nam nói xong mấy lời này liền khí độ nhẹ nhàng rời đi.

Lúc đi tới cửa nhìn thoáng qua cánh cửa bị Lục Du kéo rưng, quay đầu lại hỏi Lục Du một tiếng: “Lục tiên sinh, không tiễn khách ra cửa sao?”

Tiến tiến tiến, tiến cái đầu ông á!

Trong lòng Lục Du có một trăm lần không tình nguyện vẫn phải bước nhanh tới dọn cửa, lễ phép nói tạm biệt với Thẩm Chính Nam.

Chờ tới lúc người đi rồi, Lục Du buông cánh cửa xuống, quay đầu lại liền hỏi Thẩm Kỳ Niên “Ông có thể nhìn thấy anh hả?”

Thẩm Kỳ Niên có chút chần chừ: “Chắc là không thể đâu... Chắc vậy, anh cũng không biết nữa...”

28. Chương 28: Thân Thể Biến Hoá Kỳ Quái

Loại chuyện lừa hôn kiểu này, mấy người Lục Du lúc đó đã dám làm thì đương nhiên cũng đã chắc chắn là không để lại dấu vết.

Từ lúc mình hôn tới giờ cũng đã được một thời gian rồi, bên Thẩm gia vẫn luôn không phản ứng gì hết. Mấy người Lục Du còn tưởng việc này cứ thế cho qua luôn rồi chứ.

Không cần biết là Thẩm gia muốn giữ mặt mũi hay có nguyên nhân nào khác, nhưng sự thật là bọn họ tới giờ vẫn không truy cứu gì cả. Bấy giờ bỗng nhiên Thẩm Chính Nam nhắc tới cái tội này đã nói lên là ông ta đã biết chuyện.

Thế nhưng Lục Du sẽ không ngu mà đi thừa nhận chuyện này đâu. Cậu nhìn Thẩm Kỳ Niên, biểu tình của đối phương trông cũng như bị lọt vào sương mù. Bất quá bây giờ Lục Du không phải lo Thẩm Chính Nam sẽ làm gì cậu mà là lo chuyện thân thể cậu xuất hiện một loạt biến hoá kỳ cục đây nè.

“Anh có biết có cách nào để làm cho một người nội trong một thời gian bị biến thành có sức mạnh vô địch không?”

Thẩm Kỳ Niên có chút ngơ ngác: “Hả?”

Lục Du chỉ cánh cửa nhà, đem mấy chuyện xảy ra hôm nay kể lại đơn giản cho Thẩm Kỳ Niên nghe một lần, sau đó mới nói: “Như anh thấy đó, bây giờ tôi mà hơi dùng sức một chút là xảy ra tình huống vậy liền. Thực ra so với việc lo cho cánh cửa này thì tôi lo về việc tiếp xúc với người khác về sau hơn.”

Lỡ như chỉ bắt tay một cái, không để ý thì đã nắm dập tay, gãy xương người ta, tới lúc đó thì thiệt là thảm luôn.

Thẩm Kỳ Niên rõ ràng cũng không biết nguyên nhân, đối với tình trạng hiện tại của Lục Du, về mặt của

Thẩm Kỳ Niên vẫn luôn ở trạng thái ngu ngơ.

“Không lẽ gần đây em uống chất kích thích hả?”

Lục Du cười khổ: “Gần đây tôi luôn mê man ở bệnh viện, làm gì có thời gian ăn ba cái đồ bậy bạ đó.”

Thẩm Kỳ Niên nghĩ ngợi một hồi lại nói: “Hay là bệnh viện thực ra là một cái bệnh viện nguy trang thôi, bên trong thực chất là một căn cứ thí nghiệm đặc công gì đó, chuyên môn đi tìm mấy người trẻ tuổi về để làm thí nghiệm?” [*Thẩm tam thiếu, ngài coi phim nhiều quá rồi, ngài tỉnh tỉnh!!!*]

Lục Du cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt, bĩu môi với Thẩm Kỳ Niên: “Anh coi phim khoa học viễn tưởng nhiều quá rồi đúng không, làm ơn phỏng đoán cái gì đáng tin chút dùm đi được không?”

Thẩm Kỳ Niên nhún vai, nói: “Thực ra anh chỉ muốn làm điệu bầu không khí chút thôi. Nếu như muốn anh đứng đắn phân tích thì, anh nghĩ đến nguyên nhân đầu tiên là cổ mộ. Dù sao trong thời gian gần đây em cũng không có đi chỗ nào khác, hơn nữa sau khi ra khỏi mộ em mới bị như vậy. Vì thế cho nên, chúng ta có thể phỏng đoán lớn mật một chút là, có thể trong mộ địa có cái gì đó khiến cho thể chất của em bị biến đổi.”

Thẩm Kỳ Niên ở một bên phân tích, Lục Du ở một bên lắng nghe. Thẩm Kỳ Niên nói được một lúc bỗng dừng im re, Lục Du thúc giục hẳn: “Đừng dừng lại, nói tiếp đi chứ.”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Nên nói anh đều đã nói xong rồi. Thực tế là, so với cổ mộ, anh càng hy vọng nguyên nhân là do bệnh viện thực nghiệm hơn. Em biết đó, thực nghiệm là thực hiện khoa học kỹ thuật, ít ra có vấn đề gì thì con người cũng có thể giải quyết. Thế nhưng trong cổ mộ thì tràn ngập bí mật, anh thật sự không biết rốt cuộc sự thay đổi này là tốt hay là xấu nữa...”

Thẩm Kỳ Niên nói không phải không có lý, Lục Du càng nghe càng im lặng. “Ít nhất thì hiện giờ xem ra là tốt...” Nếu không có sức lực phi thường này, hôm nay Lục Du đã không thể cứu được nhiều đứa nhỏ như vậy. Từ điều này mà nói thì, không cần biết là cái gì làm biến đổi gen kiểu này, Lục Du cũng cảm thấy không quá khó để chấp nhận.

Tiểu Tả với lão Trương đi sửa cửa xe xong thì trở về nhà, trong tay còn cầm một mớ đồ ăn sẵn. Ba người ngồi vào bàn cơm ăn trưa.

Trên bàn cơm, Tiểu Tả với lão Trương hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại thôi. Lục Du không nhanh không chậm uống một ngụm canh sau đó mới nhẹ nhàng mở miệng: “Có cái gì muốn hỏi thì trực tiếp mở miệng hỏi đi, cũng đâu phải người ngoài.”

Lục Du cũng đã nói như vậy rồi, hai người còn lại cũng không nhin nữa. Lão Trương sớm đã muốn hỏi rồi: “Cậu có phát hiện không, hình như khí lực của cậu có chút lớn nhỉ?”

Đâu phải chỉ có chút.

Lục Du thở dài một hơi, nhìn về phía lão Trương, nghiêm túc nói: “Mấy người thấy cửa nhà mình không? Tay nắm cửa là do tôi nhẹ nhàng vặn rút, cánh cửa cũng là do tôi nhẹ nhàng tháo xuống...”

Đúng là nhẹ nhàng thiệt nha...

Lão Trương vươn tay bắt lấy tay Lục Du xem thử, muốn nhìn coi cánh tay có thần lực này rốt cuộc là có cấu tạo như thế nào.

Bắt thịt cánh tay Lục Du không có gì thay đổi, cảm giác lúc sờ vào cũng không có gì thay đổi. Nhìn qua thì vẫn thấy thon gầy như trước, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì lão Trương cũng khó mà tin nổi chính cánh tay này đã ngăn được tai hoạ.

Thấy lão Trương ngẩn người nhìn chằm chằm tay mình, Lục Du nhướn mày: “Nghĩ cái gì đó?”

Lão Trương chép chép miệng, thành thực khai báo: “Anh đang nghĩ không mấy cậu chuyển nghề làm diễn viên đi, đóng gì như Người đẹp và quái vật nè, còn có Người khổng lồ xanh nữa, cậu đóng thì không cần thêm kỹ xảo đặc biệt gì đâu ha ha ha...”

Lão Trương cười ha hả một hồi lâu, thấy mọi người trên bàn cơm ai cũng lẳng lẳng nhìn mình mà không chịu phối hợp cười một chút thì thấy xấu hổ, thu lại ý cười.

“Anh chỉ muốn khuấy động không khí bàn ăn chút thôi mà...” Lão Trương khôi phục lại bình thường, hỏi Lục Du, “Vậy bây giờ làm thế nào? Mà sao tự nhiên lại bị biến thành cái dạng này?”

“Tôi cũng không biết nữa, có lẽ có liên quan đến cổ mộ.”

Lão Trương vừa nghe xong liền tức giận vỗ bàn một cái: “Nếu không phải tại Thẩm tam thiếu, chúng ta căn bản đâu có đi tới cái chỗ quỷ quái đó. Bây giờ thì hay rồi, cậu có chuyện thì hấn chạy mất tiêu, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không thấy đâu. Cái gì mà hào môn thiếu gia chứ, anh thấy đây rõ ràng là...”

“Khụ khụ...!” Lão Trương mà bắt đầu chửi rửa thì không dừng lại được, rất có xu thế chửi đến Thẩm Kỳ Niên không ngóc đầu nổi mới thôi. Lục Du nhìn thoáng qua người ngồi trên ghế salon, nhin không được ho khan hai tiếng đánh gãy lời lão Trương: “Thẩm Kỳ Niên trở về rồi, bây giờ đang ngồi trên ghế salon đó.”

Mặt lão Trương hết đen đến trắng, hết trắng lại sang đỏ, cảm xúc biến hoá vô cùng rõ ràng. “Hồi nãy tôi muốn nói là, Thẩm thiếu gia không phải là hào môn thiếu gia. Cậu ấy bình dị gần gũi lại còn nghĩa khí nữa, mấy tên hào môn thiếu gia xấu tính kia làm sao mà có được khí chất đó. Người đàn ông ưu tú như vậy, tôi nói chỉ có thể là người nổi bật trong xã hội, là người gánh vác sự nghiệp xây dựng xã hội chủ nghĩa đó...”

Lão Trương nói xong còn quay đầu nhìn salon nói: “Cậu nói đúng không Thẩm tam thiếu?”

Lão Trương trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, Lục Du sớm đã quen rồi. Thấy lão Trương cười lấy lòng với cái salon, Lục Du hảo tâm mở miệng nhắc nhở lão: “Bây giờ đang ở sau lưng ông đó.”

Lão Trương theo bản năng muốn quay đầu lại. Thế nhưng vừa nghĩ tới lúc trước bởi vì quay đầu nên thổi tắt mấy ngọn đèn dương khí trên vai, lão Trương liền cố gắng cương cứng cổ lại, không dám quay đầu.

Thẩm Kỳ Niên không có ác ý gì với lão Trương nên cũng sẽ không so đo gì với lão. Trên thực tế thì những gì lão Trương nói là hoàn toàn có lý.

Nếu không phải vì giúp đỡ mình tìm thi thể thì Lục Du sẽ không đi đào mộ.

Nếu không đi đào mộ thì Lục Du đã không xuống mộ địa để bây giờ dính phiền toái.

Không cần biết nói kiểu gì, chuyện này thế nào cũng không thể không dính dáng tới mình.

Lục Du còn đang cười nhạo lão Trương, vừa ngẩng đầu bỗng nhiên thấy được vẻ mặt Thẩm Kỳ Niên “chứa đầy tình ý” mà nhìn mình. Tóc gáy Lục Du dựng đứng hết cả lên. Mẹ nó càng nhìn càng thấy gay.

Nhắc tới cổ mộ, Lục Du liền nói chuyện Thẩm Chính Nam tới đây cho hai người kia nghe.

“Đương gia của Thẩm gia đến nhà chúng ta làm gì? Ông tự mình tới luôn? Không đem theo vệ sĩ gì sao?”

“Ông ta tới là muốn tôi đi bắt bọn trộm mộ cho ông, chưa nói tới có phải bọn trộm mộ đều đã chết trong mộ rồi hay không, bọn nó đều có súng, chúng ta tay không lấy cái gì mà đấu với người ta?”

Lão Trương nhìn chỗ trống quen mắt trên tấm chi phiếu: “Ông nói cho tui mình tự điền thiệt hả?”

“Ông có bản lĩnh lấy số tiền này chắc?”

Lão Trương không cam lòng lắc đầu: “Không. Người ta trông ra làm sao mình còn không biết, trong biển người mờ mịt làm sao mà tìm?”

Vậy mới phải chứ.

Lục Du đem cất tấm chi phiếu kia, tiếp tục nói: “Chờ tôi rảnh rảnh thì đem trả tấm chi phiếu này lại. Nhân tiện nói thêm một câu, Thẩm Chính Nam biết chuyện chúng ta lừa hôn rồi, mấy người xác định là lúc đó không để lại chứng cứ gì chứ?”

Lão Trương lập tức lắc đầu: “Anh làm việc cậu còn cần lo lắng sao?”

“Ừ.” Lục Du gật đầu, “Chính vì ông làm nên tôi mới lo đó.”

“...” Lão Trương không biết phải nói gì nữa, đẩy Tiểu Tả một cái: “Nhóc Tả, cậu nói đi.”

Tiểu Tả đứng dậy lấy máy tính ra, mở ra coi toàn bộ quá trình lại một lần nữa mới nói “Em xác định là không có vấn đề gì hết. Đúng rồi, anh Lục xoá hết vân tay của anh luôn không?”

Lục Du nghĩ ngợi một lúc sau đó nói: “Ừ, không có vấn đề.”

Lão Trương vỗ bàn một phen: “Bây giờ không quan nhiều như vậy nữa, Thẩm gia muốn tới đây thì tới đi. Nói chúng ta kết hôn xong bỏ chạy là đang nói chúng ta lừa hôn còn gì, thế nhưng không phải là Thẩm tam thiếu đã đi theo chúng ta rồi sao? Cái này mà không gọi là xuất giá tòng phu thì còn gọi là gì nữa? Ai da, nói chung là không có việc gì đâu, có chuyện cũng không thể đổ lỗi tại chúng ta được.”

Lục Du cũng nghĩ vậy. Không cần biết Thẩm gia muốn gì, Lục Du không muốn có bất kỳ liên hệ gì với cổ mộ nữa hết. Mấy người trong đó cũng không phải người thiện lương gì, toàn mấy mấy tên coi mạng người như cỏ rác không thôi.

Chuyện không thực tế như vậy, Lục Du mới mặc kệ.

Nghỉ trưa xong, Tiểu Tả bỗng nhiên ôm máy tính chạy tới: “Anh Lục ơi, anh hot rồi nè...”

Lục Du ngạc nhiên nhận lấy máy tính, nhìn mới thấy máy tính Tiểu Tả đang mở trang chủ Weibo.

#Siêu-kỳ-tích cùng với các hastag minh tinh nào đó ngoại tình hoặc chuyện hẹn hò bị đưa ra ánh sáng đứng đầu cùng một chỗ, vũng vàng chiếm giữ vị trí hot nhất.

Bấm vào Weibo thì thấy một đoạn video.

Trong video là một chiếc xe tải chở đầy hàng hoá đang trượt xuống dốc về phía mấy đứa trẻ, tim của người xem đều nhảy lên tới tận cổ. Ngay lúc mọi người đều cho rằng là thảm kịch này không thể tránh khỏi được, một người trẻ tuổi xuất hiện đã thay đổi tất cả.

“Anh đã dùng sức lực của bản thân để cứu vớt toàn bộ thế giới, tuy rằng không biết tên anh, nhưng Tiểu Biên muốn nói có một siêu kỳ tích, kỳ tích tên gọi là thiện lương...”

Mở ra bình luận dưới Weibo, ngoại trừ một người giựt tem cùng với một đám bán hàng online ra, còn lại hàng ngàn hàng vạn cư dân mạng kích động.

@Bé đáng yêu 86: Oaa, thật sự giống một đại anh hùng trong phim bom tấn, vì anh trai đánh call! (*đánh call: la hét cổ vũ.*)

@Thanh Hành: Mặt đẹp tâm cũng đẹp, thực muốn gả cho anh!

@Mạt Ly đáng yêu nhất: Cái đó... Anh trai này hình như là bạn đại học của tui đó!

...

Thân phận Lục Du rất nhanh bị đào ra, dẫn đến Weibo của cậu cũng bị đẩy lên cao. Lúc Lục Du đăng nhập vào cái tài khoản Weibo đã lâu không dùng kia thì mới phát hiện đã bị người ta trộm acc. Toàn trang đều là quảng cáo thực phẩm chức năng sinh lực đàn ông, quả thực là không dám để người nhìn thấy.

Bị trộm acc là đã khổ lắm rồi, mà tên trộm acc lại còn là một tên khoái ba cái tinh lực đàn ông...

WTF!

29. Chương 29: Tôi Có Một Bí Mật Nho Nhỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Du hot thiệt rồi.

Mà ngay cả vị chủ nhà chưa bao giờ để ý mấy cái tin tức bát quái cũng đã tới cửa rồi, nói là nhìn thấy video Lục Du cứu người nên cố ý đến đây để giảm tiền thuê nhà. Thời hạn thuê nhà của Lục Du cũng sắp hết, chủ nhà vô cùng nhiệt tình hỏi cậu có muốn thuê tiếp không, nói là muốn giảm tiền thuê cho cậu.

Nhà ở mua về lúc trước Lục Du cũng đã bắt đầu sửa chữa rồi. Lục Du nói cảm ơn chủ nhà sau đó tiễn bước người ta đi, vừa vào nhà thì Lục Du lập tức gọi: “Tiểu Tả!”

“Ôi, có chuyện gì sao anh Lục?” Tiểu Tả ngồi trước máy tính tháo tai nghe xuống, quay đầu nhìn về phía Lục Du.

“Cậu có thể giúp tôi xóa hết mấy cái video trên mạng không?”

Tiểu Tả gật đầu: “Có thể thì có thể đó, nhưng mà hình như ai cũng coi qua hết trơn rồi.”

Lục Du thật sự bất đắc dĩ, Weibo mà cậu không dùng tới nữa đang nhanh chóng hot như điên kia kìa. Tên trộm acc thấy chuyện tốt, lập tức post một bài quảng cáo ba cái thực phẩm chức năng cho nam giới.

Mấy cư dân mạng tìm đến đều bình luận sôi nổi, nam thần ơi, Weibo của anh có phong cách độc lạ thiệt nha.

Bị người ta vậy xem đã thảm rồi, nếu như bị người ta cho rằng mình không được, vậy không phải là càng thảm hay sao?

Lục Du ra lệnh cho Tiểu Tả giúp cậu lấy lại tài khoản Weibo, đăng nhập xong liền bắt đầu sắp xếp lại từ ngữ.

Là Lục không phải Lộc: “Chào mọi người, tài khoản trước đó bị trộm, hôm nay mới lấy lại được. Bây giờ mọi người chú ý tới tôi nhưng thực ra bản thân tôi cũng chỉ là một người rất bình thường, có cuộc sống của riêng mình, cũng không muốn được nhiều người chú ý như vậy.

Từ nay về sau tôi sẽ không phát biểu bất cứ câu nào về chuyện này nữa, hy vọng sinh hoạt có thể trở lại bình thường.

Còn nữa, mọi người không nên tin mấy cái quảng cáo trên Weibo này, tôi bị trộm acc thật đó!!! [dở khóc dở cười].”

Lục Du post cái Weibo này xong, bình luận lập tức tăng lên cả vạn. Có người nghi ngờ thân phận Lục Du, có người chạy tới thổ lộ, cũng có người hỏi scandal này có phải là lãng xê trước khi ra mắt không.

Lục Du đối với mấy cái bình luận này đều không thèm để ý, chỉ thích một bình luận trên chọc...

Du đủ chứng tuyệt giáp: “Nhìn là biết trước đó bị trộm acc rồi có được không? Chỉ bằng thần lực đẩy xe của nam thần nhà tao, khẳng định sẽ không có chuyện không được, hiểu không!”

Du đủ chứng tuyệt giáp là món này. Tuyệt giáp là lớp màng nhầy trong buồng trứng của con nhái tuyệt cái. Có thể lên gg tìm hiểu thêm cái này nha.

Đàn ông đối với vấn đề về phương diện đó rất là mẫn cảm, đương nhiên với Lục Du cũng vậy thôi. Cậu nói xong liền đăng xuất khỏi tài khoản, quay đầu lại bỗng nhiên phát hiện Thẩm Kỳ Niên đang nhìn điện thoại di động của mình, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Chuyện gì?”

Thẩm Kỳ Niên lập tức lắc đầu: “Không có gì... Chỉ là mua cho em mấy món đồ, chắc sẽ giao đến nhanh thôi.”

Đang nói chuyện thì chuyển phát nhanh đã đưa tới cửa rồi. Vẫn là cái cậu nhân viên chuyển phát nhanh của công ty siêu tốc kia, vẫn là ôm một cái thùng lên nói kiếm Lục Du kí nhận.

Lục Du trực giác cảm thấy không đúng. Chờ tới lúc mở thùng ra, quả nhiên, bên trong lại là một đồng thuốc bổ thận.

“Thẩm Kỳ Niên!!”

Lục Du nắm chặt tay, chuẩn bị cho Thẩm Kỳ Niên đẹp mặt.

Thẩm Kỳ Niên đã sớm bay biến, phút cuối cùng còn không quên quay đầu nói với Lục Du: “Uống nhiều chút, sẽ có lúc cần dùng đến đó!”

Lục Du tức khí đuổi theo, đẩy cửa ra muốn bắt cho bằng được Thẩm Kỳ Niên, kết quả là không khống chế lực, cánh cửa bay luôn ra ngoài...

Lão Trương đang ở chỗ bán vật liệu xây dựng chọn cửa nhà, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Lục Du: “Làm sao vậy? Hả, cửa phòng ngủ cũng rớt rồi? Được rồi được rồi, anh biết rồi. Rồi rồi rồi, anh đang đợi dẫn thợ về ráp cửa...”

Lão Trương mới cúp điện thoại không được bao lâu lại có điện thoại đến nữa. Lão nghĩ là Lục Du, không thèm nhìn liền bắt máy luôn: “Lại có chuyện gì nữa?”

“Alo, lão Trương, là tôi...”

Lục Du đánh Thẩm Kỳ Niên một trận sau đó thì mở máy tính định tra ít tư liệu. Đối với những biến hoá hiện giờ của thân thể, Lục Du luôn cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Thế nhưng lên Baidu gõ tìm kiếm nguyên nhân khí lực mạnh mẽ, kết quả không hiểu sao đều kỳ quái chuyển sang hướng khiến đàn ông mạnh mẽ hơn trong chuyện đó. Cái gì mà làm thế nào để kéo dài thời gian, cái gì mà làm thế nào để tăng năng lực đàn ông...

Lục Du vào một trang lại một trang, càng nhìn càng đen mặt. Cứ như vậy nhìn chuyên đề, quảng cáo suốt một giờ, cuối cùng vẫn không tìm được đáp án. Lục Du không định đi bệnh viện, cũng không muốn đi bệnh viện. Biến hoá của cậu quá huyền ảo, ai biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Cửa bị đẩy sang từ bên ngoài, lộ ra khuôn mặt đang thở hổn hển của lão Trương. Lục Du ngẩng mặt lên rồi lại cúi xuống nói: “Thợ đến rồi hả?”

Lão Trương dùng sức lắc đầu, há to mồm mà thở dốc: “Đã xảy ra chuyện rồi...”

“Hả?” Lục Du ngẩng mặt lên, không hiểu hỏi: “Cái gì đã xảy ra chuyện?”

Lúc này lão Trương chạy gấp, ăn một bụng gió. Lão xoay người ho khan một hồi lâu, sau đó mới lau miệng nói: “Lão Cao có chuyện. Hắn mới gọi cho anh, nói là muốn gặp cậu...”

Cao Hán với Lục Du bị đưa vào bệnh viện cùng một ngày. Tuy là Lục Du bị hôn mê nhưng thân thể không có vấn đề gì lớn cả. Cao Hán thì bị trúng một đạn, đương nhiên là bị đưa vào phòng phẫu thuật. Cùng ngày hôm đó, ca phẫu thuật vô cùng thành công, miệng vết thương của Cao Hán cũng không bị nhiễm trùng hay gì khác. Lục Du chuyển viện về thành đông, Cao Hán thì vẫn ở lại trị liệu tại Tân An.

Trước đó, lão Trương có liên hệ với Cao Hán hai lần, hẳn đều nói là đang dưỡng bệnh, hồi phục cũng rất tốt. Thế nhưng mới vừa rồi, Cao Hán gọi điện tới nói với lão Trương là thân thể hắn xuất hiện vấn đề.

Cao Hán vừa nói vừa ho khan, lão Trương không hiểu, hỏi hắn rốt cuộc là bị làm sao vậy. Cao Hán ho càng lúc càng dữ, cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo lão Trương nói với Lục Du là mình ho khan rất dữ, Lục Du tự nhiên sẽ hiểu.

Ho khan rất dữ?

Lục Du không hiểu sao tự nhiên nhớ đến trong mộ, lúc quay đầu lại nhìn thấy một màn kia.

Giang Đào lúc trước cũng ho khan dữ dội, sau khi xuống mộ thì trực tiếp biến thành con nhộng...

Lục Du nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh những con bướm xanh bay tán loạn ngày đó, dạ dày cảm thấy có chút khó chịu.

“Hắn bảo là nói với cậu là ho khan thì cậu sẽ hiểu, rốt cuộc là hiểu cái gì vậy?” Lão Trương đương nhiên là không biết những chuyện đã xảy ra, Lục Du lắc đầu, chỉ nói: “Bây giờ đặt vé máy bay trước đã, tôi bay đi Tân An liền. Còn những chuyện khác, chờ tôi điều chỉnh tâm tình cho tốt rồi tôi sẽ kể cho ông nghe.”

Lúc Lục Du trở về phòng thu thập hành lý Thẩm Kỳ Niên đang ngồi trên giường nhìn cậu: “Em chuẩn bị đi gặp hắn hả?”

“Ừ.” Lục Du xếp gọn quần áo bỏ vào vali. Bởi vì công việc lúc trước khiến Lục Du luôn phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi nên tốc độ thu dọn đồ đạc của cậu rất nhanh.

“Em không sợ sao? Máy con bướm xanh đó còn rất nhiều bí mật mà chúng ta không biết được.”

Lục Du nghe vậy liền dừng lại, lắc đầu liếc Thẩm Kỳ Niên một cái: “Tôi sợ, làm sao mà không sợ được. Thế nhưng Cao Hán đã cứu tôi, về tình tôi phải đến đó. Có còn chuyện thân thể của tôi nữa, ai biết sau này có xảy ra chuyện gì không. Cho dù không phải vì người khác, tôi cũng vẫn phải đi một chuyến thôi.”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu, cảm xúc trên gương mặt có chút phức tạp: “Em trách anh sao?”

Nếu không phải tại anh, em căn bản không cần tham gia chuyện nguy hiểm kia.

Nếu không phải tại anh, em bây giờ hẳn đang sống tốt cuộc sống của chính mình.

Lục Du nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kỳ Niên, nhún vai lắc đầu: “Trách anh không bằng tự trách tôi. Lúc trước tôi làm mấy vụ làm ăn lừa gạt người ta, đây mới là nguyên nhân chính gây ra chuyện. Hơn nữa, là tôi đáp ứng giúp anh tìm thi thể, tôi là người đã nói thì sẽ giữ lấy lời.”

Thẩm Kỳ Niên nhìn Lục Du, im lặng thật lâu, giống như lại một lần nữa hiểu rõ hơn về người này.

Lục Du bị hấn nhìn đến da đầu cũng run lên, híp mắt nói: “Anh có thể đừng có lúc nào cũng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi được không? Cái bộ dáng cô vợ nhỏ này của anh, người không biết nhìn vào còn tưởng rằng anh xem trọng tôi đó.”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu: “Lúc trước anh không có xem trọng, hiện giờ xem trọng còn kịp không?”

Lục Du ném một cái khăn mặt bay qua, miệng không kiên nhẫn nói: “Cút!”

Gay chết tiệt!

Vậy mà dám đùa giỡn mình!

Chuyến bay đến Tân An một ngày có tới mấy chuyến. Vé buổi sáng cùng với buổi chiều đều đã bán hết sạch, chỉ còn có vé khoang phổ thông vào buổi tối để mua thôi.

Lục Du không muốn lãng phí thời gian đương nhiên lập tức quyết định mua vé buổi tối.

Hai người Tiểu Tả vốn muốn cùng đi nhưng lại bị Lục Du cự tuyệt. Bây giờ tình huống bên kia không rõ ra sao, bạn bè đều là người bình thường, Lục Du cũng không muốn những người bên cạnh mình đi mạo hiểm.

Tám giờ tối, máy bay cất cánh, năm giờ rưỡi Lục Du đã ra khỏi nhà. Sau khi lên xe, Lục Du xác nhận lại tin tức chuyến bay một lần nữa. Lúc nhìn đến số hiệu máy bay, tâm Lục Du liền động, bỗng nhiên cậu nói với tài xế: “Bác tài, có thể chở tôi đến shop bán đồ trẻ em trước không?”

Từ trong shop đi ra, Lục Du xách trên tay một đôi giày trẻ em. Cái hộp quá chiếm diện tích, Lục Du trực tiếp ném đi sau đó để giày vào trong balo. Lúc về thì phát hiện bác tài đang nhận một vị khách hàng khác, nói là phải chờ năm phút.

Không bao lâu sau thì người kia đã tới.

Người đến là một người ăn mặc thời trang của bọn trẻ bây giờ. Đầu đội mũ lưỡi trai, đeo một cái kính râm to bản, trên lỗ tai đeo một cái hoa tai số lượng có hạn.

Cái người trẻ tuổi này mở cửa sau chuẩn bị lên xe. Thẩm Kỳ Niên đang ngồi an vị bên cạnh Lục Du, Lục Du vừa định mở miệng nói người này lên phía trước ngồi dùm thì đối phương đã mở miệng: “Ai da anh bạn, ngại quá, không thấy anh.” Người nọ nói xong liền đóng cửa, chủ động ra ghế phó lái ngồi.

Lục Du nhất thời không biết nói gì cho phải. Thẩm Kỳ Niên ở bên tai Lục Du nhẹ giọng hỏi: “Em nói coi cậu ta có nhìn thấy anh không?”

Lục Du còn chưa kịp mở miệng, người trẻ tuổi ngồi ở ghế phó lái đã cho hấn đáp án: “Trước khi mở cửa thì không thấy, mở cửa rồi thì thấy được. Sao nào, hai người đang muốn đi đâu?”

Người này thoát nhìn tùy tiện tiện, không có vấn đề. Thế nhưng thoát nhìn hấn không có vấn đề lại càng khiến Lục Du cảm thấy kỳ quái.

Lục Du không nói chuyện, không khí trong xe lâm vào cục diện khó xử. Tài xế mở miệng giảng hoà: “Cậu đẹp trai này cũng đi sân bay giống cậu đó.”

“Wow, trùng hợp quá ta.” Người trẻ tuổi gật đầu, đeo tai nghe lên sau đó quay người ngồi ngay ngắn lại.

Xuyên qua gương chiếu hậu, người này nhìn Lục Du đã lâu.

Lục Du trong lòng có suy nghĩ thế nên không có nói chuyện gì với Thẩm Kỳ Niên nữa. Chờ tới lúc đến sân bay, khi Lục Du đến cổng sau lấy hành lý, Thẩm Kỳ Niên liền lặng lẽ đi theo cậu.

Người trẻ tuổi kia huyết sáo, giữ chặt Lục Du nói: “Người anh em, cậu có biết có người đi theo phía sau cậu không? (chỗ này để là cá nhân, ý chỉ có thể không phải là người, nhưng t thấy dùng chữ cá nhân này kỳ kỳ nên tự đổi a)

Lục Du mặt không đổi sắc: “Ai?”

Người trẻ tuổi nghe vậy liền vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, sắc mặt y phức tạp nhìn sang Thẩm Kỳ Niên rồi sau đó tiến lên nói nhỏ với Lục Du: “Không đổi gặt gì cậu, tôi đây chính là một đạo sĩ, chuyên môn trừ quỷ

trừ tà, kiêm chức người mẫu. Phía sau cậu vẫn luôn có một nam quý cao khoảng một mét tám mươi chín đi theo, nhan sắc cũng không thấp, thoát nhìn cũng không có ác ý gì cả, cũng không biết là gì của cậu...”

Lục Du nhìn thoáng qua vị “đạo sĩ” này, nhất thời không biết phải nói gì.

Đạo sĩ vẫn còn đang tiếp tục quảng cáo: “Nếu cậu muốn tiền bước hần hoặc là muốn gặp hần tôi đều có thể hỗ trợ được, hơn nữa còn thu phí với giá ưu đãi cho cậu. Nếu cậu không có đem tiền mặt cũng không sao,” người trẻ tuổi lấy một cái mã QR, “Quét mã trả tiền dễ hơn!”

30. Chương 30: Đầu Địa Chủ

Thời buổi hiện đại, khoa học kỹ thuật cũng tiến bộ.

Làm người nổi nghiệp sản nghiệp huyền học, trình độ phục vụ cùng với ý thức dịch vụ của người ta cũng không ngừng tăng lên. Mà ngay cả giao dịch tiền cũng dùng mấy thứ hiện đại như vậy.

Lục Du nhìn thoáng qua cái mã QR kia, không biết nói gì cho phải. Cái người trẻ tuổi ăn mặc sành điệu này rõ ràng là có thể thấy được Thẩm Kỳ Niên, nhưng nếu nói là có bản lĩnh tiền bước hần đi, Lục Du theo trực giác mà không tin tưởng.

Người thanh niên còn đang nhiệt tình quảng cáo, đẩy mạnh tiêu thụ, tuyệt không hề có kị Thẩm Kỳ Niên đang đứng bên cạnh Lục Du. Lục Du còn chưa mở miệng, Thẩm Kỳ Niên đã bay tới trước mặt, nắm lấy tay Lục Du, nói với người nọ: “Chuyện tôi đi theo đối tượng của mình không phiền ngài bận tâm.”

Thanh niên biểu tình cứng lại, tầm mắt đảo qua đảo lại trên người hai người một lúc cuối cùng bình tĩnh đại ngộ: “Vậy ra là tình người duyên ma chưa dứt sao? Thật sự là thất lễ rồi, tôi còn tưởng cậu không nhìn thấy. Đây là danh thiếp của tôi, nếu có yêu cầu gì khác cũng có thể liên hệ với tôi mọi lúc mọi nơi. Lúc này mạo muội quấy rầy hai người thật là ngại quá, nếu chúng ta có duyên sẽ còn gặp lại.”

“Em có cảm thấy người này có chút gì đó quái quái không?” Thẩm Kỳ Niên nhìn bóng dáng vị đạo sĩ trẻ tuổi kia rời đi, nhin không được hỏi Lục Du.

Tầm mắt Lục Du thì lại dừng trên bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người: “Anh buông tay trước đã.”

Chuyện này hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng, hoặc mặc kệ không để ý cũng được, tự nhiên nhảy ra nói đối tượng là cái quỷ gì chứ.

“Sau này loại chuyện này đừng có mà nói bậy nói bạ giỡn chơi, ông đây còn muốn tìm vợ đó.” Lục Du không kiên nhẫn phui phui tay, kéo vali muốn đi. Thẩm Kỳ Niên thấy thế liền nhanh tay lẹ mắt đưa tay kéo vali, hé miệng cười cười với Lục Du.

Lục Du luôn cảm thấy kể từ lúc trở về lần trước, Thẩm Kỳ Niên có vẻ quái lạ. Cậu liếc nhìn kỹ Thẩm Kỳ Niên một cái, nhượng nhượng mày đi trước. Thẩm Kỳ Niên thấy thế lập tức đi theo, trên tay còn kéo theo vali.

Cách đó không xa, vị tài xế lái taxi còn đang gọi điện thoại: “Vợ, em nói coi vali có loại có trí năng tự đi chuyển không?”

“Hả? Chồng ơi, anh nói gì em chả hiểu gì cả? Anh làm sao vậy, gặp chuyện gì sao?”

“Không có... Không biết là khách có bệnh hay anh thấy quỷ rồi nữa...”

Lục Du vào sân bay ký gửi hành lý xong thì cầm thẻ lên máy bay ngồi chờ được lên máy bay. Đang mùa du lịch, dù là buổi tối người đi Tân An cũng không ít. Phần lớn đều là học sinh với thầy cô, cũng có cả gia đình cùng đi du lịch.

Trong cả đàn du khách ở đây, Lục Du lại nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc. Người nọ nhìn thấy Lục Du cũng có chút kinh ngạc, lập tức lộ ra biểu tình vui sướng: “Chúng ta thật sự là có duyên nha.”

Lục Du gật gật đầu với người nọ, cũng không có đến gần mà tự đi tìm một cái ghế dài ngồi xuống chờ. Thẩm Kỳ Niên ngồi bên cạnh Lục Du, trên mặt mang vẻ phức tạp, muốn nói lại thôi.

Lục Du khoanh tay, hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Sao vậy?”

Thẩm Kỳ Niên hắng giọng, nhẹ nhàng nói: “Anh có lời muốn nói với em.”

“Muốn nói gì thì nói đi.”

Lục Du vừa dứt lời thì bà thím kể bên liền đứng lên xách giỏ đi ra xa, vừa đi vừa nói chuyện với di động: “Gặp một thằng nhỏ lớn lên cũng đẹp trai nhưng mà đầu óc hình như bị chập mạch...”

Lục Du khụ hai tiếng, liếc nhìn về phía Thẩm Kỳ Niên, ý là có chuyện liền nói.

Thẩm Kỳ Niên nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Lục Du: “Chỉ là anh bỗng nhiên rất muốn nhờ em một chuyện...”

“Chuyện gì?”

Lục Du vuốt cằm, tận lực không cho người khác chú ý. Thẩm Kỳ Niên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng cùng với sườn mặt thanh tú của Lục Du, kích động lên liền đem mấy lời trong lòng nói ra: “Hiện giờ em có bạn gái không?” *(t không muốn dùng từ thanh tú đâu, nghe gớm chết, nhưng không lẽ viết là “sườn mặt đẹp vcl”? Cục súc quá nà, tạm thời không nghĩ ra từ thay thế, cứ vậy đi nha)*

Lục Du vươn tay với Thẩm Kỳ Niên: “Làm sao, muốn làm quen hay gì?” *(vuốt tay chi vậy?)*

“Xuỳ...”

Ngón tay Lục Du thon dài, cân xứng, trông rất đẹp mắt. Thẩm Kỳ Niên theo bản năng nắm lấy tay Lục Du, nửa ngày mới kịp phản ứng: “A... Anh không phải nói “bạn gái” này.” *(à, bạn gái anh Du là Ngũ Chỉ Cô Nương...)*

Lục Du rút tay mình về, nguyệt hấn một cái: “Biết rõ là tôi không có mà còn hỏi.”

Trên mặt Thẩm Kỳ Niên mang ý cười, hắng giọng lại, hỏi tiếp: “Anh có thể theo đuổi em không?”

Lục Du mở to hai mắt nhìn Thẩm Kỳ Niên như thể trông thấy quỷ, trong nháy mắt, chuông cảnh báo trong đầu réo vang: “Tôi là thằng nam có được không.” *(Thẩm tam thiếu không phải chính là quỷ sao...)*

Thẩm Kỳ Niên lập tức nói: “Anh cũng là thằng nam nè, cho nên anh không để ý một nửa của mình cũng là thằng nam đâu.” *(Ồ có vẻ hợp logic nhỉ?)*

Anh không để ý tôi để ý có được không.

Lục Du lập tức nhảy qua chỗ bên cạnh ngồi, không muốn phản ứng cơn động kinh của Thẩm Kỳ Niên. Thẩm Kỳ Niên lại cũng nhích theo Lục Du, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, lăm bằm lăm bằm giống như niệm kinh: “Anh sống 25 năm nay, lúc nào cũng cố gắng liều mạng học tập, liều mạng làm việc... Anh...”

Tối giờ chưa từng yêu đương lần nào.”

Thẩm Kỳ Niên ngồi nói liên miên lịch sử phần đầu của chính mình, tuy rằng Lục Du đã xem qua tư liệu nhưng ngồi nghe chính Thẩm Kỳ Niên tự mình kể lại cũng có chút thú vị.

Thẩm Kỳ Niên ngồi nói, Lục Du ngồi nghe.

Ai mà ngờ tới, mới nói xong lịch sử phần đầu, Thẩm Kỳ Niên lập tức tổ lái sang lịch sử tình cảm của bản thân. Hắn nói xong chuyện trước giờ chưa từng yêu đương rồi thì lẳng lặng nhìn Lục Du không nói câu nào nữa.

Lục Du không còn gì để nói: “Anh nói với tôi mấy chuyện này cũng vô dụng thôi. Chưa từng yêu đương là thăm sao? Vậy tôi đâu cũng quá thăm rồi còn gì...”

“Em chưa từng, anh cũng chưa từng. Hai chúng ta hẹn hò, vậy không phải là vừa vặn giải quyết được vấn đề rồi sao?”

Lục Du không có cách nào hiểu nổi mạch não của Thẩm Kỳ Niên, từ lúc còn ở nhà, ánh mắt Thẩm Kỳ Niên nhìn cậu đã có chút quái quái. Lục Du tuy rằng đã sớm hoài nghi hắn là gay, nhưng không ngờ người này lại quang minh chính đại nói ra như vậy. *(Người ta không phải nói người ta là thẳng nam sao, người ta không nói là gay nha nha nha)*

Nếu đây là một em gái quý xinh đẹp muốn hẹn hò, nói không chừng tâm tình Lục Du tốt có thể miễn cưỡng đồng ý chấp nhận để thỏa mãn tâm nguyện của em gái. Thế nhưng vừa nghĩ tới cái vị trước mặt này cũng có một cái gì giống mình, Lục Du không thể nào chấp nhận nổi. *(jj là gì có ai không biết không?)*

“Đừng có quậy, phiền quá đi.” Lục Du lấy điện thoại ra chơi game, không muốn để ý tới Thẩm Kỳ Niên nữa.

Thẩm Kỳ Niên cũng không miễn cưỡng, chỉ ngồi ở một bên nói: “Em đừng hiểu lầm, anh chỉ nghĩ là nếu như thỏa mãn tâm nguyện rồi có khi có thể rời đi được không. Anh không muốn ngừng lại ở nhân gian này lâu, như vậy rất đáng thương...”

Thẩm Kỳ Niên nói xong lời này thì không nói gì nữa. Lục Du đang chơi game cũng dừng tay lại một chút, theo bản năng nhìn thoáng qua cái balô bên kia. Trong đó có một đôi giày, đó là món quà mà Lục Du muốn dùng để đưa tiễn một người.

Vì Thẩm Kỳ Niên không tán gẫu nữa, giữa hai người lâm vào trầm mặc.

Lúc lên cabin rồi, Lục Du tìm được vị trí rồi mới phát hiện người ngồi kế bên là vị đạo sĩ trẻ tuổi kia. Vị đạo sĩ trẻ đưa cho Lục Du một tấm danh thiếp, miệng nói xin chỉ giáo.

Lục Du nhận danh thiếp, nhìn thoáng qua, Âu Phái.

Tên này... *(để nói chút, âu phái = oppai trong tiếng nhật nghĩa là ngực phụ nữ...)*

Âu Phái rõ ràng là đã chú ý tới biểu tình biến hoá của Lục Du, y gãi gãi đầu, nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên đang đi theo sau Lục Du hỏi: “Đối tượng của anh ngồi chỗ nào?”

Thẩm Kỳ Niên với Lục Du liếc nhìn nhau một cái sau đó lập tức dời mắt đi. Lục Du muốn nói đây không phải đối tượng của tôi.

Thẩm Kỳ Niên khách khí nói với Âu Phái: “Tôi bay là được rồi.”

Lục Du không muốn nhiều lời, quay đầu ra sau nhìn ngó. Chỗ ngồi phía sau trống, không có người mà cậu muốn thấy.

Chẳng lẽ không phải là chuyến bay này sao?

Lục Du đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe phía trước có người gọi mình: “Chú ơi...”

Lục Du quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy cô bé kia. Vẫn chân trần như trước, vẫn cột tóc đuôi ngựa như trước, trên gương mặt mồm mỉm mang theo nụ cười.

Âu Phái vươn tay muốn lấy một lá bùa từ trong túi áo ra, Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền nắm lấy cổ tay y, lắc đầu: “Cô bé không có ác ý.”

Cô bé quay đầu nhìn Âu Phái một cái, cười cười với y: “Chú thật là đẹp mắt.”

Được khen đẹp, Âu Phái liền rút tay từ trong túi ra, nói cô bé thích nói sự thật này làm gì có chỗ nào là bé hư a.

Lục Du lấy giày trong balô ra đưa cho cô bé mang vào. Cô nhóc cúi đầu nhìn chân mình, lại nhìn giày trên tay Lục Du, đột nhiên oà khóc. Tiếng khóc của cô bé kéo sự chú ý của mẹ nhóc, người mẹ nhà nhận kia đi tới, sờ sờ đầu con mình, đương nhiên cũng thấy được đôi giày kia. Người mẹ gật gật đầu với Lục Du sau đó dẫn theo con mình đi ra phía sau.

Âu Phái thở dài: “Quỷ chết oan có tâm nguyện, muốn ở cũng không ở được, muốn đi cũng đi không xong.”

Nói xong mấy lời này, Âu Phái lại liếc Thẩm Kỳ Niên một cái, như cười như không: “Không biết Thẩm tiên sinh đây tâm nguyện là gì?”

Thẩm Kỳ Niên với Lục Du vốn còn đang nghĩ chuyện của cô bé, nghe vậy bỗng nhiên lấy lại tinh thần...

Âu Phái biết Thẩm Kỳ Niên?

Âu Phái lấy điện thoại ra cho bọn họ nhìn trang Baidu trong đó, nhún vai nói: “Tôi chỉ cảm thấy hai người các vị nhìn quen mắt lắm, lên mạng tìm một chút liền ra. Thẩm gia tam thiếu gia, đại anh hùng cứu người, được biết hai người thật sự là vinh hạnh.”

Âu Phái khoé miệng cong lên cười cười, thoát nhìn trông vô cùng lương thiện vô hại.

Thế nhưng Lục Du luôn cảm thấy người này không đơn giản giống như vẻ ngoài của y. Cậu không muốn giao lưu nữa, dựa vào lưng ghé nhắm mắt ngủ.

Sau khi xuống máy bay, Lục Du lại không nhận được quay đầu nhìn. Cô bé mang theo một con búp bê vải trên tay, tay kia nắm lấy tay mẹ mình đứng ở cửa máy bay. Chân cô bé mang giày, trên mặt đã có nụ cười. Hai người đứng ở đó nhìn theo Lục Du đi xa dần.

Lúc Lục Du quay đầu lại, cùng nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên đang nhìn hai mẹ con kia. Tầm mắt hai người giao nhau, ai cũng không dời mắt đi.

Sau khi tạm biệt Âu Phái, Lục Du gọi xe đến khách sạn. Dọn dẹp xong xuôi, Lục Du gọi đồ ăn sau đó thì đi tắm. Lúc đi ra vừa lúc đồ ăn cũng tới, Lục Du đem đồ ăn vào, thấy Thẩm Kỳ Niên đang xem TV.

Hắn không cần ăn cơm, cũng không cần tắm rửa. Hắn không cần phải làm bất cứ chuyện gì mà con người cần phải làm. Bởi vì, hắn là quỷ.

Lục Du không hiểu sao tự dưng nhớ đến cô bé kia ở lại nhân gian cùng với những điều Thẩm Kỳ Niên đã nói.

Nếu sau khi chết không thể đến nơi cần đến, ở lại nhân gian tựa hồ cũng không có ý nghĩa gì.

Lục Du gọi một phần mì lạnh, chọn phần cay ít.

Thế nhưng, ở những địa phương khác nhau thì lý giải về độ cay của người ta cũng khác nhau. Phần mì lạnh “ít cay” này khiến Lục Du phải rút nước mắt. Lục Du bị cay ho khan, muốn đứng lên lấy nước thì Thẩm Kỳ Niên đã nhanh tay lẹ mắt lấy một chai nước đem lại.

Lúc Lục Du bị sặc nước ho khan, Thẩm Kỳ Niên luôn đứng ở một bên giúp vỗ lưng. Lục Du lau nước mũi, cảm thấy bản thân mình thật chật vật quá đi. Rõ ràng là tình huống chật vật như vậy, nhìn Thẩm Kỳ Niên vẻ mặt ghét bỏ cầm khăn giấy chùi mũi, Lục Du không hiểu sao lại bật cười.

Thẩm Kỳ Niên có chứng khiết nghịên (*ở sạch*), trong tay còn cầm khăn giấy dính nước mũi, thấy Lục Du cười, chính mình cũng bất giác cười theo.

Hai người cười cười không ngừng, Lục Du cười tới mức bụng đều đau: “Anh cười cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên cười: “Anh cũng không biết nữa...” (*cười cười cười như đười ươi =]]*)

Đang nói chuyện, bỗng nhiên đằng khe có cửa có cái gì đó bị đẩy vào. Động tác Thẩm Kỳ Niên rất nhanh, bay tới nhắt trở lại.

“Là cái gì vậy?”

Trên tờ rơi in hình đủ loại mỹ nữ, giới thiệu các loại hình trai gái có đủ, tùy ý lựa chọn. Hai tên xử nam nhìn cái tờ rơi ái muội này, trong lúc nhất thời như đều ngơ ngác.

Thẩm Kỳ Niên nháy mắt mấy cái: “Hay là chúng ta gọi một người đi?” (*Ồ dám gọi call girl call boy này!*)

Lục Du nhú mày, gơ chân đá mông Thẩm Kỳ Niên một cái: “Anh được sao?”

Thẩm Kỳ Niên kịp phản ứng, lập tức giải thích: “Không phải, là anh cảm thấy hai chúng ta ở chung đêm nay có thể sẽ xấu hổ. Hay là gọi một người đến đây, chúng ta ba người vừa vặn chơi đấu địa chủ. Nói thật, anh còn chưa chơi đấu địa chủ bao giờ...” (*Ồ, mạch não vặn vẹo không phải thường đâu...*)

Lục Du vẻ mặt ghét bỏ nhìn Thẩm Kỳ Niên, luôn cảm thấy mạch não của hai người không đi cùng một đường.

Mẹ anh chứ đấu địa chủ, bệnh thần kinh!

31. Chương 31: Tôi Cũng Rất Tốt

Cuối cùng Lục Du và Thẩm Kỳ Niên cũng không có gọi người đến chơi đấu địa chủ. Nguyên nhân không phải do cậu. Người bình thường nhìn đến một lá bài lơ lửng giữa không trung, đại khái đều sẽ điên đi.

Buổi tối, Lục Du lăn qua lộn lại ở trên giường, không ngủ được. Cậu mở mắt ra thì thấy Thẩm Kỳ Niên bay lơ lửng trên trần nhà, Lục Du bật ngồi dậy: “Có bệnh hả! Đi xuống!”

“A.” Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng bay xuống dưới ngời trên giường Lục Du, hai người mặt đối mặt không nói một lời nào. Một lúc sau, Lục Du lấy chân đạp đạp Thẩm Kỳ Niên: “Đừng quấy rầy bố ngủ.”

Thẩm Kỳ Niên đứng dậy định đi, bỗng nhiên lại ngồi trở về: “Em ngủ được sao?”

Ngủ được sao?

Không biết do lạ chỗ hay là đang lo lắng, bây giờ Lục Du thật sự không ngủ được. Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền nói: “Hay là chúng ta tâm sự một chút đi. Nói ra thì hình như từ lúc chúng ta biết nhau chưa từng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện một lần nào.”

Còn không phải là tại gặp một lần rồi hai lần toàn là vì hút dương khí sao.

Lục Du cũng không hiểu sao bản thân lại cùng Thẩm Kỳ Niên lăn lộn cùng một chỗ. Bất tri bất giác đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy rồi.

“Anh muốn tâm sự cái gì?” Lục Du không ngủ được, có người cùng nói chuyện cũng tốt.

Thẩm Kỳ Niên vui vẻ, nụ cười mang vẻ tao nhã hiện lên: “Nói cái gì cũng được. Không thì chúng ta chính thức giới thiệu lại một lần nữa đi.”

Lục Du hí mắt: “Anh không biết tôi à?”

Thẩm Kỳ Niên vội lắc đầu: “Không phải ý này. Là muốn một lần nữa hiểu rõ về em, ví dụ năm nay em bao nhiêu tuổi, sở thích là cái gì.”

Lục Du dở khóc dở cười: “Anh không biết tôi bao nhiêu tuổi?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Ừ.”

Lục Du nhún vai: “Tôi, Lục Du, năm nay hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học chính quy. Có nhà có xe, chưa lập gia đình, không có sở thích gì đặc biệt, như vậy được chưa?”

“Được rồi.” Thẩm Kỳ Niên ngồi thẳng người lại, bắt đầu tự giới thiệu, “Anh tên là Thẩm Kỳ Niên, đứng thứ ba trong nhà. Xe thì có rất nhiều, đều là hàng limited. Nhà cũng có rất nhiều, ở nước ngoài, biệt thự ở trung tâm thương nghiệp, em muốn ở chỗ nào anh cũng có. Lúc trước chỉ chuyên chú học tập và làm việc, chưa từng nói chuyện yêu đương, tình cảm thiếu khuyết, không có dây dưa mấy chuyện loạn thất bát tao. Cuối cùng, anh hưởng thọ hai mươi lăm tuổi, không rõ nguyên nhân chết...” *(t nghĩ người trẻ tuổi chết thì phải là hưởng dương nhỉ?)(thôi thì cứ coi như vậy là ông sống lâu lắm rồi đi, hân vậy...)*

Lúc nói đến chuyện hai mươi lăm tuổi, rõ ràng Thẩm Kỳ Niên dừng lại một chút. Lục Du cũng không nói chuyện. Không khí nhất thời lâm vào trạng thái an tĩnh.

Hai mươi lăm tuổi, thời gian tươi đẹp nhất đời người. Thẩm Kỳ Niên lại biến thành quỷ, ngồi ở trên giường Lục Du bình tĩnh kể ra sự thật rằng mình đã không còn tồn tại. Trong lòng Lục Du không biết là tư vị gì.

Cậu nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng an ủi hẳn: “Anh xem, ít ra bây giờ anh sẽ không bị già đi. Đợi nhiều năm sau, khi người khác nhớ đến anh cũng sẽ nhớ đến khuôn mặt anh tuấn đẹp trai này, thật tốt rồi đúng không?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Làm gì có ai nhớ anh lâu như vậy. Một năm hai năm còn có thể, nhưng qua càng lâu, người ta cũng sẽ dần dần quên đi anh mà thôi.”

Lục Du vỗ vỗ vai Thẩm Kỳ Niên: “Không sao đâu người anh em, tôi sẽ nhớ kỹ anh. Chờ anh đi rồi, sau này ngày lễ ngày tết tôi đều sẽ thắp hương, đốt tiền cho anh, hễ ra món gì mới tôi đều mua về một cái đốt cho anh.”

“Thế nhưng đến lúc em kết hôn, có con rồi, sau đó lực chú ý sẽ chuyển dời lên gia đình mình. Đến lúc đó, em có công việc, có gia đình, sẽ còn nhớ tới anh sao?”

Lục Du trừng mắt liếc Thẩm Kỳ Niên: “Lục Du tôi nói chuyện luôn giữ lời, nói nhớ kỹ anh thì sẽ nhớ kỹ anh. Còn về phần vợ con, ai biết sau này có hay không chứ?”

Thẩm Kỳ Niên nghe ra trong lời nói của Lục Du có thâm ý, không nhịn không được mở miệng: “Tại sao lại nói như vậy? Em lớn lên đẹp trai lại có năng lực, thân thể kỹ năng mọi thứ đều tốt, con gái thích em chắc hẳn là không ít. Nói cho anh biết đi, vì sao em lại không hẹn hò yêu đương?”

Lục Du nghe xong lời dò hỏi này, sờ sờ túi áo muốn tìm thuốc lá. Thẩm Kỳ Niên lôi từ trong giỏ ra một cây kẹo que đưa cho Lục Du: “Ngại quá, anh đem đổi hết thuốc lá thành kẹo que rồi. Hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe...”

“Còn ăn nhiều đường sẽ làm tăng tốc độ oxy hoá đó!” Tuy Lục Du nói như vậy nhưng vẫn lấy kẹo trong tay Thẩm Kỳ Niên nhét vào miệng, “Một mặt là vì vội vàng kiếm tiền, mặt khác là tự hiểu tình huống của bản thân, không muốn làm hại đời con gái người ta.”

Lục Du từ nhỏ đã bôn ba vì miếng ăn. Học phí, sinh hoạt phí, mọi thứ đều phải tự mình kiếm. Những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất từ thiếu niên thành thanh niên, vì hormone mà xao động, trong đầu Lục Du lại đều chỉ là tiền tiền tiền.

Không phải không có con gái thích cậu. Thực tế, ba mẹ Lục Du đều rất đẹp. Lục Du được di truyền ưu điểm từ hai người, nhan sắc tuyệt đối là không thể tệ. Mấy cô gái thích Lục Du đều rất đáng yêu, tình cảm cũng là thứ yêu thích đơn thuần đối với thiếu niên. Thế nhưng thiếu niên Lục Du đây có thể làm thể nào được? Cậu cảm thấy những cô bé đó đều không hiểu những chuyện mà cậu hiểu. Dưới tình huống cái gì cũng không có, thật sự Lục Du không có sự chuẩn bị nào cho việc cùng một người hẹn hò nói yêu đương.

“Vậy còn bây giờ?” Thẩm Kỳ Niên bỗng nhiên mở miệng, “Bây giờ em không mang nợ, không suy nghĩ đến

việc tìm một người bạn gái hay sao?”

“Ừ.” Lục Du buồn bực xoa xoa thái dương, “Đợi tới lúc giải quyết xong chuyện của anh, tôi liền đi tìm một cô gái.”

Nói tới đây bỗng dừng câu chuyện bị cắt đứt không nói tiếp được, Thẩm Kỳ Niên chỉ a một tiếng, không nói gì nữa.

“Vậy còn anh, anh định sau này thế nào?” Lục Du hỏi Thẩm Kỳ Niên.

“Anh?” Thẩm Kỳ Niên nhìn Lục Du, mái tóc hơi dài có chút run rẩy, tự giấu cợt mà nói, “Anh còn có sau này sao?”

Điểm cuối của sinh mệnh là cái chết. Sau khi chết là như thế nào, có vẻ không có quá nhiều người để ý đến chuyện đó.

Lục Du giật chần như muốn ngủ, Thẩm Kỳ Niên lại vươn tay nắm lấy cổ tay cậu: “Có thể nói cho anh biết, sau khi tìm được bạn gái rồi thì làm gì nữa không?”

Lục Du sững sốt một chút: “Thì sống chung chứ sao.”

Sống một mình rất cô đơn, có lẽ nên thử sống cùng một người nào đó

“Chính là ở bên cạnh người trọng yếu với mình đúng không?” Thẩm Kỳ Niên nghĩ ngợi xong lại hỏi tiếp một vấn đề, “Vậy nếu em ở cùng với bạn gái xong rồi thì phát hiện cô ấy không thể sinh con thì làm thế nào?”

Lục Du nhún vai tỏ vẻ không hề gì: “Vậy thì không sinh, tôi tìm vợ chứ có tìm máy đẻ đâu. Hai người sống chung cũng rất tốt mà, nếu không thì cũng có thể nhận nuôi một đứa.”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu đồng ý: “Em nói đúng, tìm người yêu thương chứ không phải tìm máy đẻ. Thế nên anh vô cùng trân trọng đề nghị em xem xét một chút đến anh...”

Thẩm Kỳ Niên chuyển đề tài nhanh quá, Lục Du nghe xong, không cẩn thận bị sắc nước miếng, ho khan không ngừng. Thẩm Kỳ Niên một bên giúp Lục Du vỗ lưng, một bên tiếp tục làm công tác: “Em xem, anh có tiền có sắc, bằng cấp, gia cảnh cũng là số một số hai. Anh có thể cho em cơm ngày ba bữa, có thể cùng em ra ngoài chơi. Không cần biết em muốn chơi thể thao hay là chơi game, anh đều có thể chơi với em. Còn về loại chơi giữa hai vợ chồng chúng ta, chúng ta có thể nghĩ biện pháp, không phải là không thể...”

“Biến!” Lục Du không nhịn được lại muốn đá Thẩm Kỳ Niên lại bị hấn bắt lấy chân. Thẩm Kỳ Niên nắm lấy chân Lục Du bắt đầu nhu ần, không biết có phải vị thiếu gia này có học qua huyết vị rồi không, Lục

Du bị ấn đến thoả mái vô cùng.

“Em có việc gì đều có thể nói với anh, anh nhất định làm. Trừ chuyện sinh con ra, cái nào cũng được hết.”

Trên chân Lục Du thoả mái, thái độ cũng hoà hoãn không ít: “Anh không có ngực, em thích ngực bự thôi.” *(mạn phép đối xứng hô vì Lục Du cũng hơi xiêu xiêu rồi)*

Thẩm Kỳ Niên không phục, cởi áo cho Lục Du nhìn: “Em đừng thấy anh gầy vậy thôi chứ cơ ngực anh cũng có đó.”

Lục Du cạn lời, hàm hàm hồ hồ nói tiếp: “Anh nhiều hơn một linh kiện.”

“Em có thể coi như nó không tồn tại.”

“Nhân quý thù đồ, đừng quậy nữa được không?” Lục Du nói xong câu này định chờ Thẩm Kỳ Niên tiếp lời, thế nhưng ngoài ý muốn là Thẩm Kỳ Niên lại trầm mặc. Hắn buông chân Lục Du ra, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Lục Du cảm thấy hình như lời nói này của mình đã tổn thương hắn, dù sao còn trẻ mà mất sớm vốn đã rất thảm rồi. *(Nhân quý thù đồ: người quý không chung đường, để nguyên cho hay)*

Cậu muốn mở miệng, nhưng Thẩm Kỳ Niên đã giành trước: “Em ngủ trước đi, anh đi ra ngoài hít thở không khí chút.” *(Ồ, hít thở không khí, ngài còn thở sao?)*

Không chờ Lục Du trả lời, Thẩm Kỳ Niên đã nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Lục Du phóng từ trên giường xuống đuổi theo, đến ban công mới phát hiện đây là lầu sáu.

Đệt, là quý thì giỏi lắm sao.

Không thèm quản, đi ngủ đi ngủ!

Lục Du lần nữa trở lại giường, lại vẫn như trước lần qua lộn lại không ngủ được. Trong đầu cậu loạn cào cào lên, có nghĩ đến chuyện tương lai của mình, cũng có nghĩ chuyện thổ lộ của Thẩm Kỳ Niên. Có lẽ là do quá mức nhàm chán, Lục Du vậy mà thực sự thử suy xét một chút đến đề nghị của Thẩm Kỳ Niên.

Nếu cùng hắn hẹn hò thật, nói ra thì đúng là giá trị con người hắn cao thật đó.

Muốn diện mạo, với khuôn mặt kia của Thẩm Kỳ Niên, mấy vị minh tinh nổi tiếng trong giới giải trí có khi còn không đẹp trai bằng hắn.

Nếu nói về tính cách, tuy rằng bọn họ quen biết nhau không phải bản thân nguyện ý, nhưng mà sinh hoạt cùng một chỗ lâu như vậy, hẳn là nói gì nghe nấy, đúng khẩu vị của Lục Du.

Còn về phần là một con quý, tuy là không thể dẫn ra ngoài gặp người khác, nhưng để ở trong nhà cũng không tệ lắm nha. *(mẹ, có giống dẫn chó đi dạo hay không? =]]]]*)

Tưởng tượng như vậy, chuyện chọn Thẩm Kỳ Niên làm vợ có vẻ cũng không tệ lắm nhỉ.

Chỉ tiếc là đối phương dư ra một thứ...

Đệt mợ, dừg dừg dừg.

Mình đang ở trong này bỏ nào cái quý gì vậy chứ.

Lục Du buồn bực xóc chần ngồi dậy, nhìn đồng hồ, mới rạng sáng. Thẩm Kỳ Niên ra ngoài đã một tiếng rồi vẫn chưa trở lại. Lục Du hoạt động thân thể một chút sau đó thay quần áo ra ngoài.

Tây bắc so với thành đông thì lạnh hơn. Cho dù đang mùa hè, ban đêm cũng lạnh buốt.

Lục Du đi từ trong khách sạn ra, nghĩ nếu tìm được Thẩm Kỳ Niên nhất định phải thu thập hần một trận. Hơn nửa đêm không chịu ngủ lại chạy ra ngoài, đây là muốn người ta lo lắng phải không?

Lục Du đi dọc đường lớn đến mấy trăm mét mới thấy bóng dáng Thẩm Kỳ Niên. Đối phương đang ngồi trên vỉa hè đường lớn, quay lưng với cậu, không biết là đang nhìn cái gì. Lục Du đi lên ngồi cạnh Thẩm Kỳ Niên: “Hơn nửa đêm không ngủ lại chạy tới đây động kinh cái gì vậy?”

Thẩm Kỳ Niên không nói lời nào, chỉ chỉ về phía trước ý bảo Lục Du nhìn. Lục Du nghiêng đầu nhìn sang bên kia chỉ thấy một người đàn ông say xỉn xiêu xiêu vẹo vẹo đi trên đường, làm một động tác nghe điện thoại.

“Cẩn thận!” Người đàn ông say rượu kia đứng giữa đường lớn, phía trước có một chiếc xe phóng nhanh đến, hoàn toàn không có ý giảm tốc độ.

Lục Du hô cẩn thận, nhưng người đàn ông vẫn bị chiếc xe húc bay. Chiếc xe gây chuyện kia lại như không có việc gì, tiếp tục phóng đi, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Lục Du chửi thề một tiếng, lấy điện thoại di động ra muốn báo cảnh sát, Thẩm Kỳ Niên ngăn cậu lại: “Em nhìn kỹ lại đi.”

Lục Du không hiểu lý do nhìn về phía giữa đường, chỉ thấy người say rượu ban nãy bị húc bay đã đứng dậy, vẫn như cũ đứng đó nghe điện thoại. Lục tục mấy chiếc xe nữa chạy đến, người đàn ông mỗi lần như vậy đều bị tông văng lên rồi lại mỗi lần đều khôi phục lại như cũ.

“Đây là...?” Trong lòng Lục Du đã có đáp án đại khái nhưng vẫn theo bản năng hỏi một câu.

Thẩm Kỳ Niên ngồi đó, ánh mắt bình tĩnh: “Hắn không biết mình đã chết, cho nên vẫn luôn lặp lại trạng thái trước khi chết. Em xem, có những người đến chết cũng không được an nghỉ...”

32. Chương 32: Thật Sự Muốn Yêu Đường Với Tôi

Lúc Thẩm Kỳ Niên nói chuyện, Lục Du vẫn đang nhìn con ma men kia.

Giống như Thẩm Kỳ Niên nói, gã không biết chính mình đã chết, vẫn luôn lặp đi lặp lại những chuyện trước khi chết.

Ban đêm gió mát, Thẩm Kỳ Niên đứng dậy nói với Lục Du: “Chúng ta trở về đi... A, em muốn làm cái gì vậy?”

Lục Du băng sang đường, bước đến trước mặt con ma men kia. Đèn pha ô tô từ xa chiếu tới, người đàn ông như không hề nhìn thấy, vẫn như trước lắc lư muốn qua đường.

“Đợi đã...” Lục Du đi lên giữ chặt con ma lại, vừa lúc chiếc xe kia phóng tới. Con ma quay lại nhìn Lục Du một cái, hiển nhiên là chưa kịp phản ứng. Chiếc xe kia ngừng lại, nhện không được bắt đầu bóp còi giục Lục Du qua nhanh.

Lục Du lôi kéo con ma kia muốn đi qua bên kia đường, con ma theo bản năng giãy giụa.

Tài xế hạ cửa kính xuống, nói với Lục Du: “Anh bạn, anh nhanh một chút có được không?”

Thành phố Tân An mới ra một dự luật giao thông mới là nhường người đi đường, tình huống giống Lục Du hiện tại, người lái xe không dám làm căng quá. Trong dự luật có một đoạn nói nếu gặp người đi đường thì phải nhường người đi đường trước. Nếu người đi đường có bị cái gì không qua đường được thì phải xuống xe ôm người ta qua.

Lục Du thấy lái xe có vẻ muốn xuống xe liền vội vàng lôi con ma men kia qua bên đường. Biến thành quỷ rồi, khí lực của con ma men kia thật lớn, nhưng so ra khí lực của Lục Du còn lớn hơn. Cậu lôi người đàn ông đến ven đường, cau mày hỏi gã: “Cứ đi chịu chết hoài như vậy, không mệt mỏi sao?”

Người đàn ông còn buồn ngủ, nhìn Lục Du liếc mắt một cái, chậm chạp mở miệng: “Cái gì?”

Lục Du nhìn mặt gã, thoát nhìn vừa mới hơn ba mươi tuổi, trông hết sức bình thường.

“Anh chết rồi.” Lục Du bình tĩnh cùng gã nói lên sự thật.

Bình rượu trong tay con ma men rơi xuống đất, gã trở mắt nhìn Lục Du: “Cậu nói cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên sợ con quỷ này bị kích thích làm ra cái gì đó quá khích, theo bản năng liền bước về phía Lục Du hai bước.

Lục Du vốn không biết chuyện ra làm sao, chỉ là thực nghiêm túc lặp lại lời mới vừa rồi một lần nữa: “Tôi nói anh đã chết rồi, anh nhìn thấy chỗ giữa lộ đó không? Đó chính là nơi anh bị tai nạn xe cộ, sau đó thì anh luôn lặp đi lặp lại việc bị tai nạn này ở đây...”

“Chết rồi?” Con ma men này trong nháy mắt như tỉnh khỏi cơn say, gã nhìn hai tay của mình rồi lại nhìn ra giữa đường lớn, ký ức trước khi chết tất cả ùa về.

Gã nhớ khoảnh khắc bản thân mang theo bình rượu băng qua đường cái...

Nhớ lại khoảnh khắc ánh đèn chói mắt kia chiếu đến...

Nhớ lại khoảnh khắc thân thể bị hất tung lên không trung...

“Thì ra tôi đã chết thật rồi...” Người đàn ông bỗng nhiên nở nụ cười, cười cười rồi lại che mặt khóc lên.

Lục Du cũng không hiểu nổi phản ứng này là sao. Cậu nhìn về phía Thẩm Kỳ Niên ý xin giúp đỡ, thậm chí nghĩ không phải mình làm người ta khóc rồi đó chứ. Thẩm Kỳ Niên nhún nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng không hiểu tình huống này.

Người đàn ông cứ khóc, khóc một hồi lâu mới dừng lại. Gã gật gật đầu với Lục Du, bộ dạng rất lịch sự: “Cảm ơn người anh em, nếu nhưng cậu không nói cho tôi biết chuyện này, không biết tôi còn ở đây ngơ ngẩn bao lâu nữa.”

Lục Du vỗ vỗ vai nam quỷ, an ủi gã: “Thật ra thì người ta ai cũng phải đi tới một bước này mà thôi, kiếp sau qua đường nhớ cẩn thận một chút. Cái đó, tôi cũng không biết cách an ủi người khác cho lắm, tóm lại là anh đừng quá thương tâm...”

Người đàn ông lắc đầu: “Tôi không thương tâm, còn có chút vui vẻ. Không gặt gì cậu, từ ngày máy bay mà vợ tôi cùng với con gái đi xảy ra sự cố, một khắc kia, trái tim của tôi đã đi cùng bọn họ rồi...”

Người đàn ông nói chuyện đứt quãng, kể một chút chuyện trong nhà, Lục Du càng nghe càng thấy trùng hợp.

“Tôi vốn luôn muốn chết, nếu chết rồi có thể nhìn thấy bọn họ. Thế nhưng cậu xem, tôi đã chết lâu như vậy rồi mà vẫn không gặp được bọn họ...” Người đàn ông nói xong trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng. Sinh không thể làm bạn, tử cũng không thể gặp lại. Chuyện này đối với một người chồng, một người cha quả thật là quá tàn nhẫn.

“Con gái anh có phải cao cỡ này không? Đôi mắt to tròn, có một con búp bê bằng vải...” Lục Du cố gắng miêu tả kỹ càng hình dáng của cô bé cùng người mẹ ở trên máy bay, thấy người đàn ông này mặt mày hoảng hốt, quả nhiên đúng là người một nhà.

“Bọn họ vẫn luôn muốn gặp anh, luôn ở trên máy bay bay đi rồi bay về, là thân bất do kỷ...” Lục Du thở dài, đem chuyện trước đó gặp hai người kể lại một chút, “Hiện giờ máy bay kia còn đang ở sân bay Tân An, ngày mai mới có chuyến cất cánh. Nếu anh muốn thì nhanh chóng đi qua đi.”

Người đàn ông liên tục nói cảm ơn với Lục Du, đảo mắt một cái liền biến mất trong một cơn gió. Lục Du ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên trời đầy những ngôi sao, lấp la lấp lánh.

“Anh nói xem, con người tồn tại có ý nghĩa gì?”

Thẩm Kỳ Niên sững sốt một chút: “Hả?”

Lục Du quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kỳ Niên: “Anh có từng nghĩ mình sống vì cái gì không?” (*Sống, không phải để chờ chết sao??*)

Vì cái gì?

Vì danh, vì lợi, vì trở thành một loại tồn tại xuất chúng...

Thẩm Kỳ Niên suy nghĩ một chút về chính mình trong suốt hai mươi lăm năm qua, chợt phát hiện hắn vẫn luôn là một loại tồn tại ưu tú. Nhưng những danh tiếng khi còn sống đó, đối với hắn bây giờ hình như chẳng còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa.

Vấn đề của Lục Du, Thẩm Kỳ Niên không trả lời được, cũng may là Lục Du cũng không phải muốn hắn trả lời cái gì.

“Đi thôi.” Lục Du kéo áo che kín người, quay đầu lại nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên còn đang đứng ngây người, nhin không được giục một câu: “Nhanh lên đi!”

Thẩm Kỳ Niên không nói lời nào, yên lặng đi theo sau Lục Du.

Trước quầy lễ tân, cô nàng lễ tân đang chống má, hơi cúi đầu. Áo khoác của cô rớt xuống đất, Lục Du nhặt lên xoay người đắp lên người cô. Cô nàng chép chép miệng cũng không tỉnh lại, không biết đang mơ thấy

cái gì mà khoe miệng khê cười.

Lục Du cầm thẻ phòng lên lầu, vừa ra khỏi thang máy liền thấy có người đang nhét tờ rơi dưới cửa phòng mình. Người đàn ông cao lớn thô kệch cùng với cô nàng nóng bỏng trên tờ rơi cũng quá đối lập rồi. Hai người mắt đối mắt, người đàn ông đỏ như tập mãi thành quen, mở miệng hỏi: “Muốn hạ hoả không?”

Người đàn ông đang nói chuyện, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới như đâm thẳng vào da thịt xương cốt. Người đàn ông sợ run cả người, đi nhanh về mặc thêm quần áo, trời lạnh vậy hoá chỗ nào ra.

Lục Du tà tà nhìn Thẩm Kỳ Niên, miệng chê cười một câu: “Ấu trĩ.”

Quý ấu trĩ Thẩm Kỳ Niên đi theo Lục Du về phòng, lúc đóng cửa còn không quên thổi bay tờ rơi kia ra ngoài. Lục Du cởi áo khoác ném lên ghế salon, xoay người nói với Thẩm Kỳ Niên: “Thật sự muốn yêu đương với em?”

Thẩm Kỳ Niên choáng váng: “A?”

Lục Du liếc một cái: “Coi như em chưa có hỏi...”

“Không được!” Thẩm Kỳ Niên vội vàng mở miệng nói, “Vừa nãy anh không kịp phản ứng thôi, anh thật sự muốn yêu đương với em.”

Đôi mắt Thẩm Kỳ Niên trông mong nhìn Lục Du, muốn nói lại thôi... Không phải em mới là người không chịu sao.

Lục Du háng giọng, giống như khởi động chuẩn bị cho những lời tiếp theo: “Nếu như anh nghiêm túc, em có thể cho anh một cơ hội để thử.”

“!!!”

“Ê, anh muốn bay lên trời luôn hả?”

Lục Du ngẩng đầu nhìn Thẩm Kỳ Niên đã bay lên tới trần nhà, nhin không được ghét bỏ hẳn nói một câu. Thẩm Kỳ Niên lập tức nhẹ nhàng hạ xuống, trong mắt tràn đầy thần sắc vui mừng: “Anh là quá vui mừng. Em nói thật sao? Thật sự đáp ứng anh sao?”

Lục Du nhướn mày: “Nếu anh không nguyện ý thì em cũng không miễn cưỡng...”

“Đồ ngu mới không nguyện ý!” Thẩm Kỳ Niên nói xong liền bay tới, ôm mặt Lục Du chu miệng tới.

Lục Du nhú mày: “Ê, anh làm gì đó?”

“Ba ngày tới rồi, trước hút một ngụm dương khí đã rồi lại nói tiếp...”

Đệt!

33. Chương 33: Anh Cao Anh Làm Sao Vậy?

Ngoài cửa sổ, sao sáng lấp lánh lấp lánh, trong phòng, người đang run rẩy run rẩy.

“Là chỗ này sao?”

“A, không được...”

“Vậy còn chỗ này?”

“Không phải, không được.”

Lục Du vội đến đầu đầy mồ hôi, trên mặt tràn đầy ảo não. Thẩm Kỳ Niên đứng ở một bên nâng nệm, bắt đầu lắc đầu: “Thực sự là bị hư rồi...”

Nửa giờ sau, Thẩm Kỳ Niên lại ấn Lục Du hút dương khí tiếp.

Cách vách không biết vì cái gì mà nửa đêm ồn ào sinh động lên. Tiếng giường kéo kẹt vang, trong không khí mờ hồ có tiếng vang gì đó. Hai phút sau hết thay quay trở về yên tĩnh.

Cách vách về yên tĩnh chứ bên Lục Du thì không. Nếu nói là hút dương khí thôi thì Lục Du cũng không nói gì. Thế nhưng Thẩm Kỳ Niên hàng này cố tình xem miệng Lục Du như món ăn quý lạ mà nếm thử, thăm dò một chút, cắn mút một chút.

Người ta nói đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đối với loại chuyện này có thiên phú cực kỳ cao. Thẩm Kỳ Niên chậm rãi tích lũy kinh nghiệm, Lục Du cũng không cam lòng chịu yếu thế.

Hai người người đến ta đi hôn đến thống khoái, trên miệng thống khoái, chỗ kia tự nhiên cũng sẽ chậm rãi có phản ứng. Mắt thấy sắp có chuyện quá giới hạn, Lục Du theo bản năng chụp cái giường có ý đồ muốn làm cho bản thân thanh tỉnh trở lại.

Vốn là chuyện chụp cái giường cũng không có gì, nhưng Lục Du đã quên mất, khí lực của cậu xưa đâu bằng nay. Một giường này võ xuống, toàn bộ giường đều sập.

“Rầm” một tiếng này trong đêm phá lệ nghe rõ ràng vô cùng. Mấy tiếng vang khác bị một tiếng này chấn nhiếp đè xuống. Thậm chí Lục Du còn nghĩ mình có phải nên đem một mớ thuốc bổ thận ra đền bù cho người ta một chút hay không. *(Tiếng này lớn quá, mấy ông bên cạnh chắc không bị hù tới mềm rồi không:v)*

Lục Du nghĩ là có thể sửa lại giường được, ai mà ngờ khí lực của mình lại lớn như vậy chứ. Sửa lại nệm không được, nệm bị xuyên thủng thì sửa kiểu gì, mà ngay cả ván giường đều bị cậu chụp gãy không thể ghép lại được nữa.

Một người một quỹ nỗ lực suốt nửa giờ, cuối cùng vẫn lựa chọn buông tha.

“Làm sao bây giờ?” Thẩm Kỳ Niên chưa bao giờ trải qua loại chuyện này.

Lục Du nhìn hai tay của mình lâm vào trầm tư: “Anh nói xem, có phải em bị biến dị không?”

“Anh không biết.” Lẽ ra muốn an ủi Lục Du một chút, thế nhưng loại khí lực như Lục Du hiện tại quả thật người thường không thể nào có. Nếu mới sinh ra đã vậy thì không nói, đây là bắt đầu bị như vậy từ sau ngày đó, như vậy mới phiền.

Đều là người trưởng thành, Thẩm Kỳ Niên sẽ không dùng mấy câu an ủi con nít để an ủi Lục Du. Hai người ngồi trong chốc lát, Lục Du ngáp một cái: “Em mệt rồi.”

“Nếu không thì mình đặt thêm một gian phòng đi.”

Đề nghị của Thẩm Kỳ Niên rất có lý nhưng Lục Du vẫn lắc đầu: “Đã trễ thế này rồi, đừng làm khó người ta nữa. Em ngủ trên salon là được, cố gắng chịu một chút, mai trực tiếp trả phòng luôn.”

Thẩm Kỳ Niên dọn dẹp salon sau đó quay đầu nhìn Lục Du: “Lại đây, mau đi nghỉ ngơi.”

Đường xa mệt nhọc, lại tự nhiên thêm một người bạn trai, hôm nay thực sự là mệt chết Lục Du rồi.

Lục Du là một thanh niên cao ráo, salon đối với cậu mà nói thật sự khó chấp nhận được. Cậu nhắm mắt, cuộn tròn trên ghế salon, trong đầu đủ loại hình ảnh hiện lên. Rõ ràng là rất mệt mỏi, nhưng mà lại không ngủ được.

Thẩm Kỳ Niên ngồi xổm xuống, môi dùng trên trán Lục Du: “Yên tâm ngủ đi, anh trông em.”

Lục Du thật muốn nói sến quá đi, thế nhưng cậu vậy mà thật sự ngủ mất. Đồng hồ sinh học duy trì đã lâu

kéo tỉnh Lục Du dậy lúc sáu giờ, nếu tính toán thì cậu chỉ ngủ có bốn tiếng thôi.

Lục Du vừa mới ngồi dậy, miệng Thẩm Kỳ Niên đã bu lại. Không phải hút dương khí, chỉ là thuần túy hôn dài mà thôi. Lục Du đẩy Thẩm Kỳ Niên ra, lau miệng một phen: “Còn chưa có đánh răng.”

Thẩm Kỳ Niên cười như mèo trộm được cá: “Anh không chê.”

Lúc Lục Du đi rửa mặt vẫn còn mệt rã rời, Thẩm Kỳ Niên đau lòng, sớm đã gọi cơm. Đây là lần đầu tiên sau khi thăng cấp thành bạn trai, hai người cùng ăn cơm chung.

Thẩm Kỳ Niên nhìn Lục Du, càng nhìn càng thấy hài lòng. Lục Du không cần ngẩng đầu cũng biết anh bạn trai mình giờ đã ngốc thành cái bộ dạng gì rồi. Cậu ăn xong lau miệng, chăm chú hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Nói thật, với chỉ số thông minh hiện tại của anh sao có thể lẫn lộn tốt vậy ở giới thương nghiệp?”

Lúc xem tư liệu lúc trước, ấn tượng ban đầu của Thẩm Kỳ Niên cho Lục Du là một người phúc hắc, thanh lãnh. Tới khi nhận biết được chân tướng, Lục Du cảm thấy người này rất ngốc.

Đừng nói cái gì mà bá đạo tổng tài, truyền kỳ thương nghiệp gì đó, với hành động hiện tại của Thẩm Kỳ Niên, học sinh trung học có khi còn thành thực hơn hẳn nữa là. Cái nghi vấn này đã có từ lâu chỉ là lúc trước Lục Du không có hỏi thôi. Nhưng hiện giờ quan hệ của hai người đã không như trước, Lục Du sẽ không cố kỵ nhiều như vậy nữa.

Vốn tưởng là Thẩm Kỳ Niên sẽ phản bác hoặc nói gì đó, không ngờ đối phương ngu người tại chỗ luôn.

“Ê!”

Lục Du đưa tay vẫy vẫy trước mắt Thẩm Kỳ Niên, muốn gọi ba hồn chín vía người này về. Thẩm Kỳ Niên lấy lại tinh thần nhìn về phía Lục Du, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh hiện tại có chút ấu trĩ phải không?”

Lục Du gật đầu, không chỉ là hiện tại, hình như từ lúc bắt đầu biết nhau đã luôn ấu trĩ như vậy. Thẩm Kỳ Niên trầm mặc không nói.

Lục Du đá mông hắn: “Em không có ghét bỏ anh.”

“Anh biết.” Thẩm Kỳ Niên mấp máy môi, nháy mắt mấy cái nói: “Lúc anh còn sống cũng không giống như bây giờ, anh cũng không biết sau khi mình chết lại thay đổi thành một người khác như vậy. Luôn cảm thấy trên người dường như thiếu cái gì đó, nhưng mà nghĩ mãi không ra...”

Nếu Thẩm Kỳ Niên nói chuyện này từ trước, có lẽ Lục Du đã không đi. Thế nhưng từ lúc khí lực cậu trở nên mạnh mẽ, Lục Du luôn cảm thấy những chuyện này chỗ nào cũng lộ ra chỗ quỷ dị.

Tiếng điện thoại đánh vỡ trầm mặc, Lục Du nhiên điện thoại liền bắt máy: “Alo, anh Cao?”

“Tiểu Lục, cậu đến Tân An chưa?”

“Rồi, đã thu thập xong, một giờ sau tôi đến gặp anh. Bây giờ thân thể anh sao rồi?”

“Khụ khụ... Chờ cậu đến rồi nói sau.”

Trong điện thoại, Cao Hán luôn ho khan, hai người chưa nói được vài câu đã cúp máy.

“Đi thôi.” Lục Du lôi rương hành lý từ trong phòng ra cửa, vừa lúc nhìn thấy hai người phòng kế bên cũng đang đi ra khỏi phòng. Một nam một nữ, một già một trẻ, thoát nhìn không giống vợ chồng.

Lúc Lục Du nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn Lục Du. Thẩm Kỳ Niên ở bên tai Lục Du nhắc nhở: “Là đêm qua, hai phút kia...”

Lục Du mặt cứng đờ, thiếu chút nữa là không nhận được cười ra tiếng.

“Khụ...” Lục Du dời tầm mắt, hắng giọng, mặt không đổi sắc đi qua hai người kia. Người nữ đẩy người nam một phen, hai người cũng đi theo xuống lầu.

Trả thẻ phòng là có thể trả phòng. Nhưng Lục Du thì không làm vậy được.

“Cái đó, tôi không cần thận làm hỏng giường, mọi người xem coi phải bồi thường bao nhiêu.”

Lời này vừa nói xong, ánh mắt tất cả mọi người trong đại sảnh nhìn Lục Du đều thay đổi. Vai rộng, chân dài, eo thon...

Vậy mà có thể chơi tới hư, đúng là sinh lực dồi dào nha.

Cô nàng lễ tân nháy mắt đỏ mặt, cô gọi cho bên kỹ thuật sau đó nói với Lục Du một con số. Lục Du trả tiền xong thì kéo vali ra cửa.

Một nam một nữ cách vách đương nhiên cũng nghe Lục Du nói. Nữ nhìn nam cười lạnh, người đàn ông kia lập tức có chút kích động, nhỏ giọng nói một cách chắc chắn “Tiểu bạch kiểm lớn lên trông như một tên gay, nhất định là đang khoác lác thôi...”

Lục Du bắt xe đi đến một bệnh viện tư nhân ở vùng ngoại ô, Cao Hán đang ở đó dưỡng bệnh. Mặc dù là bệnh viện tư nhưng phòng của Cao Hán phải nói là y như phòng VIP.

Lục Du vừa mới tới bệnh viện đã bị người ta lôi kéo mặc đồ cách ly, võ trang hạng nặng từ đầu đến chân, sau khi xác định là không có gì lộ ra ngoài mới cho cậu đi.

Toàn bộ bệnh viện vô cùng yên tĩnh, khiến người ta cảm thấy áp lực không lý do.

Vợ của Cao Hán đang chờ ở bên ngoài cửa phòng, cách tắm thuỷ tinh nhìn vào bên trong. Quay đầu lại thấy Lục Du, vợ Cao Hán lập tức tiến lên đón: “Tiểu Lục, cậu cuối cùng cũng đến rồi.”

“Chị dâu.” Lục Du có trực giác mọi chuyện không đơn giản.

“Tiểu Lục, van cầu cậu cứu chồng tôi đi!”

Những nhân viên phía sau giục Lục Du mau đi vào, Lục Du không thể nói gì thêm với vợ Cao Hán. Cậu gạt đầu với chị ấy, cửa cách ly vừa mở liền đi vào. Ở trong phòng, Cao Hán đang nằm trên giường cúi người liên tục ho khan.

“Anh Cao.” Lục Du bước nhanh đến, thiếu chút nữa đã không nhận ra Cao Hán. Bất quá mới hơn một tháng mà Cao Hán nằm trên giường bệnh đây đã gầy không ra hình người.

Cao Hán mở mắt ra nhìn Lục Du, trong đôi mắt ảm đạm loé lên tia hy vọng: “Tiểu Lục, cậu rốt cuộc cũng đến. Khụ khụ...” Cao Hán kích động, lập tức lại ho khan.

Lục Du mặc quần áo cách ly hành động không tiện, Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền đi lấy một ly nước đưa cho Cao Hán. Cao Hán đã sớm biết sự tồn tại của Thẩm Kỳ Niên, mặc dù nhìn thấy ly nước lơ lửng bay đến cũng không quá kinh ngạc.

“Cảm ơn.” Cao Hán nhận ly nước, nói cảm ơn với không khí.

“Anh Cao, tại sao tự nhiên anh lại biến thành như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cách ly...

Ho khan...

Gầy yếu...

Cái đầu tiên khiến Lục Du nghĩ đến bệnh lao phổi, thế nhưng dù là bệnh lao phổi, phát bệnh cũng không dữ dội như vậy.

Cao Hán nhìn thấu ý tứ của Lục Du, uống một hớp nước áp chế ho khan rồi mới lên tiếng: “Từ lúc trong mộ đi ra, tôi bắt đầu ho khan. Ban đầu không nghĩ là có chuyện, thế nhưng càng về sau ho càng dữ dội. Lúc đầu tôi còn tưởng là bị cảm mạo, nhưng uống thuốc nào cũng vô dụng. Tôi vốn cũng không nghĩ nhiều, cho đến một ngày, tôi ho ra một cái trứng sâu...”

Cao Hán nói tới đây lại bắt đầu ho khan, Lục Du cũng lập tức nghĩ tới Giang Đào. Nếu nhớ không lầm thì từ lúc chui ra từ quan tài của Thẩm Kỳ Niên, Giang Đào vẫn luôn ho khan!

Cao Hán ho trong chốc lát mới nói tiếp được: “Tôi cũng nghĩ đến chuyện Giang Đào trước đó nên hoài nghi trong bụng mình có sâu. Tôi vĩnh viễn không quên được đám bướm màu xanh kia... Tôi đem trứng sâu để trong tủ đông vài giờ, sau đó đập vỡ kén thì thấy chảy ra chất lỏng mà xanh...”

Cao Hán nói tới đây thì không nói nổi nữa, theo bản năng nhìn thoáng qua người vợ đang đứng ngoài cửa: “Tôi không muốn chết nên đã liên lạc với người của Thẩm gia. Bọn họ mời chuyên gia đến đây giúp tôi kiểm tra, phát hiện tôi thật sự bị cái gì đó ký sinh. Đáng sợ nhất chính là, loại sâu này sẽ lây lan... Nói không chừng ngày nào đó, tôi sẽ chết giống Giang Đào. Những con bướm xanh đó sẽ chui ra từ bụng của tôi, tôi không biết mình còn có thể chịu đựng bao lâu nữa...”

Lục Du nghe vậy liền khó chịu: “Anh Cao đừng nói lung tung, người tốt như anh nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Cao Hán nghe xong lời này liền cười, cười cười lại bắt đầu ho khan. Đó là cái loại ho khan tê tâm liệt phế, sau khi dừng ho, hắn mới nói: “Người Thẩm gia muốn nhờ tôi khuyên cậu điều tra chuyện này, nếu không tôi sẽ không được cứu. Thế nhưng tôi cảm thấy, tôi đã như vậy rồi, không muốn liên lụy cậu. Gọi cậu tới mục đích là muốn nói chuyện này cho cậu biết, nhìn cậu không có việc gì tôi đã an tâm. Chuyện này, tôi cả đời không cầu xin ai chuyện gì, chỉ lần này muốn cầu xin cậu một chuyện được không?”

Lục Du hít sâu một hơi: “Là chuyện gì?”

“Chị dâu cậu theo tôi nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng gì, chờ tôi đi rồi, nhờ cậu giúp tôi chiếu cố chị dâu cậu một chút. Nếu gặp người tốt, khuyên cô ấy đi bước nữa đi...” Người đàn ông nói mãi nói đến rơi nước mắt, sợ vợ mình thấy, Cao Hán vội cúi đầu lau nước mắt một phen.

“Chuyện này tôi không thể đáp ứng.” Lục Du há miệng liền cự tuyệt, không chút khách khí nói: “Vợ anh thì tự anh đi mà lo, để cho người khác lo thì có đáng là đàn ông không?”

Trong lòng Cao Hán khó chịu, ho khan lại không ngừng. Nếu không phải mạng không còn lâu, ai lại bỏ rơi vợ của mình.

“Anh Cao, chị dâu anh tự mình lo đi, tôi không lo đâu.” Lục Du nói tới đây liền dừng lại một chút, quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên, trong lòng ra quyết định: “Anh đã cản cho tôi một viên đạn, vô luận thế nào, tôi cũng phải cứu anh!”

34. Chương 34: Gặp Lại Người Thẩm Gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Du quyết định đi một lần.

Thực tế, từ lúc gặp được Thẩm Kỳ Niên, Lục Du đã cảm thấy mọi chuyện giống như đã được định sẵn... Một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại được.

Cao Hán lại khuyên nhủ Lục Du không cần vì mình mà đi mạo hiểm. Lục Du chỉ bảo hắn an tâm dưỡng bệnh chờ cậu trở về.

Lúc từ trong phòng cách ly đi ra, Lục Du bị dẫn đi phòng thanh trùng, khử trùng làm sạch ba tầng trong ba tầng ngoại một cách triệt để. Sau đó, có người nói muốn gặp cậu.

“Thẩm tiên sinh, ông tìm tôi phải không?” Đây là lần thứ hai Lục Du nhìn thấy Thẩm Chính Nam, ở đây, tại bệnh viện ngoại ô của Tân An.

Thẩm Chính Nam nhìn kỹ Lục Du, trên mặt như cười như không: “Lục tiên sinh, lại gặp nhau rồi.”

Đây là bệnh viện do Thẩm gia đầu tư, lần thứ hai gặp Thẩm Chính Nam, Lục Du không còn cảm thấy ngoài ý muốn nữa. Từ lần đầu tiên gặp mặt, Lục Du đã có trực giác người này không đơn giản. Mà cũng phải thôi, là người nắm quyền Thẩm gia, làm sao có thể là gốc bạch ngọt được.

Đương nhiên, Thẩm Kỳ Niên thì không tính. Thẩm Kỳ Niên đứng ở một bên sờ sờ mũi, luôn cảm thấy có người nói xấu mình là sao ta?

“Lục tiên sinh có thể gặp ta thật sự khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn!”

Lục Du cười không nói, đối diện thẳng với ánh mắt của Thẩm Chính Nam.

“Quyết định hợp tác với chúng ta rồi sao?”

Lục Du nhún vai: “Còn phải xem Thẩm gia có thành ý hay không.”

Thẩm Chính Nam yên lặng nhìn Lục Du cười. Trên mặt ông ta không có lưu lại nhiều dấu vết thời gian, nhưng lại có vẻ phong sương từng trải.

“Không biết Lục tiên sinh muốn điều kiện gì?”

“Thứ nhất, trước khi tôi trở về phải cam đoan bạn của tôi vẫn an toàn. Thứ hai,” Lục Du theo bản năng nhìn qua Thẩm Kỳ Niên sau đó mới quay đầu nhìn thẳng vào mắt Thẩm Chính Nam, “Tôi muốn thi thể của Thẩm Kỳ Niên.”

Thẩm Chính Nam vốn mang nụ cười lịch sự trên mặt, nghe vậy liền nhướng mày, kéo kéo khoé miệng: “Cái thứ nhất ta sẽ tận lực, nhưng bạn của cậu có thể sống hay không phải nhìn bản lĩnh của Lục tiên sinh rồi. Còn về điều kiện thứ hai...”

“Ừ?”

Thẩm Chính Nam không chút che dấu nhìn thoáng qua phía sau Lục Du sau đó gật đầu: “Chỉ cần cậu tìm được những người đó, giải quyết chuyện này, điều kiện thứ hai ta cũng có thể đáp ứng.”

“Bác cả bác có ý gì?” Thẩm Kỳ Niên lập tức tiến lên muốn nắm cổ áo Thẩm Chính Nam, “Có phải bác cái gì cũng biết không? Thi thể tôi ở đâu, tôi chết như thế nào...”

Cảm xúc của Thẩm Kỳ Niên rõ ràng đã bị dao động. Hắn có rất nhiều chuyện không rõ, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Thế nhưng hắn căn bản không gặp được Thẩm Chính Nam, cuối cùng chỉ xuyên qua người ông ta mà thôi. Thẩm Kỳ Niên cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, vẫn chưa từ bỏ ý định. Hắn xoay

người thử lại một lần nữa, vẫn như trước không đụng được đến Thẩm Chính Nam. Mà Thẩm Chính Nam vẫn luôn nói chuyện cùng với Lục Du, giống như hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

“Thời gian không còn sớm nữa, ta còn việc phải đi trước. Chuyện kế tiếp sẽ do trợ lý của ta an bài, Lục tiên sinh cứ tự nhiên.” Thẩm Chính Nam nói xong, chỉnh lại cổ tay áo liền rời đi.

Thẩm Kỳ Niên muốn chạy theo lại bị Lục Du ngăn lại: “Anh bình tĩnh một chút.”

Bình tĩnh, làm sao mà bình tĩnh được?

Ông ta biết rõ mình xảy ra chuyện gì, nhưng vì sao lại không nói. Cảm xúc của Thẩm Kỳ Niên hoàn toàn viết hết lên mặt, bỗng nhiên Lục Du tiến đến ôm hân: “Tin tưởng em, chúng ta sẽ tìm được chân tướng...”

Buổi chiều hôm đó, Lục Du nhìn Cao Hán bị đẩy vào tủ đông lạnh. Một người ngoại quốc cao lớn nghe nói là chuyên gia nước ngoài đang bô bô nói tiếng Anh với Lục Du, phiên dịch viên đứng bên cạnh phiên dịch lại từng câu từng chữ cho Lục Du nghe: “... Mấy trứng sâu trong cơ thể hân bắt đầu ấp... Hân bây giờ là một vật chủ... Nếu để mặc kệ, trong điều kiện nhiệt độ bình thường thì trứng sâu rất nhanh sẽ nở ra... Trong tủ đông lạnh có thể trì hoãn lại tốc độ ấp trứng, tận lực kéo dài sinh mệnh của bệnh nhân...”

Lục Du nhíu mày, dùng ngoại ngữ lưu loát của bản thân mà đi hỏi vị chuyên gia người nước ngoài kia: “Không thể mổ để lấy trứng sâu ra sao?”

“Không, không thể.” Vị chuyên gia người nước ngoài kia lắc đầu, lấy một tấm phim ra cho Lục Du xem, “Mấy cái trứng sâu đó bám kín hết gan cùng với mạch máu của người bệnh, phân bố khắp nơi trong cơ thể, hầu như nơi nào cũng có trứng sâu. Tình huống kiểu này căn bản là không thể là phẫu thuật được, hơn nữa không loại trừ khả năng khi mổ ra, trứng sâu nhận được nhiệt độ bên ngoài kích thích khiến trứng nở ra, như vậy đối với bệnh nhân là một tai họa...”

Lục Du nhìn vị chuyên gia người nước ngoài tóc vàng mắt xanh kia, nhin không được hỏi thêm một câu: “Xin hỏi chuyên môn của ngài đây là nghiên cứu lâm sàng sao?”

Người nọ lắc đầu: “Không, không phải, kỳ thật thì tôi là một nhà sinh vật học, đối với côn trùng thì tôi nghiên cứu nhiều hơn so với bác sĩ.”

Lục Du không nói gì thêm, chỉ cách cửa thủy tinh nhìn Cao Hán trong tủ đông lạnh.

Anh Cao, chờ tôi.

Lục Du nắm chặt tay, dắt theo Thẩm Kỳ Niên ra khỏi bệnh viện.

Vợ Cao Hán đã được Thẩm gia an bài xong xuôi, bây giờ chuyện đó Lục Du không cần phải quan tâm nữa. Trợ lý của Thẩm Chính Nam đưa cho Lục Du một phần tài liệu, trên đó một ít tư liệu của nhóm trộm mộ.

Hôm nay máy bay đi từ Tân An về thành đông không có chuyến nào nữa. Lục Du đã đặt vé hạng thương gia vào sáng ngày mai, đêm nay chỉ có thể lại ở khách sạn một đêm nữa.

Suốt trên đường đi Thẩm Kỳ Niên không nói một lời nào, nhìn có vẻ không yên lòng. Trước mặt tài xế, Lục Du cũng không tiện nói gì, tay phải Lục Du vỗ nhẹ trên đùi Thẩm Kỳ Niên mấy cái. Thẩm Kỳ Niên trừng mắt liếc cậu, Lục Du lại hoàn toàn bất vi sở động.

Vẫn trở lại khách sạn hôm trước, cô nàng trực lễ tân buổi sáng nhận ra Lục Du, nhớ đến hành vi đối giường vĩ đại của cậu liền mặt đỏ bừng bừng.

Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh nhin không được cười, đầy đầu Lục Du đều là ý nghĩ muốn đập Thẩm Kỳ Niên một cước, cậu nói cảm ơn với lễ tân xong thì cầm thẻ lên lầu. Vừa vào cửa Lục Du liền đẩy Thẩm Kỳ Niên lên tường, chống tay lên bức tường phía sau hân: “Nói coi, tại sao lại cấu kính?”

Thẩm Kỳ Niên nhìn Lục Du gần ngay trước mắt, đưa tay chọt chọt cánh tay Lục Du: “Đợi chút đã, em đang làm kabe-don với anh hử?”

Kabe-don: từ tiếng Nhật kết hợp giữa ‘kabe’ nghĩa là tường và ‘don’ là âm thanh khi động vào tường, chỉ hành động ép một người vào tường, chống tay lên bức tường phía sau người đó, vậy người ta trong lòng mình, hình ảnh minh họa đây =]]]

Lục Du rút tay lại sau đó lại đập tay lại lần nữa: “Không được hả?”

Một âm thanh vang lên, hai người đồng thời nhìn lại nhìn bức tường kia, một vết rạn hình mạng nhện lan dần ra bốn phía. Lục Du chần chờ rút tay về, trong lòng thầm mắng: đậu xanh rau má!

Tường này so với giường thì chắc hơn, nhưng mà Lục Du cũng không dám làm nữa. Nhìn vết nứt trên tường, Lục Du nhin không được thở dài: “Tiền bồi thường đều tính trên đầu anh hết.”

“Được.” Thẩm Kỳ Niên gật đầu, nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Cũng không biết mấy cái tài khoản của anh còn có thể xài được không nhỉ.”

Lục Du bước vào trong phòng, vừa đi vừa cởi nút áo, đôi mắt Thẩm Kỳ Niên trông mong nhìn theo.

“Em có muốn làm kabe-don lần nữa không? Giường-don, hay yuka-don anh đều có thể chơi.” (yuka-don là đẩy xuống sàn nhà thôi a, định để sàn-don nhưng tại có chữ này thật nên mạn phép xài yuka-don, còn giường thì vẫn chưa tìm được nên để vậy ha, nào bản tôn học xong tiếng Nhật biết chữ giường sẽ sửa lại:v)

Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên trắng cả mắt, cởi áo khoác ném lên ghế sofa: “Bộ anh nghĩ đang đóng phim thần tượng hả gì?”

Thẩm Kỳ Niên nhìn cổ Lục Du, không nói lời nào.

Lục Du lớn lên cao ráo, thân hình cân xứng. Chính là cái loại không phải con gà bệnh cũng không phải đặc biệt cường tráng. Cổ Lục Du đẹp, xương quai xanh cũng đẹp. Tầm mắt Thẩm Kỳ Niên từ cổ Lục Du trượt xuống, ánh mắt càng lúc càng tối sẫm.

“Làm gì đó!” Lục Du đưa tay đẩy Thẩm Kỳ Niên một cái, ngồi xuống ghế salon hỏi hần: “Từ lúc rời khỏi bệnh viện là mặt mày bí xì luôn, nói coi, làm sao vậy?”

Nói tới cái này Thẩm Kỳ Niên liền buồn bực: “Anh không muốn em tham gia vào chuyện này...”

Mộ địa Thẩm gia là loại địa phương nào chứ, chính là cái loại có đi chưa chắc sẽ có về. Biết rõ là sẽ gặp nguy hiểm nhưng mà đám người kia còn đi, cái này nói lên cái gì, nói lên là bọn họ đều không muốn sống a.

Trên thế giới này kẻ không biết xấu hổ rất nhiều, nhưng người không muốn sống thì thật sự rất ít. So với không biết xấu hổ, kẻ không muốn sống càng đáng sợ hơn.

“Em biết anh đang nghĩ cái gì, nếu không phải bắt đắ dĩ em cũng không muốn tham gia vào đâu.” Lục Du thở dài, nhếch miệng nói, “Thứ nhất, anh Cao đã đỡ dùm em một viên đạn, thứ hai cơ thể em cũng có vấn đề. Tuy là bây giờ chỉ có sức mạnh em lớn hơn, nhưng lỡ như sau này lại xảy ra vấn đề gì khác thì phải làm sao bây giờ? Còn thân thể của anh nữa, em đã hứa là sẽ giúp anh tìm lại thì nhất định phải tìm cho được.”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu, cuối cùng nói: “Thật ra bây giờ anh không còn muốn tìm thân thể của mình nữa, anh chỉ muốn ở cùng một chỗ với em thôi, cho dù người khác không nhìn thấy anh cũng không có vấn đề gì.”

“Anh ngu hả, bộ anh thật sự muốn chết không rõ ràng như vậy sao?” Lục Du xoa nhẹ đầu Thẩm Kỳ Niên cho đến lúc đầu tóc hần rối bù tâm tình mới khá hơn một chút, “Yên tâm đi, người đàn ông của anh lợi hại lắm!”

Cái gì gọi là người đàn ông của anh chứ!

Thẩm Kỳ Niên nghe xong không phục, chồm tới hôn môi Lục Du một cái: “Đóng dấu một cái trước.”

Thẩm Kỳ Niên chưa kịp lui về phía sau đã bị Lục Du kéo lại làm sâu sắc nụ hôn này, cuối cùng bỗng nhiên Lục Du lại bật cười.

“Em cười cái gì?”

Lục Du khoa tay múa chân nói: “Em đang nghĩ may mà không phải đang ở bên ngoài, nếu không người khác thấy em ôm không khí, về mặt mang cái biểu tình không thể miêu tả kia, thật sự là thú vị.”

“Khụ khụ...” Thẩm Kỳ Niên tự nã bỏ cái hình ảnh kia liền không nhin được bật cười, cảm giác khó chịu trước đó đều bị thổi bay.

Buổi tối, Lục Du nằm trên giường lại lăn qua lộn lại, tiếp tục không ngủ được. Đàn ông tuổi này đều là huyết khí phương cương, huống chi mà người mình thích còn đang ở ngay bên cạnh. Nếu nói không có cái suy nghĩ kia rõ ràng là nói xạo.

Thẩm Kỳ Niên lơ lửng trên trần nhà nhìn Lục Du, mở miệng hỏi: “Ngủ không được hả?”

“Ừ.”

“Vậy sao.” Bỗng nhiên Thẩm Kỳ Niên từ trên trần nhà hạ xuống, “Không mấy tội mình làm chút chuyện thú vị đi!”

35. Chương 35: Tôi Biết Hẳn

Làm chút chuyện thú vị

Thẩm Kỳ Niên đưa ra cái đề nghị này xong liền ngậm miệng, mặt mày chứa đầy ý cười, đôi mắt sáng quắc nhìn Lục Du.

“Đừng có quạ, chuyện này có chút nhanh quá rồi.” Lục Du có chút run rẩy, cậu luôn cảm thấy tiến độ kiểu này có vẻ nhanh quá rồi. Nhưng nếu nói thật tâm thì thật ra cậu cũng không phải đặc biệt kháng cự chuyện này cho lắm.

“Nhanh sao? Cũng được mà.” Thẩm Kỳ Niên lướt tới làm công tác tư tưởng cho Lục Du: “Một lần chắc cũng khoảng mười, hai mươi phút, bây giờ đêm còn dài, tội mình có thể chơi tám lần, mười lần gì đó, chơi mệt rồi thì ngủ...”

“Cái gì chứ?” Lục Du trừng lớn mắt nhìn Thẩm Kỳ Niên, vẻ không thể tin nổi hiện rõ trên mặt, “Một đêm mà tám lần mười lần, bị điên rồi hả?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Mới tám lần mười lần mà nhiều sao? Anh thấy cũng ổn lắm mà, cũng không tổn

thể lực gì cho lắm, sao nào, chơi hay không chơi?”

Nếu thật làm tám, mười lần, người kiểu gì cũng bủn rủn. Lục Du không muốn chơi lớn tới vậy đâu, vì thể cậu ngập ngừng để nghị: “Không mấy thử trước một lần xem thể nào đã?”

“Được.” Thẩm Kỳ Niên hưng phấn, trong nháy mắt đã từ trên giường bay tới cửa.

“Anh đi ra đó làm chi?” Lục Du không hiểu.

Thẩm Kỳ Niên kéo cửa mở ra, trên mặt mang tươi cười: “Hai người chúng ta chơi không được, gọi thêm người tới chơi cùng đi.”

Lục Du đầu đầy dấu chấm hỏi, trong lòng ần ần cảm thấy hình như chuyện Thẩm Kỳ Niên nói với chuyện mình nghĩ không giống nhau.

Thẩm Kỳ Niên mở rộng cửa ra, còn không quên quay đầu lại nói với Lục Du: “Đợi lát nữa em nhớ nói mình là nhà ảo thuật nha!”

Người phát tờ rơi vẫn là người đàn ông hôm qua. Cửa vừa mở, gã theo bản năng nhìn vào trong, đúng lúc đối mắt với Lục Du.

“Người anh em, muốn tìm em gái sao? Bây giờ phong phú lắm, học sinh, thành phần trí thức, thiếu phụ, thích cái gì anh cũng có thể gọi đến cho chú.”

“Không cần.” Tối giờ Lục Du mới hiểu ý tứ của Thẩm Kỳ Niên, sắc mặt khó tránh khỏi có chút khó coi. Cậu nhìn người đàn ông trung niên đang đứng trước cửa, hắng giọng hỏi: “Gọi anh được không?”

Người đàn ông sững sốt một chút nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Làm việc này đã lâu, loại người nào cũng đều gặp qua cả rồi.

Nhiều kẻ bên ngoài thì nghiêm trang chững chạc nhưng thực ra bên trong lại là một người kỳ quái.

Tên nhóc trong phòng cũng rất bảnh, đã là người thì đều có nhu cầu thôi, rất bình thường.

“Anh em, chú muốn tìm đàn ông kiểu nào anh đây cũng có, anh gọi cho chú, cam đoan hai mươi phút là tới đây luôn.”

Lục Du lắc đầu: “Không cần phiền vậy đâu, anh là được rồi. Bao nhiêu tiền, một ngàn đủ không?”

Người đàn ông gãi gãi mũi, rồi rắm một hồi, cuối cùng bước vào đóng cửa lại. “Anh em, nói trước đó, anh chỉ làm 1 thôi.”

Lục Du xoa tay: “Ấy đừng hiểu lầm, tôi gọi anh vào chỉ để cùng chơi đấu địa chủ thôi.”

“Đấu địa chủ?” Người đàn ông rõ ràng phản ứng không kịp, “Hai người chúng ta hả?”

Thẩm Kỳ Niên vẻ mặt đầy mong chờ đứng bên cạnh, Lục Du tự bỏ não hình ảnh mấy lá bài lơ lơ lửng lửng trong không trung, lắc đầu. Còn chưa có bắt đầu là đã dọa chết người rồi. Lục Du suy nghĩ một chút rồi nói với người đàn ông kia: “Gọi thêm một người đi, nhưng mà tôi chỉ cho hai người một ngàn thôi, 2 tiếng, chỉ chơi bài thôi được không?”

Người đàn ông suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu: “Được, 2 tiếng thì 2 tiếng.”

Người đàn ông lấy điện thoại ra gọi cho một tên đàn em đến, lúc hai người chụm đầu lại thì thầm to nhỏ, Thẩm Kỳ Niên cũng dán lên người Lục Du: “Hắn nói cho tên kia một trăm á. Em nói coi anh nên nhập ai đây?”

Lục Du hạ giọng nói nhỏ: “Chọn đại đi.”

Người đàn ông cùng đàn em bàn bạc xong liền đi tới cười cười nói: “Chơi không thì không có gì thú vị hết.”

Lục Du liền hỏi: “Vậy chứ làm sao?”

Người đàn ông cùng tên đàn em liếc nhìn nhau cười, sau đó nhìn Lục Du, kẻ xướng người hoạ dụ dỗ cậu: “Nếu không anh đề nghị vậy đi, chúng ta chơi cược tiền. Không cần cược lớn quá, một ván ba mươi đồng thôi, chú thấy thế nào?”

Lục Du không chút do dự, gật đầu: “Được.”

Người đàn ông cùng tên đàn em lại liếc nhau một cái, trên mặt mang ý cười sâu xa.

Bài do tên đàn em mang đến, thủ đoạn không nhiều cũng ít. Thẩm Kỳ Niên đứng bên cạnh nhìn gã xáo bài, càng xem càng thấy vi diệu. Hắn bối rối một lúc, cuối cùng chỉ chỉ tên đàn em đang xáo bài sau đó làm một cái thủ thế, tiếp đó liền bay qua chỗ người đàn ông.

Nếu là người dương khí sung túc, ma quỷ muốn đến gần cũng rất khó khăn. Thế nhưng những người làm loại công việc đặc biệt này, áp lực mang trên người cũng lớn, lời nói và hành động càng là không có tí gì chính khí, bởi vậy Thẩm Kỳ Niên rất dễ dàng lại gần người đàn ông đó.

Ván đầu tiên, Lục Du bốc bài không ra sao cả đương nhiên là thua. Lục Du móc trong túi ra một trăm vỏ xuống bàn, nói là để đó trước.

Người đàn ông cùng với tên đàn em khoe miệng không nhin được kéo lên cao, trong lòng tính toán tốt lắm rồi. Thế nhưng mà hai ván tiếp theo, người đàn ông cùng tên đàn em đều thua thiệt thảm.

Mỗi lần người đàn ông muốn nghỉ chơi thì Lục Du với Thẩm Kỳ Niên đều thả cho gã thắng một ván.

Con người ai cũng có một con ma cờ bạc trong người.

Lúc thắng thì không muốn thu tay lại, chờ tới lúc thua thì lại càng không muốn chấp nhận thu tay.

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi chơi đến thua không còn manh giáp. Đợi tới lúc tàn cuộc, ngoài một ngàn Lục Du đưa ra trước đó, gã cùng tên đàn em còn thiếu Lục Du một người bảy trăm, một người năm trăm.

Bận việc cả đêm, tiền không kiếm được còn bỏ ra không ít. Mặt người đàn ông đen thui, giống như giấy tiếp theo sẽ bùng nổ.

“Không chơi nữa, mệt rồi.” Lục Du ngáp một cái, khoát tay.

“Không được, chơi thêm mấy ván nữa.” Người đàn ông không cam lòng, muốn lấy lại những gì đã mất.

“Không chơi nữa đâu, tiền này tôi không cần, anh cầm lấy về đi.” Lục Du đem tiền người đàn ông thua đẩy trở lại cho gã, “Coi như chúng ta kết giao bạn bè đi, được không?”

Tiền ra khỏi túi rồi mà còn có thể trở về, người đàn ông kinh ngạc nhìn Lục Du. Gã cất tiền lại, đưa tay vỗ vỗ vai Lục Du “Được đó, người bạn là chú đây anh nhất định phải kết. Trên danh thiếp có số điện thoại của anh, lúc nào cần cứ liên hệ anh.”

Lục Du cười cười, tiễn người đàn ông cùng tên đàn em của gã. Vừa ra khỏi cửa, người đàn ông liền đập tên đàn em một cước: “Mày bị cái chó gì vậy...”

Lục Du đóng cửa lại, đối với chuyện giữa hai người bọn họ một chút hứng thú cũng không có. Vừa vào phòng đã thấy Thẩm Kỳ Niên đang ngồi xáo bài, nhìn qua có vẻ rất vui vẻ.

“Thế nào, rất thú vị đúng không?”

Thẩm Kỳ Niên nói làm chút chuyện thú vị, đúng là chuyện này rất thú vị đó!

Lục Du khoé miệng giần giật, cười cười cho có lệ. Cậu ngã xuống giường, nhắm mắt lại liền ngủ.

Hôm sau, trả phòng xong, Lục Du với Thẩm Kỳ Niên lập tức ra thẳng sân bay. Vẫn là chuyến bay đó, vẫn gặp cô bé cùng với mẹ của nhóc. Chỉ khác trước kia là lần này bên cạnh họ đã nhiều ra thêm một người.

Một nhà đoàn tụ, tâm nguyện đã hoàn thành. Ràng buộc đã mất đi, lý do để ở lại nhân gian cũng không còn nữa.

Cô bé chờ thấy Lục Du mới chịu đi chính là vì muốn nói với cậu một câu tạm biệt.

Đơn giản nói cáo biệt sau đó ba người biến mất.

Lục Du theo bản năng nhìn Thẩm Kỳ Niên, không nhận được bắt đầu tưởng tượng. Nếu một ngày nào đó, Thẩm Kỳ Niên hoàn thành tâm nguyện của bản thân rồi, có phải cũng sẽ giống như gia đình bọn họ, biến mất không.

Thẩm Kỳ Niên giống như là hiểu được tâm tư của Lục Du, bỗng nhiên tiến tới nắm lấy tay cậu. Thẩm Kỳ Niên nắm rất dùng sức, tay hắc rất lạnh, thế nhưng giống như có một luồng ấm áp chạy từ lòng bàn tay truyền đến tim khiến Lục Du cảm thấy ấm áp.

“Anh sẽ không rời bỏ em, anh sẽ luôn chờ em.”

“Chờ em bảy tám mươi tuổi, chờ em qua đời luôn?” Lục Du chợt Thẩm Kỳ Niên một câu.

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Không phải vậy, chỉ là anh muốn luôn ở bên cạnh em. Không cần biết là Lục Du hai mươi tuổi hay Lục Du bảy mươi tuổi, chỉ cần là em, anh đều thích.”

Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên trắng cả mắt: “Không ngờ khẩu vị anh nặng vậy luôn. Được rồi, em muốn ngủ bù.”

Thẩm Kỳ Niên đỏ khốc đỏ cười nhìn Lục Du, hắc khó khăn lắm mới dám mở miệng thổ lộ chân thành như vậy mà Lục Du vẫn bất vi sở động.

Được rồi được rồi, cứ chờ mà coi, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Lục Du nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nhưng không thực sự ngủ, đầu óc cũng không được nghỉ ngơi. Đầu óc cậu một lúc thì nghĩ đến Cao Hán, lúc khác lại nghĩ đến Thẩm Kỳ Niên. Lúc thì nhớ đến chuyện trong cổ mộ, lúc lại nghĩ đến chuyện cậu sẽ già đi còn Thẩm Kỳ Niên lại không.

Vừa nghĩ tới chuyện lúc bản thân già cả rồi, bên người lại có một tiểu soái ca ở bên cạnh ân cần...

A, sao tự nhiên lại có cảm giác như có con trai lúc tuổi già vậy cà?

Lục Du xuống máy bay, vừa ra cổng là thấy ngay lão Trương với Tiểu Tả đến đón cậu. Bởi vì sức lực của Lục Du quá mạnh mẽ, Tiểu Tả cố ý tìm người đến gia cố toàn bộ chiếc xe lại.

Vừa thấy Lục Du muốn lên xe, Tiểu Tả lập tức giành trước một bước, chạy lên mở cửa xe sau đó mời Lục Du lên ngồi.

Lúc xe bắt đầu chạy về, lão Trương ngó kính chiếu hậu nhìn Lục Du: “Tình huống lão Cao sao rồi?”

Lục Du lắc đầu: “Không tốt lắm.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Lục Du lấy tư liệu từ trong ba lô ra, mở túi văn kiện, nhún vai: “Chỉ có thể mạo hiểm thôi.”

Từ những tư liệu mà Thẩm gia cung cấp, vào ngày đó, những người vào mộ gồm cả mấy người Lục Du nữa, tất cả là ba mươi hai người.

Đến cuối cùng có thể trốn ra, ngoại trừ Lục Du, Giang Phàm, Cao Hán thì chỉ có hai người khác.

Nói cách khác, có hai người tránh thoát được đàn bướm cùng với các cơ quan mà còn sống sót thoát ra ngoài.

Người thoát được là ai, tư liệu theo dõi cũng không có nói đến.

Tình hình trong mộ lúc đó chỉ có mấy người Lục Du biết rõ.

Giang Phàm đã bị Thẩm gia khống chế, cũng không một ai biết được hiện tại gã đang ở nơi nào.

Về phần Cao Hán đang nằm trong tử đông, có thể sống hay không chỉ có thể xem vận khí của hắn.

Lục Du là một trong năm người còn sống sót, ngoại trừ tạm thời khí lực biến lớn ra cũng không có vấn đề gì khác cả.

Không thể không nói, đây cũng là một loại vận khí.

Thẩm gia không biết tin tức cụ thể của bọn trộm mộ, nhưng mà Lục Du đã gặp qua những người đó, ít

nhiều cũng còn có chút ẩn tượng. Lục Du cố nhớ lại những điểm đặc thù của tên mặt thạo, Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh bổ sung này nọ. Tiểu Tả dùng phần mềm máy tính phác hoạ lại, chẳng mấy chốc đã vẽ lại bộ dáng của tên mặt thạo.

“Ể?” Lão Trương bùng cà phê ngang qua bỗng dừng lại, bước tới nhìn chằm chằm khuôn mặt nhìn nghiêng của tên mặt thạo, cuối cùng nói một câu: “Đây không phải là anh Đào sao?”

Tầm mắt mọi người đều tập trung hết lên người lão Trương: “Anh biết gã?”

Nhận được sự chú ý, lão Trương bất giác đứng thẳng ưỡn ngực, sau đó mở miệng giải thích: “Anh biết gã nhưng gã hông có biết anh...”

Lão Trương mê cờ bạc, lúc trước cũng từng đi mượn nợ. Nếu không phải tại cờ bạc nợ ngập đầu cũng đã không bí quá hoá liều mà lôi kéo Lục Du làm mấy vụ làm ăn kiểu này rồi.

Vị anh Đào này chính là đại ca của một sòng bạc, phụ trách đưa sòng bạc vào hoạt động và bảo an của sòng bạc.

Vị anh Đào này nổi tiếng độc ác, dân cờ bạc không ai không sợ gã.

Lão Trương chỉ là một tên dân cờ bạc nhỏ nhoi, bình thường không có cơ hội tiếp xúc với anh Đào, thế nhưng cũng đã từng từ xa xa nhìn thấy qua.

36. Chương 36: Sòng Bạc Tân Tú

Tuy rằng còn chưa biết nhiều thông tin về tên mặt thạo, thế nhưng ít ra cũng biết được đi đâu thì có thể tìm thấy gã.

Lục Du suy nghĩ kỹ càng liền quyết định đi sòng bạc một chuyến.

Người ta nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Đề nghị của Lục Du có chút mạo hiểm, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì bây giờ cũng chỉ có cách này mà thôi.

Nguyên tắc của mấy người Lục Du chính là mạo hiểm nhưng không liều lĩnh. Nếu đã quyết định đi thì tất nhiên phải chuẩn bị cho chu toàn. Lão Trương phụ trách thiết bị, Tiểu Tả phụ trách thông tin. Còn về phần Lục Du thì cậu phụ trách về phòng bổ sung giấc ngủ.

Cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Thẩm Kỳ Niên lập tức ôm chặt lấy Lục Du: “Hay là đừng đi...”

Lục Du không có đẩy hắn ra, đưa tay vỗ vỗ bả vai Thẩm Kỳ Niên: “Làm sao vậy?”

“Anh sợ sẽ có nguy hiểm.” Lục Du dù có lợi hại thế nào cũng chỉ là một con người. Lúc trước trong cổ mộ cũng đã thấy rồi đó, cùng một đám không cần mạng chung đụng quả thật quá nguy hiểm.

Từ lúc ba mẹ xảy ra chuyện đến giờ, chưa từng có người nào quan tâm mình như vậy. Sự quan tâm và lo lắng này giống như một loại bản năng vậy. Cho dù bạn là người vô địch thiên hạ, trong mắt người yêu thương bạn, bạn cũng chỉ là một người cần được yêu thương trân trọng mà thôi.

Lục Du bỗng cảm thấy mũi ê ẩm, cậu dùng lực ôm lấy Thẩm Kỳ Niên, hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc xong mới nói: “Không sao đâu, chúng ta đều sẽ tốt thôi.”

Mấy ngày nay thu thập hành lý, lão Trương với Tiểu Tả đều phát hiện, gần đây Lục Du hình như có điểm là lạ.

Bình thường, dù Lục Du tập thể hình hay đọc sách, phần lớn thời gian, trên mặt đều không có biểu tình gì. Nhưng bây giờ không biết tại sao mà biểu tình nhiều lên, khí chất cả người đều thay đổi.

Như lời Tiểu Tả nói thì hiện giờ cả người Lục Du đều đang phát ra ánh sáng của một người mẹ hiền.

Bị so sánh với mẹ già, Lục Du gõ đầu Tiểu Tả một cái, ngoài miệng thì nói “Đừng có nói bậy”, thế nhưng trên mặt vẫn mang theo tươi cười như cũ.

Tiểu Tả cảm thấy hình ảnh này càng nhìn càng thấy quái dị. Lão Trương kéo Tiểu Tả lại, thần thần bí bí nói ra suy đoán của mình...

Có lẽ Lục Du đang hẹn hò.

“Hả?” Tiểu Tả không tin lắm, “Đâu thấy ảnh gần gũi với ai đâu.”

Lão Trương vẫn là vẻ mặt sâu không lường được: “Chú không thấy đâu có nghĩa là không có đâu.”

Tiểu Tả ngạc nhiên hỏi lại: “Anh Trương, ý anh là sao?”

Lão Trương hạ thấp giọng phỏng đoán: “Anh đoán lão Lục đang yêu đương qua mạng đó.”

“Yêu qua mạng có vẻ không có khả năng lắm...” Lục Du nhìn sao cũng không giống người sẽ yêu qua mạng

nha.

“Cái này cậu không biết đâu. Đường tình duyên trên internet quanh co quanh co quanh co, yêu đương trên mạng giờ bình thường lắm.” lão Trương bỗng nhiên lên giọng, bắt đầu mở một khoá giáo dục tình cảm trong thời buổi công nghiệp hoá hiện đại hoá cho Tiểu Tả, “Tuy là người ta nói trên mạng có rất nhiều kẻ lừa đảo, nhưng trong nhân gian thật sự có chân ái nha. Cậu nghĩ coi, thời buổi công nghệ thông tin phát triển như vậy, từ lúc quen biết cho tới lúc gặp mặt có tốn bao nhiêu thời gian đâu...”

Lúc này, vị bạn gái của Lục Du trong truyền thuyết là Thẩm Kỳ Niên đang ở một bên hứng thú nghe, càng nghe càng thấy mắc cười. Cười cười một hồi lại có chút khổ sở, mấy người nhìn đi, mặc dù là đang hẹn hò, nhưng trừ bản thân và Lục Du ra thì không một ai biết chuyện của họ.

Tối hôm đó, Thẩm Kỳ Niên bay ra đứng ở ban công ngắm người.

Lục Du đi tới, lấy tay chọt mũi Thẩm Kỳ Niên sau đó đùa giỡn: “Thẩm Kỳ Niên, anh là bong bóng bay sao?”

Thẩm Kỳ Niên quay đầu lại: “Hả?”

“Mỗi ngày đều bay, chẳng lẽ không giống mấy quả bóng bay được thổi phồng sao?”

Thẩm Kỳ Niên bị thổi phồng đáp xuống đất nói: “A, vậy chúc mừng em có một anh bạn trai bị thổi phồng.”

Lục Du liếc hẩn một cái, không nói gì nữa.

Vị trí của sông bạc nằm trên một hòn đảo ở nước ngoài, đó là nơi giao nhau giữa ba quốc gia. Bởi vì vị trí địa lý tương đối đặc biệt nên việc quản lý cũng không quá khắc khe. Buôn lậu hoặc giao dịch đen ở nơi này đều rất bình thường.

Vừa nghĩ tới việc ngày mai phải đi đến đó, Thẩm Kỳ Niên lại cảm thấy không yên tâm được.

“Yên tâm đi,” Lục Du nắm lấy bắp vai của Thẩm Kỳ Niên, an ủi nói: “Em chắc chắn sẽ không đem an toàn và tính mạng của mình ra để mạo hiểm đâu.”

“Thế nhưng lỡ như em vào sông bạc bị gã mặt sẹo nhận ra thì phải làm sao đây?” Dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, càng nghĩ càng cảm thấy lo.

“Anh quên lần đầu tiên anh thấy em thì em có bộ dạng gì sao?” Lục Du cười tự giễu, “Thỏ khôn có ba hang. Những người làm mấy việc như tụi em, nếu không chuẩn bị nhiều khuôn mặt thì đã sớm bị người ta nhận ra rồi đúng không?” *(thỏ khôn có ba hang: người thông minh làm việc luôn chứa đường lui cho mình)*

Chờ tới lúc đến đảo rồi, Thẩm Kỳ Niên mới hiểu Lục Du nói chuẩn bị nhiều khuôn mặt rớt cuộc là có ý gì.

Sòng bạc Tân Tú là sông bạc lớn nhất toàn cầu, điều kiện để có thể đi vào có thể nói là vô cùng hà khắc. Vì phòng ngừa có người phá đám, sông bạc thực hiện chế độ hội viên để quản lý. Nếu không phải hội viên thì phải trình chứng minh tài sản của bản thân và phải có hội viên cũ đảm bảo mới được cho vào.

Khách hàng trước khi vào sông bạc đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra an ninh, cuối cùng chắc chắn tuyệt đối an toàn mới được vào.

Lão Trương mấy năm nay kiếm được không ít tiền cơ bản toàn bộ đều đổ vào cái sông bạc này. Mỗi lần Lục Du đều nói lão nhưng cơ bản là vô ích, nghiện cờ bạc căn bản là không thể cai. Nhiều tiền như vậy đem ném vào sông bạc đều đổ sông đổ bể hết, thu hoạch duy nhất chính là một cái thẻ hội viên.

Lão Trương thay đồ vest, xoa tay trông rất là hưng phấn.

Thẩm Kỳ Niên cúi đầu nhìn mặt đất, không nhìn được lại nhìn Lục Du, nhìn một lần là cười một lần.

Lục Du đi phía trước ưỡn cao ngực, trông kích cỡ bộ ngực như thể bị độn silicon: “Còn cười nữa lão tử ném anh ra ngoài.”

Thẩm Kỳ Niên nhẹ nhàng háng giọng, cố gắng nín cười.

Lục Du đi trước sải bước đôi chân thon dài, cái mông vểnh lên, mái tóc dài màu rượu cuộn sóng buông thả sau lưng, đôi môi hồng sắc thoát nhìn vô cùng gợi cảm mê người.

Bản thân Lục Du lớn lên cũng không gái tính, nhưng sau khi hoá trang xong thì vẫn có khí tràng yêu nghiệt như vậy. Ai mà ngờ được rằng, một báu vật như vậy, một tiếng trước còn đang đứng trước gương cạo râu đầu.

Thẩm Kỳ Niên nhìn bộ ngực Lục Du, sau đó tầm mắt lại không nhìn được liếc xuống dưới...

Đồ chơi lớn vậy mà cũng giấu được, nhìn sao cũng đoán không ra đây là một người đàn ông.

“Đừng có nhìn.” Lục Du trừng Thẩm Kỳ Niên một cái, sau đó điều chỉnh máy biến thanh, cầm cái túi lên vừa kéo tay lão Trương vừa nói với Tiểu Tả, “Tôi với lão Trương và Thẩm Kỳ Niên vào trong, cậu chú ý quan sát tình huống bốn phía. Phát hiện mục tiêu thì lập tức báo cho tôi biết.”

Tiểu Tả nhìn bộ ngực vĩ đại của Lục Du, hai má có chút nóng lên: “Dạ anh Lục.”

Lục Du mặc một cái váy ngắn, lộ ra cặp đùi thon dài trắng trẻo. Tuy là một người đàn ông khô ngô tuấn

tú, thế nhưng đường cong cũng không đùa được đâu. Bởi vậy, khi lão Trương cùng với Lục Du đi vào liền hấp dẫn không ít ánh mắt.

Nếu cho Lục Du chọn, khẳng định cậu không muốn giả gái. Thế nhưng nếu vác nguyên cái mặt đàn ông của mình vào, lỡ như chưa tìm được mặt theo đã bị phát hiện, vậy thì thảm rồi.

Thẩm Kỳ Niên bay bên cạnh thấy được tầm mắt của rất nhiều người liền bay lên phía trước che Lục Du lại.

Lục Du lắc lư vòng eo, mặt mày phơi phới, mặt không đổi sắc mà mấp máy môi: “Anh làm cái gì đó?”

“Một đám háo sắc đang nhìn chăm chăm em không có ý tốt, anh muốn che cho em.”

Lục Du cạ lờ: “Người ta cũng không nhìn thấy anh, anh có chạy lên cũng che đâu có được.”

Nói cũng đúng ha.

Thẩm Kỳ Niên đầu tiên là sững sốt, sau đó liền bảm riết không tha: “Anh không cần biết, em là của anh, anh không cho bọn họ nhìn.”

Quý ấu trĩ.

Lục Du không nói gì nữa, chỉ hất tóc phóng điện với mấy người đàn ông bên cạnh.

Thẩm Kỳ Niên càng tức khí, trêu hoa ghẹo nguyệt, câu tam đáp tứ, thật tức giận!

Lão Trương dẫn theo Lục Du đến một bàn, mọi người đang nói đặt đại đặt tiểu, đặt xong thì bỏ tay ra.

“Cực cương, cương muốn đặt cái gì nè?” Lão Trương làm vẻ mặt “cương chiều” nhìn Lục Du, vừa thấy Lục Du giả cái bộ dạng xinh đẹp đó xém chút nữa cười phun.

Lục Du đạp một cước lên chân lão Trương, nhắc lão chú ý, đừng để lòi đuôi. Lục Du hất tóc, đôi môi đỏ mọng hơi dày thoát nhìn rất gợi cảm: “Em hồng biết chơi cái này đâu. Nhưng mà em thích nhất là mấy thứ lớn nha, anh Trương, em muốn toàn bộ đặt đại có được không?” *(vốn muốn đổi thành đặt chẵn đặt lẻ nhưng ở câu Lục Du nói lại chơi chữ đại, chỉ là bị nên hoy để đại với tiểu luôn ha)*

“Đương nhiên là được, cực cương nói cái gì thì chính là cái đó nha.”

Nhiều chip như vậy đều đặt hết, đây là điên rồi sao.

Những người khách khác đều nhìn lão Trương với ánh mắt ‘kẻ coi tiền như rác’. Vốn dĩ thắng thua cũng không dễ đoán, đã vậy mà còn đem một trăm vạn đổ ra đặt đại hết.

Lỡ như mà không phải ra đại thì tiêu. *(chém, không hiểu nói gì luôn, nguyên văn ,QT: Liền tính vốn là đại cũng không phải.)*

Nghĩ vậy, mọi người ở đó đều có những lựa chọn khác nhau.

Mỹ nhân nhìn thì cảnh đẹp ý vui đó, nhưng chung quy cũng chỉ là đồ chơi thôi. Nếu mà thua, kia không phải thua tiền là thua mạng đó.

Lúc này, Lục Du nháy nhẹ mắt trái với Thảm Kỳ Niên, Thảm Kỳ Niên lập tức bay đến phía sau nhà cái, dùng sức nhập vào.

Vốn là vị nhà cái kia muốn ra tiểu. Sòng bạc có quy củ của sòng bạc, không thể nào để chính mình lỗ được.

Tầm mắt của mọi người xung quanh hoặc là dừng lại trên người nhà cái, hoặc là dừng lại trên bộ ngực của Lục Du. Lục Du tỏ vẻ hoàn toàn không phát hiện, vẫn đang yếu điệu làm nũng với lão Trương.

“Sáu sáu sáu, đại!”

Chờ tới lúc nhìn đến số trên xúc xắc, mọi người xung quanh đều choáng váng.

Đệt mẹ, không thể nào, làm sao có thể ra đại được chứ?

“Ai da!” Lục Du cao giọng, nhẹ nhàng vỗ tay làm cho chiếc nhẫn kim cương trên tay loé sáng muốn đui con mắt, “Cục cưng ơi, em giúp anh kiếm tiền rồi nè!”

Lão Trương sợ run người, nhưng nhìn thấy thắng tiền vẫn là siêu cấp vui vẻ.

Đậu má, bỏ ra một trăm vạn, thu về tám trăm vạn, đây không phải là một đêm thì phát lên rồi sao.

Vốn tưởng rằng hai người này thấy tốt rồi sẽ thu tay, ai mà ngờ họ vậy mà còn muốn tiếp tục.

“Cục cưng ơi, lần này em vẫn muốn đặt đại, làm sao giờ?”

Lục Du cắn cắn môi nhìn lão Trương, lão Trương thiếu chút nữa là chịu không nổi: “Rồi rồi rồi, cưng muốn đặt cái gì thì đặt cái đó nha.”

“Cục cưng của em thiệt là hào phóng.” Lục Du vỗ vỗ tay, cười với lão Trương một cái sau đó quay đầu đem toàn bộ chíp đổ lên chỗ cược đại: “Đặt hết.”

Đậu má!

Ả này toàn bộ dinh dưỡng đều để nuôi ngực hết rồi sao?

Không biết thấy tốt thì cần phải thu tay sao?

Không thấy nhà cái nhìn ả bộ dáng sắp phát hoả tới nơi rồi sao?

Thẩm Kỳ Niên tức giận nhìn Lục Du đang dán lên người lão Trương, lầm bầm, ở trước mặt bạn trai lại dám cùng người khác làm trò mờ ám, đáng giận!

Lục Du cắn cắn môi, nháy mắt mấy cái với Thẩm Kỳ Niên...

Anh em, lần này vẫn phải trông cậy vào anh rồi.

37. Chương 37: Anh Gian Lận

Mới đầu, tất cả mọi người ai cũng nghĩ con ngựa hoang ngực bự kia là một kẻ ngốc. Nếu là người có đầu óc bình thường ai lại đặt cược kiểu như vậy chứ.

Thế nhưng đến khi ba con xúc xắc đều ra sáu lần thứ hai thì người ngu xuẩn lại biến thành bọn họ.

Hai lần thắng hai ngàn vạn, đây gần bằng số tiền mà một vài người phải vất vả phấn đấu vài năm mới kiếm được.

Có người bắt đầu muốn đặt cược theo Lục Du, cũng có người muốn đặt ngược lại với cậu thử xem. Đầu thế nào mà may mắn hoài vậy được.

Lục Du ngồi trên ghế, không chút để ý mà nhìn một bàn đặt cược trước mặt, như thể cậu không hề ý thức được mình thắng hai bàn này tại sòng bạc là có ý nghĩa gì.

Thẩm Kỳ Niên thấy Lục Du không có ý muốn tiếp tục đùa giỡn liền rời khỏi người nhà cái. Chờ tới lúc vị nhà cái kia tỉnh táo lại thì mới phát hiện trước mặt vị khách nữ kia chất đầy một đồng chíp. Tim gã đập trật một nhịp, không phải tà vậy chứ.

Phải biết là phàm là những người có thể vào sông bạc Tân Tú làm nhân viên, mỗi người đều có một bí kíp lận lưng. Nhân viên chia bài ở sông bạc là một tác nhân quan trọng vô cùng. Cho nên bọn họ phải có năng lực tính toán chính xác cùng với thực lực thật sự. Yêu cầu công tác lớn nhất đối với bọn họ chính là làm thế nào để sông bài thu được nhiều tiền nhất.

Vị nhà cái này luôn cảm thấy cơ thể mình quái quái. Nếu không thì sao mà mình có thể để người phụ nữ này thắng liên tiếp hai trận được cơ chứ. Hai trận này không phải chỉ là chuyện thắng hai vạn, hai mươi vạn, thậm chí cũng không phải là chuyện thắng hai trăm vạn đâu.

Hôm nay số tiền này nếu bị bọn họ lấy đi thật, mạng mình phỏng chừng chắc cũng ở lại đây luôn.

Vị nhà cái hít sâu một hơi, tự an ủi mình không cần khẩn trương. Gã quyết định muốn đem toàn bộ số chip thắng trở lại, đương nhiên vậy phải cần ổn định tâm tình của mình trước rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của nhà cái, Lục Du nhếch miệng cười cười, kéo nhẹ tay áo của lão Trương, nũng nịu nói: “Cục cưng ơi, trò này thắng dễ quá chừng luôn, chơi hổng có vui gì hết trơn á.”

Đâu má, không phải vậy chứ.

Thắng hai ngàn vạn còn nói không vui, đây không phải được lợi lại còn khoe mẽ sao?

Không nhìn thấy mặt nhà cái cắt không còn hột máu nữa hả?

Lão Trương nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Lục Du, bộ dạng trầm mê sắc đẹp không thể kiềm chế nổi: “Vây cưng thấy chơi cái gì mới vui nè?”

Lục Du nhìn bốn phía xung quanh, sau đó chỉ về một phía nói: “Em thấy chơi bài mới vui á, tụi mình qua bên chơi cái đó đi.”

“Được được được, cưng muốn chơi cái gì thì đi chơi cái đó nè.”

Hai người kẻ xương người hoạ, hoàn toàn không thèm để ý tới người khác.

Mặt của nhà cái lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng đành nhanh chóng báo cho những thành viên khác của sông bạc.

Lục Du kéo tay lão Trương chạy tới một bàn đánh bài.

Đối với trò này Lục Du không rành. Lão Trương thì quen quá rồi, nhưng mà lão toàn chơi thua không thôi.

Có nhiều khách không thèm chơi nữa mà chạy lại đây nhìn đám Lục Du đánh bài.

Trên bàn tổng cộng có bốn người chơi, hai người kia đều là nhân vật có uy tính, danh dự.

Lục Du sờ sờ khuyên tai của mình, chợt nghe Tiểu Tả nói: “Người của sông bạc đã chú ý tới mấy anh rồi, nhưng mà anh Đào kia vẫn chưa thấy xuất hiện.”

Lục Du hắng giọng, làm bộ như không chút để ý mà nhìn lướt qua chung quanh, cuối cùng dừng lại trên người lão Trương, nghiêng sang lão hỏi: “Cục cưng ơi, em chưa chơi trò này bao giờ, anh nói quy tắc cho em nghe đi.”

Còn chưa bao giờ chơi cái này mà dám tới chơi?

Thần sắc lão Trương toàn là sủng nịch, gật gật đầu với người chia bài: “Bắt đầu chia bài đi.”

Tranh thủ lúc người chia bài đang chia bài, lão Trương liền nói cho Lục Du biết cái gì gọi là con bài chưa lật, cái gì gọi là hoa, cái gì gọi là thuận tử.

(tham khảo thêm ở đây nhe, nhiều quá tui cũng hông biết giải thích sao đâu nè <https://baike.baidu.com/item/%E8%AF%88%E9>)

Lục Du giả bộ nghe cái hiểu cái không: “Ai da, tùm lum hết trơn, em mơ hồ luôn rồi nè.”

Người đối diện Lục Du ném chip, Lục Du liền lấy gấp đôi cũng ném ra: “Tôi theo.”

Người kia nhìn bài trong tay mình, sau đó lại nhìn Lục Du, cuối cùng quyết định bỏ qua. Còn hai người khác thì lại không buông tha, từng bước từng bước theo sát Lục Du.

Lục Du lại ném chip ra gấp năm lần nữa, cậu che miệng cười: “Ai đô đô, nữa nè.”

Cuối cùng, hai người kia cũng chịu thua, bỏ bài không theo nữa.

(Tôi là một công dân gương mẫu của xã hội chủ nghĩa, tôi không có vào sông bài thế nên tôi đang edit cái nội gì vậy nhỉ?)

Lần này Lục Du thắng hơn mười vạn, tuy là so với người ta không phải là rất nhiều, nhưng cũng không hề ít. Lục Du cười hì hì thu chip, sau đó lật bài của mình lên, lớn nhất là lá 10, không có hoa, không có thuận tử cũng không có đối tử, là một bộ nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Mấy người bỏ cuộc trước đó thấy thế tức đến đỏ mặt, cô với mấy lá bài rác rưởi này không phải là đang

lừa người hay sao?

Lục Du lại còn cố tình thể hiện bản thân được lợi còn khoe khoang. Cậu kéo tay lão Trương, cười khúc khích: “Bài nhỏ xíu vậy mà cũng thắng được, trò này đơn giản quá chừng luôn.”

Tức quá đi.

Trong sòng bài, Lục Du là một trong những người phụ nữ cao nhất, thoát nhìn vô cùng quyền rũ làm người ta không dời mắt nổi. Nhưng mà dù có là mỹ nhân đi chăng nữa, cách chơi cũng quá là chộc tức chết người rồi.

Loại như Lục Du đây rõ ràng chính là giả heo ăn thịt hổ mà.

Ngoài miệng thì nói không biết chơi chứ thật ra là đang lừa người ta thôi.

Có người thông minh, ví dụ như người ngồi đối diện Lục Du, nói phải đi chơi cái khác sau đó liền chuẩn. Người kia vừa mới đi, lập tức có một người đàn ông trung niên tóc vàng mắt xanh lấp chỗ. Áo quần bảnh bao, trông có vẻ là một người có tiền nha.

“Đây là tổng giám đốc của tập đoàn GK Italy, thích đánh bạc cũng có sở thích khác người, anh Lục, có lẽ y đang để ý anh đó.”

Tiểu Tả đưa ảnh chụp của người này vào kho phân tích số liệu sau đó nói những nội dung tra được cho Lục Du nghe.

Lục Du cười cười với tên đàn ông tóc vàng mắt xanh kia, bỗng nhiên bả vai bị người ta ôm.

“Không cho ở trước mặt anh câu tam đáp tứ.” Thẩm Kỳ Niên kề tai nói nói nhỏ với Lục Du, hận không thể bịt mắt cái tên đang nhìn Lục Du kia.

Lục Du lại cười, nhếch miệng nhỏ giọng nói: “Vậy ý anh là, trước mặt anh thì không được, sau lưng thì được phải không?”

“Không được, đều không cho.” Thẩm Kỳ Niên vội vàng nói.

Không biết đâu, em đều là của anh hết!

Thấy bình dấm chua này đổ rồi, Lục Du vui vẻ vô cùng. Cậu búng tay một cái với người chia bài, ý bảo có thể bắt đầu chia bài rồi.

Thẩm Kỳ Niên chạy tới chạy lui xem bài của những người khác sau đó chạy về nói cho Lục Du nghe. Lục Du lần thứ hai lại thắng một cách nhẹ nhàng.

Còn về phần vị tổng giám đốc của GK kia có thể là cố ý nhường cho Lục Du mà không để người khác chú ý, dù sao một trăm tám mươi vạn với y mà nói cũng chỉ là một con số mà thôi.

Trên bàn lại một người rời đi, lập tức có một người mới ngồi vào.

“Cục cưng ơi, cực thiệt là tuyệt vời!” Lão Trương ôm chầm lấy Lục Du, ghé vào bên tay cậu nói nhỏ, “Cả cái sông bạc này mình cậu cân luôn rồi đó, gian lận thiệt lợi hại nè.”

Lục Du gật gật đầu, tỏ vẻ đương nhiên.

Bài chia xong, bài của Lục Du cũng không tốt lắm, Thẩm Kỳ Niên chạy tới nhập vào người chia bài, thực hiện công tác chia bài.

Bài của những người khác thoát nhìn đều không tệ, chỉ có bài của Lục Du là mấy lá nhỏ lẻ vụn vặt mà thôi.

Người ta ném chip, Lục Du vẫn như cũ theo. Qua hai vòng, cuối cùng Lục Du đẩy hơn hai ngàn vạn chip ra nói: “Không thú vị gì hết, chơi một lần luôn đi.”

Mọi người ở đó đồng loạt hút một hơi khí lạnh.

Tổng giám đốc GK nhún nhún vai nói không theo. Lục Du búng tay một cái sau đó nhìn về phía những người khác.

Bài của Lục Du tuyệt đối không lớn hơn ai hết, thế nhưng trên bàn vẫn có một người không bỏ cuộc. Cuối cùng chỉ còn lại Lục Du và một người của sông bạc.

Người nọ nhìn thoáng qua bài của mình sau đó quay đầu lại nói với nhân viên sông bài đổi chip cho mình. Gã nhìn Lục Du cười cười sau đó đẩy toàn bộ chip lên: “Vậy mở bài ra đi nào.”

Bài lớn nhất của người nọ là K, là hoa thuận. (???)

Hầu như tất cả mọi người ở đó đều kết luận lần này Lục Du thua thẩm rồi. Có người thương hại nhìn Lục Du, một đại mỹ nữ như vậy mà không biết tốt thì phải thu tay, giờ thì thua trắng rồi.

Cũng có người nhìn về phía lão Trương, dung túng tiểu tình nhân của mình như vậy, cuối cùng táng gia bại sản cũng đáng đời lắm.

Lục Du quay đầu nhìn lão Trương, ông ọ hỏi: “Cục cưng ơi, nếu em thua thì làm sao bây giờ?”

Lão Trương bị Lục Du nhìn đến da đầu cũng run lên, thế nhưng vẫn phải giả bộ vẻ mặt tai ù mắt hoa trầm mê: “Không sao đâu, thua rồi thì chúng ta cũng có thể thắng lại mà.”

“Cục cưng ơi, anh tốt với em quá đi.”

Lục Du vươn tay lật bài của mình, mọi người ở đó đều choáng váng.

Người ta là hoa thuận, Lục Du là ba con sáu.

666 đó!

Đệt mợ nó, là thật đó!

“Mày gian lận!” Người đàn ông vỗ bàn đứng lên, lập tức có một đám bảo an vây quanh Lục Du và lão Trương.

“Ồ ơ ơ, vụ gì đây chèn!” Lục Du xòe tay nhìn nhìn móng tay của mình, ánh mắt phong tình vạn chủng, “Người chia bài là của các người, nhiều người đứng đây nhìn như vậy, tôi gian cái gì lận cái gì nha. Nhưng mà anh thì ngược lại đó, chắc chắc...”

“Tao thì làm sao?” Ánh mắt người đàn ông hằn lên oán độc, giống một con rắn độc muốn cắn chết thỏ con.

Nhưng mà Lục Du lại không phải thỏ mà là một con điều hâu.

Cậu lắc lắc móng đứng lên, lão Trương nắm lấy cổ tay cậu nói: “Được rồi, được rồi, chỉ là chuyện cỏn con mà thôi!”

Lục Du rút tay ra khỏi tay lão Trương, quần quăn lộn tóc của chính mình, lắc đầu: “Cục cưng ơi, đây không phải chuyện tại mình nói không tính toán là không tính toán được đâu. Bản thân gian lận còn chưa tính, vậy mà còn dám vu khống cho chúng ta, chuyện này làm sao mà có thể nhin được chứ.” Lục Du nhìn mọi người xung quanh nói, “Mọi người đến đây là để thả lỏng, đánh bạc thì có thắng có thua, chuyện hết sức bình thường. Nếu thắng mà cũng bị hãm hại nữa thì ai còn dám tới đây mà chơi nữa chứ.”

“Mày có ý gì?” Người đàn ông nổi điên, hận không thể đem ả đàn bà này lột da ném xuống biển cho cá ăn.

Lục Du cũng không sợ gã, sải đôi giày cao gót đi đến trước mặt gã, nhìn gã như cười như không: “Tôi nói anh gian lận đó.”

“Mày nói vậy, bảo an đâu nhanh đem ả này lôi ra ngoài đi.”

Lục Du đạp một chân lên ghế, bắp đùi thon dài hiện ra dưới ánh đèn trông đặc biệt đẹp. Cậu hất mái tóc dài lượn sóng của mình, ngón tay thon dài bốc bài của người đàn ông lên, khí tràng cả người vừa gọi cảm lại vừa sắc bén: “Tôi muốn hỏi vị tiên sinh này một chút nè, lá bài của anh với chúng tôi không giống nhau, không phải gian lận thì là cái gì?”

“WTF! Are you kidding me?” *(tác giả dùng câu tiếng Anh luôn nha)*

“Đậu má không phải vậy chứ, sòng bạc cũng có vụ này nữa?”

“Bởi tôi luôn nói sao mà mình chỉ thắng có một lần, sau liền thua sạch, sòng bạc này không phải là đang lừa gạt người ta sao?”

...

Hiện trường nhất thời hỗn loạn.

Người đàn ông hung hăng nhìn chằm chằm Lục Du, giờ nắm tay hướng về phía Lục Du đánh tới. Lục Du phản ứng cực nhanh, lập tức chụp lấy tay người đàn ông. Chỉ “nhẹ nhàng” đánh một cái, người đàn ông lập tức kêu rên.

Thẩm Kỳ Niên đứng kế bên thấy rõ mồn một, bạn trai nhà mình vừa rồi không cẩn thận, trực tiếp đánh gãy xương tay của người ta luôn rồi.

Lục Du làm bộ bị đánh trúng, thân thể lão đảo lùi ra sau. Lập tức có một đôi tay mạnh mẽ hữu lực đỡ cậu, Lục Du ngược mặt lên liền đối mặt với tổng giám đốc GK: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, cô không sao chứ?” Người đàn ông thực thân sĩ đỡ Lục Du đứng vững, sau đó kháng nghị với nhân viên công tác của sòng bài, “Mời người phụ trách của mấy anh ra đây giải thích đi, quả là khinh người quá đáng!”

Editor có lời muốn nói: thực sự edit cái chương này muốn khóc luôn vậy đó, chơi bài trong sòng bài tui có biết gì đâu, chỉ biết chơi ba cào với tiến lên thôi, thông cảm nha mọi người.

38. Chương 38: Tay Nào Gian Lận?

Toàn bộ sòng bạc loạn thành một đoàn.

Bài ở đây, hai loại màu sắc hoa văn, có mù mới không nhìn ra.

“Mày dám giở trò với tao?” Người đàn ông ôm cổ tay đã đau đến chết lặng của mình. Gã nghi ngờ nhìn Lục Du, trong lòng cũng hiểu nhất định là ả đàn bà này giở trò quỷ. Đáng thương thay hẳn tung hoành sông bạc nhiều năm như vậy mà lại thua trong tay ả đàn bà này. Người đàn ông càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, trán gã ứa mồ hôi. Gã nghĩ nghĩ sau đó quay đầu lại nhìn người chia bài.

Lúc xáo bài, trình tự mình đã nhìn và tính toán kỹ, không thể nào xảy ra vấn đề được. Nhưng mà bây giờ ả này lại mở ra báo tử, chuyện này căn bản là không có khả năng.

Trừ khi là...

Trừ khi là người chia bài cùng ả ta là một bọn!

Thẩm Kỳ Niên thấy người đàn ông nhìn mình liền biết gã đã hoài nghi, lập tức vô tội giơ tay lên: “Tôi cũng không ngờ sẽ bị người ta phát hiện mà...” (*ngậm máu phun người a, hảo thâm độc nà =]]*)

Lời này vừa thốt ra, khách trong sông bài liền không bình tĩnh nổi nữa.

Cái gì gọi là không ngờ sẽ bị người ta phát hiện?

Nếu không có làm gì hết sao tự dưng nói như vậy chứ?

Thật đúng là khinh người quá đáng mà!

“Gọi quản lý của mấy người ra đây!”

“Bồi thường bồi thường!”

Khách khứa sôi nổi phát tiết bất mãn, trong sông bạc là một mảnh ồn ào hỗn loạn.

“Tiểu thư đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô.” Lúc người ta vội vàng muốn đòi công đạo, tổng giám đốc GK lại chạy theo nói chuyện với Lục Du. Tuy là tuổi tác không nhỏ nhưng người này bảo dưỡng vóc dáng cũng tốt lắm, nhìn qua vẫn rất có mị lực.

Nếu đối phương là phụ nữ, có lẽ sẽ có hảo cảm đối với vị thân sĩ này.

Nhưng Lục Du có phải phụ nữ đâu, cậu là một tên con trai chính hiệu lại bị một người đàn ông ánh mắt chứa đầy tình ý mà nhìn, luôn cảm thấy ghê muốn chết.

“Cảm ơn tiên sinh quan tâm, tôi không sao.” Lục Du nói xong câu này liền tiếp tục đi đổ dầu vào lửa, luôn

nhắc nhở mọi người trọng điểm là để quản lý ra giải thích.

Bên trong sông bạc vàng thau lẫn lộn. Cái sông bạc này sở dĩ có thể yên ổn tồn tại ở đây đương nhiên là phải có thể lực của mình.

Không bao lâu sau, quản lý liền đi ra duy trì trật tự.

Người nói chuyện rất nhiều, người không nghe lời lại càng nhiều. Đến khi tiếng súng vang lên, trong nháy mắt đó bốn phía mới yên tĩnh trở lại. Mọi người đồng loạt ôm đầu, theo bản năng ngồi thụp xuống.

“Nhất định phải lãng phí một viên đạn của tôi mới chịu im lặng.” Một người đàn ông cao lớn miệng ngậm điều thuốc, cầm một cây súng máy từ trên lầu đi xuống.

Lục Du khoanh tay trước ngực: “Vậy là sông bạc không chỉ muốn dung túng cho tên gian lận này mà còn muốn giết người diệt khẩu luôn sao?”

Lời này vừa nói ra lập tức có người nhỏ giọng nghị luận.

“Tôi chính là người phụ trách tài chính của tập đoàn XXX...”

“Tôi là người thừa kế đời thứ 32 của gia tộc CXCX, nếu các người làm gì quá khích với tôi, gia tộc của tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua...”

Ở sông bạc này đến chơi đùa có không ít người đều là những nhân vật có uy tín, danh dự lớn, đặc tội bọn họ không có chỗ nào tốt.

Người đàn ông vạm vỡ nhú mày nhìn người phụ nữ cao ráo này, híp mắt nguy hiểm: “Cô nói ai gian lận?”

Lập tức có người chỉ vào tên mang vẻ mặt thống khổ đang ôm tay: “Là hắn, là hắn, chính là hắn, đây chẳng lẽ không phải là người của sông bạc các người sao?”

Người đàn ông phun ra một làn khói, quay đầu khoát tay với người phía sau: “Đi, đem thằng đó về cho tao.”

“Nó dùng cái tay đó để gian lận hả?”

Gã kia vừa nghe xong lời này liền sợ tới mức run rẩy, liên tục cầu xin tha thứ: “Anh Huy, em không dám nữa. Anh Huy, cầu xin anh, xin anh nể tình anh em...”

Gã đó còn muốn nói gì đó, nhưng người đàn ông được gọi là anh Huy kia lại không kiên nhẫn nghe tiếp, giơ chân đá gã một cước.

Người đàn ông cao lớn, uy mãnh, một cú này lại đá thực lực. Gã kia trong nháy mắt liền ngã xuống, nhìn qua có vẻ không ổn lắm.

“Chặt tay phải của nó xuống!” Lúc anh Huy nói những lời này, trên mặt không hề có một tia do dự, không chờ Lục Du nói tiếp cái gì, đám bảo an lập tức xách dao lên, chặt rứt một bàn tay của gã kia ném cho anh Huy.

Gã đàn ông bị lôi xuống dưới, để lại một vệt máu dài trên đất.

Anh Huy xách cái bàn tay kia lên cho khách xem: “Sòng bạc của chúng tôi luôn chú trọng quy tắc. Nếu ai vi phạm quy tắc liền phải chịu phạt. Ngược lại, nếu có người cố ý muốn gây phiền toái, chúng tôi cũng sẽ tính sổ đầy đủ.” Lúc anh Huy nói chuyện, tầm mắt luôn như có như không liếc về phía Lục Du, giống như là nói để cho cậu nghe, “Chuyện hôm nay chỉ là do một người tự tiện gây ra, không có bất kỳ quan hệ gì với sòng bạc hết. Điều là mở cửa đón khách làm ăn buôn bán, chút đạo lý đó chúng tôi vẫn hiểu.”

Người đàn ông lưu loát nói một hơi, không người nào dám nói thêm cái gì nữa.

Cũng không phải là do gã nói chuyện có lý mà là do bàn tay đầm đìa máu kia quá đáng sợ.

Độc ác, thật sự quá độc ác rồi.

Ai cũng không muốn gặp rủi ro ở nơi này cả.

Nếu sòng bạc đã cho một cái bậc thang, mọi người liền thuận thể bước xuống, bỏ qua chuyện này.

Người đàn ông nhìn chung quanh một vòng thấy không ai nói gì liền khiêng khẩu súng máy của mình lên lầu.

Nhân viên vệ sinh nhanh chóng đến lau sạch vết máu, thảm trải sàn cũng được đổi một cái mới. Toàn bộ sòng bạc lập tức rực rỡ hẳn lên, mọi người lại như trước ca múa mừng cảnh thái bình, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Lão Lục, cậu nói coi giờ làm sao đây?”

Dựa theo tình hình này, chắc anh Đào sẽ không ra đâu.

Lục Du hất hất tóc, ngửa đầu nhìn lên lầu, nhẹ giọng nói: “Cứ từ từ coi sao đã, chúng ta thắng nhiều tiền

như vậy, bọn họ có thể để chúng ta đi sao?”

Người chia bài cũng bị mang đi điều tra, Thẩm Kỳ Niên từ trong thân thể của người chia bài đi ra, vẻ mặt lo lắng nhìn Lục Du: “Có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.”

Là người thắng nhiều nhất trong sòng bài, Lục Du với lão Trương đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Vận khí của bọn họ giống như đạt tới đỉnh điểm rồi, chơi cái gì cũng thắng hết. Hai người cũng sắp thắng tới tiền triệu luôn rồi, nhưng mà sòng bạc vẫn không có bất kỳ phản ứng gì hết.

Tiểu Tả nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, không phát hiện ra mục tiêu mới nào. Toàn cục như lâm vào trong khốn cảnh, không có ai động tới bọn họ có nghĩa là kế hoạch lần này của Lục Du không có cách nào tiếp tục nữa.

Thế nhưng Lục Du lại hoàn toàn không hề nóng nảy.

Dựa vào vũ khí huỷ diệt thần bài Thẩm Kỳ Niên, cơ bản mà nói Lục Du làm việc gì cũng thuận lợi.

Khoé môi tô đỏ khẽ nhếch mang theo ý cười, Lục Du nhìn người chia bài lau mồ hôi: “Trò này tạm thời tới đây đi, tôi phải đi toilet một chút.”

Vẫn luôn ở bên cạnh Lục Du, tổng giám đốc GK thấy thế cũng đứng lên, đi theo Lục Du. Tổng giám đốc GK để ý Lục Du thế nào, nhìn mặt đã hiểu.

“Tiểu thư, hình như tôi còn chưa kịp tự giới thiệu với cô. Tôi tên là Wilson, là người phụ trách của tập đoàn GK...”

Lục Du quay đầu lại cười cười với Wilson, khẽ hất tóc cười cười: “Xin chào, tôi là Đại Vệ, xin hỏi, ngài cũng là đi toilet sao?”

Đại Vệ?

Wilson có chút mờ mịt: “Tiểu thư xinh đẹp như vậy sao lại có một cái tên nam tính vậy chứ?”

Lục Du không nói lời nào, chỉ nhìn Wilson cười cười.

Đến cửa toilet, Wilson giành trước nói: “Tôi vào trước, sẽ ra nhanh thôi.”

Vào đến bệ xí, Wilson kéo khoá quần thả anh em ra bắt đầu đi tiểu. Cảm thấy gần xong bỗng nhiên nghe tiếng giày cao gót đang bước đến. Y quay đầu lại liền thấy tiểu thư Đại Vệ xinh đẹp đi đến kế bên, kéo váy lên thả anh em ra bắt đầu xả nước...

Cừ thật, anh bạn nhỏ của tiểu thư Đại Vệ còn muốn lớn hơn của mình nữa.

“Cô...” Wilson gian nan lắc đầu, “Cậu là đàn ông?”

39. Chương 39: Anh Dao Muốn Gặp Cậu

(warning by editor: sự xuất hiện của anh Dao sẽ đâm nát mắt đọc giả, thỉnh thận nhập)

Wilson cảm thấy thế giới này quá thần kỳ rồi.

Đang yên lành một em gái ngực bự tự dưng sao lại biến thành một thằng đàn ông chym to?

Y khó tin nhìn Lục Du: “Cậu là đàn ông?”

Lục Du cất kỹ thằng em lại, giật nhẹ khoé miệng cười cười: “Đương nhiên.”

“Vậy ngực cậu...” Wilson vốn muốn hỏi là đàn ông mà sao ngực lại bự như vậy, thế nhưng vừa nghĩ tới một vài trường hợp đặc biệt liền hiểu rõ. Rất nhiều gia đình nghèo khó vì mưu sinh đã cho con trai ăn uống mấy thứ kích thích hoocmon nữ.

Những người như vậy có vận mệnh vô cùng bi thảm, chỉ sợ cậu trai này cũng là như vậy.

Bất giác ánh mắt Wilson nhìn Lục Du mang theo tia cảm thông.

“Còn chuyện gì không? Nếu không thì tôi ra ngoài đây.” Ấn tượng của Lục Du với Wilson cũng không tệ lắm, dù sao cũng là người đã giúp mình nói chuyện.

Lục Du vừa mới xoay người, Wilson giống như nhớ ra gì đó gọi Lục Du lại: “Đợi đã.” Wilson bước nhanh đến gần Lục Du, kề tai cậu nhỏ giọng, “Cậu thắng nhiều tiền trong sòng bạc như vậy, bọn họ sẽ không buông tha cậu dễ dàng vậy đâu. Tôi có xe ở ngoài, có muốn theo tôi rời đi không?”

Lục Du nhìn Wilson, vẻ mặt có chút phức tạp: “Không lẽ anh không sợ tôi liên lụy anh sao?”

Wilson lắc đầu: “Tôi chỉ đơn thuần là muốn giúp cậu thôi.”

Được rồi, cho dù mục đích ban đầu cũng không đơn thuần lắm, nhưng hiện tại tiếp xúc với Lục Du rồi, Wilson vẫn cảm thấy nên giúp cậu thôi.

Lục Du có chút kinh ngạc: “Vì sao lại muốn giúp tôi?”

Wilson nhìn Lục Du mấp máy môi, vẻ mặt hoài niệm như nhớ đến cái gì đó: “Bởi vì cậu có một chỗ rất giống mối tình đầu của tôi.”

“Đôi mắt hả?”

“Không phải.” Wilson lắc đầu, “Là ngực...” (*haha cừ chết t....*)

Rốt cuộc Lục Du cũng không lên xe với Wilson. Cậu cảm ơn hảo ý của Wilson sau đó rời khỏi toilet, trong đầu đều nghĩ chuyện sòng bạc. Nếu mình là người phụ trách sòng bạc, có người thắng nhiều tiền như vậy thì mình phải làm sao.

Lục Du đang tập trung suy nghĩ bỗng nhiên bị mấy người đàn ông cản đường: “Xin chào tiểu thư, anh Đào muốn gặp cô.”

Lão Trương xẹt qua xẹt lại trong sòng bạc, ngứa tay chơi vài bàn đều thua. Lão không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên đương nhiên cũng không có cách nào nhờ Thẩm Kỳ Niên giúp lão ăn gian.

Kỳ quái.

Lục Du nói là đi toilet sao mà đi lâu dữ vậy nhỉ?

Lão Trương đang nghĩ tới đó, Tiểu Tả bên kia thông báo: “Anh Lục bị bọn họ mời lên rồi.”

Mấy người đàn ông vây quanh Lục Du, nói là mời, nhưng Lục Du biết, nếu mình mà cự tuyệt, đám người kia tuyệt đối sẽ khiến mình lên.

“Cần anh giúp em giải quyết bọn họ không?”

Thẩm Kỳ Niên không biết xuất hiện lúc nào, đứng bên cạnh Lục Du nhẹ giọng hỏi.

Lục Du nhếch miệng, một câu hai nghĩa: “Không hề gì, tôi đi một chuyến là được.”

Lục Du vừa đi vừa nhớ kỹ đường đi, trong lòng tính toán bố trí của Tiểu Tả. Dọc theo sông bạc đi xuống dưới tới tầng hầm ngầm. Đi dọc theo hành lang là đến bên dưới trung tâm của sông bạc.

Lục Du sải bước trên đôi giày cao gót, trong hành lang vang lên âm thanh cồm cộp. Đang đi, bỗng nhiên Lục Du xoay người lại.

Mấy người đàn ông bên cạnh lập tức rút súng từ bên hông ra, Lục Du vội vàng giơ tay lên: “Tôi chỉ là đau chân muốn nghỉ một chút thôi mà.”

Thấy trên người Lục Du cũng không có vẻ gì là mang vũ khí, mấy người đó mới thu hồi súng.

Cừ thật.

Thẩm Kỳ Niên đứng bên cạnh nhìn, phát biểu một câu: “Bọn họ đối xử với em giống như coi em là mãnh thú, tai hoạ gì ghê lắm vậy, mấy cây súng đó cùng bắn là hoả lực hơi bị lớn đó.”

Lục Du có mắt đương nhiên cũng tự nhìn ra. Trên mặt cậu không chút gợn sóng sợ hãi nhưng trong lòng lại đang nghĩ lần này đúng là mình có chút lỗ mãng.

Hy vọng kế hoạch tiến hành được thuận lợi, nếu không...

Lục Du nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên, trong lòng lại cảm thấy thật ra cũng không sao. Kết quả tệ nhất bất quá là cùng với Thẩm Kỳ Niên làm một đôi quỷ phu phu thôi, nghĩ lại thấy cũng không khó chấp nhận quá.

Thẩm Kỳ Niên đương nhiên là không biết Lục Du đang suy nghĩ cái gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Lục Du, tâm tình không tồi chút nào.

Hai người cứ vậy một đường vừa nhìn vừa đi, đi chưa được hai bước Thẩm Kỳ Niên đã đưa tay nắm lấy tay Lục Du. Dù sao người khác cũng không nhìn thấy, cái loại cảm giác kích thích khi quang minh chính đại tú ân ái này thật là sướng mà.

Tâm tình tốt này vẫn luôn được duy trì cho đến khi đến ngoài cửa.

Cánh cửa trước mặt vừa mở ra, Lục Du nhìn người đàn ông đứng bên trong liền lạnh mặt. (*Đến rồi, đến rồi, đến rồi!!!!!!*)

Người kia đúng là người đàn ông mặt sẹo, nhưng cũng không phải là gã mặt sẹo ban đầu.

Sở dĩ anh Đào được gọi là anh Đào là bởi vì trên mặt hắn có vết sẹo kia. Thế nhưng hiện tại Lục Du lại

một lần nữa nhìn thấy gã, trên mặt gã đã sạch sẽ, làm gì còn vết sẹo nào đâu.

Trừ cái này ra, Lục Du còn phát hiện anh Đào dường như còn có chỗ nào đó không đúng lắm. So với lần trước gặp mặt, làn da của anh Đào rõ ràng đã trắng trẻo, mềm mịn hơn. Ngay cả cơ ngực của gã hình như cũng bị nhũn đi một chút.

Nói tóm lại chính là anh Đào từ một gã đàn ông cường tráng thẳng nam trong mộ địa bỗng nhiên biến thành một người đàn ông trắng nõn có hơi trung tính.

Không lẽ thằng chả đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Lục Du nhìn anh Đào trong lòng suy nghĩ lung tung. Lúc Lục Du nhìn anh Đào, gã cũng nhìn lại cậu.

Khuôn mặt cậu trai kia gã còn chút ấn tượng, thế nhưng dáng người này...

Anh Đào phất phất tay với mấy người khác để bọn họ đi ra ngoài trước chỉ chừa lại hai người. Anh Đào đứng phía sau hai người nhìn Lục Du không chớp mắt.

Vừa nãy đã thấy trên người cậu trai này đúng là vẫn còn lão nhị. *(anh theo độc thoại nội tâm)*

“Cậu cũng bị biến thành như vậy hả?”

Lục Du vốn còn đang nghĩ rất nhiều câu để ứng phó với anh Đào, không ngờ đối phương lại mở miệng trước hỏi một câu kỳ quặc.

“Thành cái gì?” Lục Du tạm dừng lại một chút, nhìn bộ ngực của anh Đào bỗng nhiên hiểu ra. Cậu đứng thẳng lưng, mắt nhìn anh Đào, “Anh nói cái này sao?”

Hay thật, ngực này thoát nhìn còn bự hơn của mình. Còn giọng nói này nữa... *(đây là tâm tư anh theo nha)*

Bỗng nhiên anh Đào nhìn Lục Du mang theo vài phần thân thiết: “Thì ra chỉ cần đi vào đó đều sẽ bị biến thành như vậy.”

Lục Du bắt đầu phỏng đoán, nhìn phản ứng của anh Đào là biết chuyện này không hề đơn giản. Cùng là từ trong mộ chui ra, Lục Du biến thành đại lực sĩ. Mà anh Đào thì lại biến thành càng ngày càng nữ tính.

So sánh giữa hai người như vậy, Lục Du cảm thấy mình thật sự quá là may mắn. Dù sao làm đàn ông nhiều năm như vậy rồi, bị biến thành như vậy ai cũng không chấp nhận nổi.

Anh Đào có chuyện bận lòng, vốn là muốn đem cái chuyện không hợp quy củ của sông bài xử lý như thường. Thế nhưng sau khi nhìn thấy người, tất nhiên anh Đào không thể làm vậy được.

Cho dù Lục Du biến hoá nghiêng trời lệch đất, nhưng mà anh Đào vẫn nhìn một cái liền nhận ra. Suy cho cùng chắc cũng là do thân thể anh Đào cũng có biến hoá như vậy.

Gã đánh giá Lục Du từ đầu đến chân một lượt, thậm chí còn đưa tay chọt ngực của Lục Du một cái.

Thẩm Kỳ Niên thấy thế lập tức muốn xông lên liền bị Lục Du nắm tay lại.

May mà anh Đào cũng không có nhiều hứng thú với ngực của Lục Du lắm, hắn cầm lấy tay Lục Du cho cậu sờ ngực mình: “Cậu biến hoá còn nhanh hơn cả tôi.”

Cảm giác trong tay cực kỳ mềm mại, Lục Du không ngờ tới, lần đầu tiên mình sờ ngực vậy mà lại là sờ ngực đàn ông.

Bất quá mới có hơn một tháng ngắn ngủi, anh Đào làm sao lại biến từ một tên đàn ông râu ria cơ bắp thành một người đàn ông ngực mềm vậy.

Hiển nhiên anh Đào cũng biết chuyện này có liên quan đến cổ mộ: “Tôi vốn là muốn cho người đi tìm mấy cậu, không ngờ cậu tự mình đưa tới cửa. Nói đi, hiện tại cậu có ý định gì?”

Lục Du lắc đầu thừa nhận: “Tôi không phải muốn đến quấy rối, chỉ là muốn gặp anh thôi. Từ lúc ở trong đó đi ra, cơ thể tôi cũng xảy ra biến hoá kỳ cục, tôi rất muốn biết vì sao...”

“Ông đây cũng muốn biết vì sao!” Bỗng nhiên anh Đào bạo phát. Gã là một thằng đàn ông nhưng lại có bộ ngực phụ nữ.

Rõ ràng chim chóc còn đó nhưng không cương nổi với đàn bà.

Đây quả thật là chuyện không thể nào chấp nhận đối với anh Đào.

Gã đi tới đi lui trong phòng một lúc, cuối cùng nhìn phía dưới Lục Du: “Cái đó của cậu... còn xài được không?”

Thẩm Kỳ Niên vừa nghe xong liền nóng mặt.

Cái gì mà còn xài được không? Không lẽ ông còn muốn coi thử hả?

Lục Du ngay lập tức đã hiểu được ý tứ của anh Đào, cậu giơ tay lên nhìn đồng hồ, tính toái đại khái một chút, liền kéo dài thời gian: “Anh coi bộ đáng tôi bây giờ thì biết...”

Quả nhiên là giống như mình.

Trong mắt anh Đào mang theo tia vui mừng, lại có một chút tối tăm. Gã phát tay với hai người phía sau để bọn họ trối Lục Du lại.

Lục Du vừa lui về phía sau vừa hỏi: “Anh Đào, anh có ý gì đây?”

40. Chương 40: Thân Thể Biến Hoá

Nguyên nhân anh Đào bắt Lục Du cũng rất đơn giản.

Nếu cả hai đều bị biến thành phụ nữ hết vậy liền có thể khẳng định là do cổ mộ ảnh hưởng. Hoocmon bị kích thích phân bố hỗn loạn dẫn đến chỗ kia bị liệt, vậy chỉ cần điều chỉnh hoocmon lại là được.

Bác sĩ tư nhân đã đề nghị anh Đào tiêm hoocmon, nhưng không một ai dám cam đoan sau khi tiêm vào sẽ có chuyện gì xảy ra.

Anh Đào không dám lấy chính mình ra thí nghiệm, nhưng bây giờ không phải có một con chuột bạch tự dâng tới cửa rồi hay sao?

Lúc Lục Du lui về phía sau, anh Đào còn trấn an cậu: “Cậu cũng không muốn biến thành phụ nữ đúng không, tôi chỉ muốn giúp cậu biến trở lại như cũ thôi mà.”

Lục Du lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý: “Làm phụ nữ thì đã làm sao? Phụ nữ cũng có thể chống nửa bầu trời, tôi như bây giờ cũng tốt lắm...” Lục Du miệng thì cười ha ha, trong lòng thì đang thầm mắng sao người còn chưa tới.

“Anh Lục đừng vội, đang tiến vào sòng bạc rồi...” Tiểu Tả bên kia còn đang an ủi Lục Du thì người bên này đã động thủ.

Lục Du nhìn hai người đang lăn lộn đằng kia lại nhìn cánh tay của chính mình, hắng hắng giọng ngại ngùng nói: “Xin lỗi, tôi đã cố hết sức khống chế khí lực của mình rồi...”

Thẩm Kỳ Niên ở kế bên gật đầu “Anh thấy, em căn bản đâu có dùng sức...”

Anh Đào thấy không ổn, theo bản năng định gọi người. Lục Du lập tức nhào đến ấn anh Đào lên bàn, kéo thất lưng của gã xuống trói người lại.

“Tôi hỏi anh đáp, nếu không nói thật, tôi không cam đoan được là sức lực của mình có tự nhiên lớn lên giống lúc này không đâu.” Lục Du vừa nói vừa vỗ vỗ mặt anh Đào, uy hiếp gã, “Bây giờ tôi cho anh mở miệng, nhưng nếu anh dám gọi người, tôi sẽ cho bọn họ thấy tôi bẻ gãy cổ anh như thế nào.” Lục Du nói xong, dùng tay gõ nhẹ cái bàn, bàn lập tức bị nứt.

Quái vật.

Anh Đào hoảng sợ nhìn Lục Du, liên tục gật đầu tỏ vẻ mình hiểu.

“Nói thử coi, mấy người đã mang đồ gì từ cổ mộ đi ra?”

Anh Đào sững sốt: “Chúng tôi không có đem cái gì ra hết...”

Đi vào cổ mộ tổng cộng có hai mươi ba anh em, đến cuối cùng đi ra cũng chỉ có mình anh Đào và một người anh em khác. Vừa nghĩ tới bọn bướm xanh trong mộ địa, anh Đào trong lòng đã sợ hãi. Có thể chạy thoát đều là nhờ may mắn, làm gì còn tâm tư đi lấy trộm đồ.

Lục Du nhìn kỹ anh Đào, muốn nhìn ra khác lạ từ ánh mắt gã. Thế nhưng trong mắt anh Đào rõ ràng mang theo sợ hãi, vẻ mặt cũng không giống như giả bộ.

Lục Du lại hỏi: “Anh không lấy nhưng anh lấy gì đảm bảo người khác không lấy?” Lục Du nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn, cái bàn từ từ nứt toác ra, “Người anh em kia của anh đâu?”

Vẻ mặt anh Đào trong nháy mắt hiện lên hoảng sợ, một lúc lâu sau mới nói: “Hắn đã chết!”

Không phải là cùng chạy thoát khỏi mộ sao, sao lại chết chứ?

Lục Du gãi gãi cằm, hỏi: “Làm sao mà chết?”

Hai mắt anh Đào nhắm nghiền, vẻ mặt vô cùng sợ hãi: “Hắn bị bướm bướm ăn...”

Anh Đào cùng người anh em cứu tử nhất sinh mới chạy được từ trong mộ địa ra, cứ tưởng là cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi. Không ngờ rằng những chuyện quỷ dị hơn còn đang chờ bọn họ.

Lúc trốn ra khỏi mộ, trời đang mưa, người anh em kia kêu khóc: “Nhiều anh em như vậy đều chết ở trong đó rồi...”

Anh Dao trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng gã vốn là người không dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác.

“Đủ rồi.” Anh Dao tát một cái vào mặt hắn, làm hắn bình tĩnh lại, “Chuyện cũng đã như vậy rồi, mày cũng muốn chết ở chỗ này sao?”

Người đàn ông ngừng khóc, vẻ mặt đại ra nhìn anh Dao: “Chúng ta không sống nổi, cổ mổ kia có nguyên rủa... Không sống nổi, không sống nổi...”

Anh Dao tức điên lại tát hắn một bạt tay.

Hai người cuối cùng cũng xuống núi, đi về tới đảo. *(Nhắc lại tí sông bạc trên đảo nha)*

Tâm lý sợ hãi vẫn còn chưa hoàn toàn vượt qua được thì biến hoá trên thân thể càng khiến người ta hoá vô đơn chí. *(Hoạ vào thì không đi 1 mình, kéo cả dây mới vui.v)*

Đầu tiên là vết sẹo trên mặt có chút mờ đi, cuối cùng thì biến mất hẳn, sau đó là bỗng nhiên bộ ngực phát triển. Những chuyện này đối với anh Dao đã có thể nói là vô cùng kinh khủng rồi.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, chuyện phát sinh trên người anh em của gã lại càng kinh khủng hơn nữa.

Đầu tiên, người đó bị ho khan, ho dữ dội. Vốn là tưởng sau khi bị kinh hách nên bị nhiễm bệnh hô hấp thôi. Thế nhưng sau hai tuần, người kia bắt đầu ho ra trứng trùng.

Trứng mà trắng, dùng chân đạp nát liền tràn ra nước màu xanh, anh Dao nhìn thấy lập tức nhớ tới mấy con bướm xanh lam kia. Gã hoảng sợ nhìn người anh em của mình đang không ngừng ho khan, gọi người đưa hắn đi chụp x-quang.

Quả nhiên, trong thân thể thẩn đầy trứng trùng.

Vừa nghĩ tới những con bướm xanh đó chui ra như thế nào, anh Dao đã cảm thấy đây quả là tai hoạ. Gã nói chuyện này với lão Đại, lão Đại chỉ hạ một mệnh lệnh...

Tiêu diệt tai hoạ ngầm.

Anh Dao cũng không muốn nhớ đến chuyện này, nhưng những ký ức này làm sao có thể quên được.

“Cho nên, các người đem một người còn sống đi hoá thiêu?” Lục Du không thể tưởng tượng được rốt cuộc tìm của mấy người này làm bằng cái gì.

Có người nói, sợ hãi sẽ thúc đẩy tàn nhẫn, thế nhưng có vài người vốn là trời sinh đã tàn bạo.

Anh Đào vốn có một chút thương hại đối với người anh em kia, nhưng vừa nghĩ tới những con bướm xanh kia liền hoàn toàn buông bỏ gánh nặng tâm lý.

“Hắn đã thành cái lồng ấp trứng trùng, bọn tôi ngoại trừ làm vậy thì còn có thể làm thế nào nữa?”

Lục Du không muốn lãng phí thời gian tranh cãi với anh Đào chuyện này, cậu chỉ ấn cổ gã uy hiếp: “Anh không muốn biết vì sao thân thể mình biến thành như vậy sao? Vậy được rồi, tôi cho anh biết, chính vì các người lấy một món đồ không nên lấy từ trong mộ ra nên mới bị biến thành như vậy. Tôi khuyên anh nên ngoan ngoãn đem đồ đó giao ra đây, nếu không qua một thời gian nữa ai cũng không cứu được anh đâu...”

Anh Đào không cho là đúng, ngược lại còn nở nụ cười: “Cậu cho rằng tôi sẽ sợ sao? Cho dù chuyện này có xảy ra thật không phải còn có cậu chịu chung với tôi sao...”

Lục Du cười lạnh một tiếng, xé rách cái áo mình đang mặc, đem cặp ngực giả quảng lên mặt anh Đào: “Tĩnh lại đi, lão tử đây là đàn ông đích thực nhé.”

“Sao có thể như vậy?” Anh Đào khó tin nhìn Lục Du, cậu ta không bị biến thành phụ nữ, cũng không biến thành máy ấp trứng. Cùng là đi vào cổ mộ, bọn họ biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, vậy mà Lục Du vẫn yên ổn.

Tại sao, dựa vào cái gì chứ!

Thấy anh Đào rũ mắt xuống không biết đang suy nghĩ cái gì, Lục Du lại nói với gã: “Mau thống khoái mà đem đồ giao ra đây, không chừng còn có thể cứu anh một mạng đó...”

Anh Đào điên cuồng lắc đầu: “Lão tử thật sự không lấy cái gì hết, lừa cậu cả nhà đều chết!”

Loại thẻ độc này đối với người khác thì không là gì nhưng đối với một anh Đào đã trải qua nguyên rửa của mộ địa thì đích thật là một lời thẻ cực độc.

Lục Du không khỏi có chút sững sờ, chẳng lẽ thật sự không có lấy?

Thế nhưng Thẩm Chính Nam rõ ràng nói có đồ bị lấy đi mà.

“Cẩn thận!” Anh Đào thừa dịp Lục Du không chú ý, nhấc chân đá cái nút báo nguy dưới mặt bàn. Thẩm Kỳ Niên phát hiện liền hô lên, nhưng vẫn chậm một bước.

Anh Đào cười sáng sủa như điên: “Tao dù có chết cũng không buông tha cho mày.”

Chờ đến lúc người của sông bạc vào chắc chắn sẽ không cho Lục Du ra ngoài. Như vậy trên đường hoàng tuyền coi như cũng có một người bạn.

Cửa bị người ta đá văng từ bên ngoài, anh Đào cười ngắc đầu nhìn, muốn phát biểu di ngôn trước lúc lâm chung. Bỗng nhiên thấy một đám khuôn mặt xa lạ, tươi cười trên mặt gã dần tắt: “Chúng mày là bọn nào?”

Lão Trương từ trong một đồng đàn ông cao lớn lú đầu ra, nhìn thoáng quá Lục Du ngực trần, lại nhìn thoáng qua anh Đào đã bị tháo thắt lưng, chặc chặc lên tiếng: “Hắc hắc, hai người các cậu chơi cũng kích thích quá rồi đó!”

Tác giả có điều muốn nói:

Thẩm tam thiếu: “Cái gì mà gọi là hai người các cậu, anh không đem ông đây để vào mắt phải không.”

Lão Trương: Tôi vốn có nhìn thấy cậu đâu QAQ

41. Chương 41: Tôi Muốn Xem

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người Thẩm gia đến không sớm cũng không muộn.

Đi đầu chính là con trai của lão quản gia Chu Thái, chuyện này là do Thẩm Kỳ Niên nói cho Lục Du nghe.

“Lục tiên sinh, chúng ta đi.”

Chu Thái vẽ mặt lần lời nói đều thận trọng, hiển nhiên là bản sao trẻ tuổi của lão quản gia.

Lục Du gật gật đầu với y, vỗ sau lưng anh Đào một cái, ném người qua cho Chu Thái: “Người các vị muốn tìm tôi đã tìm được, còn đồ thì tôi không biết ở đâu đâu.”

Chu Thái gật đầu, vẽ mặt bình tĩnh như thể không thèm để ý món đồ kia, chỉ phát tay bảo người lôi anh Đào đi.

Anh Đào vừa muốn nói gì đó đã bị người chặn miệng lại, cuối cùng bị người ta lôi đi.

Thấy ở đây không còn chuyện của mình nữa, Lục Du nhún nhún vai nói phải đi.

“Xin chờ chút. Lục tiên sinh, anh đi theo tôi một chuyến.” Chu Thái giơ tay ra ngăn cản đường đi của Lục Du, trên mặt biểu tình lãnh đạm.

Lục Du muốn chạy nhưng Thẩm Chính Nam còn muốn gặp cậu.

Những người còn lại nhìn chằm chằm Lục Du giống như nhìn một tên tội phạm. Lục Du cảm thấy có chút không vui, cậu liếc mắt ra hiệu cho lão Trương. Lão Trương đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhìn nửa người trên của Lục Du, lúc này mới bình tĩnh.

“Đến đến đến, đến đem cơ bụng của cậu che lại nào.” Lão Trương cởi áo khoác khoác lên người Lục Du.

Lục Du kéo nhẹ cái áo vest, nhìn Chu Thái: “Tôi bây giờ không có tâm tình đi gặp người của Thẩm gia. Phiên anh tránh đường, hẹn lần sau đi.”

Chu Thái vẫn đứng sờ sờ bất động tại đó, hoàn toàn không có ý nhường đường.

Quả nhiên là có ý tứ nha.

Lục Du nhếch cằm nhìn Chu Thái: “Anh cho là anh có thể cản được tôi sao?”

Chu Thái rút súng từ trên người ra: “Tôi không thể, nhưng nó có thể.”

Đây là lần đầu tiên Lục Du bị chĩa súng vào trán, cậu liếc Thẩm Kỳ Niên một cái, ý muốn nói nhìn Thẩm gia các người làm chuyện tốt gì đi.

Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền muốn bước tới, nhưng không ngờ Lục Du hành động nhanh hơn một bước. Trong thời gian nháy mắt, súng của Chu Thái đã bị bẻ thành hai đoạn... Ngay cả cánh tay của y cũng bị bẻ thành một góc độ kỳ cục.

Những người khác thấy vậy liền muốn vây lên, Lục Du co tay đâm một cái lên vách tường. Bức tường lập tức đáp lời mà nứt toác. Lục Du rút nắm tay lại, thổi thổi đám bụi vôi trên tay, cái lỗ trên tường nhìn càng rõ ràng.

Đây không phải là sức lực mà con người nên có.

Cái này đâu có giống nắm đấm của con người, rõ ràng là một quả cầu thép của đội giải toả mà.

Quả cầu thép là wrecking ball dùng để phá nhà đồ đó

“Về nói cho ông chủ của anh biết, muốn hợp tác thì đừng có ép người. Nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Lục Du ngoắc ngoắc lão Trương ý bảo lão cùng đi. Lão Trương còn đang đắm chìm trong cảnh tượng phá hoại của Lục Du, thấy vậy lập tức chạy theo.

Có người muốn bí mật dùng côn điện tấn công, Chu Thái còn chưa kịp ngăn cản thì đã thấy côn điện quay ngược lại dí vào người của tên đó giật hấn. Mọi người tại đó đều choáng váng, má nó có cần quỷ dị vậy không.

“ Anh đại, làm sao bây giờ?”

“Trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Chu Thái cuối cùng cũng không dám làm căng, chỉ bảo người nâng người anh em bị giật điện xỉu kia ra khỏi sòng bài.

Lục Du đi ra bằng cửa sau, quay đầu lại thấy lão Trương đang ấp a ấp úng muốn nói lại thôi.

“Có chuyện thì nói đi.”

“Aii!” Lão Trương vội vàng chạy tới trước, chỉ sòng bạc phía sau nói, “Hôm nay bọn mình thắng tới một triệu lận đó, cứ như vậy đi về sao?”

Lục Du liếc lão Trương một cái: “Không thì thế nào? Tôi cho anh đi lãnh tiền, bảo đảm chưa bước ra khỏi cửa đã bị người ta bắn bang bang bang thành cái tổ ong rồi.”

Lục Du làm bộ đang bắn súng gatling, lão Trương vẫn không cam lòng: “Nhưng mà mấy cái đó đều là tiền thiệt đó...”

Súng gatling: súng nhiều nòng, gg search ra cái này

“Đi thôi lão Trương,” Lục Du lắc đầu, “Đã nói với ông ngay từ đầu là đừng có đi đánh bài. Ông coi sòng bài có cái gì là vui vẻ thật sự đâu. Nếu có việc làm để bận rộn thì đừng để ý ba cái thứ vô dụng đó nữa.”

Lão Trương thở dài, cuối cùng mới lên tiếng: “Được rồi, nghe lời cậu.”

Thẩm Kỳ Niên đứng ở một bên ngăn người nhìn Lục Du: “Em không đau sao?”

Lục Du sưng sốt một chút, sau đó điên cuồng xoa tay: “Mẹ nó, đau chết ông rồi!”

Lão Trương đứng kế bên há hốc mồm...

Hoá ra anh hùng cũng biết đau sao?

Về tới xe, Tiểu Tả tháo tai nghe xuống nói với Lục Du: “Có người đi theo các anh ra đó.”

Lục Du nhú mày: “Ai?”

Tiểu Tả không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, do dự một hồi vẫn nói: “Người Thẩm gia.”

Lục Du gật đầu, tròng Thẩm Kỳ Niên một cái: “Người Thẩm gia nói không giữ lời.”

Thẩm Kỳ Niên còn chưa kịp mở miệng, lão Trương đã ở kế bên phụ hoạ: “Còn không phải sao? Cái tên ngốc kia lại còn dám chĩa súng vào cậu nữa! Nói thử xem có phải bọn họ muốn lật lọng không, tôi luôn cảm thấy bọn họ không có ý tốt với chúng ta.”

Thẩm Kỳ Niên lập tức giơ tay: “Anh cũng cảm thấy như vậy, anh vẫn kiên định đứng về phía em.”

“Bọn họ đuổi theo.”

Lục Du quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bên trong gara có không ít xe đang sáng đèn.

“Đi!” Lục Du nói với Tiểu Tả. Tiểu Tả liền khởi động xe, nhả một đám khói mà vọt đi. Tiểu Tả lái xe rất nhanh nhưng người của Thẩm gia vẫn luôn cắn chặt không bỏ.

Lão Trương lấy một quả cam ra lột vỏ chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì đột nhiên túi áo rung lên. Lão Trương bỏ quả cam xuống lấy di động ra, nhìn thấy một dãy số xa lạ: “Alo?”

“Xin chào Trương tiên sinh, ta là Thẩm Chính Nam...”

Lão Trương đưa tay chốt Lục Du: “Thẩm Chính Nam.”

Lục Du nhận điện thoại có chút không thoải mái: “Ông có ý gì?”

Thẩm Chính Nam bên kia khẽ cười: “Ta chỉ muốn cùng Lục tiên sinh gặp mặt một chút thôi, có lẽ là thủ hạ của ta đã hiểu lầm ý tứ của ta.”

Lục Du cũng cười: “Nếu đã là hiểu lầm, vậy phiền Thẩm tiên sinh cho người của ngài đi đi. Mời người kiểu này không làm người ta thoải mái lắm đâu!”

Thẩm Chính Nam lắc đầu: “Lục tiên sinh, có một số việc ta thật sự cần gặp mặt cậu để nói.”

Lục Du không muốn cùng ông ta nói lời vô nghĩa, nhấn nút kéo cửa kính xuống: “Tôi hỏi lại ông lần cuối, có kêu người của ông trở về không?”

“Lục tiên sinh, ta hy vọng đêm nay cậu đến gặp ta...”

“Được, không cần nói nữa, tôi biết ý của ông rồi.” Lục Du chộp quả cam được lột dở một nửa trên tay lão Trương, nói với Thẩm Chính Nam bên kia điện thoại: “Nếu Thẩm tiên sinh không nói, tôi đây chỉ có thể tự mình ra tay thôi.”

Lục Du bỏ điện thoại qua một bên, đưa một cánh tay ra khỏi cửa sổ xe, cầm quả cam nhắm thẳng vào chiếc xe đầu tiên, ném.

Quả cam vọt một cái xuyên từ đầu xe đến cuối xe mang theo lực phá hoại. (ảo nhờ =)))

Một chiếc xe mới tinh cứ như vậy báo hỏng dừng lại. Những chiếc xe phía sau cho dù đạp phanh cũng không dừng lại kịp, cả đám ầm ùng nhau.

“Ông thấy đó, tôi vốn không muốn tự mình động thủ đâu.” Lục Du nói xong câu đó liền cúp điện thoại.

Lão Trương quay đầu nhìn lại phía sau, không nhìn được gì ngón cái: “Chắc chắc quá ngẫu!” Sau đó cuối đầu nhìn quả cam trên tay mình liền cảm thấy đây đâu phải cam, rõ ràng là một trái bom đó nha.

Lục Du ném quả cam rất có kỹ thuật, người Thẩm gia không chết nhưng xe đều hỏng. Xem ra thế giới cuối cùng cũng thanh tịnh rồi.

Lục Du nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, vươn tay xoa xoa ấn đường: “Thẩm Kỳ Niên, người nhà anh đây là có ý gì?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Anh cũng không biết nữa, nhưng vẫn có cảm giác người đến không có ý tốt.”

Có thể là không phải.

Lục Du ngồi suy ngẫm một lượt những sự tình gần đây, ngồi thẳng người dậy nói với lão Trương: “Giúp tôi đặt vé máy bay đi Tân An.”

Lão Trương lộ cam, không hiểu nói: “Không phải mới đi sao, sao giờ lại muốn đi nữa?”

Lục Du nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ, nhú mày: “Tôi muốn đi xem anh Cao.”

42. Chương 42: Anh Có Năm Phút

Thẩm gia có tiền có quyền.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mấy người Lục Du đã bị rơi vào thế bị động.

Nếu như nói bây giờ là xã hội pháp trị thì không sai, thế nhưng có tiền có quyền đã là chuyện luật bất thành văn từ lâu rồi.

Trong nhà Lục Du mỗi góc đều có gắn camera, Lục Du mới từ sông bạc đi ra thì trước cửa nhà cậu đã có mấy chiếc xe yên lặng dừng lại.

Nhà bây giờ tạm thời không thể về được.

“Mẹ!” Lão Trương nhin không được chửi một câu, “Lão họ Thẩm đó thật sự mẹ nó coi chúng ta như tội phạm sao? Đám người đó mẹ nó đến cùng là muốn làm cái gì?”

Thẩm Kỳ Niên quay sang nhìn Lục Du “Hay là anh trở về nhà quây một trận?”

“Quây? Anh lấy cái gì mà quây? Người ta bây giờ hoặc là không nhìn thấy anh hoặc là có nhìn thấy cũng giả bộ như không nhìn thấy. Anh ngay cả cửa nhà cũng không vào được, còn đòi quây không quây cái gì nữa.” Lục Du bỗng nhiên nói chuyện, Tiểu Tả liếc nhìn kính chiếu hậu.

Lời này không phải nói với người, là nói với quỷ.

Lão Trương và Tiểu Tả ăn ý không lên tiếng, trong xe lập tức có chút yên tĩnh.

Về mặt Thẩm Kỳ Niên phức tạp, có chút suy sụp lại có chút nghĩ không thông. Lục Du nhìn hẩn một cái, cảm thấy những lời mình nói có chút nặng nề liền vỗ vỗ vai hẩn, trấn an: “Anh ngoan ngoan ở bên cạnh em đi, đừng có bay lung tung, mọi chuyện đã có em, anh lo làm cái lông gì.”

Thẩm Kỳ Niên nhìn chằm chằm về phía Lục Du, tình cảm trong lòng có chút phức tạp: “Em yêu...”

“Cậu đối với bọn tui thiệt là quá tốt!” lão Trương vỗ lên vai Lục Du, cười hì hì nói: “Mặc dù tui nghe mà lời thoại này có chút muốn ói nhưng mà anh mày nghe xong thật sự vẫn có chút chút cảm động đó!”

Thẩm Kỳ Niên cùng với Lục Du ăn ý liếc mắt xem thường lão Trương. Thẩm Kỳ Niên còn tiến lên kéo tay lão Trương ra khỏi người Lục Du. Lão Trương nhìn cánh tay không chịu sự khống chế của mình, rất biết điều gật đầu nói: “Tôi không chạm Lục tử, không chạm.”

Vậy mới được chứ!

Thẩm Kỳ Niên lăm bằm ngời trở lại chỗ của mình, nhìn Lục Du mà cười đến cong cong hai mắt.

Ấu trĩ!

Lục Du ngoài miệng thì mắng vạ chứ trong lòng cũng không nhịn được có chút vui vẻ.

Mẹ nó, thích tên ngốc này xong mình cũng bị biến thành tên ngốc luôn.

Lão Trương xem các chuyến bay đến Tân An, vừa hay đêm nay có một chuyến. Nhà bây giờ tạm thời không thể về được, Lục Du liền đơn giản chọn đi luôn hôm nay.

Lần này, không cần biết Lục Du nói thế nào, lão Trương với Tiểu Tả đều nhất định đòi đi theo.

“Tôi không phải không muốn cho hai người đi, nhưng tình huống bên kia thế nào tôi cũng không biết được, như vậy quá nguy hiểm.”

“Thì bởi vì nguy hiểm nên mới muốn đi cùng với cậu đó chứ.” Lão Trương bĩu môi, thoát nhìn có vẻ ghét bỏ: “Nếu không phải vì lo lắng cho anh em, bọn anh mới không thèm chạy theo xa như vậy đâu. Cũng không phải vợ của cậu, cậu cho là người ta rảnh lắm không có chuyện gì cũng muốn dính một chỗ với cậu sao?”

Tiểu Tả ở ghế trước cũng cười: “Đúng vậy đó, nếu không phải không có kỹ năng sống, cậu đây mới không thèm ra trận đâu.” (*kỹ năng sống ý là không sống 1 mình được mới đu theo Lục Du*)

Lục Du nhìn hai người anh em của mình, trong lòng được lấp đầy, nhất thời không biết phải nói gì. Thật lâu sau, Lục Du mới vỗ đùi lão Trương một cái, cảm động nói: “Cảm ơn người anh em!”

Lão Trương la thảm một tiếng: “Vỗ nhẹ thôi người anh em, muốn gãy rồi.”

...

Lúc ba người một quỵ đáp xuống Tân An đã là ba giờ sáng.

Lục Du bắt một chiếc xe đi khách sạn tắm rửa đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Du liền rời giường đến cái bệnh viện tư nhân ở ngoại thành Tân An kia.

Người Thẩm gia đã sớm nhận được lệnh, hai ngày nay Lục Du có thể sẽ đến bệnh viện, bảo bọn họ phải chú ý hơn.

Sáng sớm, những người ở bệnh viện đã vực dây tinh thần, chờ một người đàn ông trẻ tuổi hoặc một người phụ nữ đến thăm bệnh. Chờ đến mười giờ sáng, người đến bệnh viện vẫn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn mười giờ, người đến người đi không ít, nhưng đều là những người ở gần đây đến khám bệnh.

Cũng phải nói, cái bệnh viện ngoại ô này bình thường thật sự rất ít người đến thăm khám. Rốt cuộc thì cũng là một cái bệnh viện công lập (*? trước không phải nói bệnh viện tư nhân sao?*), Thẩm gia cho dù có tiền cũng không có khả năng làm lung đoạn hoạt động kinh doanh của bệnh viện được.

Cũng không phải là không làm được mà căn bản là không cần thiết.

Đều là người phải làm việc vất vả, một chút đau đầu nhức óc lại không cho người ta vào bệnh viện được mới là lạ đó.

Thế nhưng ai mà ngờ, bệnh viện của một trấn nhỏ bình thường người tới ít đáng thương luôn không hiểu sao hôm nay mọi người lại giống như có hẹn trước kéo đàn đàn lũ lũ đến bệnh viện đăng ký.

Toàn bộ đại sảnh của bệnh viện chật như nêm cối, bên trong sân cũng đậu đầy xe. Nào là xe đạp, xe đạp điện, xe máy, tóm lại là kín người hết chỗ.

Cấp trên gọi điện thoại cho mấy người bảo vệ ở bệnh viện hỏi tình huống. Cúi người nhìn một sân toàn người là người, gã bảo vệ lau lau mồ hôi trên đầu, miệng không ngừng vang dạ: “Tôi nhất định sẽ cẩn thận cẩn thận vô cùng cẩn thận...”

Trong lúc gã vừa nói chuyện vừa lui về sau, không cẩn thận đụng trúng một người. Gã bảo vệ quay đầu lại mới phát hiện là một bác sĩ nam cao gầy đeo khẩu trang, đôi mắt tinh lạng.

“Hôm nay sao tự nhiên lại nhiều người như vậy?” Bác sĩ trẻ tuổi nói thầm, tựa hồ có chút bất mãn. Gã bảo vệ nhin không được phụ họa: “Đúng vậy, nhiều thật đó.”

“Haiz! Đều là mạng a!” Người bác sĩ ôm bệnh án lắc lắc đầu đi nhanh ra khỏi đại sảnh đến khu khám bệnh.

Gã bảo vệ lấy lại tinh thần, cầm lấy bộ đàm, dặn dò những người khác: “Phải đặc biệt chú ý một người đàn ông cao gầy, cấp trên còn nói có thể là phụ nữ...”

Người bên kia liền cười: “Nhân yêu sao?” (*Nhân yêu là trai giả gái, hay gặp từ này trong game hay truyện võng du, chỉ mấy bạn nam mà chơi acc nữ*)

Gã bảo an liền mắng: “Không được cợt nhả, đều lên tinh thần hết cho tôi! Xảy ra chuyện gì thì các người ở đó mà khóc!”

“Anh Lục, phía trước cách anh ba mét ở bên trái có một cái cầu thang, ở đó không có người.”

Lục Du lên tiếng, ôm bệnh án quẹo trái đi lên cầu thang. Thẩm Kỳ Niên bay bay phía sau, một bên bay một bên không nín được nói: “Em yêu mặc đồng phục thật sự rất dễ nhìn.”

Miệng Lục Du liền động: “Em không mặc càng đẹp mắt, anh có muốn coi không?”

“Được đó được đó!” Thẩm Kỳ Niên liên tục gật đầu, nếu có thể kiểm tra một chút thì càng tốt chứ sao, hì hì.

Sao mình lại tìm một tên gốc như vậy chứ?

Lục Du vừa đi vừa lắc đầu, tự hỏi cái gì có thể mua về bổ não cho quý nhĩ. Sau khi lên lầu, Thẩm Kỳ Niên bay tới trước kiểm tra thấy bốn bề vắng lặng mới gọi Lục Du lên.

Phòng đông lạnh là ở tầng một này đây, lúc trước Lục Du đã đi, bây giờ lại quay lại. Vì phòng giữa Thẩm gia giảng bấy, mọi chuyện đều phải vô cùng cẩn thận.

Lục Du khoát khoát tay với Thẩm Kỳ Niên ý bảo hãy đi trước xem xem thế nào. Thẩm Kỳ Niên đi một vòng rồi quay lại nói tình huống cho Lục Du biết: “Ở cửa có một người canh, trong phòng có bốn người mai phục.”

Có người ở đây không phải là vấn đề. Mấy người đó đều dễ giải quyết. Lục Du chỉ sợ là bọn họ gọi người khác đến.

Thẩm Kỳ Niên đứng bên cạnh cười: “Anh có một biện pháp hay có thể khiến bọn họ tự mình đi.”

“Biện pháp gì?”

Thẩm Kỳ Niên bay bay: “Anh có thể đến đó điều chỉnh nhiệt độ xuống dưới 0 độ.”

Đó là một căn phòng lạnh rất lớn, thân thể đông cứng của Cao Hán được đặt trong một cái tủ đứng. Thiết bị làm lạnh trong tủ được mở, bên ngoài thì không có mở. Thẩm Kỳ Niên vô cùng đặc ý chỉnh nhiệt độ, rất nhanh bốn người liền run cầm cập từ bên trong chạy ra.

“Lạnh quá chịu không nổi, mau đi coi có cái gì phải bị hư gì rồi không...”

Mấy người bọn họ đang nói chuyện, bỗng nhiên bộ đàm vang lên: “Bắt được rồi, mau đến cửa sau!”

Không một chút chậm trễ, bốn người lập tức lao xuống.

Tiểu Tả tắt kết nối với bộ đàm, quay về phía điện thoại nói: “Được rồi anh Lục, bây giờ có thể vào. Anh có năm phút.”

43. Chương 43: Cao Hán Đi Đâu Rồi

Tiểu Tả dụ người đi rồi, Lục Du liền không chân chờ nữa chạy vào phòng lạnh.

“Lạnh quá.” Lục Du vừa vào liền sợ run cả người, Thẩm Kỳ Niên thấy vậy liền có chút ngại ngùng.

“Anh chính đến bao nhiêu độ vậy?”

Thẩm Kỳ Niên mỉm cười: “Âm mười lăm độ.”

Hèn chi!

“Mau chỉnh nhiệt độ tăng lên đi, em đi xem anh Cao.”

“A, được.” Thẩm Kỳ Niên gật gật đầu lao như bay ra chỉnh nhiệt độ.

Lục Du theo trí nhớ đi đến trước một cái tủ đông, hít sâu một hơi sau đó mở cửa tủ ra. Thẩm Kỳ Niên vừa trở lại liền nhìn thấy một màn như vậy, lập tức xông tới che trước mặt Lục Du, muốn bảo vệ cậu.

Lục Du đẩy Thẩm Kỳ Niên ra, trở mắt nhìn cái tủ trống tuếch trước mặt...

Cậu mở hết tất cả các tủ đông ra, không có Cao Hán cũng không có bướm bướm, cái gì cũng không có.

Không lẽ người của Thẩm gia đã dời Cao Hán đến chỗ khác?

Bây giờ Cao Hán thế nào, hay là đã chết rồi?

Những chuyện này Lục Du đều không thể biết được, cậu chỉ biết là hiện tại mình không nên ở lại chỗ này nữa. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nghe chừng có vẻ không ít người.

Thẩm Kỳ Niên vừa muốn thay Lục Du ra cản người đã bị Lục Du nắm tay lôi đi theo một hướng khác.

“Ê Ê Ê...” Ở đó là tường đó!

Thẩm Kỳ Niên mắt mở trừng trừng mà nhìn Lục Du lôi mình theo vọt tới mặt tường, sau đó một đám nện bước tường thành một cái lỗ, sau đó chui qua lỗ nhảy xuống.

Phòng đông lạnh ở tầng 1, cách mặt đất khoảng bốn năm mét. Lục Du thực hiện một động tác giảm tốc, ngẩng đầu nhìn Thẩm Kỳ Niên còn đang giữ vẻ sững sờ trên mặt: “Mất hồn mất vía cái gì nữa, chạy nhanh đi!”

“A a!” Thẩm Kỳ Niên lập tức nhảy xuống theo, bay đến bên cạnh Lục Du, nhìn xuống tay cậu: “Em yêu, tay em không đau sao?”

Lục Du vung vẩy tay: “Nói nhảm, đương nhiên là đau rồi. Đi nhanh lên đi, rời khỏi đây trước rồi nói.”

Lục Du không muốn cùng những người đó xung đột trực diện. Giữa một đồng bảo vệ với một bức tường, nghĩ lại vẫn thấy đánh tường đơn giản hơn.

Mấy nhân viên an ninh xông tới nhìn thấy một cái lỗ to đùng trên tường hai mắt liền choáng váng, cho tới lúc trong tai nghe có người nói chuyện mới hoàn hồn được: “Hắn nện một cái lỗ trên tường... nhảy lầu chạy trốn...”

Xe đã đậu trước cửa bệnh viện, Lục Du vừa lên xe là Tiểu Tả lái đi ngay. Sau khi sửa sang cải tiến lại thì xe chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bỏ xa bệnh viện lại phía sau.

Lục Du lên xe xong thì không nói chuyện, luôn chìm trong suy nghĩ của chính mình. Lão Trương thấy thế nhin không được hỏi: “Sao rồi, tình hình lão Cao vẫn ổn chứ?”

Lục Du lắc đầu: “Không biết, người không còn ở trong đó nữa.”

“Đệt mẹ nó người Thẩm gia, đây không phải là quá lừa bịp người rồi sao.” Lão Trương nổi điên mắng một câu, xong mới nhớ trên xe còn có một người họ Thẩm, liền hắng giọng: “Ngại quá tam thiếu, tôi không có nói cậu.”

Lão Trương không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, theo bản năng nhìn bên cạnh Lục Du mà giải thích. Lục Du chỉ chỉ phía sau lão Trương: “Vừa rồi lên xe trể, hắn ngồi bên cạnh ông á.”

“Híc...” lão Trương trong nháy mắt liền cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết đây là do tâm lý hay là do cái gì.

Lão quay đầu lại cười với khoảng không sao lưng: “Tam thiếu cậu đừng để bụng nha, tôi tính hay nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện không có đầu óc...”

“Hắn bây giờ chạy qua bên tôi rồi.” Lục Du vừa nói với lão Trương xong, điện thoại trong tay bỗng nhiên sáng lên.

Là Thẩm Chính Nam.

Lục Du nghĩ ngợi, vẫn nhận điện thoại: “Alo, ông chủ Thẩm.”

Thẩm Chính Nam cười cười: “Cậu đến bệnh viện sao?”

Lục Du đáp: “Đúng vậy, không đi làm sao biết mấy người đã đem người giấu đi rồi.”

Thẩm Chính Nam ở bên kia im lặng một chút: “Không phải bọn ta giấu...”

Lúc Lục Du rời khỏi bệnh viện lần trước, Cao Hán đã bị đưa vào tử đông. Hai ngày đầu còn êm đẹp, đến ngày thứ ba tự dưng không thấy người đâu nữa.

Không thấy người?

Lục Du nhú mày, giống như vừa nghe một câu chuyện cười: “Ông chủ Thẩm tự mình nghĩ thử xem, nếu tôi với ông đổi vị trí cho nhau, tôi nói như vậy, ông có tin không?”

Thẩm Chính Nam đương nhiên biết Lục Du không tin, thế nhưng ông ta cũng không có ý định giải thích: “Ta chỉ muốn nói như vậy, cậu có muốn tin hay không cũng được, người kia là tự mình biến mất. Bây giờ cậu đang ở đâu, chúng ta có thể gặp mặt, ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng được không?”

“Xin lỗi, bây giờ tôi không muốn gặp ông. Còn nữa, điều kiện hợp tác ban đầu của tôi là Cao Hán được bình an, thế nhưng hiện tại anh ấy cũng đã bị các người ném đi đâu không biết, tôi làm sao còn có thể tin tưởng các người. A, đúng rồi, chẳng lẽ là muốn tôi cùng với kẻ đã cầm súng nhắm vào người của tôi hợp tác với nhau sao?”

“Đó là hiểu lầm.” Thẩm Chính Nam lập tức giải thích, “Bọn họ không hiểu ý của ta...”

Thôi đi.

Lục Du rất muốn cười, và cậu cũng cười thật: “Ông chủ Thẩm, tôi không phải con nít, đừng lấy mấy câu đó ra dụ tôi. Tôi cho ông biết, từ lúc người của ông ở sông bài làm như vậy với tôi, hợp tác giữa chúng ta đã kết thúc rồi...”

“Đợi đã! Lục Du cậu không hiểu kỳ bí mật của cha mẹ mình sao?”

Cha mẹ?

Lục Du ngừng tay: “Ông có ý gì?”

“Cậu có từng nghĩ tới, cha mẹ cậu không có công việc ổn định, tiền đâu mà mua căn nhà kia? Cậu có nghĩ tới, ba mẹ cậu mang theo cậu trốn tránh, đến chết cũng không rời khỏi phố Tây là vì sao không?”

Bên kia Thẩm Chính Nam nói, bên này Lục Du nghe càng lúc sắc mặt càng trầm xuống.

“Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Thẩm Chính Nam dừng một chút sau đó mới đáp: “Lục Du, quan hệ giữa chúng ta so với cậu nghĩ càng thân mật, nếu cậu muốn biết bí mật của cha mẹ mình thì tới gặp ta. Tin tưởng ta, ta sẽ không tổn thương cậu.”

“Tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng ông? Ông chủ Thẩm, ông lấy cái gì để khiến tôi tin tưởng ông?”

“Ta có thể đem toàn bộ cổ phần đứng tên của ta chuyển sang hết cho cậu, ngay bây giờ.”

Thẩm Chính Nam bên kia đã cúp điện thoại, bên đây Lục Du còn đang ngơ ngác thì nhận được một tin nhắn. Tài khoản của cậu nhận được rất nhiều rất nhiều tiền, nghe nói đây là vốn lưu động. Còn có hợp đồng chuyển nhượng cũng nhắn đến đây rồi, chỉ cần cậu ký tên xác nhận nữa thôi.

“Đậu má, thiệt hả trời?”

Lão Trương với Tiểu Tả đổi chỗ, lão Trương lái xe, Tiểu Tả mở máy tính. Máy người trên xe ai cũng há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu nổi tình huống đang diễn ra.

Lục Du quay đầu nhìn Thẩm Kỳ Niên, lấy tay chỉ chỉ đầu mình: “Thẩm Kỳ Niên anh nói thật cho em, người nhà anh có phải chỗ này có vấn đề không?”

Nếu không làm sao có thể làm chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy chứ.

Thẩm Kỳ Niên cũng không hiểu: “Anh bây giờ cũng ngu luôn rồi, không biết ông ấy có ý gì nữa...”

Nghĩ nhiều cũng vô ích.

Lục Du gọi điện thoại cho Thẩm Chính Nam: “Ông bây giờ đang ở đâu?”

Thẩm Chính Nam ở đầu bên kia nói: “Ta đang chuẩn bị lên máy bay tư nhân, chạng vạng là có thể tới Tân An. Lục Du, gặp ta một lần, ta sẽ không tổn thương cậu.”

Gặp hay không gặp, đó mới là vấn đề.

Lục Du suy nghĩ kỹ thật lâu, cuối cùng quyết định đi gặp mặt. Bây giờ bí ẩn quá nhiều, trước không nói tới biến hoá của thân thể, Lục Du không tài nào ngờ tới ba mẹ mình cũng liên quan đến chuyện này.

“Em muốn biết, tại sao ba mẹ lại phải trốn trốn tránh tránh cả đời như vậy.” Lục Du nắm chặt tay, trong lòng quyết định.

Ngay lúc mọi người đang bàn bạc kế hoạch, di động lão Trương bỗng vang lên. Lão nhìn cái tên trên điện thoại có chút há hốc mồm, vươn tay đưa điện thoại cho Lục Du: “Lục tử, là lão Cao...”

44. Chương 44: Thân Thể Của Lục Du

Lục Du không ngờ tới trong tình huống này sẽ nhận được điện thoại của Cao Hán.

“Anh Cao, anh hiện giờ đang ở đâu?”

“Khụ khụ khụ...” Cao Hán ở đầu bên kia vẫn luôn không ngừng ho khan, ho càng lúc càng dữ dội, sóng điện thoại bên kia cũng không ổn định, ngoại trừ tiếng ho khan thì chỉ có âm thanh rè rè của tiếng sóng bị nhiễu.

“Anh Cao, anh vẫn ổn chứ?”

Bầu không khí càng lúc càng nặng nề, Lục Du không khỏi có chút sốt ruột. Ngay lúc cậu muốn mở miệng nói tiếp thì Cao Hán ở bên kia đột cuộc tạm dừng cơn ho khan lại: “Cậu Lục, anh bị bắt đến chỗ cổ mộ...”

“Ai bắt anh?”

“Khụ khụ, là bọn họ...”

“Bọn họ là ai?”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan dồn dập sau đó là tiếng bước chân vang lên, cuối cùng thì điện thoại bị cúp.

Lục Du gọi lại nhưng không có ai nhận, những người khác đều không nhận được dồn dập hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lục Du lắc đầu.

Cục diện càng ngày càng phát triển theo hướng kỳ quái, Lục Du cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra nữa.

Những người từ trong cổ mộ đi ra thân thể đều xảy ra biến hoá, ví dụ như cậu, ví dụ như anh Đào, lại ví dụ như Cao Hán...

Đúng rồi, còn một người nữa!

Lục Du hai mắt sáng rực lên, nói với Tiểu Tả: “Điều tra giúp tôi Giang Phàm đang ở đâu.”

Từ trong cổ mộ đi ra không chỉ có bọn họ, còn có một Giang Phàm. Nếu những người khác thân thể đều có chuyện, vậy Giang Phàm thì sao?

Tiểu Tả tìm tư liệu cá nhân của Giang Phàm, lấy số căn cước của hắn điều tra liền tìm được nơi hắn đang ở.

“Hắn đang ở bệnh viện nhân dân số 6 ở thành Tây...”

Cái gọi là bệnh viện nhân dân số 6 ở thành Tây, tên thường gọi chính là bệnh viện tâm thần. Giang Phàm từ trong cổ mộ đi ra biến thành kẻ ngốc, đối với người Thẩm gia cũng không có ích lợi gì, bọn họ liền đem hắn tống vào bệnh viện tâm thần.

Lục Du bây giờ đi xem cũng không kịp, còn có thể sẽ dễ bị phát hiện. Những người ở đây ai cũng không đi xem được, chỉ còn dư lại một kẻ không phải người thôi.

Thấy Lục Du nhìn về phía mình, Thẩm Kỳ Niên nhún nhún vai: “Chờ anh, anh lập tức quay lại.”

Hai tiếng sau, Thẩm Kỳ Niên quay lại xe.

“Tìm được người không?”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu: “Tìm được, bị ngốc thật.”

“Giang Phàm có biến hoá gì không? Ví dụ như ho khan hay sức lực lớn hay là ngược bự gì đó?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Không có, lúc anh đến vừa lúc hắn đang làm kiểm tra, ngoại trừ đầu óc có vấn đề ra thì những mặt khác đều bình thường hết.”

Đầu óc có vấn đề?

“Hắn bị làm sao?”

Thẩm Kỳ Niên nghĩ ngợi, cuối cùng đem những gì mình thấy nói ra hết: “Trí lực của hắn bị thoái hoá nghiêm trọng, lúc trước đi theo chúng ta thì như khoảng mấy tuổi, bây giờ thì hoàn toàn biến thành một đứa trẻ sơ sinh chỉ biết khóc nháo, còn đái dầm nữa...”

Nếu như nói là chịu phải kích thích nên điên rồi thì cũng bình thường, nhưng trí óc thoái hoá đến mức này thì lại có chút không đúng rồi. Lục Du càng nghĩ càng thấy không ổn, thế nhưng tình huống bây giờ cũng không quan trọng cái này nữa.

Lục Du cúi đầu nhìn di động, cuối cùng vẫn chọn gọi đi: “Alo, ông chủ Thẩm ông đang ở chỗ nào?”

Lão Trương cùng với Tiểu Tả đều dặn phải cẩn thận một chút, Lục Du ngược lại cũng không biết phải cẩn thận cái gì. Duyên phận đưa đẩy cậu liên lụy vào chuyện này, quan hệ giữa cậu và người của Thẩm gia đã sớm không nói rõ được nữa.

Lục Du bây giờ chỉ muốn biết, vì sao Thẩm Chính Nam lại biết cha mẹ của mình.

Địa điểm là do Thẩm Chính Nam chọn. Tại một tiệm cơm nhỏ ở dọc đường lên núi. Lần này Thẩm Chính Nam đi không mang theo một người nào, trong tiệm cơm nhỏ ba mươi mấy mét vuông chỉ có một mình ông ta.

“Con đến rồi.” Thẩm Chính Nam rót cho Lục Du một ly nước, Lục Du đi đến bên bàn ngồi xuống không nói câu nào.

Thẩm Chính Nam nhìn bên cạnh Lục Du, cuối cùng vẫn mở miệng: “Kỳ Niên con cũng đừng đứng, tới ngồi đi.”

Thẩm Kỳ Niên có chút ngây ngốc: “Bác cả thấy tôi sao?”

Thẩm Chính Nam liền cười: “Con nói thử xem?” (*Tui muốn dùng chữ “Đoán thử xem” để sg:v*)

Thẩm Kỳ Niên không nói lời nào kéo ghế ra ngồi xuống. Thân thể hắn nhẹ nhàng không có chút trọng lượng.

Lục Du nhìn về phía Thẩm Chính Nam, trong nhất thời không phân được ông ta là địch hay bạn.

Thẩm Chính Nam cười: “Thật ra ta với con đứng cùng một phía.”

“Ông biết ba mẹ tôi sao?” Cái Lục Du muốn biết nhất chính là cái này, hồi trước nhất cũng chính là chuyện

này.

Thẩm Chính Nam lại cười: “Đâu chỉ biết, kỳ thật nếu nói cho đúng, con còn phải gọi ta một tiếng cậu nữa kìa.” *(Mạn phép đổi chút xưng hô của Thẩm Chính Nam với Lục Du, để Thẩm Chính Nam gọi Lục Du là cậu, Lục Du lại phải gọi Thẩm Chính Nam là cậu thật sự rất loạn)*

Cậu?

Lục Du nhú mày, không hiểu nổi cái phép tính toán này.

Thẩm Chính Nam nhún vai: “Mẹ của con là Thẩm Chính Di, là em gái của ta. Đương nhiên là từ lúc rời khỏi Thẩm gia, nó đã thay tên đổi họ rồi...”

Từ trong miệng của Thẩm Chính Nam, Lục Du nghe được một câu chuyện về tình yêu của một nàng công chúa cùng một kẻ nhà nghèo.

Đơn giản chính là nàng công chúa đó yêu một kẻ nhà nghèo, hai người hẹn họ bí mật cuối cùng là bỏ trốn. Người nhà của công chúa không tìm được công chúa, tới lúc vất vả tìm được chút tin tức thì người đã không còn.

Thẩm Chính Nam thở dài, Lục Du cũng không biết cái gọi là nhà của công chúa có thân thiện được bao nhiêu: “Bởi vì ba của tôi không có tiền, người Thẩm gia không đồng ý cho nên ba mẹ tôi mới phải trốn trốn tránh tránh nửa đời người sao? Thẩm tiên sinh, tôi không phải con nít, ông không cảm thấy lý do để trốn tránh này rất gượng ép hay sao?”

Thẩm Chính Nam cong khoé miệng: “Có đầu óc, không hồ là cháu của ta. Mẹ con trốn đi không phải vì chính mình mà là vì con.”

“Vì tôi?” Lục Du kinh ngạc, “Có ý gì? Lại nói, ông nói mẹ tôi là người Thẩm gia thì là người Thẩm gia thật sao? Ai biết ông có phải là thấy sang bắt quàng làm họ nhận loạn thân nhân không?”

Thẩm Chính Nam cầm túi hồ sơ trên bàn đưa cho Lục Du: “Đây là tư liệu cá nhân của mẹ con, nếu con không tin, hai chúng ta có thể đi làm xét nghiệm ADN...”

Thẩm Kỳ Niên ngồi bên cạnh không thể nào tin tưởng, làm sao có thể chứ, nói như vậy, mình với Lục Du không phải chính là anh em họ sao?

“Không có khả năng...” Thẩm Kỳ Niên ngồi một bên lắc đầu, miệng thì thào tự nói.

Thẩm Chính Nam nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Niên, trong mắt có chút thương hại: “Kỳ Niên, có chuyện ta nhất định phải nói cho con biết.”

Thẩm Kỳ Niên ngẩng đầu: “Chuyện gì?”

“Con còn chưa có chết... Chính xác mà nói thì thân thể của con kiểm tra vẫn còn dấu hiệu của sự sống, nhưng hiện tại con tạm thời vẫn chưa quay về được...”

Lục Du rút tư liệu trong hồ sơ ra, không nhìn nhiều liền mở miệng hỏi: “Làm sao mới có thể quay về?”

Thẩm Chính Nam dựa người vào ghế, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa Lục Du và Thẩm Kỳ Niên: “Đem hồn phách bị thiếu tìm về hợp lại thì có thể quay về được.”

Hồn phách bị thiếu?

Lục Du có chút mờ mịt, hồn phách Thẩm Kỳ Niên không phải đang ngồi ở đây sao?

Thẩm Chính Nam thấy vậy liền lập tức giải thích: “Kỳ Niên đúng là bị thiếu hồn phách cho nên tâm trí mới bị biến thành không thành thực như vậy. Ta vẫn luôn giúp nó bảo vệ thân thể của nó, chính là muốn một ngày nào đó nó có thể sống lại lần nữa.”

Thẩm Kỳ Niên và Lục Du càng nghe càng thấy mơ hồ, cái gì gọi là một ngày nào đó sẽ sống lại lần nữa?

“Vì sao hồn phách của tôi bị thiếu hụt? Hồn phách bị mất ở đâu bác biết không?”

Thẩm Chính Nam cầm lấy cái ly có chân nhẹ nhàng lay động, đưa lên miệng uống hết một hơi rượu vang đỏ còn lại bên trong xong mới mở miệng: “Phần hồn phách bị thiếu của con đang ở trong cổ mộ, thân thể của con, cũng đang ở trong đó...”

“Ở trong mộ địa? Vì sao tôi lại vào trong mộ địa?” Thẩm Kỳ Niên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lại nhin không được hỏi tiếp: “Có thể làm phiền bác cho tôi biết rốt cuộc tôi đã chết như thế nào không? Hoặc là nói, vì sao tôi lại bị biến thành cái bộ dạng quái quỷ như thế này?”

45. Chương 45: Lại Phải Đi Một Chuyến

Thẩm Kỳ Niên biết mình chết, nhưng lại không biết mình chết như thế nào. Hắn cũng từng đến Thẩm gia nhưng lại không thu hoạch được gì.

Bây giờ bác cả đang ở trước mặt hắn, rất nhiều chuyện không rõ ràng, Thẩm Kỳ Niên đều muốn hỏi cho ra hết.

Lục Du nhìn tư liệu Thẩm Chính Nam đưa không nói lời nào.

Ở bên trong có ảnh mẹ mình từ nhỏ đến lớn, có cả học tịch này nọ, nếu đối chiếu thì đúng là mẹ mình không còn gì nghi ngờ. Nếu Thẩm Chính Nam nói không sai, vậy cậu cùng với Thẩm Kỳ Niên là anh em họ. Nếu thật là vậy, có nghĩa là mình với anh họ chơi gay sao?

Lục Du đối với quan hệ huyết thống cũng không có khái niệm gì, chỉ theo bản năng nghĩ tới trong họ hàng ba đời pháp luật không cho phép kết hôn. Thế nhưng nghĩ lại, cậu với Thẩm Kỳ Niên là hai người đàn ông, nhà nước vốn không có cho kết hôn đồng tính. Bọn họ lại không có sinh em bé, cho nên chút quan hệ huyết thống đó thì tính là cái gì chứ. *(đại ca, anh phóng khoáng quá đi)*

Nghĩ thông suốt chuyện đó rồi, Lục Du không còn áp lực tâm lý gì nữa.

Nếu Thẩm Chính Nam đã nói ba mẹ lẩn trốn là vì mình, trong lòng Lục Du liền không khỏi có nghi vấn.

Những chuyện này rốt cuộc là có quan hệ thế nào với nhau?

Đối với nghi vấn của Lục Du và Thẩm Kỳ Niên, Thẩm Chính Nam tỏ vẻ không thể trả lời cùng lúc được. Ông ta xoa xoa ấn đường, cuối cùng nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt mình, nhịn không được thở dài: “Chuyện cho tới lúc này rồi, cho các con biết cũng không sao. Hết thầy phải kể từ mấy trăm năm trước...”

Thẩm gia từ xưa tới nay đều là thế gia. Không quân triều đại thay đổi như thế nào, Thẩm gia vẫn giữ được địa vị của mình, không ai có thể lay động được.

Nói đến sự quật khởi của Thẩm gia phải nói từ mấy trăm năm trước, khi đó tổ tiên của họ có một người rất tài ba, nghe nói bản lĩnh rất lớn có thể hô mưa gọi gió. Thế nhưng bởi vì dùng thiên cơ quá nhiều nên vị tổ tiên này tuổi thọ không dài.

Vì để duy trì sự hưng thịnh của gia tộc, Thẩm gia có một cái quy củ bất thành văn, cứ cách mỗi một trăm năm sẽ đưa một người mang huyết mạch Thẩm gia vào cổ mộ để đánh thức tổ tiên.

Ai cũng không biết những người đó ở bên trong cổ mộ trải qua những chuyện gì, chỉ biết sau khi đi ra thì những người đó giống như thay đổi thành một người khác, bản lĩnh vô cùng.

Thẩm gia nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết đều là bởi vì có một người tài ba như vậy chuyển thế.

Bây giờ một trăm năm nữa lại đến, người Thẩm gia đương nhiên tìm cách hiến người vào trong ấy. Lúc ban đầu, Thẩm Chính Di là người bị la bàn lựa chọn. Đứa con đầu tiên của cô đã được định trước là phải bị đưa vào trong cổ mộ để đánh thức tổ tiên. Thẩm Chính Di vốn là nghĩ cùng lắm thì không sinh con là được, thế nhưng sau đó lại có thai Lục Du, cô thật sự không thể buông bỏ con của mình. Áp lực gia tộc cùng với bí mật nặng trĩu này đè nặng lên cô, nên cuối cùng Thẩm Chính Di quyết định bỏ trốn cùng ba

của Lục Du.

Cũng phải nói lá gan của bọn họ thật lớn.

Lúc đó khắp nơi đều có người truy tìm theo dõi, bọn họ liền tìm mấy người có bề ngoài giống với mình để hấp dẫn lực chú ý của Thẩm gia, còn bọn họ thì bí quá hoá liều trốn tại thành Đông.

Ai mà ngờ con gái Thẩm gia sẽ ở thành Đông chứ.

Tìm không thấy Thẩm Chính Di, thời gian tế tổ càng lúc càng gần, không còn biện pháp, chỉ có thể chọn một người từ trong đám con cháu của Thẩm gia ra để hiến tế.

Mặc dù là không có kế hoạch hoá gia đình, thế nhưng những đời tiếp theo của Thẩm gia cũng càng ngày càng ít. Ai cũng không muốn đưa đứa con duy nhất của mình vào trong mộ địa...

Đi ra thì có thể đi ra đó, nhưng người đi ra là ai, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Lão Tam Thẩm gia bị chọn, con hắn đã định trước là phải bị đưa vào trong mộ. Hai mươi mấy năm đảo mắt một cái liền qua đi, đứa trẻ đi du học nước ngoài vô cùng có tiền đồ trở về chưa được bao lâu đã bị đưa vào trong cổ mộ.

Sau đó thì liền xảy ra chuyện...

Thẩm Kỳ Niên nhíu mày: “Có người khác muốn chiếm lấy cơ thể của tôi, cho nên đã đẩy hồn phách của tôi ra ngoài phải không?”

Thẩm Chính Nam gật đầu: “Có thể nói là như vậy.”

“Vậy ông nói cơ thể tôi còn ở trong cổ mộ...”

“Đúng vậy, là do trung gian đã có sai lầm. Thân thể của con không ra được, tổ tiên cũng không ra được.”

Thẩm Chính Nam liếc nhìn Thẩm Kỳ Niên một cái, cuối cùng mới mở miệng: “Nếu như con là huyết mạch của Thẩm gia chúng ta thì tổ tiên mới có thể mượn xác hoàn hồn. Thế nhưng con không phải, vậy nên hắn không vào thân thể của con được...”

Tin tức này đối với Thẩm Kỳ Niên không thể nghi ngờ chính là sét đánh ngang tai.

Yên lành làm tam thiếu gia của Thẩm gia hơn hai mươi năm, bỗng nhiên có một người nói với người, kỳ

thật cậu không phải là người Thẩm gia.

Chuyện này đặt trên người ai cũng không thể tiếp nhận ngay được.

“Chúng ta ai cũng không nghĩ tới lão Tam lại dám làm chuyện như vậy...”

Tam gia Thẩm gia bị chọn, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là hắn muốn con trai của mình đi vào mộ cho tổ tiên làm vật tế. Nếu là mượn xác hoàn hồn, vậy đâu cần nhất thiết phải là con của mình đi.

Nghĩ vậy, Thẩm tam gia liền tạo cho con mình một thể thân.

Đứa thật thì nuôi bên người nói là con của quản gia, đứa giả thì đưa ra nước ngoài du học, nói là xa cách nên sẽ không thân thiết đến lúc đưa vào cổ mộ sẽ không khó chịu.

Chuyện này thiệt con mẹ nó kích thích.

Thẩm Kỳ Niên không biết phải nói cái gì bây giờ, hắn nhìn về phía Thẩm Chính Nam mở miệng dò hỏi: “Nói cách khác, tôi không phải con cháu Thẩm gia, Chu Thái mới phải đúng không?”

Thẩm Chính Nam trầm mặc thật lâu, sau đó mới nói: “Ừ, ta hôm trước mới biết được.”

Lục Du thấy sắc mặt Thẩm Kỳ Niên không tốt, nhin không được đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn. Thẩm Kỳ Niên lắc đầu ý bảo cậu không cần lo lắng.

Hiện tại sự tình đã rõ ràng, Thẩm Chính Nam vội vã tìm Lục Du như vậy chính là đơn giản muốn cậu đi là vật tế.

Thế nhưng Lục Du sẽ nguyện ý sao?

Đương nhiên là không nguyện ý rồi.

“Ta không nghĩ sẽ tổn thương con, nếu không ta cũng đã không đem chuyện này nói cho con biết.”

Đối diện với ánh mắt đánh giá của Lục Du, Thẩm Chính Nam thở dài nói: “Bí mật này ta giấu lâu lắm rồi, hiện bây giờ nói ra được ngược lại đã thái quá không ít. Lục Du, ta muốn hợp tác với con, không biết con có nguyện ý hay không...”

“Hợp tác? Hợp tác thế nào?” Lục Du nhìn ông cậu mới của mình, cười như không cười, “Lại cho người của ông chia súng vào tôi nữa hả?”

“Đó là do Chu Thái tự tiện quyết định.” Thẩm Chính Nam nói tới đây liền nổi giận.

Chu Thái đã sớm biết thân thể của mình. Sau khi Thẩm Kỳ Niên xảy ra chuyện, bí mật này đương nhiên không thể giấu nữa. Dựa theo quyết định của gia tộc Thẩm gia, tể tử nhất định phải tiến hành. Như vậy bây giờ hoặc là Lục Du, con của Thẩm Chính Di, hoặc là Chu Thái, con của Tam gia.

Lão Tam đương nhiên không đồng ý đem con mình đẩy vào chỗ chết, như vậy chỉ còn một lựa chọn là Lục Du.

Chu Thái không muốn đi tể tử, đương nhiên sẽ không tha cho Lục Du.

Sự việc bây giờ đã rõ ràng hơn không ít.

Lục Du nhìn Thẩm Chính Nam, chỉ cảm thấy loại hành vi tể tử hoang đường này của Thẩm gia vô cùng buồn cười.

“Ông muốn tôi đi chịu chết?”

Thẩm Chính Nam đương nhiên nhìn ra ý tứ của Lục Du, thân thể ông ta hơn cúi về phía trước, giọng điệu nhu hoà: “Ta chỉ có một đứa cháu ngoại trai là con, đương nhiên sẽ không hại con. Thân thể của Kỳ Niên còn đang ở trong cổ mộ, các con muốn cho hắn trở lại làm người bình thường, nhất định còn phải đi một chuyến.”

Như vậy vấn đề tới rồi đây, nếu Lục Du đi vào rồi bị trở thành vật chứa thì làm sao?

Thẩm Chính Nam muốn nói chính là chuyện này: “Ta giúp con gọi Chu Thái đến, con dẫn hắn vào. Chờ đến lúc ra khỏi đó, ta liền đem con nhận lại dưới danh nghĩa của ta, đến lúc đó con sẽ là con trai của ta. Như vậy, mẹ con trên trời nếu có linh thiêng cũng có thể được an ủi, con nói có đúng không?”

Thẩm Chính Nam cũng không che giấu dã tâm của mình trước mặt Lục Du. Ông ta muốn toàn bộ Thẩm Gia, ông ta chỉ có một đứa con gái, mà sự tồn tại của Chu Thái cũng không đem lại lợi ích gì cho ông ta.

Lục Du lạnh mặt nhìn Thẩm Chính Nam: “Cho nên ý của ông là muốn mượn tay đứa cháu ngoại trai này loại trừ cháu trai của mình đúng không?”

“Cũng không thể nói như vậy.” Thẩm Chính Nam gõ gõ ngón tay lên bàn, mặt lại thay đổi biểu tình, “Ta đây cũng là vì tốt cho con, nghĩ lại mà xem, cho dù con không đi trêu chọc Chu Thái, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho con.”

Dù sao hai người các người đã định trước là phải có một đứa bị biến thành vật chứa.

Những lời này Thẩm Chính Nam không nói ra, thế nhưng ý tứ lại quá rõ ràng.

Lục Du nhìn Thẩm Chính Nam, bỗng nhiên cảm thấy cái nhà này thật là ghê tởm.

Cho dù là lão tổ tông bắt tử kia hay là đám con cháu ham sống sợ chết này của lão...

Những kẻ này đều không xem mạng của người khác ra gì cả, thực sự quá ghê tởm.

“Nếu mục tiêu của các người là tôi, vì sao lại đem Cao Hán đến cổ mộ?”

“Cao Hán?” Thẩm Chính Nam sửng sốt một chút, cẩn thận nghĩ lại mới nhớ Cao Hán là ai, “Người đó ta không có hứng thú, nếu không phải con để ý ta cũng sẽ không giữ hẩn lại. Để ta nói cho con biết, hẩn không phải người đơn giản như con nghĩ vậy đâu.”

46. Chương 46: Lặn Nửa Vào Mộ

Cục diện Thẩm gia rối rắm.

Đây là suy nghĩ miêu tả sát nhất cảm xúc hiện tại của Lục Du.

Cũng đã là thế kỷ 21 rồi, sao lại còn cái loại tư tưởng mê tín phong kiến như vậy chứ.

Tuy là trong khoảng thời gian này Lục Du cũng đã chứng kiến một số hiện tượng mà khoa học không thể giải thích được, thế nhưng điều đó cũng không nói lên Lục Du có thể tiếp thu chuyện bắt người đem đi hiến tế được.

Nếu như lúc trước Lục Du còn từng nghĩ đến chuyện cùng Thẩm Chính Nam nói chuyện, vậy thì bây giờ, Lục Du đã hoàn toàn mất đi tâm tư muốn hợp tác.

Có lẽ bọn họ có thể dễ dàng xem mạng người khác như cỏ rác, nhưng Lục Du làm không được.

Cậu đứng dậy nói gặp lại sau với Thẩm Chính Nam, dự định đi về. Đúng lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng của Tiểu Tả: “Không xong rồi anh Lục, có người lên núi...”

Tiểu Tả còn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến tiếng súng.

Lục Du quay đầu nhìn Thẩm Chính Nam: “Ông gài tôi?”

Thẩm Chính Nam không hiểu: “Cái gì?”

Lục Du không thêm nói lời vô nghĩa với ông ta, sốt ruột đi ra ngoài tìm lão Trương và Tiểu Tả. Cậu vào đây bàn chuyện với Thẩm Chính Nam, lão Trương với Tiểu Tả thì ở bên ngoài đề phòng, lỡ như Lục Du gặp chuyện gì thì cũng có thể cứu viện kịp thời.

Vạn vạn không ngờ tới, Lục Du chưa xảy ra chuyện gì thì lão Trương với Tiểu Tả ở bên ngoài đã gặp phiền toái trước.

Không đợi Lục Du ra khỏi cửa, ở ngoài đã có người tiến vào.

Chu Thái cầm súng chỉ vào đầu Tiểu Tả, tầm mắt quét một vòng qua Lục Du và Thẩm Chính Nam: “Bác cả đúng là hăng hái thật, lớn tuổi rồi mà đi xa như vậy cũng không nói một tiếng với người trong nhà.”

Thẩm Chính Nam nhú mày nhìn tình huống hiện tại: “Sao cậu lại đến đây?”

Chu Thái đẩy Tiểu Tả ra phía trước, súng vẫn chỉ ngay đầu Tiểu Tả, cười nói: “Nếu tôi không tới thì làm sao mà biết được bác cả tốt của tôi muốn hợp tác với người ngoài lấy mạng người cháu đây chứ.”

Chu Thái oán hận nhìn Lục Du, cánh tay bị trật khớp trước đó không lâu vẫn còn ầm ầm đau: “Không ngờ nha, chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy.”

Thẩm Kỳ Niên lặng lẽ bước tới, trong lòng thầm nghĩ làm sao để trong thời gian ngắn nhất có thể cứu lão Trương với Tiểu Tả an toàn trở ra. Thế nhưng không đợi hắn bước tới đã bị đạn bắn lùi trở về.

Lúc này Thẩm Kỳ Niên và Lục Du mới phát hiện, người phía sau Chu Thái đang ôm pháp khí của Thẩm gia, linh hồn bình thường căn bản không đến gần y được.

Chu Thái không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên nhưng điều đó không có nghĩa là y không biết sự tồn tại của hắn.

“Anh muốn làm gì?” Lục Du nhìn Tiểu Tả, cho cậu nhóc một ánh mắt trấn an.

Chu Thái kéo cổ áo Tiểu Tả cười cười với Lục Du: “Nghiêm túc mà nói thì chúng ta cũng coi như là anh em họ. Tôi ấy mà, thật ra cũng không muốn làm khó dễ bạn của cậu đâu. Chỉ cần cậu ngoan ngoãn đi vào mộ đón lão tổ tông của chúng ta đi ra, tôi sẽ tha cho bạn của cậu, thế nào?”

Đây có chỗ nào là đi đón lão tổ tông đâu, rõ ràng là để Lục Du đi toi mạng mà.

“Không được.” Thẩm Kỳ Niên lập tức bác bỏ, hắn chỉ lắc đầu nhìn Lục Du. Chính mình đã bị biến thành như vậy, Thẩm Kỳ Niên không muốn Lục Du cũng phải chịu thương tổn gì nữa.

“Anh Lục, không cần để ý tụi em đâu.” Tiểu Tả giấy dựa mở miệng, tỏ vẻ chính mình không để ý chuyện này.

Lão Trương ở bên cạnh cũng phụ hoạ theo: “Lục tử, tên này nhìn không giống kẻ nói sẽ giữ lời, cậu đừng có tin lời hắn.”

Cho dù là lão Trương hay là Tiểu Tả, đó đều là anh em của Lục Du. Bọn họ không muốn vì mình mà để Lục Du phải mạo hiểm, nhưng Lục Du lại càng không phải người để chuyện của mình liên lụy bọn họ.

Cậu trầm mặt nhìn Chu Thái, cuối cùng vẫn gật đầu: “Chỉ cần anh nói chuyện giữ lời...”

Lục Du bị “đưa” đến nghĩa trang.

May là tuy rằng Chu Thái khôn kiếp nhưng vẫn đồng ý chuẩn bị đồ vật này nọ cho cậu. Lục Du đeo ba lô đi trên con đường lên núi, Chu Thái đi phía sau nhìn cậu. Đến gần nghĩa trang, Chu Thái không dám đi tới nữa. Trên người đều có dòng máu của Thẩm gia, ai biết có bị lão tổ tông đó coi trọng hay không.

Lục Du không vô nghĩa với y, chỉ đứng ở cửa nghĩa trang. Chu Thái không dám động đến Thẩm Chính Nam, Thẩm Chính Nam bây giờ cũng sẽ không động đến Chu Thái. Lục Du không tin được Chu Thái, may là ở giữa còn có một Thẩm Chính Nam.

Ba bên giao ước, đợi Lục Du vào mộ thì Chu Thái phải đem người giao cho Thẩm Chính Nam. Xác nhận Tiểu Tả an toàn rồi, Lục Du mới đi vào trong.

Thẩm Kỳ Niên vẫn không đồng ý cho Lục Du vào mộ, thế nhưng đến bây giờ Lục Du ngược lại đã nói: “Kỳ thật dù sao em cũng nhất định phải vào trong, bởi vì thân thể của anh vẫn còn ở trong đó.”

Thẩm Kỳ Niên nghe xong liền khó chịu: “Thế nhưng cũng không cần em phải lấy thân thể của chính mình đi đổi.”

Đúng vậy, theo những gì Thẩm Chính Nam nói, Lục Du đi vào rất nguy hiểm. Thế nhưng Lục Du không cho là như vậy.

“Anh nghĩ xem, nếu lão tổ tông kia thật sự tồn tại, vì sao lần trước em vào đây lại không bị hắn nhập vào thân. Còn nữa, anh còn nhớ rõ mấy cây hoa ăn thịt kia không? Chúng nó ăn thịt người nhưng lại không tổn thương anh, anh không lẽ chưa từng nghĩ nguyên nhân vì sao ư?”

Thẩm Kỳ Niên trợn mắt, nghĩ nghĩ lại thấy cũng đúng thật. Hắn nhìn Lục Du, không nhịn được hỏi: “Không lẽ em biết nguyên nhân sao?”

Lục Du lắc đầu: “Em cũng không biết, cho nên em mới quyết định đi vào xem thử. Em cảm thấy, chính

mình nên đến nơi này một chuyến...”

Đợi đến khi bên Tiểu Tả nói đã an toàn, lúc này Lục Du mới đi tiếp về phía trước.

Phía trước có một đoạn mộ đạo không có ánh sáng, nhưng càng đi vào trong thì tự dừng lại có ánh sáng. Lục Du nhìn những viên đá sáng lên xung quanh, không hiểu sao lại nghĩ đến một thứ: “Thẩm Kỳ Niên, anh có từng nghe nói qua dạ minh châu chưa?”

Thẩm Kỳ Niên gật đầu: “Ừ, làm sao vậy?”

Lục Du liếm liếm môi, nhíu mày: “Hồi trước, ở một cái trấn nhỏ có người đào được một cục đá tự phát sáng. Người dân bản xứ ở đó đều coi đây là bảo bối nên đem đi thờ phụng, thế nhưng không lâu sau, mọi người ở đó đều bị bệnh lạ. Lúc đó, ai cũng cho là đã bị trúng nguyên rửa gì rồi, sau này mới phát hiện, thì ra là từ trường của tảng đá kia có vấn đề. Sở dĩ người dân bị bệnh chính là do bị nhiễm phóng xạ...”

Thẩm Kỳ Niên suy nghĩ, cũng không phải không có lý.

Trước không nói tình huống thân thể của Lục Du cùng anh Đào, chỉ nói riêng thực vật trong mộ này đã thấy không thích hợp rồi. Rõ ràng là cây nắp ấm, thế nhưng lại sinh trưởng còn lớn hơn con người nhiều.

Lại nói như những cái cây cổ thụ che trời đó, bên trong cổ mộ không có ánh sáng mặt trời, thế nhưng lại sinh trưởng phát triển lớn đến không bình thường như vậy rõ ràng là quanh năm suốt tháng bị phóng xạ.

Nghĩ như vậy, Thẩm Kỳ Niên lại không nhịn được lo lắng: “Chúng ta vẫn là ra ngoài đi.”

Lục Du cố chấp lắc đầu: “Anh cho là những người trên kia sẽ dễ dàng thả cho chúng ta ra ngoài sao?”

“Vậy làm sao bây giờ, em không thể ở trong này lâu được.” Thẩm Kỳ Niên không khỏi sốt ruột.

Một lần nữa bước vào cổ mộ, Lục Du ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. “Lần trước anh Đào nói bọn họ đi ra khác với đường chúng ta đi ra, cho nên cái cổ mộ này nhất định không chỉ có một lối ra mà thôi.” Lục Du nói vậy xong liền tiếp tục bước đi về phía trước.

Cũng xuyên qua bức tường đá lại giống như nước chảy lần trước, sau đó liền đi vào trong mộ địa. Cây nắp ấm lần trước đã bị Lục Du bứng gốc, lần này lại mọc ra cây nắp ấm mới.

Cây nắp ấm lần trước cả người xanh biếc, lần này cũng không thua kém gì. Cây nắp ấm màu sắc rực rỡ trước mắt này vẫn không nhúc nhích gì cả, nhìn như là đang ngủ.

“Nói vậy thực vật cũng thích làm đẹp nhỉ?” Lục Du nhìn gốc cây nắp ấm thời thượng thời thượng vô cùng

thời thượng này, nhỏ giọng phỉ nhổ một câu với Thẩm Kỳ Niên.

Nói đến cũng lạ. Lần trước Lục Du vào còn cùng với cây nắp ấm liều mạng đến người chết ta sống. Lần này vào ngược lại hoà hoà bình bình. Lục Du cẩn thận đề phòng bước tới trước, mắt nhìn chăm chăm đám dây leo đầy đất của cây nắp ấm. Cho tới lúc Lục Du đi vào tới bên trong cũng không gặp bất kỳ cuộc tập kích nào.

Thảm thực vật trong mộ coi như cũng không tồi, trong một phút hoảng hốt Lục Du có ảo giác chính mình đang đi du lịch ngắm cảnh. Trên đường đi còn nằm lấy tay bạn trai, hai người một đường đi tới trước nhìn có vẻ vô cùng thích thú.

Thế nhưng chờ đến lần thứ ba nhìn đến hai cây nắp ấm mang màu sắc rất Mary Sue kia, Thẩm Kỳ Niên kéo kéo tay Lục Du, chỉ chỉ hai cái chân lộ ra ngoài: “Có phải nhìn có chút quen mắt không?”

Lần trước ở trong cổ mộ nhìn thấy nắp ấm ăn thịt người, không nghĩ tới lần này lại gặp nữa.

Cứu hay không cứu, đây là vấn đề.

Thấy người kia từng chút từng chút bị nuốt vào, Lục Du không do dự nữa: “Mẹ nó, lên đi.”

Thẩm Kỳ Niên lập tức che trước người Lục Du, lý do là vì nắp ấm sợ hãi. Lục Du đẩy Thẩm Kỳ Niên sang một bên, xắn tay áo mình lên: “Bây giờ khác xưa rồi.”

Hai gốc cây nắp ấm Mary Sue kia đã sớm chú ý tới sự tồn tại của Lục Du, chỉ là không làm ra động tác gì mà thôi.

Bây giờ Lục Du tự mình nhào lên, cây nắp ấm do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn vươn dây leo ra muốn cuốn Lục Du lên ăn luôn. Lục Du thuận thế nắm được dây leo, nhẹ nhàng kéo một cái, mấy cọng dây leo lập tức bị đứt ra. Cây nắp ấm chưa kịp phản ứng đã bị Lục Du xé trụi lụi chỉ còn tương mà chẳng còn bình, chỉ còn lại một cái túi bụi mà thôi.

Thấy Lục Du có ý nhổ tận gốc, cây nắp ấm rồi rầm một hồi cuối cùng chịu thua. Nó phun người trong túi ra sau đó rụt người lại. Thấy Lục Du còn nhìn mình chăm chăm, nó lại yếu ớt phun ra một chiếc giày sau đó không nhúc nhích gì nữa. (*Cậu ăn hiếp một cái cây!!!!*)

Lục Du có cảm giác mắc cười, ngay cả thực vật cũng chỉ bắt nạt kẻ yếu thôi nhỉ?

Nếu gốc cây này đã thức thời như vậy, Lục Du cũng không muốn làm khó nó nữa. Cậu ngồi xổm xuống lật người kia lại, lúc này mới phát hiện cư nhiên là người quen.

“Giang Phàm?” Lục Du nhìn khuôn mặt này, trong nhất thời không biết nói cái gì mới phải.

Thẩm Kỳ Niên cũng choáng váng: “Lần trước anh nhìn thấy hấn vẫn còn ở bệnh viện tâm thần mà...”

Có thể trong một thời gian ngắn ngủi như vậy mà chạy từ bệnh viện tâm thần đến trong mộ địa, cũng quá thần kỳ rồi.

Giang Phàm nghe được động tĩnh liền mở mắt, theo bản năng bắt đầu khóc oa oa. Nghiêng đầu nhìn Lục Du, lập tức vươn hai tay ra muốn cậu ẵm.

Đối mặt với em bé bự như này, Thẩm Kỳ Niên lập tức kéo Lục Du ra phía sau: “Bạn trai của tôi, đừng có mà động tay động chân.”

Giang Phàm không được Lục Du ôm, lập tức vùng vẫy tay chân khóc lớn.

Đúng lúc này, từ cách đó không xa truyền đến tiếng phụ nữ quát lớn: “Đã nói mày đừng dẫn nó theo vào mày lại không nghe, mẹ nó khóc khóc khóc, khóc đến ông đây muốn phát điên.”

47. Chương 47: Bí Mật Bướm Bướm

Bên trong cổ mộ có phụ nữ? (đoán xem ai nào?)

Lục Du với Thẩm Kỳ Niên hai mặt nhìn nhau, Giang Phàm vẫn đang ở trên mặt đất đập tay đập chân kêu khóc om sòm.

“Khụ khụ khu... Tôi muốn dẫn vào sao? Khụ khụ khụ khụ...”

“Được rồi, được rồi đừng nói nữa, ho nữa ho ra phổi luôn bây giờ.” Giọng nữ bỗng nhiên cất cao, tỏ ra rất ghét bỏ, “Ông đây điên rồi mới dám đi với mày, mẹ nó mấy thứ đồ chơi trong bụng mày mà bay ra là gặm ông đây ra bã luôn.”

Trong lúc nói chuyện, rất nhanh hai người đã đi tới bên đây.

Giọng nói của người đàn ông nghe rất quen tai, Lục Du nhìn thấy người đó cũng không có nhiều cảm giác ngoài ý muốn lắm...

Quả nhiên, thật đúng là Cao Hán.

Còn về phần người phụ nữ, cô ta có dáng người cao gầy, đường cong đầy đặn. Giọng nói của cô ta trong trẻo, giống như rót mật, ngọt ngào vô cùng. Chờ tới lúc cô ta lộ mặt ra, Lục Du nhìn không được bị sặc

một cái.

Cùng với tiếng ho khan của Lục Du, người kia lập tức móc súng ra chỉ về phía bên này: “Ai, ai đang ở đó?”

Lục Du liếc Thẩm Kỳ Niên một cái sau đó giơ hai tay lên đi ra ngoài. “Bây giờ tôi nên gọi anh là anh Đào hay chị Đào nhỉ?”

Anh Đào, không không không, hiện giờ cái người ngược bự kia phải là chị Đào mới đúng. Hắn ta nhìn thấy Lục Du liền nổi khùng, súng vừa thu lại vừa chửi: “Chị cái con mẹ mày, anh, gọi anh!”

Lục Du ghen cười, lấy lại tinh thần nhìn về phía Cao Hán “Anh Cao, thật trùng hợp.”

Ánh mắt Cao Hán tránh né không dám nhìn thẳng vào Lục Du. Anh ta cúi đầu nhìn chân mình, ho khan kịch liệt, sau đó hắng hắng giọng giải thích: “Khụ khụ... Lục tử cậu nghe tôi giải thích.”

“Giải thích cái gì? Nói anh bắt đắc dĩ, hay là nói anh với bọn họ với là chung một nhóm?” Chuyện tới mức này rồi, Lục Du mà còn không đoán ra nữa thì chính là một tên ngốc.

Cao Hán là một người đàn ông chính trực tráng niên, không chịu đi ra ngoài liều mạng gây dựng sự nghiệp, ngược lại đi cất nhà sống ở phía dưới cổ mộ, ở một lần nhiều năm liền như vậy. Chuyện này vốn đã là bất thường, thế nhưng lúc ấy cảm thấy đây là bạn bè nên Lục Du căn bản không có nghĩ nhiều như vậy.

Về phần trứng bướm trong bụng anh ta kia lại càng khả nghi hơn. Đi vào cổ mộ có không ít người, đi ra ngoài thì chỉ có vài người thôi. Vì sao trong bụng người khác không có gì hết, chỉ có anh ta cùng với Giang Đào lại trở thành mẹ bướm?

Rất nhiều chuyện không nghĩ đến, nhưng nghĩ đến thì nó lại là sơ hở rõ ràng như thế, chỉ là lúc đầu Lục Du không nghĩ đến mà thôi.

Cao Hán vẫn luôn ho khan, thân thể vốn cao lớn nay lại biến thành gầy đét tiêu điều. Phía dưới da tay anh ta phát ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt, nhìn không khác gì ánh sáng của mấy viên đá phát quang trong cổ mộ.

“Chuyện tới mức này rồi anh cũng không muốn giải thích gì nữa, nhưng chỉ cầu xin cậu tin tưởng tôi, từ đầu đến cuối tôi đều chưa từng nghĩ sẽ muốn hại cậu...” Cao Hán nói xong lại bắt đầu ho, vết sẹo trên cánh tay nhìn rất rõ ràng.

Phải, nếu muốn hại mình vậy thì trước đó Cao Hán căn bản không cần thiết phải đỡ đạn giúp mình.

Lục Du nhìn Cao Hán, nhất thời không biết phải nói gì.

Cao Hán thở dài, liền kể chuyện của mình...

Tổ tiên của Cao Hán chính là dân trộm mộ, ông nội, ba anh ta đều xuống mộ, có thể coi như là gia tộc nổi danh. Lúc Cao Hán còn rất nhỏ, ông nội anh ta đã đem tất cả bản lĩnh chỉ dạy lại cho anh ta. Lúc đó những đồ vật đào được cơ bản đều nộp lên cho quốc gia, cho dù có người ngoại quốc muốn mua, ông nội nói không thể cúi đầu được.

Trải qua thời gian tra tấn, thân thể của ông nội càng ngày càng kém. Sau đó đến một ngày, bọn họ đem nhà xây dưới chân núi, bên trên chính là nghĩa trang Thẩm gia. Cao Hán không thể nào hiểu nổi, vì sao thành phố tốt vậy không ở, cố tình tới nơi hẻo lánh như vậy.

Ngẫu nhiên có một ngày Cao Hán phát hiện ông nội và ba anh ta ra ngoài vào ban đêm. Lòng hiếu kỳ đã chiến thắng tất cả, Cao Hán theo bọn họ cửa. Cũng trong lần đó, ông nội và ba đã nói một bí mật cho anh ta.

Nói dễ hiểu chính là bí mật trường sinh.

Đi qua nhiều mộ địa, quen nhìn mộ thấy được bố trí không thua kém gì khi còn sống của chủ mộ. Trong dòng sông lịch sử, có vô số người nghĩ mọi cách để được trường sinh bất tử, thế nhưng không một ai làm được.

Ông nội của Cao Hán vốn cũng nghĩ trường sinh bất tử chỉ là si tâm vọng tưởng, cho đến ngày ông ấy biết được bí mật chuyển thế của Thẩm gia.

Nếu tổ tông của Thẩm gia có thể trường sinh, vậy bọn họ thì sao?

Trường sinh, điều này hấp dẫn Cao gia không thua kém gì hấp dẫn các bậc đế vương khác. Cao Hán không hiểu vì sao ông nội và ba mình lại có chấp niệm mạnh mẽ như vậy. Cho đến một ngày, ông nội của anh ta đi ngủ sau đó không bao giờ tỉnh lại nữa, lúc đó Cao Hán mới lần đầu tiên chân chính đối mặt với cái chết. Anh ta rốt cuộc đã hiểu chết là cái gì.

Anh ta không muốn chết, anh ta cũng muốn được trường sinh...

Ba của Cao Hán là chết trong mộ địa, ông ấy dùng thân thể để bảo vệ Cao Hán giúp anh ta chạy trốn. Cao Hán không muốn nhớ lại những thảm trạng đó, thế nhưng anh ta không cam lòng. Anh ta nhất định phải tìm được bí mật của Thẩm gia, anh ta muốn biết được bí mật của sự trường sinh. Đó là chấp niệm của gia tộc anh ta, cũng là thứ mà từ nhỏ đến lớn Cao Hán đã theo đuổi...

Lục Du nghe xong không khỏi có chút thốn thức.

Chỉ vì cái gọi là trường sinh bất tử, chỉ vì những thứ hư vô mờ mịt như vậy thôi.

Ba đời người, gần trăm năm cứ như vậy đều chôn vùi tại nơi này.

Đáng sao?

Cao Hán chưa bao giờ tự hỏi mình có đáng hay không, bởi vì nếu bạn sẽ hỏi ra vấn đề này đáng hay không đáng này đã chứng minh rằng, nó không đáng.

“Bướm bướm là chuyện làm sao?” Điều Lục Du quan tâm nhất hiện giờ chính là chuyện này, chỉ có biết được bướm bướm xuất hiện như thế nào thì mới có thể nghĩ cách làm cho nó biến mất.

Cao Hán sững sốt một chút, sau đó mới nói: “Tôi cũng không biết, có thể là bị cổ mộ nguyên rửa.”

Cao Hán đã sớm quen biết với hai anh em họ Giang, cũng chính anh ta đã gợi ý để hai người bọn họ cùng đi vào cổ mộ. Đương nhiên là Cao Hán chưa từng nói đến chuyện trường sinh, anh ta chỉ đem bảo vật mà mình cùng ba và ông nội đào ra được cho anh em Giang gia xem.

Nhân vi tài tử, điều vi thực vong. *(Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, thấy câu hán viết hay, t thích nên tui để hoy)*

Đến cuối cùng, dòng họ Giang nhiều đời làm người canh giữ mộ địa cuối cùng cũng đã thay lòng.

Cao Hán đã hẹn ngày với bọn họ xong xuôi cả rồi, không ngờ lão Trương lại mang theo mấy người Lục Du chạy tới.

Lúc đầu Cao Hán cảm thấy có chút phiền toái, sau lại phát hiện bọn họ có thể giúp mình dò đường. Mấy người Lục Du đến cũng không có mục đích đơn thuần gì cho cam, Cao Hán cũng biết. Thế nhưng như vậy lại càng tốt, chẳng ai nợ ai.

Về phần Giang Đào cùng với anh Dao, chỉ thuần túy là lợi dụng lẫn nhau. Giang Đào đưa người vào trong mộ địa, trong lòng nghĩ những người này sẽ thay mình chịu hết các cơ quan bên trong, không ngờ tới lại bị bọn họ chôn sống.

“Tôi nhớ lúc Giang Đào được cứu ra đã bắt đầu ho khan phải không?”

Cao Hán gật đầu: “Đúng vậy, trước đó hắn đã bị ký sinh rồi.”

“Anh có biết nguyên nhân tại sao không?”

“Tôi nghĩ là vì hắn đã lấy cái này từ trong mộ ra.” Lúc Cao Hán nói chuyện vẫn luôn ho khan, tay run rẩy rút từ trong túi ra một chiếc nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn hình hồ điệp được nạm đá màu xanh lam, lộ ra

ánh sáng xanh trong nhìn có vẻ rất giá trị.

Anh Đào bắt giác vươn tay muốn sờ chiếc nhẫn, bị Lục Du nắm lại: “Anh cũng muốn làm mẹ bướm hả?”

Anh Đào lấy lại tinh thần lập tức ra một thân mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi Lục Du không cản lại kịp, hẳn ta thật sự đã mơ mơ màng màng đi sờ chiếc nhẫn rồi. Thế nhưng anh Đào vẫn cứng miệng: “Ông đây muốn sờ sờ đó thì làm sao?”

Bộ ngực của anh Đào đầy đà, lúc nói chuyện lại còn phập phồng run run.

Chắc chắc.

Lục Du nhún vai: “Không làm sao hết, bây giờ anh muốn làm mẹ bọn bướm bướm đó cũng được thôi, dù sao cũng có sữa thì càng giá trị.”

“Đệt mịa!” Anh Đào lập tức nổi máu điên, Cao Hán ho khan vài tiếng sau đó nói: “Đừng náo loạn nữa, thời gian của chúng ta không có nhiều lắm đâu.”

Anh Đào không biết nghĩ tới cái gì, trừng mắt liếc Lục Du một cái sau đó quay sang rống Giang Phàm: “Khóc khóc cái con cờ hym, làm cho ông đây tâm phiền ý loạn. Còn khóc nữa bắt mày cho hoa ăn...”

Hai gốc nấp ầm kia nghe xong lời này lập tức uốn éo vặn vẹo mở miệng ra, giống như đang nói hoan nghênh a.

Giang Phàm bị dọa, lập tức ngừng khóc, cúi đầu nhìn anh Đào. Tầm mắt chuyển sang bộ ngực của anh Đào xong, Giang Phàm một bên ngậm ngón tay, một bên chỉ: “Muốn uống sữa...”

“Uống cái con cờ hym!” Cảm thấy bị vũ nhục, anh Đào rút súng ra lấy báng súng đập một cái lên đầu Giang Phàm, Giang Phàm lập tức bất tỉnh.

Cao Hán ho khan, bỗng nhiên ho vắng ra mấy cái trứng trùng. Mấy cái đó vừa rớt xuống liền nứt ra, trước khi bướm chui ra, Lục Du với anh Đào liền đập một phát.

Để cho bọn bướm đó gặm chẳng bằng đưa chúng nó đi gặp Marx trước. *(muốn bọn nó được đắm mình trong ánh sáng của tư tưởng triết học duy vật sao?)*

Cao Hán bụm miệng, chờ dịu cơn ho mới nói tiếp: “Chúng ta phải trong hai giờ đem nhẫn trả về chỗ cũ, như vậy thì mọi chuyện sẽ bình thường trở lại. Lục tử, nếu tôi không ra được, xin cậu hãy giúp tôi nói với vợ tôi một tiếng, tiền tôi để lại cho cô ấy ở trong tài khoản... Nếu tôi không rời khỏi đây được, cậu nói với cô ấy hãy tìm một người đàn ông đáng tin cậy mà đi bước nữa...”

“Ông đây cũng có phải cái loa đầu, chuyện của mình thì tự đi mà nói với chị ấy.” Lục Du bất mãn phun ra một câu, sau đó lừa bọn họ: “Đi, đi nhanh lên.”

Lúc đi tới, Lục Du nhìn không được hỏi Thẩm Kỳ Niên: “Anh có cảm nhận được cái gì không?”

Thẩm Kỳ Niên lắc đầu: “Tạm thời thì không có.”

Nếu thân thể của Thẩm Kỳ Niên ở gần đây, hẳn là có thể cảm nhận được đi. Lục Du trầm tư, Cao Hán ở phía sau lại mở miệng: “Đúng rồi, tôi đã nhìn thấy thi thể của Thẩm Kỳ Niên...”

Lục Du quay phắt lại: “Ở đâu?”

Dọc đường đi này Cao Hán đều ho khù khụ, thường sẽ ho ra trứng trùng. Lục Du cùng với anh Đào luôn phải phụ trách diệt trùng. Lục Du nhìn không được cảm thán, bọn bươm bươm này đúng thật là trâu bò.

Nếu như nói Cao Hán là nguồn dinh dưỡng, lò ấp trứng cho bọn nó thì cậu và anh Đào chính là kho lương thực dự trữ di động rồi.

Mẹ ơi!

Lục Du càng nghĩ càng không cam lòng, chỉ hối hận sau lúc trước không đem theo thuốc xịt côn trùng. Thẩm Kỳ Niên nghe cậu lầm bầm liền nói: “Thuốc xịt côn trùng có đó, trong ba lô của em.”

Lục Du không khỏi kinh ngạc: “Ai bỏ?”

Thẩm Kỳ Niên lập tức tranh công, cười: “Là anh bỏ vào đó, có thể xịt mấy con gián ở miền Nam đó.”

Lục Du lập tức vui vẻ, vỗ vỗ bả vai của Thẩm Kỳ Niên nhượng nhượng mảy với hắn.

Đang đi tới, bỗng nhiên Lục Du ngửi được một mùi máu tươi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, anh Đào ôm kín bụng ngồi thụp xuống, biểu tình vô cùng thống khổ.

Lục Du không khỏi lo lắng: “Anh bị thương.”

Máu tươi từ nói không thể nói trào ra, phản ứng đầu tiên của anh Đào chính là bị thương sắp chết. Bụng đau giống như là bị người ta cắt đứt ruột vậy đó. Sau đó giống như nghĩ đến cái gì, mặt anh Đào biến hoá mãnh liệt lúc trắng lúc xanh... Không phải đâu, thật sự mẹ nó biến thành đàn bà?!

Lục Du không rõ lí do, còn đứng kế bên hỏi tới hỏi lui.

Anh Đào nghiêng răng nghiêng lợi: “Chỉ là mông đỏ máu mà thôi.”

Cao Hán có lão bà rồi rất nhanh đã kịp phản ứng, nhất thời kinh ngạc đến khắc ra hai cái trứng trùng: “Đột không phải vậy chứ, giờ này mà bà đi đến thăm anh hả?”

Editor có lời muốn nói: Ha ha ha ha...

Beta có lời muốn nói: Ha ha ha ha...

48. Chương 48: Cuộc Phiêu Lưu

Anh Đào gặp bà dì cả, quả là kinh thiên động địa.

Lục Du chỉ trong giờ học sinh học mới tiếp xúc với cái khái niệm này, đây là lần đầu tiên gặp phải, một chút cũng không biết phải làm sao. Cậu luống cuống tay chân mở ba lô ra, lục lọi cuối cùng tìm được một đồng băng keo cá nhân: “Anh Đào, cái này được không?”

“Được cái đầu cha mày á!” Anh Đào liếc Lục Du trắng cả mắt, trong lòng cũng hốt hoảng, “Mẹ nó sao lại có cảm giác nó chảy ra nhiều dữ vậy, tao sẽ không bị chảy nhiều máu quá mà ngủm đó chứ?”

Cao Hán vừa khụ vừa chỉ huy Lục Du xé áo: “Ở đây không có băng vệ sinh, lấy một mớ mảnh vải chắp vá đỡ đi.”

“A à.” Lục Du chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi, lúc xuống mộ nhất định không sạch sẽ được, thế nhưng hiện tại không chú ý được nhiều tới vậy.

Sau một trận rối loạn, anh Đào mặt trắng bệch đi ra, vừa đi vừa ôm bụng. Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng không ai nói gì, vẫn như kẻ hoạch lên đường.

Trên đường đi, Lục Du không nhịn được lâu lâu lại quay lại nhìn anh Đào một cái, lâu lâu lại nhìn một cái. Anh Đào vốn cũng đã rất khó chịu rồi, thấy thế nhịn không được rống lên: “Mày có chuyện gì thì nói, đừng có nhìn ông đây như vậy.”

“Ặc, cái đó, anh Đào à, tôi muốn hỏi...” Lục Du nghĩ ngợi, cố tổ chức lại ngôn ngữ, chằm chằm tìm từ, “Thằng em của anh vẫn ổn chứ?”

Lúc đầu anh Đào vẫn chưa bắt kịp, sau khi hiểu rồi thì sắc mặt không thể nào tốt được. Hắn ta không nói lời nào, Lục Du cũng không ép hắn ta. Đi được vài bước, anh Đào liền buồn bực lên tiếng: “Chết.”

“Hả, cái gì chết?” Lục Du quay đầu hỏi.

Anh Đào dùng sức nhắm chặt hai mắt lại, hít sâu một hơi nói: “Tao nói thằng em của tao đã chết, giờ chỉ còn... nhỏ em...”

Đây mới thật sự là một câu chuyện bi thương.

Tầm mắt Lục Du liếc xuống một cái liền dời đi rất nhanh. “Xin nén bi thương.” Lục Du không biết phải an ủi anh Đào như thế nào đành im lặng không nói gì. Mấy người bọn họ cứ đi như vậy về phía trước vài bước, bỗng nhiên Lục Du quay đầu lại niệm cái quảng cáo tuyên truyền kế hoạch hoá gia đình: “Thời đại khác nhau, nam nữ như nhau.”

Anh Đào nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lục Du, miệng giật giật, cuối cùng cảm động phun ra hai chữ: “Ngu xuẩn.”

Thằng em của người ta cũng đã mất, Lục Du bao dung không thêm so đo với hắn ta.

Trên đường đi, Cao Hán thường sẽ ho ra trứng trùng, Lục Du sẽ cầm bình xịt côn trùng mà Thẩm Kỳ Niên chuẩn bị ra xịt a xịt, không ngờ tới thật sự có hiệu quả. Những con bướm đó cơ bản chưa kịp bay ra đã chết không kịp ngáp.

Anh Đào nhìn bình thuốc xịt côn trùng kia như có điều suy nghĩ, sau đó nói: “Bọn mày nói coi nếu như Cao Hán đem bình thuốc xịt côn trùng này uống vào thì những con bướm đó có thể xử hết không?”

Cao Hán nhìn thoáng quá bình thuốc xịt kia lập tức kịch liệt ho khan. Lục Du ở bên cạnh cười hắc hắc: “Nếu anh Cao uống cái này, đám bướm đó có bị xử không thì tôi không biết, chứ anh Cao chắc chắn sẽ bị xử trước.”

Anh Đào bị ngữ khí trêu đùa của Lục Du chọc cho bật cười, vừa cười một cái phía dưới lập tức trào ra chất lỏng ẩm áp.

Đầu má nó!

Anh Đào bị đau bụng muốn chết, thậm chí làm đàn bà cũng thật sự không dễ dàng gì.

Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh bỗng nhiên sắc mặt có chút trầm trọng, Lục Du thấy vậy liền hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

Thẩm Kỳ Niên chỉ anh Đào ở phía sau nói: “Em vừa rồi là do ngửi thấy mùi máu tươi đúng không?”

Lục Du gật đầu: “Đúng vậy?”

Mày Thảm Kỳ Niên càng cau chặt hơn: “Em có thể ngủ được, vậy những sinh vật ở dưới đây cũng có thể ngủ được phải không?”

Đệt mơ?!

Lục Du lập tức nhìn quanh bốn phía, sợ có cái gì đó nhào ra. Anh Đào còn đang lải nhải nó chờ ra khỏi đây liền đi phẫu thuật chuyển giới, nhất định phải đem cờ hym của mình nuôi dài trở lại.

Cao Hán vô cùng nghiêm túc thảo luận với hắn ta: “Vậy lúc đó anh là nữ biến nam sao?”

Anh Đào tức khí: “Ông đây vốn chính là nam!”

“Anh đã là nam thì còn đi phẫu thuật chuyển giới cái gì nữa?”

“Ông đây không muốn cùng tên nuôi bướm nói chuyện.”

Anh Cao gật đầu: “A, vừa hay, tôi cũng không muốn theo thằng đàn ông gặp bà dì nói chuyện.”

“Suyt!” Lục Du đưa tay đặt lên miệng, ý bảo bọn họ im lặng lắng nghe thử. Bên trong đường hầm ngoài trừ tiếng bước chân ra thì an tĩnh tới quỷ dị.

“Ọt ọt...” Anh Đào ôm bụng, hơi cúi người, “Ông đây đói bụng, bọn mày có cái gì ăn không?”

Lục Du từ trong ba lô lấy ra một túi bánh quy ném cho anh Đào, sau đó mấy người bọn họ lại tiếp tục lên đường. Đi rồi lại đi, sau hơn nửa tiếng, bọn họ tới một chỗ rẽ.

Đi bên trái hay đi bên phải đó là cả một vấn đề.

Cao Hán vươn tay ký hiệu ở bức tường phía bên trái: “Đây là ba tôi để lại, xem ra là phải đi bên này.”

Lục Du lắc đầu, nhắc chân liền đi bên phải.

Cao Hán không khỏi trở mắt: “Ba tôi đi bên này rồi.”

“Ừ hửm!” Lục Du quay đầu lại nhìn Cao Hán sau đó hỏi, “Vậy bác trai an toàn đi ra sao?”

Cao Hán không còn lời gì để nói, không đi ra được.

Lục Du giống như người dẫn quân trong đội ngũ, nếu cậu đã quyết định, những người còn lại chỉ có thể phục tùng.

Dọc theo đường đi về phía trước, Lục Du để ý thấy biểu tình Thẩm Kỳ Niên càng ngày càng ngưng trọng.

“Ngay ở phía trước.” Thẩm Kỳ Niên bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Cái gì ở phía trước?

Đương nhiên là thân thể của Thẩm Kỳ Niên.

Theo như lời Cao Hán đã nói, nơi này cũng với con đường anh ta đi lúc trước rất giống nhau, rẽ bên trái hay bên phải cũng không có gì khác biệt.

Càng đi con đường bên trong càng trống trải, Lục Du thật cẩn thận bước từng bước, bỗng nhiên chợt nghe được bốn phía truyền đến âm thanh lộc cộc.

Những âm thanh bò lộc cộc đó nghe có vẻ số lượng không hề ít. Anh Đào tự giác khiêng súng lên, chuẩn bị nếu có tình huống gì liền bắn phá.

Hồ hấp của Lục Du muốn ngừng lại luôn rồi, chỉ chờ thứ kia đi ra.

Lục Du xem qua không ít tiểu thuyết cùng phim điện ảnh về trộm mộ, càng là mấy loại địa phương như vậy thì sinh vật diện mạo càng xấu xí...

Dù sao trong này ai cũng không thấy ai, lớn lên bộ dạng tùy tiện chút cũng được.

Lục Du bỗng nhiên một đồng sinh vật kỳ quái khủng bố, rốt cuộc thì đám sinh vật bò lộc cộc kia cuối cùng cũng lộ ra hình dáng.

Lục Du nhìn đám sinh vật càng ngày càng gần không khỏi có chút há hốc mồm...

Đây là...

Cua khổng lồ?

Phải, mấy con cua đó toàn bộ đều có hình dáng của mấy con cua khổng lồ.

Giống như mấy cây nắp âm ở bên ngoài, mấy con này trường kỳ sinh hoạt trong môi trường phóng xạ cuối cùng biến thành mấy con cua bự bằng nửa người.

Vả lại mấy con cua đó giống như không nhìn thấy Lục Du, tới nơi liền nhào qua chỗ anh Đào.

“Tao đệt, tại sao lại rượt tao?” Anh Đào giơ súng liền bắn, nhưng khổ nỗi số lượng cua rất nhiều, căn bản là bắn không hết. Anh Đào xoay người bỏ chạy, Cao Hán ở phía sau hô lên: “Lên cây, lên cây!”

Anh Đào vọt tới cái cây gần nhất, cọ cọ leo lên.

Cao Hán la hét bị gió thổi vào họng bắt đầu ho khùng khục. Cao Hán ho ra trứng trùng, nhưng mà Lục Du hiện giờ căn bản là ở quá xa không qua được. Những cái trứng trùng đó rơi xuống đất liền nở ra mấy con bướm xanh, chúng nó xoay quanh trên không một vòng sau đó bay về phía anh Đào.

May là trong tay anh Đào có bình xịt côn trùng, đảo qua đảo lại xịt chết hết cả đám.

Nhìn đám cua ngổn ngang cùng với mấy con bướm nằm la liệt, anh Đào đang ở trên cây không ngừng gào thét từ tận linh hồn: “Tại sao lại đặc biệt đuổi theo ta mà thôi, ông mày đây sống dễ dàng lắm sao?”

“Đại khái chắc là vì bọn tôi đều không bị bà dì ghé thăm đó.” Lục Du đáp lại, anh Đào cũng không nghe thấy.

Mấy con cua đó vung vẩy cái càng to, ngốc nghếch muốn bò lên trên. Thế nhưng trên cây không có cái gì để bám vịn, mấy con cua lớn căn bản là không trèo lên được. Anh Đào thấy thế liền cười ha ha: “Trèo không được phải không đám ngu xuẩn, có bản lĩnh thì đến ăn ông mày này!”

Mấy con cua đó cố gắng một hồi lâu cũng không trèo lên được, cuối cùng cảm đám chụm lại một chỗ thối bong bóng. Anh Đào chưa kịp đắc ý được bao lâu thì đám cua đã bắt đầu chồng lên nhau. Một con đạp lên một con, chẳng mấy chốc mà cao đến hai thước.

“Trời ơi!” Anh Đào choáng váng, bắt đầu lấy súng ra nả đạn. Mười con cua rớt xuống lại có trăm ngàn con trèo lên.

“Tao đệt, chúng mày đừng có mà đứng đó nhìn, mau giúp ông mày đi!” Anh Đào sắp khóc tới nơi rồi, cái giọng nữ yếu điệu miên hàn có bao nhiêu đáng thương.

Làm sao để có thể xử lý đàn cua khổng lồ này một cách nhanh nhất bây giờ?

Lục Du nhìn quanh bốn phía, ngoài ý muốn mà phát hiện bên đường vậy mà lại có một bình rượu. Lục Du cố gắng không suy nghĩ nhiều, chụp lấy bình rượu nhét một miếng vải vào miệng bình sau đó châm lửa rồi ném vào trong đám cưa. Bình rượu bắt lửa nổ mạnh như một quả bom.

Anh Đào ôm chặt lấy thân cây, trong lòng nghĩ không bao giờ muốn quay lại cái nơi quỷ quái này nữa.

Đám cưa con thì chết, con thì sút càng gãy cẳng, chỉ còn lại mấy con còn nguyên vẹn lập tức bỏ chạy.

Lục Du nhặt một mớ cưa cưa, thấy thịt cũng trơn mềm, trông có vẻ rất ngon lành. Trong mộ có chảo có lửa, Lục Du chọn hai con cưa coi như lành lặn ném vào, chẳng mấy chốc mùi thơm lừng bay ra. (*chảo ở đâu ra nhỉ?*)

“Thơm quá đi.” Anh Đào trượt từ trên cây xuống, chạy lên nhìn chằm chằm cái chảo kia, nước miếng chảy ròng ròng.

Thẩm Kỳ Niên đẩy Lục Du: “Thứ này cũng không biết có độc hay không, em đừng có ăn.”

Lục Du giống như vừa lấy lại tinh thần, sau đó không khỏi có chút sợ hãi: “Em không có định nấu. Em cũng không biết vì sao mình tự dưng lại nấu tụi nó lên nữa...”

Cao Hán vẫn luôn ho khan, mắt thường cũng có thể nhìn thấy đám trứng trùng dưới làn da anh ta động đậy. Anh ta lấy chiếc nhẫn xanh lam kia từ trong túi đưa cho Lục Du: “Nhanh, đem trả lại!”

Trên mặt bàn trong mộ thấy có chỗ hổng nhìn có vẻ là chỗ đặt nhẫn. Lục Du vừa muốn đưa tay ra lấy đã bị Thẩm Kỳ Niên ngăn lại. Thẩm Kỳ Niên lấy chiếc nhẫn từ tay Cao Hán sau đó cầm đi lại chỗ cái bàn.

Anh Đào cùng với Cao Hán đều không nhìn thấy Thẩm Kỳ Niên, chỉ nhìn thấy chiếc nhẫn bay lơ lửng trên không. Lục Du ở bên cạnh mở miệng an ủi: “Đừng sợ, là bạn trai của tôi.”

Bạn trai?

Anh Đào cùng với Cao Hán đều mang vẻ mặt hoang mang...

Cậu chẳng phải là đàn ông à, sao lại lòi ra một tên bạn trai thế kia.

Thế nhưng bây giờ ai cũng không có thời gian mà suy nghĩ nhiều, lực chú ý đều đặt vào chiếc nhẫn. Thẩm Kỳ Niên cầm chiếc nhẫn nhét vào lỗ hổng trên bàn, sau đó một loại ánh sáng xanh lam bùng phát ra...

Cửa lớn của mộ thất ken kết lên tiếng mà mở ra.

49. Chương 49: Xin Chào Tổ Tông

Lục Du cũng không biết phải hình dung cảnh tượng trong phòng chủ mộ ra sao nữa.

Cậu đã bỏ não đủ loại phong cách trang hoàng trong mộ thất, có tượng binh mã đồ sộ, cũng có phong cách đặc biệt xa hoa kiểu Châu Âu...

Lục Du tưởng tượng nhiều lắm, chỉ là trăm triệu lần không ngờ tới, bên trong mộ thất lại trang hoàng theo phong cách hiện đại.

“Anh Cao, anh nói lúc trước có nhìn thấy thân thể của Thẩm Kỳ Niên đúng không?” Lục Du quay đầu lại hỏi Cao Hán một câu, lúc này mới phát hiện thân thể Cao Hán xuất hiện biến hoá rõ ràng.

Vốn thân thể đã gãy quắt bỗng nhiên nhanh chóng phình ra, bởi vì họ khan liên tục mà thân thể khựng lại. Thế nhưng trong nháy mắt, thân thể Cao Hán lại khôi phục lại bộ dáng ban đầu, chỉ là làn da có chút phát xanh.

“Avatar?”

“Xì Trum?”

Lục Du trao đổi ánh mắt với Thẩm Kỳ Niên sau đó tiến tới: “Anh Cao, anh thấy sao rồi?”

Cao Hán đi đến bên cạnh cửa của mộ thất, dẫm một cái lên tảng đá cạnh đó. Tảng đá răng rắc là lên tiếng trả lời, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt không chịu nổi một kích.

“Tôi cảm thấy thân thể mình hiện tại tràn đầy năng lượng” Cao Hán giơ tay lên làm một tư thế thể hình. *(Ánh gông lên chuột nha mấy bồ)*

Anh Đào chạy tới sờ sờ bắp tay của Cao Hán: “Mẹ nó, tại sao chỉ ông mày bị biến thành đàn bà chứ!”

Lục Du nghe xong không nhịn được cười, bỗng nhiên nghe thấy bên trong có tiếng người nói chuyện. Mọi người liếc nhìn nhau sau đó từng người cầm lấy vũ khí bước tới cửa nhìn vào trong.

“Lúc trước tôi thấy thân thể của Thẩm tam thiếu ở ngay cạnh cửa, lúc đó không thấy có cái phòng chủ mộ này.” Cao Hán nhớ tới chuyện Lục Du hỏi, nhỏ giọng trả lời, Lục Du gật gù đầu, chuyện này khẳng định cùng cái mộ thất này có liên quan.

Đồ gia dụng bên trong đều là những mặt hàng mới nhất của năm nay, ngay cả mấy món đồ điện cũng là mấy mặt hàng hot nhất. Lục Du nhìn chiếc điện thoại iphone X trên bàn, nhíu mày—không ngờ lại là một lão quỷ thích chạy theo trào lưu.

Từ trong phòng khách đi vào trong là phòng sách, bên trong bày biện đủ thứ sách trên đời. Từ cổ đại cho tới tận bây giờ cái gì cũng đều có, còn có không ít tranh không phải có tiền là mua được.

“Mọi người đến đây đi!” Âm thanh từ bên ngoài truyền đến, mấy người Lục Du lập tức nhanh chóng quay trở lại phòng khách. Trên bếp lò đang đun nước, có một người đang ngồi trên sofa pha trà.

Anh Đào chỉ súng nhắm ngay người kia: “Ông là ai?”

Người nọ ngẩng đầu lên cười: “Cô gái nhỏ tính tình đừng có nóng nảy vậy chứ.”

“Mẹ nó chứ cô gái! Ông đây là đàn ông, đàn ông đích thực!” Anh Đào tức tới mức muốn nổ súng, thật sự hận không thể bắn tên khốn không có mắt nhìn này thành một cái tổ ong.

Người kia búng tay một cái, lập tức có một người máy đi ra, trong tay bưng một cái khay đựng quần áo: “Quý cô xinh đẹp, hệ thống kiểm tra cho thấy cô đang cần phục vụ một miếng băng vệ sinh, chúng tôi có Sotfie, Ôn nhu, Thất độ không gian cho bạn lựa chọn, xin hỏi cô muốn dùng loại nào?” (*tên loại BVS nha:v*)

Thất độ không gian, mềm mại, dịu nhẹ...

Mặt anh Đào đầy dấu chấm hỏi đen thui, mấy cái đó là cái quỷ gì vậy?

Cao Hán là người duy nhất đã có vợ ở đây, anh ta nhiệt tình hỗ trợ giới thiệu: “Chính là tên của mấy nhãn hàng băng vệ sinh đó! Kết cấu công dụng cũng không khác gì mấy, đề nghị anh nên chọn loại ban đêm dài hơn, loại này sẽ không bị tràn lại còn thoải mái nữa...”

Mặt anh Đào lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng vẫn quyết định đi theo người máy thay quần áo. Quần trong ướt sũng như nước tiểu, cảm giác này thực sự quá khó chịu, anh Đào chịu không nổi.

“Đến ngồi đi.” Người kia tiếp đón mấy người Lục Du, vô cùng nhiệt tình rót trà.

Lúc đến gần mới nhìn thấy rõ mặt người này. Có tám phần tương tự với Thẩm Kỳ Niên, chỉ là so với Thẩm Kỳ Niên thì lại càng có vẻ ổn trọng hơn một chút.

Thẩm Kỳ Niên cũng sửng sốt, không hiểu rốt cuộc bây giờ là tình hình gì đây. Người nọ ngoắc ngoắc Thẩm Kỳ Niên, chỉ chỉ chính mình: “Đừng nghĩ lung tung, đây chính là thân thể của cậu đó.”

Lục Du nghe xong lập tức xông lên: “Ông muốn sao đây?”

Người đàn ông cười cười: “Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng trả lại thân thể cho cậu ta. Mau tới đây ngồi đi, đã lâu rồi không có ai vào trò chuyện với tôi đâu.”

Ngoài ý muốn là cái vị lão tổ tông của Thảm gia này lại cực dễ nói chuyện. Thế nhưng Lục Du cũng không dám buông lỏng cảnh giác, là một kẻ không ngừng luân hồi chuyển thế, làm sao có thể là nhân vật nhân từ thiện lương cho được?

“Tôi thật sự rất lương thiện, cậu không nên nghĩ về tôi như vậy nha.”

Lời người này vừa nói ra, Lục Du đã choáng váng.... Không thể nào, y có thể nghe được tiếng lòng của mình sao?

“Tất nhiên là có thể rồi, tôi còn có thể làm những chuyện vượt xa tưởng tượng của cậu kia.”

“Ông rốt cuộc là người gì vậy?”

“Tôi ấy à, nói gần thì chính là tổ tiên của Thảm gia, nói xa hơn chút thì là người của tinh cầu g. Thật ra tôi ấy, không phải là người của Trái Đất...”

Dựa theo những gì vị lão tổ tông của Thảm gia này nói, y nhận lệnh từ tinh cầu của mình đến Trái Đất làm nghiên cứu, để che giấu thân phận nên mới trở thành người của Thảm gia. Bằng một thân bản lĩnh của chính mình, vị người ngoài hành tinh này đã giúp đỡ Thảm gia sinh tồn được qua mọi hoàn cảnh khó khăn. Đáng lẽ sau trăm tuổi là có thể rời đi rồi, thế nhưng đến lúc đó y mới phát hiện mình đi không được.

“Con người thật sự rất tham lam, đây là chuyện tôi trăm triệu lần không nghĩ tới. Bọn họ dùng quyền phép gì đó giữ sóng điện não của tôi lại, sau lại dùng một cái lại thêm một cái bùa chú giữ tôi lại. Có trời mới biết tôi muốn quay về tinh cầu của mình như thế nào. Nói ra cũng thật sự rất đáng giận, khoa học kỹ thuật của tinh cầu chúng tôi phát triển như vậy, thế mà lại bị bùa phép, phong thủy của người Trái Đất giam giữ lại. Tôi cảm thấy đây là chuyện vô cùng mất mặt thế nên đã không nói cho đồng bào của tôi ở tinh cầu biết.”

Người kia nói xong liền thở dài: “Tôi nghĩ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình để ra ngoài, không ngờ chờ tới mấy trăm năm.”

Lục Du nhìn cái vị lão tổ tông Thảm gia tự nhận là người ngoài hành tinh này, nhất thời không biết có nên tin tưởng hay không.

Vị lão tổ tông kia còn nói bản thân bị nhốt trong cổ mộ nhiều năm như vậy cũng chưa từng buông bỏ việc nghiên cứu và ghi chép lại về người Trái Đất.

“Ông nói ông chưa từng nghĩ đến việc chiếm dụng thân thể người khác, thế nhưng hiện tại ông đang ở trong thân thể của tôi đó!” Thẩm Kỳ Niên nhin không được chột một câu.

Vị lão tổ tông kia lập tức khoát tay: “Là bọn họ đưa cậu vào, tôi thật sự không muốn tổn thương cậu mà. Nếu không tôi cũng sẽ không nhập vào người lão quản gia tổ chức minh hôn cho cậu để đưa huyết mạch chân chính của Thẩm gia dính vào chuyện này rồi.”

Minh hôn...

Lão quản gia...

Lục Du nhớ đến lão quản gia đem con gà trống cùng linh vị nhét vào trong tay mình, không khỏi có chút há hốc mồm: “Người đó là ông?”

“Đúng vậy. Mặc dù không có tôi, theo vận mệnh thì hai người cũng sẽ gặp được nhau thôi, tôi chỉ là dùng chút thủ đoạn nhỏ đem thời điểm hai người gặp được nhau chỉnh lên chút xíu thôi à. Sự thật đã chứng minh, tôi không làm sai nha, quả nhiên hai người thật sự đi vào rồi.”

Vị lão tổ tông này đang nói chuyện bỗng nhiên thay đổi thành bộ mặt sốt ruột: “Không quản nữa, mau đến chơi hai bàn mạt chược với tôi đi!”

Lão tổ tông ngoài hành tinh vào Trái Đất làm nghiên cứu, rốt cuộc lại trầm mê vào quốc túy.

Bên trong cổ mộ không có người, lão tổ tông đành tự mình tạo ra một người máy cùng chơi. Thế nhưng đầu óc máy móc đều là do lập trình sẵn, cùng chơi mạt chược với ba tên người máy này, lão tổ tông tới bây giờ chưa từng thắng qua, thật sự là tủi thân muốn chết. Khó khăn lắm mới có người đến, đương nhiên là phải chơi hai bàn trước rồi nói gì thì nói.

Mấy người Lục Du mơ mơ hồ hồ bị kéo đi chơi mạt chược, vừa mới bắt đầu chơi chợt nghe bên trong truyền tới một tiếng hét thảm.

Trong mộ địa này, phụ nữ chỉ có anh Đào mà thôi.

Lục Du lập tức đứng bật dậy, phòng bị nhìn lão tổ tông.

Lão tổ tông giơ hai tay lên đỉnh đầu, ý bảo mình không có động tay chân gì hết. Y mở thiết bị như bộ đàm ra hỏi cái bị người máy phụ trách chiêu đãi anh Đào: “007, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hồi đáp chủ nhân, vị khách này chọn băng vệ sinh ban đêm Thất độ không gian sau đó đuổi tôi ra ngoài. Thế nhưng hiển nhiên là vị khách này thiếu kinh nghiệm sử dụng băng vệ sinh, cô ấy đem phần keo dán ngay vào hạ thân của mình. Tôi vừa mới kiểm tra phát hiện ra, bây giờ đã gỡ xuống được rồi...” (mẹ nó

bịa vừa thôi chứ:v)

Má nó, vậy cũng được luôn?

Lục Du nghe xong há hốc mồm, anh Dao quả nhiên là anh Dao, không đi con đường tầm thường nha.

Lúc anh Dao đi ra còn đang cãi cọ với tên người máy kia: “Ông mày muốn quần, quần đó mày hiểu không?”

“Dựa vào phân tích dữ liệu đo lường, quý khách là nữ nên chỉ có thể mặc váy.” Người máy vô cũng nghiêm túc trả lời, cũng không hiểu nổi tại sao anh Dao không có bộ phận sinh sản của nam giới lại luôn cường điệu mình là đàn ông.

Bộ đồ màu đỏ này phác hoạ rõ hình dáng lung linh của anh Dao, bước một bước, bộ ngực cao ngất kia lập tức rung rinh.

Cao Hán chắc lưỡi cảm thán: “Anh Dao lúc trước mơ ước là một thân hình chữ S nóng bỏng nha, không ngờ tới cuối cùng chính hắn thật sự biến thành thân hình mà chính mình mơ ước đó.”

50. Chương 50: Trên Cánh Đồng Hy Vọng

Cái trò mặt chược này thật sự sẽ gây nghiện.

Lục Du chơi mấy bàn liền phát hiện, lão tổ tông này độ nghiện thì cao mà trình độ chơi lại hơi bị thấp.

Lục Du còn không có động não qua đã từ chỗ lão tổ tông thắng đủ thứ đồ vật.

Ngay lúc Lục Du đang muốn cùng mấy người Cao Hán thương lượng nhường cho lão tổ tông một chút thì người kia bỗng nhiên đẩy hết quân mặt chược ra: “Không chơi nữa không chơi nữa, các người ai cũng muốn nhường tôi hết, cho dù tôi thắng được cũng chả khác gì mấy người tặng cho tôi.”

Lục Du há hốc mồm, thầm nghĩ chuyện này không thể trách tôi được nha, ai biểu ông đi nghe tiếng lòng của tôi làm chi.

“Ai da, thiếu chút nữa là quên rồi. 007, mau đem mấy con cua nấu rồi bưng lên đi!”

007 tuân lệnh, xoay người ra khỏi phòng đi đến chỗ ban nãy mấy người Lục Du đã vào. Đáy nồi còn chút lửa, bên trong nồi cua đã được nấu chín thơm mê người.

Thấy 007 bưng cua lên, lão tổ tông hưng phấn chà chà tay, ánh mắt dừng trên người Lục Du: “Có thể lột dùm tôi không?”

“A hả? Ờ được.” Lục Du đứng lên xách một con cua dài cỡ nửa người mình, nhanh gọn lột vỏ.

Lão tổ tông vừa nhìn vừa cười: “Tôi chờ đợi ngày hôm nay đã lâu lắm rồi.”

Con cua kia thật sự rất lớn, một con thôi là đã bự bằng n con cua hoàng đế rồi. Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh nhìn, nhin không được hỏi: “Mấy con cua đó đều bị đột biến sao?”

Lão tổ tông quay đầu lại, dùng khuôn mặt giống Thẩm Kỳ Niên đến tám phần lắc đầu: “Cái này không kêu là đột biến mà kêu là bội phóng, không có biến đổi gene chỉ là đem tế bào phóng to ra thôi.”

Lục Du cuối cùng cũng hiểu, vì sao lúc này mình ở ngoài lại muốn nấu con cua này. Thì ra không phải là cậu muốn nấu mà là vì có người muốn ăn.

Lão tổ tông nhiệt tình mời bọn họ cùng ăn cơm, thế nhưng Lục Du với Cao Hán đều không có cái can đảm đó. Anh Đào ngược lại không sợ chết, cầm lên một cái càng cua muốn gặm: “Tôi đây ngược lại muốn biết mấy con cua được nuôi trong mộ địa thì có hương vị ra làm sao”

Lão tổ tông thấy thế lập tức nhắc nhở anh Đào: “Cô gái, thịt cua tính hàn, trên người cô không tiện không nên ăn. Nếu không sẽ bị đau bụng kinh, không tốt lắm đâu.”

Lão tổ tông quả thật đối với anh Đào vô cùng săn sóc, không chỉ nhắc nhở, y còn để 007 lấy một ly nước đường nấu lại, nói là cho anh Đào ấm bụng.

Ấm cái cc!

Anh Đào giận mà không dám nói gì.

Lão tổ tông liếc anh Đào một cái, trong bụng anh Đào lập tức quặn đau. Bất đắc dĩ, anh Đào chỉ có thể đem ly nước đường nấu đó uống xuống. Không thể không nói, uống một ly nước ấm áp thật sự có thể bớt đau bụng đó.

Lão tổ tông nhìn anh Đào ôn nhu cười cười làm cho anh Đào sợ run người.

“Đi, tôi mang mấy người đi xung quanh dạo.”

Nói thật ở trong mộ thất này mấy trăm năm, lão tổ tông thật sự vô cùng nhàn rỗi. Bởi vì quá nhàm chán nên lão tổ tông đã trồng này nọ.

Đi ra mộ thất về phía trước một chút liền thấy một khu ruộng thí nghiệm. Lục Du nhìn cây hành tây cao gấp 2 lần người mình kia há hốc mồm...

Cái này mà hành tây cái gì, đây rõ ràng là cây thông đó!

Còn bên kia, mấy cây lúa mạch vàng óng đang nhẹ nhàng lay động, một hạt lúa mạch có cùn lớn bằng cả nắm tay vậy không chứ.

Mẹ nó, đây không phải là thế giới huyền ảo gì đó sao?

Lão tổ tông rất nhiệt tình giới thiệu với mọi người ruộng thí nghiệm của y cùng với thu hoạch được chủng loại, sản lượng ra sao. Không hiểu sao trong đầu Lục Du toát ra một câu: Sử dụng Kim Khả Lạp, sản lượng một vạn tám. (*Kim Khả Lạp là tên phân bón NPK bên Trung nha đây là câu slogan của hãng phân bón này. Tìm hiểu thêm tại <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E9%87%91%E5%9D%B7%E5%9E%83>*)

“Đây là thành quả nhiều năm sống dưới này của ông đó hả?”

Lão tổ tông gật đầu: “Đúng vậy, tôi cảm thấy nếu tôi đem thứ này phổ cập ra ngoài, vấn đề khan hiếm lương thực trên toàn thế giới xem như là được giải quyết rồi.”

Thẩm Kỳ Niên ở bên cạnh mở miệng: “Đây là bị phóng xạ nên biến lớn.”

“Cái đó sao có thể gọi là phóng xạ chứ, đó là biện pháp để kích thích tăng trưởng nha.” Lão tổ tông lập tức giải thích, lại còn không quên cho mọi người xem sản phẩm độc quyền mà y chưa kịp sản xuất.

“Vậy tại sao ông lại không nghĩ cách đem những biện pháp kỹ thuật này mang ra ngoài?”

Nhắc tới cái này, trên mặt lão tổ tông có chút rối rắm: “Tuy rằng tôi không biết ánh sáng này là phóng xạ, nhưng cậu xem một đám người các cậu, người biến thành lực sĩ, người biến thành phụ nữ, thậm chí còn biến thành đồ gỗ. Lỡ như đem mấy thứ này ra ngoài cho người ta ăn bị cái gì rồi sao, tôi không những không giúp được lại còn hại người ta, trở thành kẻ xấu khơi mào chiến tranh giữa hai hành tinh rồi sao?”

Đại khái chắc do lâu rồi không có người nghe mình nói chuyện thế nên lão tổ tông lẩm bẩm lẩm bẩm không ít.

Lục Du đi tới chỗ khu ruộng lấp lánh ánh vàng, bên tai truyền đến bài hát *Trên cánh đồng hy vọng*, không hiểu sao lại muốn cười. (*link bài hát nhé: On The Hopeful Field của Bành Lệ Viện*<https://www.youtube.com/watch?v=Gyymxqps8KY>)

Thử ngẫm lại một chút, một kẻ siêu cấp trâu bò, mấy trăm năm bị nhốt dưới lòng đất vẫn luôn cân nhắc làm sao để làm ruộng nuôi cua.

Nuôi cua xong còn lười nấu nữa chứ.

Cố làm ra vẻ huyền bí bày đủ thứ cơ quan, chẳng qua là vì muốn kiếm chuyện để làm cho hết một ngày nhàm chán mà thôi.

Cũng quá tùy tiện rồi.

Lão tổ tông dẫn Lục Du đi tham quan toàn bộ mộ thất của mình một lần.

Kết quả là Lục Du lại nhìn thấy một khu ruộng rồi lại một khu ruộng, cùng với một căn phòng bên trong bày rất nhiều tiêu bản con người trông rất sống động.

Những người đó có lớn có nhỏ, từ mười mấy tuổi đến mấy chục tuổi đều có.

Lão tổ tông vuốt lông thủy tinh, giải thích với bọn họ: “Những người này là do Thảm gia đưa xuống, có người lá gan nhỏ, vừa xuống tới đã bị dọa cho mất mật. Cũng có người lá gan lớn, có thể ở dưới này cùng với tôi vài chục năm.”

Thảm Kỳ Niên nhìn những tiêu bản thi thể đó, không nhịn được hỏi: “Nói cách khác, ông không có dùng thân thể của họ để sinh hoạt đúng không?”

“Đúng vậy. Từ trường của tôi vẫn luôn ở đây, không đi ra được. Tôi vốn nghĩ, có lẽ qua mấy trăm năm Thảm gia sẽ buông tha, không ngờ một lần lại một lần đem người đưa xuống, tôi nghĩ đi cũng đi không được. Cho đến một lần bọn họ đem người xuống, tôi phát hiện từ trường của mình không giống từ trường của người Thảm gia, sau đó tôi tìm cách mượn từ trường của thiên nhiên để đi ra ngoài.”

Cao Hán nghĩ tới gì đó lập tức hỏi: “Lúc trước mưa to gió lớn, sấm sét là núi lở là do ông đi ra phải không?”

Lão tổ tông gật đầu: “Phải, tôi nhìn thấy các người lấy nhẫn của tôi đi. Vốn là tôi muốn nhắc nhở các người, nhưng khi đó tôi không nhập vào người Thảm Kỳ Niên được. Thế nhưng trong mắt của tôi, mấy người bạn của anh cũng là lòng tham không đáy, tự mình hại mình, không có liên quan trực tiếp gì đến tôi hết. Còn về phần cậu,” lão tổ tông lại quay sang nhìn Lục Du nói, “Nếu cậu muốn trở lại như cũ, tôi cũng sẽ không làm khó cậu.” (*ý là không làm đại lực sĩ nữa á.*)

“Ông là muốn trở lại tình cầu của mình đúng không?” Lục Du nhìn mặt lão tổ tông này, hận không thể lập tức tiến bước y đi sau đó giúp Thảm Kỳ Niên trở lại thân thể của chính mình.

“Phải, thế nhưng tôi thiếu chút trợ lực. Tôi cần sự giúp đỡ của cậu.”

Lục Du không khỏi kinh ngạc: “Muốn tôi giúp ông ra sao?”

Lão tổ tông dẫn Lục Du tới chỗ đặt chiếc nhẫn hồ điệp kia, chỉ vào một chỗ lõm vào nói: “Đây là nơi tổ tiên Thảm gia thiết lập cấm chế, chỉ có cốt nhục của người Thảm gia mới có thể giải trừ, tôi hy vọng có thể xin một chút máu của cậu, được chứ?”

Lục Du không cò kè mặc cả, có lẽ trong tiềm thức cậu đã chọn tin tưởng vị lão tổ tông này rồi. Cậu nhận lấy cây dao nhỏ anh Đào đưa qua, lập tức muốn hạ dao trên tay của mình.

“Ai ai ai!” 007 ngăn Lục Du lại, đưa cho cậu một cây kim, “Chủ nhân nói chỉ cần một giọt máu là đủ rồi.” Chưa gì đã động dao động kiếm, con người thiệt là tàn bạo mà.

Lục Du cầm cây kim đâm vào ngón trỏ của mình, sau đó nặn một giọt máu ra nhỏ vào vết lõm. Giọt máu thấm vào, con bướm kia giống như sống lại, từ màu xanh lam biến thành màu đỏ, sau đó rũ cánh bay lên.

Lục Du còn chưa kịp nghĩ nhiều, mặt đất dưới chân đã lắc lư dữ dội.

Lão tổ tông tâm tình có chung mộng lung: “Có thể đi rồi, tôi cuối cùng cũng có thể trở về quê hương của mình rồi.”

Cái mộ địa này là muốn bay lên sao?

“Được rồi, 007 cậu đưa bọn họ ra ngoài đi.” Lão tổ tông lời ít ý nhiều.

Lục Du không đi, nhìn chằm chằm vào thân thể lão tổ tông hỏi: “Bây giờ có thể đem thân thể bạn trai của tôi trả lại đây chưa?”

Mặt đất dưới chân chuyển động âm âm, có xu thế lên cao dần.

Lão tổ tông nhìn thoáng qua Lục Du, thần sắc chắc chắn: “Mấy người ra ngoài trước đi, tin tôi, tôi nhất định sẽ đem cậu ấy trả lại cho cậu.”

Lục Du còn muốn nói nữa, Cao Hán với anh Đào lập tức chạy đến tha cậu đi: “Nhanh lên đi, nếu không sẽ bay lên trời luôn đó!”

Khí lực của Cao Hán ngay tại thời điểm này bộc phát công dụng. Anh ta cùng Lục Du mỗi người một đấm đánh nát cửa đá chạy ra ngoài. Anh Đào đi theo phía sau, hưởng thụ ưu đãi của phụ nữ bị 007 nâng.

Bên trong mộ thất thỉnh thoảng có đất đá rơi xuống, mấy người Lục Du vừa mới chạy ra bên ngoài, toàn bộ huyết đột ngột trôi lên khỏi mặt đất thay đổi thành hình dáng của một cái phi thuyền.

Phản lực thật lớn khiến cho Lục Du nhắm mắt lại, thời điểm mở mắt ra lần nữa thì đã ở bệnh viện. Lục

Du vừa mới mở mắt, lão Trương với Tiểu Tả lập tức bu lại: “Cảm thấy sao rồi?”

Lục Du đầu óc hỗn loạn, bỗng nhiên nhớ tới chuyện đã xảy ra, vội nắm chặt lấy bả vai lão Trương: “Thẩm Kỳ Niên đâu, Thẩm Kỳ Niên đâu rồi?”

“Ai da ai da.”

Lão Trương đau đến nhe răng trợn mắt, Lục Du nhanh chóng buông tay ra, thế nhưng không nhìn được lại hỏi.

Tiểu Tả nhìn bộ dạng này của Lục Du nhìn không được thở dài, kể lại chuyện từ lúc Lục Du ngất xỉu...

Nghĩa trang Thẩm gia biến mất một cách khó hiểu, tại chỗ đó chỉ còn lại một cái hố to, có các chuyên gia, cơ quan đang ở đó tiến hành thăm dò, nghiên cứu, hoài nghi là có người ngoài hình tinh xâm lấn.

Ba người Lục Du là bị người máy đưa vào bệnh viện, hai người còn lại vẫn còn đang nằm trên giường chưa tỉnh.

Chuyện cổ quái nhất chính là kể từ khi nghĩa trang biến mất, chuyện làm ăn của Thẩm gia nảy sinh một đồng vấn đề. Thẩm Chính Nam vội đến sụt đầu mẻ trán, không hơi đâu đi tìm Lục Du gây phiền toái.

Còn có cái tên Chu Thái kia trở thành nghi phạm cố ý gây thương tích cho người khác đã bị cảnh sát bắt đi.

Về phần Thẩm Kỳ Niên, không một ai biết hắn ở nơi nào, mà ngay cả ở Thẩm gia cũng không có hắn.

.....

Sáu tháng sau.

Lục Du dọn về căn nhà ở ngã tư thành Tây.

Nhà ở đã sửa chữa xong, đồ đạc trong nhà đều bày trí y hệt trong trí nhớ.

Ngày dọn nhà hôm đó, ngoại trừ lão Trương với Tiểu Tả ra còn có Cao Hán cùng anh Đào cũng mang theo quà đến chúc mừng Lục Du thăng quan phát tài.

Từ sau khi ra khỏi mộ địa, sức mạnh kỳ quái của Cao Hán liền biến mất, làn da cũng trở về màu nâu khỏe mạnh. Như thể khí lực kinh người kia xuất hiện là vì để có thể trốn thoát khỏi mộ địa vậy.

Anh Đào bây giờ đã chậm rãi chấp nhận sự thật mình là một người phụ nữ rồi, đại khái chắc là vì bên cạnh xuất hiện thêm một người đàn ông cao ráo đẹp trai đi.

Lục Du nhìn anh Đào làm bộ dáng chim nhỏ nép vào người cảm thấy không quen nổi, lão Cao không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Lục Du giới thiệu: “Cậu có nhận ra bạn trai của chị Đào không?”

“Hả?” Lục Du có chút không hiểu, “Tôi làm sao có thể biết bạn trai của chị ta là ai chứ?”

Anh Cao nhỏ giọng: “Chính là 007 đó.”

“Hả...” Lục Du không khỏi há hốc mồm, mẹ ơi, cái này cũng được luôn?

Buổi tối lúc mọi người uống rượu, bạn trai của anh Đào ở trong phòng nạp điện. Anh Đào mang theo chai rượu ngồi xuống bên cạnh của Lục Du, nói đủ thứ chuyện lúc trước cuối cùng cảm khái: “Kỳ thật thì làm phụ nữ cũng tốt lắm, hồi trước ông đây thích nhất là ngực bự, bây giờ có thiệt luôn rồi.”

Lục Du liền cười: “Vậy là phải chúc mừng cô rồi. Đúng rồi, yêu đương với người máy cảm giác thế nào vậy?”

“Rất tốt nha,” anh Đào không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút ửng đỏ, “Toàn năng, chung thủy, kéo dài... Chỉ là có chút phí điện, ngoại trừ cái đó ra thì không có gì không tốt cả.”

Lục Du nghe vậy liền sửng sốt, quay đầu lại liền thấy lão Trương ôm bạn gái mới của mình đi vào phòng, Tiểu Tả cũng đang ngồi nói chuyện phiếm với bạn gái của mình. Cao Hán đã dẫn vợ về nhà, 007 nạp đủ điện rồi liền chạy tới dẫn anh Đào về.

Tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn lại một mình Lục Du.

Cậu nhìn bầu trời sao lấp lánh, không tự chủ được lại nghĩ tới Thẩm Kỳ Niên.

Có đôi khi Lục Du sẽ hối hận, nếu không đi vào cái cổ mộ kia, có phải Thẩm Kỳ Niên sẽ vẫn còn tồn tại hay không.

Cho dù chỉ là một cái sóng não, chỉ cần còn ở bên người là tốt rồi.

Hiện giờ, Thẩm Kỳ Niên cũng không biết đã đi nơi nào.

Có khả năng là đã biến mất, cũng có khả năng là đã bị mang đi tới một cái tỉnh cầu xa lạ nào đó...

Không cần biết là loại khả năng nào, Lục Du đều cảm thấy khổ sở.

Trên không trung bỗng nhiên lất phất mấy bông tuyết rơi xuống, đây là trận tuyết đầu mùa năm 2017.

Lục Du vươn tay hứng lấy bông tuyết kia, bỗng nhiên thấy trên trời xuất hiện một tia chớp, tiếp theo là nghe cửa nhà ầm một tiếng. Lục Du sửng sốt, sau đó lập tức chạy ra mở cửa.

Toàn bộ ngã tư đều mất điện, bốn phía vang lên âm thanh chửi mắng. Thế nhưng Lục Du bây giờ hoàn toàn không để ý đến mấy thứ đó.

Cậu mở cửa ra, thấy đứng trước cửa nhà là một người đàn ông cao lớn, khung cảnh quen thuộc này chọc đến hốc mắt Lục Du ảm áp, cái mũi cũng chua xót theo.

Người đàn ông quay đầu lại, khí chất thanh lãnh, khuôn mặt anh tuấn cùng với giọng nói trầm ổn: “Xin chào, anh tên là Thẩm Kỳ Niên, năm nay hai mươi sáu tuổi, độc thân...”

Lục Du rất muốn khóc, thế nhưng nhìn đến bộ dạng hiện tại của Thẩm Kỳ Niên nhin không được lại bật cười: “Anh là cái bóng đèn sao, sao tự đứng lại sáng lên?”

Quanh thân Thẩm Kỳ Niên tỏa ra ánh sáng khiến hắn có chút xấu hổ, cúi đầu nhìn chính mình giải thích: “Anh cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy nữa. Thế nhưng em yên tâm, buổi tối sẽ sáng lên nhưng ban ngày vẫn bình thường...”

Câu nói kế tiếp chưa kịp thốt ra đã bị Lục Du nuốt vào hết, hai người miệng lưỡi dây dưa tới không thở nổi.

Thẩm Kỳ Niên ôm Lục Du thật chặt, ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Cục cưng ơi, năm 2017 chỉ còn vài ngày cuối cùng thôi, nguyện vọng của em là gì vậy?”

Lục Du hung hăng cắn cổ Thẩm Kỳ Niên một cái: “Mất zin, ông đây mẹ nó muốn mất zin.”

Thẩm Kỳ Niên bật cười: “Trùng hợp ghê, anh cũng vậy.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ngay-lao-cong-minh-hon-hon-bat-toi-dao-mo>